CLIFTON FORGE SERİSİ

TAŞ PRENSES

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

DEVNEY PERRY

USA Today'in çoksatan yazarı Devney Perry'den küçük bir kasaba ve düşmanlardan sevgililere dönüşen bir romantizm.

Presley Marks tam bir klişeye dönüşmüştü. Terk edilmiş gelin... Üzerinde beyaz elbisesi, arkadaşlarıyla ailesinin önünde duruyordu ve nişanlısının -attığı mesaja göre- düğünü unuttuğunu açıklıyordu.

Utanç ve öfkeyle dünyadan saklanıyor, hayatının sıradan rutinine sığınıyordu. Clifton Forge Garajı'nda çalışmak gösterişli olmasa da gözlerden uzak ve güvenliydi.

En azından Shaw Valance kasabaya gelene kadar öyleydi.

Kasabanın meşhur cinayeti üzerine çekilen filmde başrol oynayan kötü şöhretli Hollywood aktörü, sette olmadığı zamanlarda garajda dolaşıyordu. Özel motosikletinin yapımını izliyor ve yakışıklı gülümsemesiyle Presley'i sinirlendiriyordu. Çekimler bitince kasabadan ayrılıp lüks hayatına dönmesi gerekiyordu... evinin hemen yanındaki evi satın alması değil.

Ancak Shaw, o evi satın aldığına pişman olabilirdi. Presley'nin eski nişanlısı geri döndüğünde, beraberinde eski rakipler arasındaki savaşı da getirmişti ve bu savaş ikisinin evini de yakıp kül edebilirdi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR
renkitap.com
ISBN 978-625-8691-60-3
REN
9 786258 691603

TAŞ PRENSES

DEVNEY PERRY

TAŞ PRENSES

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Stone Princess
Çeviren: Irmak Kavi

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Son Okuma: Şevval Akkaya
Kapak Tasarımı: Sarah Hansen
Sayfa Tasarımı: Ren Kitap

Basım Tarihi: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8691-60-3
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2020 STONE PRINCESS by Devney Perry
The moral rights of the author have been asserted.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

TAŞ PRENSES

DEVNEY PERRY

Çeviren: Irmak Kavi

1. Bölüm

Presley

O bugün mü?
O bugün.
O bugün.*

İki kelimeyi yorumlamanın çok fazla yolu vardı. Noktalama ve tonlamayla bu iki kelimeye pek çok farklı anlam yüklenebilirdi.

O bugün

Jeremiah'nın mesajını kaç kez yüksek sesle söylersem söyleyeyim, hiçbir seçenek cazip gelmiyordu. Pislik, kafa karışıklığının bir kısmını gidermek için soru işareti veya nokta koymaya bile zahmet etmemişti.

Çirkin kelimeler telefonumun ekranından fırladığında onu kapatırken öfkeyle hırladım. Onları tekrar tekrar okumanın hiçbir anlamı yoktu. Cumartesiden beri sürekli bunu yapıyordum.

Mesaj dizimizdeki son kelimeler o iki kelimeydi. Düğünümüzün, unuttuğu düğünümüzün sabahında göndermişti. Jeremiah paniklemiş bir şekilde özür mesajı yazmamıştı. Sesli mesaj kutumu bahanelerle doldurmak için defalarca aramamıştı. Dizlerinin üzerine çöküp affımı dilenmek için Ashton'dan Clifton Forge'a üç saatlik yolu gelmemişti.

Mesajı *son* bir veda olarak da okunabilirdi.

Neyse, lanet olsun ona. Mesajına lanet olsun. Beni sevdiğini iddia eden ancak bunu nasıl göstereceğine dair hiçbir lanet fikri olmayan bir adama harcadığım tüm yıllara lanet olsun. Ondan yüz yüze ayrılmanın tatminini bile yaşayamayacaktım. Ya da belki de düğün günümüzde beni yüzüstü bırakması, benden ayrılmak için kullandığı korkakça bir yoldu.

Cumartesi günü düğünün iptalinden sonra dünü gözyaşları içinde, kırık kalbimle ve ağır bir akşamdan kalmalıkla boğuşarak geçirmiştim. Presley Marks kolay ağlayan bir kadın değildi. Daha küçük yaşta ağlamayı bırakmıştım. çünkü çünkü ağlamak bana yalnızca bir tokat daha getirirdi.. Ancak dün, özgürce süzülmelerine müsaade etmiştim.

Lanet bir şekilde aptal olduğum için ağlamıştım. Bir de acınası. Yalnız. Aşağılanmış.

Arkadaşlarım beni Jeremiah hakkında kaç kez uyarmıştı? Onu kaç kez savunmuştum? Kaç kez çıplak yüzük parmağıma bakıp asıl ödül alyansken, nişan yüzüğüne ihtiyacım olmadığını düşünerek kendimi kandırmıştım?

Burnum sızladı; yeni bir gözyaşı seli geliyordu fakat burnumu çekerek, başıboş bir gözyaşı rimelimi mahvetmeden önce gözlerimi hızlıca kırpıp onları uzaklaştırdım. Sonra telefonumu

çantama tıktım ve *Jeep*'imin kapısını iterek açtım. Beyaz boya, sabah güneşinin ışığını yansıtırken parıldadı.

Geçen hafta onu temizletmiş, bakımını yaptırmıştım. Jeremiah ve ben düğün merasiminden ayrılırken pırıl pırıl olmasını istemiştim. Ashton'a giderken iç kısmının tertemiz olmasını istemiştim.

Bugünün taşınma günü olması gerekiyordu.

Eşyalarımın büyük bir kısmı kutulardaydı ve bir taşıma kamyonu tutmuştum. Ashton'da bir daire kiralamıştım çünkü Jeremiah üç yıldır geçici olarak motosiklet kulübünün kulüp binasında konaklıyordu.

Aptalsın, Presley. Hem de çok aptal. Hayatlarımızı bir araya getirmeyi planlamakla o kadar meşguldüm ki, nişanlımın ayrı yaşamaktan son derece memnun olduğunu fark etmemiştim.

Belki de bugün evde kalıp bunun sonuçlarına katlanmalıydım. Ulaşmam gereken bir ev sahibim, ödemem gereken çok sayıda depozito vardı. Bunun yerine, normal pazartesi rutinimi sürdürüp işe gittim ve bin dolarlık gelinliğimi giysi bağış kutusuna atmak için yoldan sapıp markete uğradım.

Geçtiğimiz on yılda Clifton Forge Tamirhanesi benim değişmeyen bir parçamdı ve bugün, tanıdık bir yere ihtiyacım vardı. Ofisin kilidini açıp içeri geçtim, masama yerleşmeden önce ışıkları yakarak sessizliğin tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım.

Normalden bir saat erken gelmiştim ve sessizlik pek uzun sürmüyordu. Yakında, dükkânda çınlayan aletler, bekleme alanında sohbet eden müşteriler ve ofiste çalan telefonlar olacaktı. Ancak şimdilik, burası huzurluydu.

Draven'ın kokusunu arayarak derin bir nefes aldım. Üç yıldan uzun bir süre önce vefat etmişti fakat hâlâ onun kokusunu

alabildiğim zamanlar oluyordu. Belki de bu sadece benim hayal gücümün havada dönen *Old Spice** ve nane kokusuyla yarattığı çağrışımdı.

Bu sabah uyandığımda, düğün felaketinin üstesinden sadece kendimin gelebileceğini biliyordum, o yüzden tam olarak bunu yapacaktım. Adım adım, gün gün atlatacaktım.

Hiç değilse en zor kısmı bitmişti. Konuklara gerçeği söylemek için tören alanında koridor boyunca yürümüştüm. Gerisi kolaydı, değil mi? Bu sadece lojistikti. Barmenlere ve yemek şirketlerine ödeme yapılacaktı. *Benim tarafımdan.* Alınmamış hediyeler iade edilecekti. *Benim tarafımdan.* Hayatım devam edecekti ve bir gün, nişanlımın benimle evlenmek istemediğini bilmek bu kadar canımı acıtmayacaktı.

Ancak gerçekten Jeremiah'yı suçlayabilir miydim? Bu benim kendi hatamdı. Gerçeklere sağır, işaretlere kördüm. Bu nişanı yıllar önce bitirmeliydim. Belki de ben de Jeremiah kadar korkaktım.

Klavyemin yanındaki fareye tıklayarak bilgisayarımı uyandırdım. Ardından e-posta gelen kutuma daldım ve güne başlamaya çalıştım.

Tamirhane ekibi evde debelenmeyip burada olduğumu öğrenir öğrenmez akın hâlinde ofise gelecekti. Bütün gün başımda dolanacak, çöküşün eşiğinde olup olmadığımı kontrol edeceklerdi. Hiçbir halt yapamayacaktım çünkü cesur bir yüz ifadesi takınmakla ve Jeremiah'ya durmadan küfretmelerini dinlemekle meşgul olacaktım. Onlara iyi olduğumu söyleyecektim, bunun da yalan olduğunu bileceklerdi.

Uzun, çok uzun süredir iyi olmamıştım.

* Erkekler için üretilmiş bir bakım ürünü markası. -ç.n.

Dışarıda ayak sesleri yankılandığında okunmamış sadece üç e-posta kalmıştı. Tamircilerimizden ve arkadaşlarımdan biri olan Isaiah aşağıya inerken ofisin yukarısındaki daireye uzanan metal merdivenler titredi.

Derin bir nefes aldım ve kapı açılırken sandalyemi o tarafa doğru çevirdim. "Günaydın."

"Selam, Pres." Isaiah üzerindeki soluk kot ve siyah tişörtle içeri geldi. Kısa kahverengi saçları nemliydi. Odada yürüyüp masamın karşısındaki sandalyeye oturdu, dirseklerini dizine yasladı.

"Seni bu sandalyede görmek güzel," dedim.

Sırıttı. "Tekrar burada oturmak güzel."

Isaiah ve eşi Genevieve, hukuk fakültesine giderken geçtiğimiz üç yıl Missoula'da yaşamıştı. Artık döndüklerine göre, Isaiah tekrar tamirhanede çalışacaktı ve Genevieve de kasabada küçük bir hukuk bürosunda, mentörünün yanında çalışacaktı.

"Genevieve nasıl?"

"İyi." Tavana bir bakış attı. "Birazdan iner. Döndükten sonra işteki ilk günü için heyecanlı."

"Tekrar dairede kalmak nasıldı?"

"Eski günler gibi. Genevieve'e söyleme ama umarım müteahhit birkaç hafta gecikir de biz de bir süre daha üst katta kalabiliriz."

Yıllar önce, o daire onların eviydi ve gittikleri yıllar boyunca kiralanmamıştı. İşleri gibi daire de onların dönmesini beklemişti. Ancak bu sefer, oranın adı ev olmayacaktı. İkisi sessiz bir mahallede yeni bir ev almıştı ve yakında oraya taşınacaklardı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de daireyi her zaman Isaiah'nın olarak kabul edecektim.

"Yeni evinizi görmek için heyecanlıyım."

"İlk gezdirdiğimiz kişi sen olabilirsin." Sırıtışı yayıldı.

Yüzünü inceledim. Isaiah'yı gülerken görmek tuhaftı fakat hoş karşılanan bir tuhaflıktı. Yıllar önce burada çalışmaya başlayan o keder içindeki ruhtan çok artık çok farklıydı.

Bütün övgüyü Genevieve hak ediyordu. Arkadaşımı kurtarıp gözlerine yeniden can vermişti. O küçük stüdyo dairede mucizeler yaratmıştı.

"Ne?" Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece seni mutlu görmek güzel."

İç çekti, sırıtışı kayboldu. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Günün ilk "iyiyim"iydi. Saat beşte işten çıkmadan önce bunu yirmi kez tekrar etmem muhtemeldi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

Bugün beni zorlamayan tek kişi Isaiah olacaktı. Bunun için ona sarılabilirdim.

Tin Gypsy Motosiklet Kulübü'nün eski üyelerinin çalıştığı bir tamirhanede çalışan iki yabancı olarak ikimiz de en başından beri kısa sürede yakın arkadaş olmuştuk. Isaiah'dan önce, gizli konuşmaları tek başıma duymazdan geliyordum. Ofiste varlığımın istenmediği zamanlarda görevime sadık bir şekilde postaneye ya da bankaya gidiyordum. Partileri, içkiyi ve kadınları görmezden geliyordum.

Sonra kulüp dağılmış, tamirhanedeki hayat değişmişti. Isaiah'yı işe almışlardı ve diğerleri sırlar hakkında fısıldaşırken, Isaiah'yla ben birbirimize sahiptik.

Her sabah birlikte kahve içiyorduk. Hiçbir şey hakkında konuşmadan otururduk. Ona geçmişini ya da neden hapiste üç yıl geçirdiğini sormazdım. O da bana Clifton Forge'a nasıl geldiğimi ve neden çocukluğum hakkında konuşmayı reddettiğimi sormazdı. Ancak yine de arkadaştık. Ona güveniyordum.

Onun eve geri dönmesi hoştu.

"Tamirhanede işler nasıl?" diye sordu.

"Yoğun. Senin kendi başına yaptıklarını karşılayabilmek için iki tamirci almak zorunda kaldık."

Alnı kırıştı. "Geri dönerek kimseyi işinden etmiyorum, değil mi?"

"Hayır. Dash'le konuştuk. İkisini de rutin işleri yapmaları için tutuyoruz, böylece sen de muhtemelen "özel işlere yoğunlaşabilirsin."

"Yağ değişimlerini ve ayarlamaları seve seve yaparım."

Elimi havada savuşturdum. "Çoktan karar verildi."

Isaiah ayağa kalkıp bekleme odasına yürüdü. Kahve makinesine yerleştirilen bir *K-Cup*'ın* çınlaması ve patırtısı havada bana doğru süzüldü.

Mekânın bütününde, benim oturduğum resepsiyon alanıyla birlikte iki kapalı ofis vardı. Ofislerden biri tamirhanenin sahibi ve benim patronum olan Dash'e aitti. Diğeri Dash'in babası Draven'ındı.

Draven hayatı boyunca tamirhaneyi işletmiş, onu Dash'e devretmişti. O benim için patrondan da öteydi, benim ailemdi. Ona bu sabah sarılabilmek veya cumartesi günü yanımda olup beni mihraba yürütebilmesi için her bir maddi mal varlığımdan seve seve vazgeçerdim.

* Kahve makinesine yerleştirilen kahve kapsülü markası. -ç.n.

Draven öldükten sonra, Dash bana Draven'ın ofisini teklif etmişti. Bir kapısı vardı ve bu sebeple bekleyen müşterilerin önünde oturmak zorunda kalmayacaktım. Ancak Draven'ın masasının ardına geçememiştim.

Hiç kimse, özellikle de ben, onun yerini asla alamazdı.

O yüzden biz de onun odasını bekleme odasına çevirmiştik. İçeriye koltuklar getirmiş, kahve bölümü kurmuştuk.

Isaiah elinde dumanı tüten iki kupayla geldi.

"Teşekkürler." Kupayı alırken gülümsedim. İçine döktüğü bir paket şekeri ve üzerinde yüzen Fransız vanilya kremasını karıştırma çubuğuyla karıştırdım. "Cumartesi günü için de teşekkürler."

Koyu kahvesinden bir yudum alırken omzunu silkti. "Sorun değil."

Cumartesi günü düğün iptalini duyurduktan sonra kaçmaya çalışmıştım. Isaiah, ben *Jeep*'e binip bir kara deliğin içinde kaybolmadan önce beni yakalamıştı. Biri göremeden beni üst kattaki daireye sürüklemişti. Emmett'la Leo, diğer iki tamircimiz ve arkadaşım da çok arkamızda kalmamıştı. Leo bardan bir şişe tekila aşırmıştı. Üçü birden, ben kanepede sızana kadar bana *shot* üstüne *shot* içirmişlerdi.

"Sanırım arka tarafta temizlemem gereken bir dağınıklık var."

"Galiba Dash ve Bryce çoğunluğunun icabına baktı."

"Ah." Başımı iki yana salladım. "Kahretsin. Bana bırakmaları gerekirdi."

Bu düğünü planlayarak kaç saat harcamıştım? Arkadaşlarımdan kaç defa iyilik istemiştim? *Ne büyük kayıp ama.*

Benim pisliğimi de arkadaşlarımın temizlememesi gerekirdi.

Tamirhanenin arka tarafında bir alan vardı ve her zaman herhangi bir şehir parkına rakip olabilecek bir potansiyele sahip

olduğunu düşünmüştüm, o yüzden Dash'e orayı temizleyerek düğünü orada yapıp yapamayacağımı sormuştum. Beni mihraba yürütmek için Draven orada olmamıştı fakat onun anısını yaşatmak için uzun yıllar boyunca işlettiği tamirhaneden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Dash, herkesin temizlemeye dahil olmasına izin vermem konusunda ısrarcı olarak bana katılmıştı. Üç yorucu hafta sonunu o alanda çalışıp dükkânın fazlalıklarını temizleyerek geçirmiştik. Yedek paslı parçalar arazinin diğer ucuna taşındı. Eski arabalar gözden uzaklaştırıldı. Aşırı büyümüş çimler biçildi ve altlarında yemyeşil bir halı ortaya çıktı.

Perşembe ve cuma, beyaz tenteyi kurmuştuk, masaları çekmiştik, sandalyeleri yerleştirmiştik. Dekorasyonla o kadar meşguldüm ki düğün provası yemeği planlamamıştım. O yemeği atlamak en büyük hatam olmuştu, damat seçimimin yanında. Belki de yemeği yapmış olsaydık, Jeremiah'nın ortaya çıkmayacağını bilirdim.

"Sorun etmediler, Pres," dedi Isaiah.

"Bu benim suçum. Ben halletmeliyim."

"Bu Jeremiah'nın suçu."

"Hayır," diye fısıldadım. "Benim."

Üzerimizde bir kapı çarpıldı. Genevieve'in topuklu ayakkabıları merdivenlerden takırdayarak inip ofiste bize katıldığında, Isaiah ve ben bakışlarımızı pencereye çevirdik.

"Günaydın." Koyu renk saçları şık bir şekilde toplanmıştı ve iş için giyinmişti. Sofistikeydi, Isaiah için mükemmeldi.

Isaiah yanındaki sandalyeyi çekmek için ayağa kalktı, Genevieve sandalyeye yerleşirken elini tuttu. "Çok güzel gözüküyorsun."

Benim adamım benim için hiç sandalye çekmiş miydi? Ben odaya girdiğimde hiç ayağa kalkmış mıydı? Nişanlısına iltifat etmek çok mu zordu?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Genevieve, kahverengi gözleri endişe doluydu.

"Dün kötüydü. Uzun süredir bu kadar sarhoş olmamıştım, o yüzden tüm gün işe yaramaz hâldeydim." Saatlerce tuvaletin başında tekilayı kusmuştum. Akşamdan kalmalık, ruh hâlimi daha da kötüleştirmişti. "Mesajına cevap vermediğim için üzgünüm."

"Önemli değil." Bakışları yumuşadı.

Genevieve, Draven'ın gözlerini almıştı. Aynaya bakıp onun yaşayan bir parçasını görebildiği için ona imreniyordum. Benim elimdeki tek şey, kendimi yalnız hissettiğimde masamın çekmecesinden çıkardığım bir fotoğraftı.

"İlk iş gününe hazır mısın?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Sanırım. Tekrar Jim'le çalışmak iyi olacak. Onu özledim." Siyah kalem eteğini düzelterek gülümsedi. Eteğini soluk mavi bir bluz ve *stiletto* topuklu ayakkabılarla eşleştirmişti. Genevieve Reynolds bir odaya girer, tüm dikkatleri üzerine çekerdi. İçi de dışı da göz kamaştırıcıydı.

Ben tatlıydım, belki de hayranlık uyandıracak bir göz alıcılığım yoktu fakat vücudumla barışık biriydim. Bu özgüveni inşa etmek yıllarımı almıştı. Çocukken, uyum sağlama ve söyleneni yapma konusunda ustalaşmıştım. Dikkat çekmek, sadece kapatılması ve açıklanması gereken morluk anlamına geliyordu.

Clifton Forge'a taşınana kadar kendimi gerçekten özgür bırakmamış, kim olduğumu benimsememiştim.

Çocukken kesmeye iznimin olmadığı saçım şu an kısa ve beyaza boyanmıştı. Artık hiç kimse atkuyruğumu beni rehin tutup yüzüme bağırmak için kullanmayacaktı. İlk başta, kısa saç kesimim kadınlardan çok erkeklerin tarzıydı. Son zamanlarda, yanları tıraş ederken üst kısmı daha uzun ve tek kaşımın üzerini örtecek şekilde tutuyordum.

Saçım bir mesaj veriyordu. Kıyafetlerim de aynı mesajı veriyordu.". Kalem eteklerin ya da bluzların içinde iyi görünmeyen minyon bir bedenim vardı çünkü onları dolduracak kıvrımlara sahip değildim. Ayrıca, bu ben değildim. Kalın tabanlı botları topuklulara tercih ederdim. Dışarıda giymek için tercih ettiğim şeyler bol bir tulum, altına da dar bir tişörttü. Kalçam varmış gibi göstermek için belimi sıkan bir kemerle bedenimi saran kargo pantolonlar giyerdim. Adında *boyfriend** geçen bir kıyafetse muhtemelen onu alırdım. On sekizimde Chicago'dan ayrıldığım gün, kadınsılıktan uzak durmuştum.

Evden ayrıldığımdan beri en feminen olduğum zaman cumartesi günü, kendi düğünüm için giyindiğim zamandı.

Belki de Jeremiah cumartesi sabahı uyanmış, bir hata yaptığını fark etmişti. Hâlâ uzun sarı saçlı, pastel renkler ve çiçekli etekler giyen kadına âşık olduğunu, benim geride bıraktığım kadını istediğini anlamıştı

"O, şey..." Genevieve burnunu buruşturdu. "Seni aradı mı?"

"Hayır."

Bir motorun gürültüsü beni bir başka sorudan kurtardı, gerçi bu hoşgörü süresinin uzun süreceğinden şüpheliydim.

---

* Erkeklerin giydiği tarzda geniş ve rahat bir kalıba sahip kıyafetlere denir. -ç.n.

Leo ve Emmett *Harley*'lerini içeri sürdü, ikisi de otoparkın uzak tarafındaki tel örgüye park etti. Dash kendi motoruyla yanaşırken motorlarından indiler.

Üçünün de bu kadar erken ve birlikte gelmesi nadirdi, özellikle de saat ondan önce çalışmayı sevmeyen Leo açısından. Dash onları bir toplantı için çağırmış olmalıydı, muhtemelen benimle ilgili bir toplantı. *Harika.*

Ofis kapısı açıldı, üç adam içeriye adım attı. Duvardaki saat yedi buçuğu gösteriyordu ve diğer tamirciler sekize kadar gelmeyecekti.

"Pres, nasıl gidiyor?" Dash, pencerenin altındaki sandalyelerden birine oturdu.

"İyi."

"Emin misin?"

Başımla onayladım. "Özür di..."

"Yapma." Elini havaya kaldırdı. "Özre gerek yok."

"Henüz arka tarafa gidemedim ama yakında gidip kalan her şeyi kaldıracağım."

"Biz dün yaptık. Senin alman gereken birkaç kutu eşya var ama geri kalan her şey halledildi."

Omuzlarım çöktü, arkadaşlarımın benim başarısız evlilik girişimimi temizlemiş olmalarının suçluluğuyla ağırlaştı. "Ben yap..."

"Senin yapabileceğini biliyoruz," dedi Emmett duvara yaslanarak. Koyu saçları ensesindeki bir düğüme sıkıştırılmıştı. "Ama biz hallettik."

"Teşekkür ederim ve üzgünüm."

"Üzgün olma." Leo, Emmett'ın yanındaki yerini aldı. "Daha iyi misin?"

"Evet." En azından fiziksel olarak.

Leo dün benim evime gelmişti. Sadece mesaj atmakla kalmayıp ziyarete gelen tek kişi o olmuştu. Bana *Gatorade**, tuzlu kraker ve salatalık turşusu getirmişti. Fazla kalmamıştı, akşamdan kalma kitini teslim edip beni acıyla debelenmeye bırakacak kadar kalmıştı. Evimden ayrıldıktan sonra muhtemelen buraya gelip düğün tentesini sökmeye yardım etmişti.

"Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor." Dash, Emmett ve Leo'yla bakıştı. "İki şey, aslında. Öncelikle, Jeremiah."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Yalvaran gözlerim onunkileri buldu. "Lütfen."

"Bunu görmezden gelemeyiz, Pres." Bakışları yumuşadı. "Sana bunu yapmış olması aklıma yatmıyor ama... o bir Warrior. Yeniden Clifton Forge'da olmalarına ihtiyacımız yok. Her ne kadar o serseri kıçını tekmelemek istesem de böyle bir belaya ihtiyacımız yok."

Jeremiah bir motosiklet kulübüne katılmak için üç sene önce Ashton'a taşınmıştı. Orada yaşıyordu ve çalışıyordu. Bu esnada ben, onun *böyle bir aileye* ihtiyacı olduğu için hayatımı iki kasabaya bölmüştüm. Chicago'daki ailesi onunla yıllardır konuşmuyordu. İstenmeyen bir gebelik sonucu doğmuştu ve ebeveynleri ona her zaman böyle davranmıştı. O yüzden ben de onu desteklemiştim. Bir kardeşliğin parçası olma konusunda ona arka çıkmıştım.

Yanlış kardeşlik olmasına rağmen.

Arrowhead Warrior'lar Dash, Emmett ve Leo'nun eski kulübünün düşmanlarıydı. Sadece zamanımı değil, aynı zamanda sadakatimi de bölmüştüm. Üç yılımı iki taraf arasında sıkışmış hâlde geçirmiştim.

* Amerikan bir spor içeceği markası. -ç.n.

Jeremiah, kıçının tekmelenmesini hak ediyordu. Tekrar tekrar. Ancak bunu asla savunmazdım. Şu anda kesin olarak çitin doğru tarafındaydım ve bu ailemi tehlikeye atmazdım.

"Dash, hadi ama." Leo doğruldu. "Bu saçmalık. O..."

"Lütfen, Leo." Onunla göz göze geldim. "Bırakın, burada bitsin. Eğer onun peşinden giderseniz, bu benim için sadece dramaya sebep olur."

Kaşlarını çattı, mırıldanmadan önce bir elini dağınık sarı saçlarında gezdirdi. "Tamam."

Genevieve sesli bir biçimde iç çekti. "Anlaşmaya vardığımıza sevindim. Yeterince belaya bulaştık."

"Gerçek bu," diye mırıldandı Dash, kız kardeşine başını sallarken. İki kardeşin anneleri farklıydı fakat ikisi de çikolata rengindeki saçlarını Draven'dan almıştı.

"İkincisi ne?" diye sordu Genevieve, Dash'e.

"Bu sabah Luke Rosen aradı."

Oda sessizleşti. Polis şefi neden Dash'i arıyordu?

"Ne istiyormuş?" Emmett'ın kaşları çatıldı. "Daha dün onunla konuştum."

"Babamla ilgili bir nezaket meselesi." Dash, Genevieve'e baktı. "Seni arayacaktı ama ben sana benim söyleyeceğimi söyledim."

"Tamam." Genevieve doğruldu. "Neden bana kötü haber verecekmişsin gibi hissediyorum?"

"Çünkü kötü haber vereceğim." Dash çenesini ovaladı. "Los Angeles'tan bir yapım şirketi annenin cinayetiyle ilgili bir film yapıyor."

"Ne?" Genevieve sandalyesinden fırladı, Isaiah hızla onu takip etti. "Bunu yapabilirler mi?"

"Bu, kamuya açık bir olay," dedi Dash. "*Hollywood*'a uygun çarpıtacaklardır, kim bilir ortaya ne çıkacak ama evet, bunu yapabilirler."

"Luke'un nasıl haberi oldu?" diye sordu Emmett.

"Yönetmen otantik olmasını istiyor, o yüzden burada çekim yapmak için izin başvurusunda bulundular. Belediye başkanı cuma günü onaylamış. Bu sabahın erken saatlerinde Luke'u aramış."

"Clifton Forge'ta bir film çekiyorlar." Zihnim bu ifadeyi tam olarak algılayamıyordu. "Ne zaman?"

"Yaklaşık bir ay içinde. Luke tam olarak ne zaman olacağını bilmiyor. Şehir parayı istiyor, o yüzden yapım şirketine on iki aylık bir süre tanıdılar."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu Genevieve.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dash. "Ama tahminimce onları buralarda göreceğiz."

"Kimi? Aktörleri falan mı?" diye sordu Leo.

Dash başıyla onayladı. "Luke'un dediğine göre belediye başkanı, yönetmenin ve belki oyuncu kadrosundan bazılarının canlandıracakları kişilerle tanışmak için gelebileceklerini ima etmiş. Tamirhanede ziyaretçilerimiz olabilir."

Midem ağzıma geldi. İhtiyacım olan son şey *Hollywood*'un zengin ve ünlülerinin iş yerimde bulunmasıydı. *Otantiklik* için bir film senaryosuna ekledikleri üzgün, acınası yan karakter olmaya ihtiyacım yoktu.

"Kime dikkat etmemiz gerektiğini biliyor muyuz?" diye sordu Genevieve, Dash'e.

"Luke, yönetmenin isminin Cameron Haggen olduğunu söyledi."

"Oscar kazanan mı?" Emmett ıslık çaldı. "Lanet olsun. Başka?"

Dash tereddüt ederek çenesini ovaladı. "Luke'un bildiği diğer isim Shaw Valance'tı."

Shaw Valance.

Ağzım beş karış açılırken, "Siktir," diye mırıldandı Emmett.

O zaman bu küçük bir film olamazdı. Televizyon veya filmler için pek vakti olmayan bir kadın bile Shaw Valance'ın Hollywood'un önde gelen erkek yıldızlarından biri olduğunu bilirdi. O, Amerika'nın kahramanıydı. *People* dergisinin internet sitesindeki bir haberde, son gişe rekorları kıran filmi için alacağı ücretin on beş milyon dolar olarak tahmin edildiği bir makale görmüştüm. Her hareketini takip eden paparazziler sayesinde o yakışıklı yüzü her sayıda yer alıyordu.

Shaw Valance, bu kasabada ve bu tamirhanede ihtiyacımız olan son şeydi.

Isaiah, Genevieve'in elini aldı, sıkıca tuttu. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu istemiyorum." Genevieve'in yüzünün rengi soluklaşmıştı.

"Biliyorum, bebek." Onu göğsüne çekip sıkıca sardı. "Göze batmayacağız. Her şeyden uzak duracağız."

Arkadaşım kocasıyla yeni bir hayata başlamak için eve dönmüştü ancak şimdi anne ve babasının ölümüyle ilgili eski anılarını yeniden yaşamak zorunda kalacaktı.

"Uzak duracaklarını, kendi işlerine bakacaklarını ve biz fark etmeden gideceklerini umalım," dedi Dash, Genevieve'in endişelerini yatıştırmaya çalışarak. "Bizi tek tek rahatsız edeceklerinden şüpheliyim. Olsa olsa tamirhaneye biraz ilgi gösterebilirler. Presley'yle ben sorularla ilgilenebiliriz."

Leo alay etti. "Ya da siktirip gitmelerini söyleyebiliriz."

"Hepimizin yapabileceği en iyi şey 'yorum yapmayacağım' demek," dedi Dash. "Onlara soğuk davranmak."

Soğuk mu? Hiç problem değildi.

Dün banyomun soğuk fayans zemininde yatarken bir karar vermiştim. Erkeklerin beni incitmesine izin vermekten usanmıştım. Jeremiah sonuncusuydu ve artık umursayacak bir halt kalmamıştı.

Şu andan itibaren, damarlarında buz taşıyan kadındım. Taş kalpli kadın.

Eğer Shaw Valance veya onun ödüllü yönetmeni tamirhanenin yakınlarına gelirse, Leo'nun önerisini uygulayacaktım.

Siktirip gidebilirlerdi.

2. Bölüm

Shaw

"Beklediğim bu *değildi*," diye homurdandı Shelly.

Direksiyonu daha sıkı tutarken, sürücü koltuğundan bir bakış attım. Tüm lanet olası gün boyunca her şey hakkında söylenip durmuştu. "Sorun ne?"

"Burası çok... düz. Fotoğraflardakine hiç benzemiyor."

"Hangi resimler?" Bir ay önce benim yaptığım gibi *Google*'da *Clifton Forge, Montana*'yı aratmışsa, ön camdan görünen manzaranın arama sonuçlarındaki fotoğraflarla birebir aynı olduğunu bilirdi.

"Şunlar dağ mı?" Öne doğru eğildi, mor çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak baktı. "Çok uzaktalar."

Dilimi ısırdım.

Dağlar uzakta değildi, belki de en fazla seksen kilometre uzaktalardı. Ufku kesiyor, heybetle yükseliyorlardı, gökyüzüyle yer arasında sivri bir çizgi çiziyorlardı. Altlarında, sadece düz

dikenli tel örgülerle kesintiye uğrayan yeşil tarlalardan oluşan açık bir düzlük vardı. Esinti, yol boyunca uzanan uzun çimenlerin tepelerini okşuyordu. Tepemizde, masmavi gökyüzü beyaz bulut demetleri dışında berraktı.

Benim gibi bazı insanlar, buraya cennet diyebilirdi.

Dikiz aynasından Cameron'a bir bakış attım. Kendine özgü yuvarlak güneş gözlüğünü takmıştı ama gözlerini devirdiğini yakalamıştım.

"Orası mı?" Shelly ileride, uzaktaki bir bina kümesini işaret etti.

Telefonumdaki haritayı iki kez kontrol ettim, geçtiğimiz her bir kilometrede kalp atışlarım hızlanıyordu. "Evet, orası."

Clifton Forge.

Kendi gözlerimle görebiliyordum. Artık *Google* aramaları yoktu.

Bu film bir ay önce duyurulmuştu ve o zamandan beri ziyaret etmek için can atıyordum. Yoğun programımda yer açmaya çalışmak bu ziyareti geciktirmişti ama sonunda buradaydık.

Gaza basıp otoyolda hızlandım. Kan, sabahki koşumda olduğundan daha hızlı bir şekilde damarlarıma pompalandı. Heyecan ve beklenti her sinir ucumda titreşiyordu. Lanet olsun, bu projeyi başlatmaya hazırdım.

Beş yıldır bir rolü oynamak için gerçekten istekli olmamıştım. Son zamanlarda çalıştığım filmlerin hepsi aynısının farklı varyasyonları olmuştu. İyi adamı oynuyordum çünkü dünya yüzüme baktığında bunu görüyordu. Her filmde, sonunda kızı elde ediyordum. Günü kurtarıyordum. Amerikan kahramanı imajı benim markam hâline gelmişti ve başından beri bundan zevk alıyordum. Asistanım, menajerim, temsilcim de öyleydi.

Markanın canı cehenneme.

Oyunu oynamaktan, risksiz rollere sadık kalmaktan, bilindik cümleleri söylemekten yorulmuştum. Tehlikeli sahneleri dublöre bırakmayıp kendim oynamam bile monotonluğu kırmaya yardımcı olmuyordu. Farklı bir şey yapmanın zamanı gelmişti. Gerçekten yetenekli olup olmadığımı ya da milyonlar kazanmamın tek nedeninin her sabah düzenli olarak spor salonuna gitmem ve yüzümün dergi kapaklarında güzel durması olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti.

"Küçükmüş," dedi Shelly kasabanın sınırına yaklaşırken. "Bu çok iyi. Belki arka plana CGI* ile birkaç dağ ekleyebiliriz."

Homurdandım. "Otantik bir şeyler yapacağımızı sanıyordum."

Cameron'ı tutmamızın sebebi buydu, değil mi? Her şeyi gerçek, işlenmemiş, dürüst tutma konusundaki ünü sayesinde. Genel bir kural olarak, *Hollywood* dürüstlükten yoksundu. Cameron'm bu film için vizyonu, tam gaz yol almamın ve bunun gerçekleşmesi için kendi paramın büyük bir kısmını ortaya koymamın nedeniydi.

Yeşil perde önünde çekim yapmak istemiyordum. Stüdyo setlerinde kapalı kalmak istemiyordum. Gerçek güneş tarafından aydınlanan, gerçek bir sokakta yürümek istiyordum.

"CGI yok." Cameron'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmadı.

"Aynen," diye katıldı Shelly. "CGI'yı unut. Ben sadece... başka bir şey beklemiştim ama bu işe yarar. Bu, şey, zorlu."

Zorlu olması işime yarayabilirdi. *Hollywood*'un sahte cilası gözden düşüyordu.

---

* *Computer-generated Imagery*, bilgisayarda oluşturulmuş görüntü anlamına gelir. -ç.n.

Oysa burada, Clifton Forge'ta hayat gerçekti. *Google*'dan öğrendiğim başka bir şey daha vardı: Kasaba, eyaletin diğer bazı bölgelerinde olduğu gibi turizmle beslenmiyordu ya da zengin konuklara hitap etmiyordu. Bu kasabanın ekonomisi tarıma ve topraktan geçinen insanlara dayanıyordu.

Buna saygı duyuyordum. Buna hayranlık duyuyordum. Hayatın çok daha basit olduğu, polis teşkilatında çalıştığım zor günleri özlediğim zamanlar oluyordu.

Kasabanın sınırlarına yaklaştıkça yol boyunca iş yerleri belirdi; kapılarda hoş geldiniz tabelaları ile kaldırımlarda sandviç panoları vardı. Bu bir geçidin başlangıcıydı, ilk seyirciler sizi yolun ilerisine doğru el sallayarak mücadeleye davet ediyordu. Pencereler, birkaç gün içinde gerçekleşecek Bağımsızlık Günü şenlikleri için kırmızı, beyaz ve mavi renkleriyle dekore edilmişti. Navigasyon beni otoyoldan alıp doğrudan Merkez Cadde'ye, yerel dükkânların ve restoranların olduğu bir sokağa götürdü. Geniş Missouri Nehri sokağın bir tarafı boyunca akıyordu. Bir adam bir balıkçı teknesinin dümeninde durmuş, dalgalı suya oltasını atıyordu.

Balık tutmayı özlemiştim. Belki de çekimler bitmeden, nehir kenarında bir gün çalışmak için biraz zaman bulabilirdim.

"Önce motel mi, Cam? Yoksa kasabayı gezmek mi istersin?"

"Çantalarımızı bırakıp giriş yapalım."

Başımla onayladım ve kasabanın diğer ucunda üç buçuk kilometre ileride bulunan *Evergreen Motel*'in yol tarifini takip ettim. Los Angeles şehir merkezinde üç buçuk kilometre yol almak saatler sürebilirdi. Burada, kilometreler hızla akıyordu. Mağaza önleriyle ara sokakları tararken gözlerim yolda kalmakta güçlük çekiyordu.

Vücudumdaki her hücre uğulduyordu. Arabayı durdurmak, dışarı çıkmak ve sadece yürümek için can atıyordum. Bu kısa gezi için programı Cameron düzenlemişti fakat bir dahaki sefere yalnız gelecektim. Gezmek, bu kasaba ve insanları hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için zaman ayıracaktım.

Bir kez olsun sahada olmaktan keyif alacaktım.

Yaptığım çoğu film Los Angeles'ta çekilmişti. California dışında yapılan geziler her zaman kısa ve çok yorucuydu. Bir havaalanına hava kardıktan sonra varıyordum. Derhal bölgeye giderek saatlerce, bazen günde yirmi saate kadar çekim yapıyordum. Çekimler biter bitmez yola koyulup eve dönüyordum. Her zaman sırada bir şeyler olurdu. Ya bir başka proje ya bir gala ya da bir basın toplantısı.

Ajansım ve menajerim aynısını burada da yapmam için beni zorlamıştı. *Montana'ya gir ve çık, Shaw.* Ancak ben ağırlığımı koymuştum.

Çekimler esnasında California'ya gidip gelmeyecektim. Her şeyin sorunsuz gittiğinden emin olmak için Montana'da kalacaktım. Shelly resmî olarak yapımcı rolünü üstlenmişti ama Ben de sürece aktif biçimde katılacaktım. Bu film bittiğinde de izin alacaktım. Altı aylığına. Belki de bir yıl.

Mola vermenin vakti gelmişti.

İşten. Medyadan. Şehirden.

Önümüzde tek katlı motel kadraja girdi. Bina, üç tarafındaki çam ağaçlarıyla gölgelenmişti ve eskimiş tabelasındaki ismi ona uyum sağlıyordu.

Evergreen Motel.

Bizim yakın zamanda genel merkezimiz olacak yer.

Suç mahallimiz.

Ofisin yanına park ettim, bacaklarımı açmak için araçtan indim. Cameron, Shelly ve ben bu sabah jetimle uçtuktan sonra *Escalade*'i kiralayıp yola çıkmıştık. Kayda değer büyüklükteki en yakın havaalanı iki saat uzaklıktaki Bozeman'daydı. Bir dahaki sefere doğrudan Clifton Forge'a uçabilirdim fakat bu ilk seyahatimde, Montana kırsalını daha fazla görmekte bir sakınca görmemiştim.

"Bu harika." Shelly, bir o yana bir bu yana zıplayarak gülümsedi. "Umarım onun odasında kalmama izin verirler."

"Tanrım, Shelly." İçim ürpermişti.

Omzunu silkti ve motelin ofisine doğru yol aldı.

Shelly'nin *o* olarak bahsediği kişi Amina Daylee'ydi. Dört sene önce, Amina tam burada, *Evergreen Motel*'de öldürülmüştü. Eski polis şefi Marcus Wagner tarafından yedi kez bıçaklanarak öldürülmüştü.

O, kötü adamdı.

Karanlık Cennet'te oynayacağım adam.

Cameron'la göz göze geldik, ikimiz de Shelly'den eşit derecede rahatsız olmuştuk, sonra onu ofise kadar takip ettik. Motelin ortasındaki bir büfeden başka bir şey değildi. Shelly önden giderek, kendisini motelin sahibi olarak tanıtan görevliyi selamlarken ben arkada kaldım. Shelly rezervasyonlarımızı bulması için adama isimlerimizi bir çırpıda söyledi. Amina'nın öldürüldüğü odaya yerleştirilmesini istediğinde içim tekrar ürperdi.

Çevreye uyum sağlayıp mekânın düzenini öğrenmek amacıyla yapılan, gösterişten uzak bir ziyaret için çok fazlaydı.

Her biri, oda numaralarımızın damgalandığı yeşil oval disklere asılmış üç anahtarı alırken motel sahibinin yüz ifadesi sertleşti.

"Teşekkürler," dedim Shelly söylemeyi unuttuğunda.

Başını salladı. "Sadece, ah... bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Minnettarım." Elimde anahtarla el salladım ve Shelly dışarı çıkarken kapıyı tuttum.

Şimdi Cameron'ın diğer ziyaretlerinde buraya neden yalnız gelmekte ısrar ettiğini anlıyordum. Shelly'yle kalabalığa karışmak neredeyse imkânsızdı ve bunun mora çalan kırmızı saçıyla hiçbir alakası yoktu.

U şeklindeki moteli odalarımızı bulmak için tarayarak arazi aracının arkasında toplandık. Cameron'la benim odalarımız bitişikti. Shelly'nin odası diğer uçtaydı. *Tanrı'ya şükür.* Şakaklarım zonklamaya başlıyordu.

Shelly'yle yıllarca birlikte çalışmıştık. Zaman zaman kişiliği beni gıcık etse de çalışkan ve güvenilirdi. İşini yapardı, iyi yapardı, o yüzden hafif bir baş ağrısını kaldırabilirdim.

Cameron'la birbirimizi uzun zamandır tanımıyorduk, yönetmen olarak gelmeyi kabul etmeden önce sadece ara sıra yollarımız kesişmişti. Onu tanıdıkça, şöhretinin gerçeğe yansıdığını öğrenmiştim. O bir efsaneydi. Özveri, hassasiyet ve büyük bir samimiyetle çalışıyordu. Eğer bu proje benim bebeğimse, onun da torunuydu.

Çoğu aktör bir filmin ön yapım aşamasına dahil olmuyordu ancak ben sadece kâr ve başarı getireceği garantili bir yıldız değildim. Ben bir yatırımcıydım.

Bu filmi benim yapım şirketim yapıyordu, ben de kayda değer bir kişisel yatırım yapmıştım. Bir filmi finanse etmek milyonlarca dolar gerektiriyordu, o yüzden başka yatırımcıları devreye sokmuştuk. Ancak eğer yapabilseydim, bu girişimin ta-

mamını kendim finanse ederdim. Bu senaryoya o kadar kuvvetle inanıyordum.

Senaryo bana bahçıvanım John aracılığıyla gelmişti. Yan komşusu Ann genç bir senaristti ve ona Montana'da işlenen bir cinayetle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Ann, bir yıl önce internetteki bir makalede okuduğu suçu araştırmak için Clifton Forge'ta haftalar harcamıştı. Sonra Los Angeles'a dönmüş, senaryosunu yazmıştı.

Şansıma, senaryoyu gönderecek cesareti bulamamıştı. Bir ay boyunca yalvardıktan sonra Ann sonunda razı olup John'a bana iletmesi için senaryosunun bir kopyasını vermişti.

John onu bana bir pazartesi sabahı getirmişti. Salı günü, onu Ann'den satın almıştım. Çarşamba günü, haklarını *Valance Pictures*'a devretmiştim. Perşembe günü, ilk geliştirme maliyetlerini finanse etmiştim ve Shelly'ye daha fazla yatırımcının peşine düşüp ön prodüksiyonu başlatması için yeşil ışık yakmıştım.

Hiç vakit kaybetmiyordum.

Valance Pictures'ı beş yıl önce kurmuştum ve çoğunlukla, günlük faaliyetlerle ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. İşi yürüten güvenilir bir ekibim, Shelly gibi her filmi denetleyeceklerine güvendiğim yapımcılarım vardı. CEO her dört ayda bir okuduğum bir rapor sunuyordu. Bu zamana kadar ihtişamlı hayaller kurmamıştım. Shelly ile CEO'm şirketi bir sonraki *Warner Bros.* ya da *Universal Pictures*'a dönüştürmek isterken, ben sadece şirketin sonunda borca batmamasından memnundum.

Şimdiye kadar piyasaya iki film sunmuştuk, ikisi de orta derecede başarılıydı. Diğerleri hâlâ yapım aşamasındaydı ancak seçtiğimiz hiçbir şey öne çıkmamıştı.

Karanlık Cennet eşsizdi.

Valance Pictures için şirket için büyük bir başarı olma potansiyeli ya da bir aktör olarak son sekiz yıldır çalıştığım her şeyi mahvetme potansiyeli vardı. Bu da burada, Montana'da kalacağım ve sonucun ilk seçenek gibi olmasını umacağım anlamına geliyordu.

"Hadi yerleşip otuz dakika içinde yeniden toplanalım." Cameron sırt çantasını arazi aracından çıkardı.

"Kulağa hoş geliyor." Shelly'nin valizini dışarı çektim. Havaalanından beri daha mı ağırlaşmıştı? Sadece bir geceliğine buradaydık.

O arkasından çantasını sürükleyip neredeyse koşarak odasına giderken, ben de hafta sonu çantamı omzuma attım ve Cameron'ın yanında kendi odalarımıza doğru yürüdüm. "Shelly için üzgünüm."

Omzunu silkti. "O bir yapımcı. Buna alışkınım. Ayrıca o, bazılarından daha iyi."

"Sınırını aşarsa haberim olsun."

"İyi olacağız. Biraz gergin ama çekime başladığımızda her şey yoluna girecektir."

Odasında gözden kaybolurken Cameron'a el salladım ve kendi odama daldım. Oda beklediğim gibiydi, temizdi ama eskiydi. Bu motel büyük ihtimalle yetmişlerde inşa edilmişti fakat sahipleri onu bakımlı tutmuşlardı. Dış cephe kaplaması son on yıl içinde grimsi yeşil rengine boyanmıştı. Her odanın dışına bahar petunyalarıyla dolu çiçek sepetleri asmışlardı.

Çantamı yan tarafa yerleştirip yatağa atladım. 1,88 metrelik vücudum yatağa sığmak için çapraz şeklinde yatmak zorundaydı ve o zaman bile, ayak parmaklarım ucundan sarkıyordu.

Telefonum kot pantolonumun cebinde titreşti. Bakmadan onun ya annem ya kız kardeşlerimden biri ya ajansım Ginny ya

asistanım Juno ya da menajerim Laurelin olduğunu biliyordum. Hayatımdaki kadınlar beni rahat bırakmaya inanmıyorlardı.

Kollarımı kaldırdım, parmaklarımı kafamın arkasında birleştirip tavanı izlerken arama cevapsız kaldı. Bu oda onun odası değildi ancak bu motelde bulunmak, burasının birinin hayatının çalındığı yer olduğunu bilmek tuhaftı.

Amina Daylee ölürken akustik tavanı incelemiş miydi? Yoksa Marcus, bir av bıçağını bedenine yedi kez geçirirken gözlerini mi kapatmıştı? Onu öldürmesi için ne gerekmişti? Hiddet. Acı. Belki de ikisinin çılgın bir karışımı.

Aylardır Marcus'ın karakteri üzerine kafa yoruyor, zihnimde sahnelerin provasını yapıyordum. Filmi benim şirketim yapmasına rağmen rol için en kuvvetli aday ben olmamıştım. Cameron beni seçmelere sokmuştu. O ve kast direktörü bana rolü teklif ettikten sonra, performansımla onun beklentileri üzerine saatlerce konuşmuştuk. İş konusunda hiç bu kadar hazırlıklı olmamıştım.

Ya da dehşete düşmüş.

Bu film, itibarımı ve imajımı batırarak bir fiyasko olabilirdi. Ancak içgüdülerim burada bir şeyler olduğunu, bunun başarılı olacağını haykırıyordu ve ben her zaman içgüdülerimi dinlerdim.

Her zaman.

Yine de ne polis akademisindeki ilk günümde ne de polis teşkilatındaki ilk günümde bu kadar korkmamıştım. Sinirler eninde sonunda yatışırdı fakat gerginliğim neredeyse felç ediciydi".

Çekimlere başlamamız gerekiyordu. Üzerinde kafa yormayı kesebilmem için açılış sahnesini ardımızda bırakmamız gerekiyordu.

Bu sahnenin çekimi programın ilerleyen zamanlarına bırakılmıştı. Mükemmelleştirilmesi en zor sahne olacaktı. İlk izlenimimizi yaratmak için ihtiyacımız olan çekim buydu ve onu tam burada, bu motelde çekecektik.

Bu sahne, Marcus'in Amina'yı öldürdüğü sahneydi.

Cameron, Amina'ya ve gözlerinden hayatın nasıl çekildiğine odaklanmak istiyordu. Katil, yani ben, arka planda kalacaktım. Yüzüm çekimde bile olmayacaktı.

Seyirci, filmin büyük bölümünde Marcus'ın cinayeti araştırdığını sanacaktı. Eğer işimi yaparsam, onun katili olduğundan ancak filmin sonuna doğru şüpheleneceklerdi.

Gerçekte Marcus Wagner, Amina'nın cinayetinden neredeyse paçayı sıyırmıştı. Yakalanmadan önce bir yıl boyunca Clifton Forge'ta yaşamış, çalışmıştı. Bunca zaman, masum bir adama kumpas kurmaya çalışıyordu.

Draven Slater'a.

Draven, eski bir motosiklet kulübünün geçmişteki başkanıydı ve Amina'nın aşkıydı. Ölümünden sadece birkaç saat önce, şu an Shelly'nin bulunduğu odada birlikte olmuşlardı. *Clifton Forge Tribune*'ün spekülasyonuna göre Marcus, Amina'yı tutku cinayetiyle öldürmüştü. Amina'ya âşıktı ve Draven'la geçirdiği gece nihai ihaneti olmuştu.

Bu, Amina'nın hayatına mal olmuştu.

Draven onun cinayetinden yargılanmıştı. Neredeyse hüküm de giyecekti ama jürinin kararını açıklamasından bir gün önce Draven evinde kendisini asmıştı. İşlemediği bir suç yüzünden ömür boyu hapiste yatmaktan kendi canını alarak kurtulmuştu.

Draven'ın vefatıyla, Marcus işini başarıyla tamamlamıştı.

Neredeyse.

Marcus bir hata yapmıştı. Bir şeyi hesaba katmamıştı ya da bir kadını. Amina ve Draven'ın kızı, Genevieve Daylee'yi.

Genevieve, Marcus'ın annesine olan takıntısını keşfetmiş, onu hapse yollayacak bir itirafta bulunması için oyuna getirmişti. Şu anda şartlı tahliye imkânı olmaksızın ömür boyu hapis cezasını çekiyordu.

Valance Pictures, filmin senaryosuyla birlikte Marcus Wagner'ın hayat hikâyesinin uyarlama haklarını da satın almıştı. Bunu temin etmemiz birkaç günden daha uzun sürmüştü. Film bir dizi farklı kaynağa dayanan gerçekleri kullanıyordu ancak sorumluluk açısından, onayını almayı umarak Marcus'a yine de bir talep göndermiştik.

Bir milyon dolarlık ödemeyi kabul ettiğinde bizi şok etmişti. Karşı teklif yoktu. Tartışma yoktu. Sadece avukatı aracılığıyla imzalanan bir anlaşma ve şu anda eski karısı tarafından kontrol edilen eski banka hesabına yatırılan büyük bir meblağ vardı.

Ayrıca karısının yaşam haklarını da satın almıştık; eski Bayan Wagner daha da büyük bir ödeme için pazarlık yapmıştı ve şimdi eski kocası bir hücrede çürürken kendisi Hawaii'de yalnız yaşıyordu.

Marcus'ı hapishanede ziyaret etmeye çalışmıştım fakat davetimi reddetmişti. Yeniden denemiştim. Yeniden ve yeniden. Bir gün, onun karşısında oturup gözlerinin içine bakacaktım. Bir zamanlar madalyalı bir polis memuru olan adamı kendi gözlerimle görmeliydim. Suçunu bir sene boyunca saklayan adamı. Hizmet etme ve koruma yeminine sırtını dönebilen adamı.

Belki Marcus'ın neden sırtını döndüğünü anlayabilirsem, suçları yüzünden babamı affedebilirdim.

Ben tavana bakarken dakikalar ilerliyordu. Cameron'ın kapısının açıldığını duyduğumda, kendimi yataktan ittim ve televiz-

yonun yanındaki anahtarları kaptım. Onunla dışarıda, kaldırımda karşılaştım. "Nereye?"

"Shelly'ye çekim yerlerini gösterip neyle uğraştığımızı anlamasını sağlamak istiyorum. Sonra da onunla birkaç ayrıntıyı değerlendireceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Shelly odasından çıkıp bize arazi aracının yanında katıldığında başımla onayladım.

"Biraz ürkütücü," diye itiraf etti.

Hadi canım. O odada bir kadın kan kaybından ölmüştü. Motel sahiplerinin bunu broşürlerinde tanıttığını sanmıyordum.

Escalade'e bindik ve Cameron'ın çekim için işaretlediği yerlerin her biri için verdiği talimatları takip ederek kasabanın içinde sürdüm. Cameron çoktan üç kez Clifton Forge'ta bulunmuş, konumları kendisi keşfetmişti. Bu proje için onu tuttuğumuz andan itibaren, kendisini detaylara daldırmıştı. Sokakların ve işletmelerin isimlerini hatırlıyordu. Hangi barın en iyi *cheeseburger*'i servis ettiğini, sert bir içki için nereye gidileceğini biliyordu.

Cameron'ın yönlendirmeleriyle Clifton Forge'un etrafında dolaştıkça sinirlerim daha da yatışıyordu. Omuzlarımdaki sertlik azalıyordu. Bu kasabada bir huzur duygusu vardı. Normallik hissi.

İnsanlar kaldırımlarda geziniyordu. Kimse telaşlı bir yürüyüşe geçmiyordu. Geç bir öğle yemeği için bir sandviççide durduk. Yemekle ilgili hiçbir şey telaşlı değildi. Garsonumuz, bahşiş veren başka bir müşteriye yer açmak için bizi içeri ve dışarı acele ettirmiyordu. Birkaç tane olan trafik lambaları bile, rahat bir tempoda değişiyormuş gibi gözüküyordu.

Marcus'ın evi olarak kullanmak için Cameron, kasabanın yaklaşık beş kilometre dışındaki bir çiftlik evini seçmişti. Sahipleri yüklü bir miktar karşılığında bazı iç ve dış çekimleri yapmamızı onaylamıştı. Marcus'ın itirafıyla tutuklanmasını çekeceğimiz yer orasıydı. Çek defterini açtıktan sonra, şehir bize tüm kamusal alanlara giriş izni vermişti. Bir de *Evergreen Motel* vardı. Sahipleri olay yerinde çekim yapmamıza izin vermişti. Bu otantiklik kırıntısı çeyrek milyon dolara mal olmuştu, ayrıca ekibin bir kısmı için tüm mekânı iki aylığına kiralamıştık.

İçeride çekilecek bazı sahneler, polis merkezindekiler gibi, Los Angeles stüdyosunda olacaktı. Marcus'ın iş yerini ve birkaç başka mekânı stüdyoda kuracaktık. Ancak diğer yandan, faaliyetlerin çoğu Clifton Forge'ta olacaktı. Shelly aylarca telefonda yerel halkla anlaşmalar yapmak için dil dökmüştü.

Yaklaşmaya bile tenezzül etmediği tek yer Clifton Forge Tamirhanesi'ydi.

Shelly saldırgan bir *bulldog* köpeği gibi olabilirdi fakat ne zaman havlamaması gerektiğini bilirdi.

Bir zamanlar Draven Slater'a ait olan tamirhane, artık oğlu Dash tarafından işletiliyordu. *Google*'a göre, Genevieve hukuk fakültesinden onur derecesiyle yeni mezun olmuştu. Adını Clifton Forge'taki bir şirketin personel rehberinde bulmuştum.

Yaşam hakları için ikisine de yaklaşmamaya karar vermiştik. Filmin kendi bölümlerini, kurgusal karakterleri oluşturmak için gerçekleri kullanıyorduk. Gerisi tamamen uydurmaydı. Odak ciddi ölçüde Marcus'ın üzerinde olduğu için bu riske kendi isteğimizle girmiştik.

Clifton Forge'ta çekmeyi bırakın, bu filmi çekmenin kurbanın ailesi için zor olacağını biliyordum. Planım onlara bizzat

yaklaşmaktı. Bu projeyi, Draven'ın adını temize çıkarmanın ve dünyaya onun masumluğunu göstermenin bir yolu olarak göreceklerini umuyordum.

Senaryonun çoğunlukla cinayet ile bir polisin çöküşüne odaklandığını açıklayacaktım. Hikâye, Marcus'ın ahlaki çöküşünü ve şiddete sürüklenişini izleyecekti.

"*Gerçek Bir Hikâyeden Uyarlanmıştır*" kelimeleri yavaş yavaş gözüktüğünde, Ann'in araştırmaları sayesinde gerçeğe olabildiğince yakın olacaklardı. Makaleleri ve mahkeme kayıtlarını bulup incelemişti. Mektuplar yazmış, hem Marcus hem de eski karısıyla yazışmıştı. Clifton Forge'ta zaman geçirmişti. Buradaki vatandaşların, bir barın ya da restoranın köşesinde oturup tek başına yemek yerken ortama uyum sağlayan sessiz kadını fark ettiklerinden bile şüpheliydim.

Hatta Ann, bir yağ değişimi için tamirhaneye gidecek kadar da cesur davranmıştı. Senaryoya dahil etmemişti fakat bana bir gün, tamirhanenin bekleme odasında oturmanın bir yemek odasının köşesinde durup başka bir ailenin Şükran günü yemeğine kulak misafiri olmak gibi olduğundan bahsetmişti.

Tamirhaneye ve bu aileye yaklaşmak incelik gerektirecekti.

"Tamirhaneye mi gidiyoruz?" Shelly'nin kucağında kalın bir not defteri vardı ve çekim yerlerinin yanına çizdiği küçük kutuları işaretlemişti.

"Bugün değil."

Shelly tamirhaneye girip birilerinin keyfini kaçırmayacak inceliğe sahip değildi. Ayrıca, bu muhtemelen kazananı olmayan bir durumdu. Onu aslanın inine göndermezdim. Patronunun patronu olarak, ilk tanıştırmayı yapan ben olacaktım.

"Başka bir yere mi?" Cameron'a bakmak için koltuğunda döndü.

"Hayır." Çeşitli yerlerde çektiği fotoğraflara göz gezdiriyordu. "Şu anda her şeyin görünüşünü gerçekten seviyorum. Yeşil ama çok yeşil değil. Daha önce kullandığın kelime neydi? Zorlu. Ben zorlu olmasını istiyorum. Ne kadar çabuk işe koyulabiliriz?"

Shelly not defterinde başka bir sayfayı çevirdi. "Kemik kadroyla mı? İki hafta. Tüm personellere ihtiyacın varsa, minimum bir ay. Ön prodüksiyonu neredeyse bitirdik ama ekibin hiçbirinin 1 Ağustos'a kadar buraya gelmesi planlanmıyor. Bir kısmını onlarsız da yapabiliriz ancak bu biraz hantal olur."

"Şu ana kadar hantallığı idare ettik," dedim.

Başıyla onayladı. "Bu doğru."

Bu film için mekân sorumlusu tutmamıştık çünkü Cameron mekânları kendisinin keşfetmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Shelly de farklı yerler için sözleşme görüşmeleri yapmak üzere devreye girmişti.

Seçmeler tamamlanmıştı. Küçük roller için şirket içi oyuncu yönetmenimizi kullanırken, Cameron seçmelere katılacak başrol oyuncularını özenle seçmişti. Bu filmin koca bir kadrosu yoktu, bu da işe alımları etkili kılmıştı. Cameron ayrıca geçmişte pek çok kez birlikte çalıştığı tanınmış bir yapım tasarımcısında da ısrar etmişti.

Gerisini Shelly halletmişti. Kostüm tasarımları. Ses. Saç. Makyaj. Yemek hizmeti. Barınacak yer. Aylarını tüm domino taşlarını doğru sırayla düşecek şekilde dizmek için harcamıştı.

O not defterini kaybederse Tanrı yardımcımız olsun.

"Kemik kadroyla ilerlemek istiyorum." Cameron çenesinde parmağıyla ritim tuttu. "En azından yaz sıcakları bastırmadan manzara çekimlerinin bir kısmını tamamlarız. Burada olabilir misin, Shaw?"

"Sorun olmaz." Bu film önceliğimdi.

"Eğer bunu yapacaksak, bazı aramalar yapmak için birkaç saate ihtiyacım var," dedi Shelly, bir sayfanın kenarına hızlıca notlar düşmeye başlamıştı bile.

"Seni motele geri götüreyim." Gaz pedalını hafiflettim ve diğer yöne gitmek için *U* dönüşü yaptım.

"Asistanımla da irtibata geçmek istiyorum," dedi Cameron.

"Ara verelim," dedim. "Akşam yemeği için toplanabiliriz."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Shelly.

"Keşif."

Bir de tanışma.

Onları motele bıraktıktan sonra, navigasyonuma yeni bir konum girdim ve tekerleklerimi ortaya çıkan mavi yol boyunca yönlendirdim. Tamirhane kadrajıma girdiğinde, öncesinde bulduğum dinginlik havaya uçup gitmişti.

Büyük dükkân, uzaktaki dağlar gibi sokak üzerinde görkemli bir şekilde duruyordu. Kalay çatı, temmuz güneşinin altında parlıyordu. Dört servis kapısı vardı; her biri açıktı ve bir arabayla meşguldü. Üzerinde *OFİS* yazan kapının yanındaki boş alana park ettim.

Dönen bir hava kompresörünün sesi havayı doldurdu. Metal metali kazıyordu. Lokma anahtarlar cıvataları sıkarken gıcırdıyordu. Zar zor duyulan yağ ve benzin kokusu havayı renklendiriyordu.

Ofis kapısını açtım, gözlerim bir yüz arayarak dükkâna yöneldi. Birini tespit ettiğimde gülümsemeyle yüzümü döndüm.

Gülüşüm bana dünya çapında sayısız kadının kalbini kazandırmıştı. Normalde bu, kızaran yüzlerle ve şaşkınlıkla açılan ağızlarla karşılanırdı.

Bugün, maviyle karşılaşmıştım. Hayatımda gördüğüm en mavi iki gözle. Montana gökyüzünü solgun bırakan, Karayip kıyılarını donuklaştıran gözlerle.

Sarsılmıştım.

Masanın arkasındaki kadının gerçek olduğundan emin olmak için onu incelerken kızarma ve kendimi ağzımı kapatmaya zorlama sırası bendeydi.

Saçları, en saf kumların rengindeydi. Kısaydı, mükemmel şekilde kavisli bir kaşın üzerinde süzülüyordu. Dudakları da ifadesi kadar sertti ancak kaşlarını çatmadığı zamanlarda doğal, seksi bir dudak büzüşü sergilediğinden şüpheleniyordum.

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ancak beni tanıdığı belliydi.

Gözleri sadece mavi değildi. Kızgın bir maviydi.

Kim olduğumu ve neden burada olduğumu çok iyi biliyordu.

Mucize eseri, magazini ön prodüksiyonun dışında tutabilmiştik. Clifton Forge'ta Cameron'ı son birkaç aydır yaptığı ziyaretlerde fark eden birileri olduysa da umursamamışlardı.

Ancak çekim yaklaştıkça Clifton Forge'taki herkes hareketliliği, ziyaretçi akınını fark edecekti. Belediye başkanı gibi kasabadaki bazıları ticarete güveniyordu. Yaklaşık bir ay önce, Shelly belediye meclisiyle son anlaşmayı imzaladıktan sonra, belediye başkanı filmi bizim *Hollywood* basın bültenimizle eş zamanlı olarak duyurmuştu. O zamandan beri Clifton Forge'un yerel gazetesini takip ediyordum ve kısa bir süre sonra bir makale yayınlamışlardı. Adım sadece bir kez geçmişti.

Bir ay sonra insanların film oyuncuları ve ekibi fikrine alışacaklarını, hatta kabulleneceklerini ummuştum. Clifton Forge Tamirhanesi'ndeki durum böyle gözükmüyordu.

Boş bir sandalyenin yanındaki masanın üzerine atılmış son *Entertainment Weekly** dergisini gördüm. Kapakta şeytan asası ve boynuzlarla süslenmiş hâldeki yüzüm vardı.

Ustalık ve gülümsemeden daha fazlası gerekecekti.

"Merhaba." Ona fotoğrafçıların üzerine salyalar akıttığı sırıtışımı gösterdim.

Bakışları daraldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Elimi uzatarak boş odayı arşınladım. "Shaw Valance. Sanırım kim olduğumu ve neden burada olduğumu biliyorsun."

Bakışları elime ok gibi saplandı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben, ah..." Elimi indirdim. "Kendimi Bay Slater'a tanıtabilmeyi umuyordum."

"Dash bugün müsait değil." Sesi ifadesizdi. "Randevu oluşturmak ister miydin?"

"Yarın sabah olur mu?"

Başını iki yana salladı. "Meşgul."

Neden Dash'in ne zaman önerirsem önereyim meşgul olacağı hissine kapılıyordum? Derin bir nefes verdim. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece kendimi tanıtmak istiyorum. Proje hakkında biraz konuşmak."

"Tabii." Sesinden gizli bir alay damlıyordu. Burada ne yaptığımızı ya da neden yaptığımızı hiç umursamıyordu.

Ayaklarımı hareket ettiremeden bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Bu kadınla hiçbir yere varamıyordum, öyleyse neden çoktan arabaya dönmemiştim?

Büyüleyici yüzünden yayılan öfkeli dalgalar beni şok etmişti fakat botlarımın tabanları yere yapışmıştı. Ufak tefek bir şeydi, muhtemelen kırk beş kilonun biraz üzerindeydi ama lanet olsun, çok güçlüydü.

* Amerika'nın haftalık yayımlanan popüler kültür temalı dergisi. -ç.n.

Gözümü bu kadar korkutan son kişi, itibarını yitirmeden önce babam olmuştu.

O tepesi atmış mavi bakışlarla bocalayarak odaya göz gezdirdim. Gözlerim duvara tutturulmuş çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. Daha yakına eğildim, Draven Slater olduğunu bildiğim adamı süzdüm. Bir başka *Google* başarısı daha. Oğulları, Nick ve Dash, yanında duruyordu ve onların yanında da üç motosiklet vardı.

Arkamdaki kapı açıldığında ayaklarım çözüldü. Fotoğraftaki adamlardan biri içeri adım atınca döndüm.

Dash elindeki yağı kırmızı bir bezle temizledi. Beni tepeden tırnağa süzerken ben de aynısını yaptım, hemen hemen aynı boy ve yapıda olduğumuzu fark ettik.

"Dash Slater." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Shaw Valance."

El sıkışı sertti ve ifadesi tedbirliydi. "Senin için ne yapabilirim, Shaw?"

"Bir motor yaptırmak istiyorum." Fikir birdenbire aklıma geldi ve dudaklarımdan süzüldü.

"Motor mu?"

"Aynen öyle." Başımla onaylayıp bu parlak fikri uydurmamışım gibi davrandım. "En iyilerden biri olduğunu duydum."

"Üzgünüm. Programda açığımız yok." Dash kollarını göğsünde kavuşturup omzumdan arkaya baktı. "Doğru değil mi, Presley?"

"Doğru. İki yıl boyunca doluyuz."

Lanet olsun. Bu kulağa gerçekten doğruymuş gibi geliyordu.

Onların bekleme listesi benim kapıdan çıkış yolumdu. Kendimi tanıtmak için uğramıştım. Onlara iş teklif etmiştim. İkisi de

filmim hakkında bir şey bilmek istemiyormuş gibiydi. O zaman neden hâlâ burada duruyordum? Neden birdenbire onların kasabasında film çevirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum?

Bu iyi bir ticaretti. Üretim sırasında bu kasabaya para, sonrasında da bir ün getirecektik. Herkes o bulunması zor şöhret iddiasını istemiyor muydu?

Hayır. Herkes ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu. Ben bile.

Gitmeliydim fakat bir kez daha, kapıya göz atmadım bile. Artık fikir ortaya çıktığına göre, bir motor istiyordum. Bu noktaya kadar sadece bir sayfadaki karakterler olan bu insanları tanımak istiyordum.

"Meşgul olduğunuzu tahmin edip daha önce aramalıydım. Bir son dakika fikriydi. Kusura bakma. Film için bir şeyler düşünürüz. Eminim *Harley-Davidson* babanı oynayan adamın sürmesi için hazır bir şey gönderecektir. Resimdeki motosiklet kadar havalı olmayacaktır ama eminim insanlar fark etmez."

"Hazır mı?" Dash'in çenesi kasıldı.

Az önce ona yem attığımı biliyordu ve bunu yutacağını da biliyordu. Ne de olsa Draven Slater, resimdeki elli bin dolarlık motosikletin önünde duran adam, asla hazır bir motosiklete binmezdi.

Babasınm imajının mümkün olduğunca doğru olması için Dash motoru yapardı.

Shelly otantikliğin konseptini anlamayabilirdi ancak Dash Slater'ın anladığı aşikârdı.

"Sana pahalıya patlayacak," dedi Dash.

"Dash..."

Elini havaya kaldırdı, Presley'nin itirazını susturdu.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Yetmiş beş bin. Üç ay. Tasarım kontrolü bende."

Üç aya, Clifton Forge'tan çoktan gitmiş olurduk.

"Altı hafta. Nasıl istiyorsan öyle tasarla, acele olduğu için doksan ödeyeceğim."

"Anlaştık. Presley sözleşmeyi hazırlayacak." Dash başka bir şey söylemeden ofisten çıktı ve dükkâna geri döndü.

Arkamı döndüğümde buz gibi bir bakışla karşılaştım.

"Lütfen otur." Presley masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Dediğini yaptım. Onun karşısına oturduğumda, narenciye ve tatlı vanilya kokusu masanın üzerinden bana doğru taşındı. Koku, gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş olan kadının aksine davetkârdı.

"İsim?" diye sordu.

"Shaw Valance."

"Yasal ismin."

"Shaw. Valance."

Parmakları sinirle adımı tuşlamadan önce klavyenin üstünde tereddüt etti. Adresimle telefon numaramı not aldı, faresine yaklaşık yüz kez tıkladı ve bir kez bile yüzüme bakmadı. Sonra yazıcıdan yeni çıkmış sözleşme sayfalarını almak için sandalyesinde döndü.

Onları bir kalemle birlikte önüme bıraktı. "Son sayfayı imzala."

İsmimi karaladım.

Mürekkebe kuruma fırsatı tanımadan Presley kâğıtları elimin altından çekip aldı. Kendi ismini benimkinin altına imzaladı.

Dudaklarım sürekli sırıtmamak için mücadele ediyordu.

Kimdi bu kadın? En son ne zaman bekâr bir kadın -kontrol etmiştim, yüzük yoktu- kendisini bana doğru atmamıştı? Presley, öfkeyle parıldayan soğuk mavi gözleriyle buz ve ateş gibiydi. Ancak her bir kelimesi, her bir hareketi kayıtsızlıkla doluydu.

Umursamıyormuş gibi davranıyordu fakat gözleri ona ihanet ediyordu.

"Onun bir kopyasını almak istiyorum." Başımla sözleşmeyi işaret ettim.

"Ben de depozito istiyorum."

Arka cebimden cüzdanımı çıkarmak için döndüm. Kredi kartımı çıkarıp masasının üstüne attım. "Tüm tutarı çek."

Gözleri parıldadı ama sadece hafifçe. Her insan kredi kartından yüz bin dolara yakın para çekemezdi ve evet, bu büyük bir zenginlik gösterisiydi. Ancak onun bu tavrı, bu ilgisizliği beni kahrolasıca şekilde deli ediyordu.

Presley, kredi kartını bilgisayarının yanındaki cihazdan okuttu, fiş çıkarken onu geri uzattı. Fişi düzgün bir şekilde koparıp bir tane daha imza için masadan uzattı.

İmzaladım ve ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Kapı kulpuna uzanırken duraksadım, omzumun üzerinden baktım. Gözlerinin kıçımdan hızla ayrıldığını görmeyi bekliyordum, normalde bir odadan çıktığımda böyle olurdu. Oysa hiçbir şey yoktu. Bakmıyordu. Göz atmıyordu. Presley'nin dikkati tamamen ekranındaydı.

Hah. Bu egomu zedeledi.

"Hoşça kal, Presley."

Gözlerini kırpıştırdı. Hareket ettirdiği fare iki saniyeliğine dondu, sonra işine geri döndü. Hiçbir şey söylemedi çünkü çoktan azledilmiştim.

Motele geri döndüğümde, Cameron ve Shelly'ye döndüğümü söylemek için uğramadım. Odama gidip tavanı izledim, filmi ya da cinayeti düşünmüyordum.

Aklım Presley'deydi.

Son birkaç yıldır ilgimi çeken kadınlardan farklıydı. Hepsi güzeldi ama Presley farklıydı. Çıkık elmacık kemikleri, güzel bir çenesi vardı. Dudakları konusunda haklıydım. Dudaklarını sıkıca büzmediğinde mükemmel, yumuşak bir dolgunluğu vardı. Sözleşmeyi imzalarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ve neredeyse onu serbest bırakmak için uzanacaktım. Presley'nin ince kıvrımları vardı çünkü ince bir kadındı, şans eseri benim tipimdi. Ayrıca o lanet olası gözleri...

O... gerçekti.

Gerçeği arzuluyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Dash'e o motorun üzerinde tasarım kontrolü vermemeliydim.

Artık Clifton Forge Tamirhanesi'ni ziyaret etmek için başka bir bahane uydurmak zorunda kalacaktım.

3. Bölüm

Presley

"Leo'ya ne dersin?" diye sordu Genevieve.

Yüzüm ekşidi. "Iyy."

"Emmett?"

Öğürdüm. "İki kez ıyy. Yeni yemek yedim. Yavaş olur musun?"

Genevieve kahkaha attı. "Üzgünüm. Sormam gerekiyordu. İkisi de bekâr ve tipsiz değiller."

"Evet, çekiciler ama onları öpme fikri..." Ürperdim. "Hayır. Onlar sinir bozucu abi gibiler ve hep öyle oldular."

Tamirhanede çalışmaya başladığımda, bön bön bakıp ağzımın suyunu akıtacak yakışıklı erkek kıtlığı yoktu. Dikkatimi çeken birkaç Tin Gypsy olmuştu fakat Dash, Emmett veya Leo değildi. Evet, kendi tarzlarında eşit derece yakışıklılardı. Ancak onları her zaman abi olmaya en yakın şekilde arkadaş olarak görmüştüm ve bundan fazlası değildi.

Ayrıca o zamanlarda yetişkin hayatında nasıl hayatta kalınacağını keşfetmekle o kadar meşguldüm ki, bu işe bir erkeği bulaştırmaya cesaret edememiştim.

Tamirhanede işe başladığımda, ilk işine girmiş, yeni bir kasabada kendi başına yaşayan on sekiz yaşında nahif bir kızdım. Çabucak büyümüştüm çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Her gün işe gelirken takındığım gülümsemeye rağmen, sanırım Draven bitkin düşmüş ve ne yapacağını bilmez bir hâlde olduğumdan şüphelenmişti.

İlk birkaç ay boyunca ya dağılmamdan ya da işi bırakmamdan korkarak beni kulüpteki erkeklerden korumuştu. Beni ofis işlerini üstlenmem için işe almıştı çünkü emekli olmaya karar vermişti. Ancak emeklilik Draven'ın tarzı değildi, bu yüzden çalışma saatlerini biraz azaltmış ama her gün tamirhaneye gelmişti.

Bugüne kadar kulüp üyelerini nasıl uyardığından emin değildim fakat ne zaman bir adam beni ofiste görse, kibarca başıyla selam verir, sonra hızlıca ters yöne doğru kaçardı.

Dash benim şampiyonum olurken Draven benim gardiyanım olmuştu. Dash, bir kez bile şikâyet etmeyerek benim boktan kahvemden bardak bardak içmişti. Sonunda kahve yapımının püf noktasını kavradığımda, sadece omuz silkip eninde sonunda öğreneceğimi bildiğini söylemişti.

O zamanlar Emmett da tamirhanede çalışıyordu. Öğle molasında ofise gelip ne yiyeceğimi soruyordu. Üst üste iki hafta boyunca mikrodalgada *ramen noodle*'ı pişirmemi izledikten sonra, önceki geceden *tesadüfen* iki kişilik yemek yapmaya başlamıştı. Bir gün tamirhaneye geldiğimde, buzdolabında yan yana duran ve üzerlerinde yapışkanlı not kâğıtları olan iki plastik saklama

kabı bulmuştum. Birinin üzerinde benim, diğerinin üzerinde de Emmett'ın adı yazıyordu.

Saçları o zamanlar daha kısaydı ve zor bir süreçten geçiyordu. Sabahları ona kahve götürür, gözlerinin altındaki koyu halkalar karşısında huzursuzlanırdım. Özellikle kötü günlerde, alkolle sigara kokardı. Ancak hüznü ne kadar yoğun olursa olsun, onu bütün hâlinde yutmakla tehdit eden bulutlar ne kadar koyu olursa olsun, Emmett bana öğle yemeği getirmeyi asla ihmal etmemişti.

Ta ki *Hamburger Helper*'ı* nasıl *yakmayacağımı* ve kendi plastik kaplarımı getirmeyi öğrendiğim güne kadar.

Draven, Dash ve Emmett. Benim koruyucularım. Onlara ihtiyacım olduğundan değildi. Kulübün bir üyesinin bana asılmaya cüret ettiği tek seferde, bunu kendi başıma iyi bir şekilde halletmiştim.

Bunu yapan Leo olmuştu.

Saat beşte sarhoş olmuştu, o zamanlar Leo'nun normali buydu. Henüz tamirhanede çalışmaya başlamamıştı ve hâlâ henüz para kazanmak için ne yaptığını bilmiyordum. Kulüple ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum fakat asla bilemeyecektim.

Leo ofisin dışında aylak aylak dolaşıyor, arabamın etrafında parmak uçlarında asılı duran kehribar renkli bira şişesiyle geziniyordu.

Presley'ydi, değil mi?

Başımla onaylamıştım.

Bir gezintiye -geğirti- *çıkmak ister misin?*

Bir kahkaha patlattım, iki büklüm olurken neredeyse altıma işiyordum. Kendime geldiğimde, ertesi sabah ofise uğramasını

* Baharatlı, pudra soslu hazırca paketlenmiş makarna markası. -ç.n.

söyledim ve ona ayık bir kadına nasıl çıkma teklif edileceği konusunda ders vereceğime söz verdim.

Beni çok şaşırtarak, Leo ertesi gün uğramıştı, yine de sabah gelmemişti. Leo sabahları gelmezdi. Öğle saatlerinde ikimiz için sandviç, Emmett için de bir tane daha getirmişti. Ne kadar tiksindirici olsa da bu adamın tatlı bir yanı vardı. Bir gün bir kadının Leo'yu yola getireceğini umuyordum. Zorlu bir mücadelesi olacaktı fakat buna değerdi.

O kadınla tanışacağımız günü düşünürken dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

"Ne?" diye sordu Genevieve.

"Hiç." Başımı iki yana salladım. "Sadece eski günleri düşünüyordum."

"Burada ne kadar süredir çalışıyorsun? On yıl kadar mı?"

Başımla onayladım. "Ağustosta on yıl olacak. O zamandan beri çok şey değişti."

"Eminim. Kulüp hâlâ aktifken buradaydın, değil mi? Nasıl bir şeydi?"

"Çılgınca. Dışarıdan bile ortamdaki enerjiyi ve heyecanı hissedebilirdin. Beni biraz korkutsa da bunu Dash'e, Emmett'a veya Leo'ya asla itiraf etmemiştim. Draven beni her şeyden oldukça uzak tuttu ama burada oturuyorum. Görebiliyorum." Pencereyi işaret ettim. "Otoparka girerken çocukları göz ucuyla görüyordum. Yamalarını giymiş hâlde kulüp binasına giderken yanımdan geçip gidiyorlardı. O kadar çoklardı ki. Sonunda, kimin kim olduğunu anlamaya çalışmayı bıraktım. Gerçekten tanıdıklarım sadece dükkânda çalışanlar ya da saçmalamak için gelen bazı yaşlılardı."

"Tüm tamirciler kulübün bir parçası mıydı?"

"Evet. Burada çalışan ilk kulüp üyesi olmayan kişi bendim. Draven bana bir keresinde bunu söylemişti. Isaiah da ikinci kişi."

"Ah. Bunu bilmiyordum."

Başımla onayladım. "Ofisteki her şeyi Draven yürütüyordu. O noktaya kadar dükkânda pek iş yapmamıştı. Orası Dash'le Emmett'ın alanıydı, özellikle de Emmett'ın babası Stone öldürüldükten sonra."

"Ah." Gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyordum... Emmett'ın ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece annesinden bahsettiğini duymuştum."

"Tatlı biri. Emmett ona tapıyor."

"Emmett'la çıkmakla neden hiç ilgilenmediğini tekrar söyler misin?"

Kıkırdadım. "Asla olmayacak."

"Denemeye değer." Sandviçinden bir ısırık aldı, sonra sesini alçalttı. "Emmett'ın babası öldürüldü mü? Kulüp yüzünden miydi?"

"Sanırım. Kimse bana detaylarından bahsetmedi. Sadece benim buraya taşınmamdan kısa bir süre önce öldüğünü ve Emmett'ın yıkıldığını biliyorum."

Alkol aldığı belliydi. Uyuşturucu kullandığından endişelenmiştim. Birden fazla kez, elleriyle yüzünde kavgadan kaynaklandığını bildiğim kesikler ve morluklarla işe gelmişti.

"Eninde sonunda bir yolunu buldu," dedim. "Leo bir keresinde bana Emmett'ın o zamanlarda daha çok güldüğünü söyledi. Biraz Dash gibiymiş, babasının yanında çalışmayı seviyormuş."

"Hiçbir fikrim yoktu." Genevieve'in gözleri hüzünlü hâle geldi.

"Çok fazla şey değişti."

Hukuk fakültesine gitmeden önce Genevieve tamirhanede sadece bir sene geçirmişti. Burada yaşadığında, Tin Gypsyler bir anı hâline gelmişti.

Ancak ben hepsine şahit olmuştum. Onları ihtişamlı zamanlarında görmüştüm. Üyelerini kaybettiklerini, yerlerine yenilerini almadıklarını izlemiştim. Motosikletlerin park alanında kükremeyi bıraktığı gün buradaydım.

Hâlâ gürültüyü özlediğim günler oluyordu.

Esnedim, hemen ağzımı örttüm ve bir yudum daha *Dr Pepper** içtim.

"Yorgun musun?" diye sordu Genevieve.

"Leo yüzünden," diye homurdandım. "Pislik, beni dün gecenin bir buçuğunda arayıp sarhoş götünü *The Betsy*'den toplamamı istedi."

"Sen de gittin mi?"

Omzumu silktim. "Leo işte."

"Ama onunla çıkmaya hayır diyorsun." Sırıttı.

Kıkırdadım. "Net olarak hayır. Adam resmen çocuk."

Genevieve bugün öğle yemeği için tamirhaneye gelmişti. Haftanın bitişini kutlamak için tüm ekibe sandviç almıştı. Taşındıklarından beri, kasabanın en iyi avukatı Jim Thorne için tam zamanlı çalışıyordu. Jim şirketi erken kapattığı için Genevieve bize yemek sürprizi yapmıştı.

Ancak çocuklar Leo'nun boya kabininde bir kaput panelini serbestçe boya tabancasıyla boyamasını izlemekle meşgul olduklarından rahatsız edilmek istemediler. Yemeğimi yiyebilmek için o yavaş kıçlarının gelmesini bekleyecek hâlim yoktu, bu yüzden Genevieve ve ben onlar olmadan yemeye başlayıp bitirmiştik.

* Bir meşrubat markası. -ç.n.

Birileriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı sormuştu. "*Evet*," diyerek ikimizi de şaşırtmıştım.

Birileriyle çıkmamıştım. *Hiç*. Daha önce hiçbir erkek beni ilk randevuya çıkarıp yemeğe ve sinemaya götürmemişti. Jeremiah'yla çıkmamıştık, sadece... birlikteydik.

Neredeyse yirmi sekiz yaşındaydım ve arzulanmak istiyordum. Hayatımda bir kez olsun, *peşime düşülmesini* istiyordum.

Tek sorun Clifton Forge'taki hiçbir erkeğin ilgimi çekmemiş olmasıydı. Kabul, Jeremiah'yla birlikteydim fakat Clifton Forge bekârlar ortamıyla tanınmıyordu. Etraftaki bekâr erkeklerin çoğunu tanıyordum, onlarla tamirhaneye araçlarıyla geldiklerinde tanışmıştım ve bekâr olmalarının bir nedeni vardı.

Kasabadaki en yeni bekâr adam, en azından ben bekâr olduğunu varsayıyordum, bir film yıldızıydı ve bir restoranda Shaw Valance'ın karşısına oturmamın imkânı yoktu.

Ne kadar görkemli olursa olsun, milyonlarca kadının onu şehvetle arzulamasına izin verirdim. Kısa bir süre önce bir Yunan tanrısını oynamış olması çok yerindeydi. Buna uygun bir vücudu vardı. En ince ayrıntısına kadar şekillendirilmiş koyu sarı saçları ve düz beyaz dişleriyle Shaw, muhtemelen setteki tüm kadınları eritmişti.

Erimekle ilgilenmiyordum.

İhtiyacım olan son şey *Hollywood* ihtişamıydı. Bana gerçek gerekiyordu. Dürüstlük. Nazik bir gülümsemesi, düzenli bir işi ve mütevazı kökleri olan bir adama ihtiyacım vardı.

Jeremiah o adamdı, işi ve alçak gönüllülüğü çıkarırsak. Keşke Leo veya Emmett'ı öpme düşüncesi midemi ekşitmeseydi.

"Peki..." Genevieve, yalnız olduğumuzdan emin olarak omzunun üstünden dükkâna göz attı. Hâlâ Emmett, Leo veya

Isaiah'dan iz yoktu. Diğer iki tamirci Sawyer ve Tyler, genellikle öğle yemeklerini dışarıda arkadaki piknik masasında yiyordu. Dash ise cuma günleri çalışmıyordu. "Jeremiah sana ulaştı mı?"

"Hiçbir. Şey. Söylemedi." Kâğıt ambalajının üzerine çıkarılmış hindili sandviçimin son lokmasını dürttüm.

"Pislik."

"Tam üstüne bastın."

Düğünden bu yana geçen altı hafta boyunca Jeremiah'nın bana bir kez bile ulaşmamış olması canımı acıtmıyormuş gibi davranıyordum. Her şeyin böyle olması daha iyiymiş gibi davranıyordum. Değildi ama öyleymiş gibi davranmakta iyiydim.

Doğduğumdan beri hayat *çok güzelmiş* gibi davranıyordum.

"Ev sahibi meselesini yoluna koydun mu?" diye sordu Genevieve.

"Çoğunlukla." İç çektim. "Ne kadar para kaybettiğimi düşünmemeye çalışıyorum."

Kiraya. Düğüne.

Jeremiah bir kuruş bile ödemeyi teklif etmemişti çünkü düğün masraflarını gelin öderdi, değil mi? Ya da gelinin ebeveynleri? Bildiğim kadarıyla ebeveynlerim yoktu, bu yüzden tüm felaketi kendim ödemek için birikimlerimden büyük bir pay ayırmıştım.

Ashton'daki ev sahibi kira kontratımı iptal etmek için aramamdan hoşnut olmamıştı. Depozitomla ön ödediğim ilk ayın kirasını kendine almıştı.

Şükürler olsun ki işim vardı. Düğün bitene kadar istifamı kabul etmeyi reddettiği için Dash'i öpebilirdim. Özel durumlarda kullanmalık birikimimi yeniden inşa etmem uzun sürmezdi, özellikle de Jeremiah'nın poker alışkanlığını finanse etmediğim

için. Ya da içme alışkanlığını. Veya kirasını ve faturalarını. Nişanlımı ziyaret etmek için her hafta sonu Ashton'a gidip gelmek için her ay yüzlerce dolar benzin harcamayacaktım.

Jeremiah, Warriorlara katıldığından ve Ashton'a taşındığından beri, sadece birkaç kez geri gelmişti. Her gidişinde, cüzdanımdaki tüm nakitlerin de onunla gittiğini fark etmiştim.

Ona biraz para sağlamayı gerçekten umursamamıştım. Jeremiah'nın benim için yaptıklarından sonra, nişanlımı şımartabilirdim.

Onu sevmiştim. Bir zamanlar.

Ya da belki de eskiden olduğu adamı sevmiştim.

O artık geçmişteydi. Son altı hafta boyunca her türlü düşkünlük büzüşmüş, öfkeli bir ölüme maruz kalmıştı. Uykusuz, sefil, aşağılayıcı geceler sevgiyi dargınlığa dönüştürmeye meyilliydi.

Belki de Dash'in tamirhane için benim yerime bir yönetici tutmaya girişmemesinin sebebi, işlerin bu şekilde sonuçlanacağını ummasıydı. Onu suçlayamazdım. Ben göremezken Jeremiah'nın gerçek yüzünü görmüştü.

Yine de düğün felaketini bir kenara koyarsak, şanslıydım. Artık çocukken olduğumdan daha mutluydum. Kalıp kalamayacağımı sorduğumda ağzı kulaklarına varan bir ev sahibim ve mütevazı bir evim vardı.

Jeremiah dışında, hayatım tam olarak hazirandan önceki hâli gibi görünüyordu.

Bağımsızlığım elimdeydi ve bu da birikim hesabımdaki tüm dolarlardan daha değerliydi.

Paketlediğim kutular açılmıştı. Nişan yüzüğü takmamıştım çünkü Jeremiah bana yüzük almamıştı; o parayı birlikte yaşayacağımız hayat için biriktirmek istemişti. *Yalan.*

Jeremiah, tamirhanedeki adamlara hiç benzemiyordu. Dash, tanışmalarından haftalar sonra Bryce'ın parmağına yüzük takmıştı. Neredeyse aynı hızla onunla evlenmişti. Emmett ve Leo motosikletlerinin arkasına binmeye mahkûm olan kadınları bulduklarında, aynısını yapacaklardı.

Ben ne zaman kolay bir lokma olmuştum? Burada öylece, son on yıl boyunca dönüştüğüm bu güçlü, bağımsız kadını düşünüyordum. Oysa belki de en çok korktuğum şeye, anneme dönüşmüştüm.

Herkes için ezik bir insan mıydım? Yoksa Jeremiah benim zaafım mı olmuştu? Bu sorulara bu gece evde yalnızken, yine kendimden şüphe duymaya başladığımda ve utanca boğulduğumda kafa yoracaktım.

Jeremiah'yı aklımdan çıkarmaya fazlasıyla hazır olduğumda, "Eviniz nasıl?" diye sordum Genevieve'e.

"İyi gidiyor." Gülümsedi. "Isaiah evi dekore etmek için bu kadar acele etmememi söyleyip duruyor ama internetten bir şeyler sipariş etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bir eve sahip olmaya hazırım. Okulla geçen son üç yılda, her şey geçici gibi hissettirdi. Ondan önceki yıl da öyle. Sabitlik istiyorum."

"Anlıyorum."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Öne eğildim. "Her zaman."

"Ben hamileyim."

"Ne?" Ellerim hızla ağzıma gitti, sonra da havaya. "Aman Tanrım. Bu harika. Tebrikler."

Yüzü sevinçle parladı. "Daha erken ama çok heyecanlıyız."

Ayağa kalkarak masanın etrafından döndüm, eğilip sarılmak için onu kendime çektim. "Çok iyi bir anne olacaksın."

Genevieve bir anne yüreğine sahipti, iyi bir anne yüreğine. Benimkinin aksine, çocuklarının acı çekmesine asla müsaade etmezdi.

"Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Keşke annem burada olsaydı da ona sorular sorabilseydim."

Ona daha sıkı sarıldım.

"Henüz pek fazla kişiye söylemedik," dedi ben sandalyeme dönerken.

Dudaklarımı sıkıca kapadım.

Ofisle dükkân arasındaki kapı açıldı ve çocuklar içeriye doluştu. Isaiah vakit kaybetmeden karısını öpmeye gitti. Emmett'la Leo buzdolabına daldı.

"Dün gece sana bir şey söylemeyi unuttum," dedi Leo, ağzı dolu hâlde pencerenin alt tarafına, Emmett'ın yanına otururken.

"Dün gece mi?" Isaiah ikimize baktı.

Elimle savuşturdum. "Sarhoş kıçım *The Betsy*'den topladım."

Leo lokmasını yuttu. "Bir hatun gördüm, tanrıya yemin ederim ki tıpkı sana benziyordu."

Vücudum gerildi. Bana benzeyen bir tane hatun vardı ancak... *hayır. İmkânsız.* "Sarhoştun, Leo. Çok ama çok sarhoş."

"Doğru." Jambonlu ve İsviçre peynirli sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Kimse Pres'e benzemez." Emmett kıkırdadı. "O, Clifton Forge'taki tek peri cini."

Gözlerimi devirdim. "Bir Cadılar Bayramı. Bir tane. Bunu asla unutamayacağım."

"Neyi unutamayacaksın?" diye sordu Genevieve.

"Ben söyleyeyim." Ben konuşamadan Emmett elini havaya kaldırdı. "Press birkaç yıldır burada çalışıyordu. Daha yirmi bir yaşında değildi. Eğer onu kulüp binasındaki bir partiye davet etseydik Draven bizi kendi yastıklarımızla boğardı. İşten sonra burada parti yapmaya karar verdik. Hepimiz işten çıktık ve Pres banyoda gözden kayboldu. Bir peri kılığında dışarı çıktı. Asası ve diğer her şeyiyle."

"Tamam," dedi Genevieve kelimeyi uzatarak. "Bu neden komik?"

"Ona kostümü nereden aldığını sor."

"Çocuk bölümünden," dedi Leo pat diye. "Etiketleri üzerinde bırakmasaydı hiçbirimiz onunla bu konuda dalga geçmeyecektik."

Emmett'la Leo birden histeri krizine girdi.

"Ben küçük bir insanım!" Kendi gülüşümü bastırmaya çalışırken onların kahkahası üzerinden bağırdım. Bu hikâyenin onları neden bu kadar eğlendirdiğini asla anlamamıştım fakat hep gülüyorlardı, ben de onların gülmesini seviyordum. "Umarım yemeğiniz boğazınıza kaçar." Yalandan kaşlarımı çattım. "Bu aşağılık herifler bana aylarca *Pixie** dedi."

"Her neyse," dedi Leo. "Bu kız tıpkı sana benziyordu ama onun saçları uzundu."

Gerilim tırmanarak geri döndü. Olabilir miydi... hayır. Scarlett'ın Clifton Forge'un yakınlarında olmasına imkân yoktu. Eğer burada olsaydı bunu bilirdim. "Bira gözlüğü**" taktığında sana güven olmaz."

---

* İngilizce'de "kısa boylu, özel güçleri olan hayali bir yaratık, peri" anlamına gelen, yazarın karakterin fiziksel özelliklerini barındırdığı için kullandığı bir benzetme. -ç.n.

** İçip sarhoş olunduğunda, insanları olduğundan daha çekici bulma anlamına gelen bir deyim. -ç.n.

Kıkırdadı. "Doğru."

"Günün geri kalanı için panoda ne var?" diye sordu Emmett.

Planlanmış randevuların listesini ezbere söyledim. Cuma günü olduğu için hem o hem de Isaiah erken çıkmak istediler, bu yüzden yağ değişimlerinin bir kısmını üstlenmeyi ve Sawyer'la Tyler'a yardım etmeyi teklif ettiler.

Genevieve bana veda etmek için sarıldı ve eve gidip kestireceğini söyledi. Isaiah ona arabasına kadar eşlik etti, işe dönmeden önce veda öpücüğü bıraktı.

Maaş bordrosu üzerinde çalışmaya devam ederken dükkândaki gürültü yükseldi. Kapı açıldığında, lastik rotasyonu için randevu alan müşteriyi görmeyi umarak başımı kaldırdım. Onun yerine, iki haftadır peşimi *bırakmayan*, bir çift altın sarısına çalan kahverengi gözle karşılaştım.

"Ah." Kalbim takla atarken inledim. "Yine mi sen?"

"Ben de seni özledim." Shaw'nın dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı.

Diğer kadınlar muhtemelen bu dudağa enfes diyordu. Ben değil. *Asla ben değil.*

"Ne istiyorsun?" Dikkatlice sesimi ifadesiz tuttum.

Eğer Shaw Valance kalp atışlarımı hızlandırdığını bilseydi, ona tahammül edemezdim. Egosu, olduğu hâliyle kapıdan zar zor geçmişti. Sesimi titreten şeyin çekicilik olduğunu düşünürdü. Bu fiziksel reaksiyon rahatsızlıktan başka bir şey değilken, onun burada olmasının hoşuma gittiğini düşünürdü.

Diken üzerindeydim çünkü Shaw repliğini söyleme konusunda ustaydı, dediği hiçbir şeye de güven olmazdı.

"Motorumun nasıl ilerlediğini görmeyi umuyordum."

"Dash bugün burada değil. Önümüzdeki hafta gelmen gerekecek."

Doğrusu Isaiah, Shaw'nın motoru üzerinde çalışıyordu ancak detayları bilmesine gerek yoktu.

Ekranıma odaklandım. Ayağımın yerde sekmesini engellemek için bacaklarımdaki kaslar sıkıca gerilmişti ve nefesimi tutmuş, gözlerimi ileri dikmiş gitmesini bekliyordum. O otururken karşımdaki sandalye halının üzerinde sürüklendi.

Göğsümde alçak bir hırıltı gümbürdedi.

Shaw kıkırdadı ve yüce Tanrım, sesi tıpkı parmaklarımın arasından geçen saten bir kurdele gibi çok pürüzsüzdü. Sesi kalındı ama çok kalın değildi. Alçaktı ama sessiz değildi.

Rahatsız ediciydi. Adam tamamen rahatsız ediciydi.

Henüz Shaw'yı *Google*'da aratmaya başvurmamıştım ancak son iki haftadır uykusuz gecelerimi onun tüm filmlerini izleyerek geçirmiştim. Sesi bana ninni gibi gelmişti. Bu, mezara kadar götüreceğim bir sırdı.

"Dediğim gibi, Dash burada değil." Yani, *git buradan.*

İhtiyacım olan son şey bir süperstarın hayatımı daha fazla işgal etmesiydi. Sadece bir ziyaretle bunu yeterince yapmasına izin vermiştim.

Shaw Valance nasıl bir isimdi ki? Yasal adı değil de sahne adı olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerdim. Sanırım hâlâ sahte olabilirdi; belki de adını yasal olarak değiştirmişti. Ancak söyleme şekliyle ilgili bir şey aşina geliyordu, sanki hayatı boyunca bunu söylüyormuş gibiydi.

Beni incelerken bakışları vücudumda sıcak bir iz bırakıyordu. İşte böyle zamanlarda, hâlâ küçük göğüslerimin üzerinden süzülmesi için uzun saçlarımın olmasını diliyordum.

Bugün *boyfriend* kesim pantolonumu giymiştim. Boldu ve kamuflaj kumaşından bir kemerle belimi sıkıca sarıyordu. Ancak dışarısı sıcaktı, o yüzden ince siyah bir kolsuz bluzla eşleştirmiştim. Sutyenimin kırmızı askıları köprücük kemiğimden kürek kemiğime kadar görünüyordu.

Shaw'nın bakışları o kırmızı askılara kilitlenmişti. "İzlemek istiyorum."

Ne? İzlemek mi? *Beni mi?*

"Motoru," diye ekledi. "Gözlemlemek istiyorum, belki onlar yaparken birkaç şey öğrenirim."

"Ah." Yanaklarım kızardı, kısa saçla saklamanın zor olduğu bir başka şey de buydu.

Ben bir aptaldım. Neden ünlü bir aktör beni izlemek isterdi ki? İstemezdi. Ayrıca, onun burada olmasını da istemiyordum. Meşguldüm ve pantolonunu giyiş şekli -gevşek ancak çok gevşek değil- gereksiz bir dikkat dağıtıcı unsurdu.

O çok... Gösterişliydi. Çok incelikliydi. Fazla mükemmeldi. Ben mükemmeli aramıyordum. Yeterince iyi olanın peşindeydim.

Yeterince iyi, ruhumu tuzla buz etmezdi.

"Neden?" diye sordum. Küçük bir kasaba tamirhanesinde pusuya yatmaktan daha önemli işleri yok muydu?

Omzunu silkti. "Arabalara ve motosikletlere her zaman ilgim vardı. Hazır buradayken, nasıl yapıldığını görmek istiyorum."

"Hayır." Mümkün değildi. Bu adam haftalarca devamlı etrafımda olamazdı. "Senin çekmen gereken bir filmin yok mu?"

"Çekimler arasında boş vaktim olacak."

"Bu bir yükümlülük. Tamirhaneye giremezsin. Personel harici girilmez."

"Beni bir çalışan olarak işe alın. Bedavaya çalışırım."

"Hayır."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar?"

"Bu bir pazarlıkla veya platin kredi kartınla alabileceğin bir şey değil."

Daha önce hiç Shaw'nınki gibi bir kredi kartına dokunmamıştım. Biz ölümlülere cüzdanlarımız için verilenlerden daha ağırdı. Kahretsin, benimkinin yanındaki evi bir kaydırmayla satın alabilirdi.

"Ne kadar?" diye yine sordu. "Sadece gözlemlemek için. Yolunuza çıkmayacağıma söz veriyorum."

"Ebeveynlerin sana küçükken hiç hayır demeyen tipler miydi?"

"*Hayır* kelimesinin anlamını biliyorum."

"Gerçekten biliyor musun?" Tek kaşımı kaldırdım.

İkimiz de vazgeçmeyecektik. Muhtemelen bir üst mevkiye gidip Dash'e soracaktı. Çoğu adam, bir ergen boyutundaki kadını bir kenara bırakın, bir kadının hayır demesinden hoşlanmazdı.

"Burası güvenli bölge, değil mi? Halka açık bir yer?" Bir parmağını kaldırdı ve daire şeklinde döndürdü. "Şu kapıdaki pencereden gözlemleyebilirim."

"Pardon?"

"Şu pencere." Yer değiştirip kapıyı işaret etti. "Sadece buradan izleyeceğim. Muhtemelen zaten böylesi daha iyi. Bana eşlik edebilirsin. Çekimler arasındaki saatler sıkıcı."

"O zaman kitap oku. Doğa yürüyüşüne çık. Bronzlaşmaya çalış."

"Hayır." Sırıttı. Aşağılık herif beni gıcık ettiğini biliyordu. Shaw, *Harley* saçmalığıyla onu köşeye sıkıştırdığında Dash böyle mi hissetmişti?

Eğer blöf yapıyorsa, geri adım atmayacaktım. Ancak Shaw'nın her sabah buraya gelip kapının yanında dikileceğinden ve beni saatlerce rahatsız edeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Bir sigorta feragatnamesi imzalaman gerekecek."

Üzgünüm, Isaiah. Bu karın ağrısını ona devrediyordum. Umarım Dash onun kıçını dükkândan kovardı.

"Seve seve." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken sırıtışı kibirli bir gülümsemeye dönüştü. "Hoşça kal, Presley."

Ona aldırmadım. İsmimin sesindeki tınısına aldırmadım.

O kapıyı kapattıktan uzun süre sonra ofiste yankılanan o kıkırdamaya, o olağanüstü kıkırdamaya aldırmadım.

4. Bölüm

Presley

"Onu kapı dışarı etmen gerekiyordu," diye söylendim.

Dash alay etti. "Ona sigorta feragatnamesi imzalatan sendin."

"Ortadan ikiye yırtacağını düşündüğüm şeyi."

"Yani... Bunu düşünüyordum." Dash çenesini ovuşturdu. "Gözümüzü üstünde tutmak için buradan daha iyi bir yer var mı? Hiçbir yere gitmeme gerek yok. Pislik herif bana geliyor."

Dudağım kıvrıldı. "Böyle olacağını hayal etmemiştim."

"Hey, en azından ofiste seni rahatsız etmeyecek."

Shaw, Isaiah'nın yanında çömelirken, "Evet," diye homurdandım.

Dash'le ben dükkânın diğer ucunda durmuş, Isaiah'nın motosikletin motoru ve gövdesi üzerindeki çeşitli parçaları göstermesini izliyorduk. Shaw başıyla onaylayıp sanki gerçekten hafızasına kaydediyormuş gibi yalayıp yutuyordu fakat adam bir aktördü.

Profesyonel bir sahtekârdı.

Shaw'nın *izlemek* için ofise gelmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Pazartesi günü hiç uğramadan geçmişti. Salı ve çarşamba günleri onun gelmesini beklerken diken üstündeydim. Ancak bu sabah kapının kilidini açtığımda rahatlamıştım, evde özgür olduğumuzu düşünüyordum. Filmle meşgul olduğunu, tamirhaneyi unuttuğunu düşünerek aptalca umutlanmıştım.

"AÇIK" tabelasını çevirmemin üzerinden otuz dakika geçmemişti ki, Shaw'nın siyah *Cadillac*'ı otoparka girip benim *Jeep*'imin yanına park etti. Ofise girdiğinde sigorta feragatnamesi konusunda ayak diremedi.

Kasabada Shaw'nın diğer oyuncular ve ekip üyeleriyle birlikte *Evergreen Motel*'de kaldığı söyleniyordu. KOA kamp alanı parlak beyaz ve gümüş karavanlarla doluydu. Diğer iki motelin de iki hafta içinde daha fazla ekip ve oyuncu geldiğinde sıfır müsaitlik oranına sahip olacağı söylentileri vardı.

Herkes film hakkında konuşuyordu. Marketteki kasiyer. Kahve kulübesindeki kız. Yan komşum ve sokağın karşısındaki Bayan Franklin. Kasabada uğultular vardı.

Dün akşam saçımı kestirmek için kuaföre gitmiştim ve kuaförüm tüm zaman boyunca Shaw'dan bahsetmişti.

Onu gördün mü? Çok ateşli. Dün sabah onu Merkez'de koşarken gördüm ve neredeyse ölüyordum.

Shaw. Shaw. Shaw.

Bu lanet isimden çok usanmıştım ancak ofise girip bana öldürücü sırıtışını gösterdiğinde, hain kalbim yerinden fırlamıştı.

Dash ofisinde parça siparişlerini gözden geçiriyordu, ben de Shaw'yla onun ilgilenmesine izin vermiştim. Bu sırada sanki süper gücümmüş gibi misafirimizi terslemiştim.

"Filmin ne hakkında olduğunu öğrenmemiz gerekiyor," dedi Dash sessizce. "Adamı sevmediğini biliyorum. Ben de sevmiyorum ama uyum sağlayalım. Bize neyle ilgili olduğunu söyleyecek mi görelim. Ne yaptıkları sikimde bile değil ancak Genevieve umursuyor."

Benim tatlı arkadaşım bu filmle ilgili zor zamanlar geçiriyordu. Genevieve annesiyle babasını nasıl canlandıracaklarından korkuyordu. Kendisinin de filmde bir karakter olması hiç umurunda değildi. Sadece düşkün olduğu kişilerin anısını dert ediniyordu.

"Haklısın." İç çektim. "Medeni davranacağım."

"Teşekkürler." Omzumu sıktı.

"İşe dönüyorum." Masama geri çekilirken Shaw'yı izlemeye devam eden Dash'i dükkânda bıraktım.

Shaw'yla aramıza kesin bir mesafe koymak için çok çaba sarf edilecekti ancak Dash bir noktada haklıydı. Genevieve için kendi duygularımı bir kenara bırakırdım.

Hiçbirimiz tam olarak filmin ne hakkında olduğunu veya ne çeşit bir hikâye anlatmayı planladıklarını bilmiyorduk. Senaryo tam bir gizemdi ve Başkan Luke Rosen'ın bile -Dash, Luke'u pazartesi günü aramıştı- konusu hakkında bir fikri yoktu.

Amina'nın cinayetiyle ilgili olduğunu biliyorduk. Kuşkusuz, Marcus Wagner onun katili olduğu için odak noktası olacaktı. Peki ya Draven? Tamirhane ne olacaktı? Tin Gypsylerden ya da Arrowhead Warriorlardan bahsedilecek miydi?

Kulüpler arasındaki eski rekabet, birkaç yıl önce Draven'ın duruşması sırasında alevlenmişti fakat barışçıl bir şekilde sonra ermişti. O zamandan beri Warriorlar, Clifton Forge'tan uzak durmuştu. Bildiğim kadarıyla, onlarla o zamandan beri iletişim kuran tek kişi bendim, bunun sebebi de Jeremiah'nın beni onların dünyasına sürüklemesiydi.

Eğer onu görmek isteseydim, Ashton'a sürüp Warrior kulüp binasındaki odasında kalmak zorundaydım.

Draven'ın gençken beni neden Tin Gypsylerden uzak tuttuğunu vahşi Warrior partilerinden birine katılana kadar anlamamıştım.

İçki âlemi bir nehir gibi akıyor, uyuşturucu kıyılarından ve yarı giyinik kadın adalarından geçiyordu. İlk Warrior partimde ilk kez kokain çeken birini görmüştüm.

Yaklaşık bir yıl önce, neredeyse her hafta sonu yaptığım gibi Jeremiah'yı ziyaret etmeye gitmiştim. Parti şiddetli bir şekilde devam ederken ikimiz odasında, yatağında baş başa film izliyorduk.

Jeremiah için parti ortamını denemiştim ama onuncu ziyaretimden sonra ona bunu yapmaktan vazgeçtiğimi söylemiştim. O da partilerden vazgeçmiş, cuma ve cumartesi geceleri kardeşleriyle içmek yerine benimle odasında kalmayı tercih etmişti.

En son çıkan *Jurassic Park* filminin tam ortasındayken kapı aniden açılmıştı ve çıplak bir kadın içeriye sendeleyerek girmişti. Odaları karıştırmıştı. Ağzında geveledeği özrünün ortasında, öne eğilip yatağın ucundaki ayaklarımın üzerine kusmuştu.

Babasıyla olan sorunlarını içerek çözen bir sürtük mü benim konumumu almıştı? Jeremiah, benim de babamla ilgili sorunlarım olduğunu biliyordu. Belki de şeytanlarımla çoğunlukla tek başıma mücadele etmem onu soğutmuştu. Jeremiah beni Clifton Forge'ta bulduğunda, beni kurtarması için ona ihtiyacım yoktu.

Şimdi de birini mi *kurtarıyordu?*

Onun başka bir kadınla birlikte olması fikri yüzümü buruşturmama sebep oldu. Düğünden bir hafta sonra test yaptırmak için kliniğe gitmiştim. Doktorla zar zor göz teması kurabilmiş-

tim. Sonuçlar temiz çıkmıştı fakat yine de Jeremiah'nın biz birlikteyken bana sadık olup olmadığını merak ediyordum.

Beni sevmiş miydi? Yoksa ben cuma ve cumartesi geceleri onun kolaylıkla sevişebildiği biri mi olmuştum? Warriorların kulüp binasında seks yapmak, kulüp yeleği giyen bir erkek için çaba gerektiren bir şey değildi. Jeremiah göze hitap eden biriydi, boşalmak için bana ihtiyacı yoktu.

Peki düğün günümüzde beni acımasızca terk edecekse neden benimle kalmıştı?

Lanet olsun, bir cevap istiyordum. Yüzüne bağırıp çağırmak için bir şans istiyordum ancak ona ulaşmayı reddediyordum.

Onu aramayacaktım. Tereddüte düşmeyecektim.

Annem gibi davranıp savurduğu her türlü bahaneyi kabul etmeyecektim.

Dükkânla ofis arasındaki kapı açıldı ve Shaw içeri girdi. Zaten bozuk olan ruh hâlim yere çakıldı fakat kalp atışım hızlandı. Bu adam beni altüst edip tüm dengemi bozuyordu. Masamın karşısındaki her zamanki sandalyesine oturduğunda kaşlarımı çattım ama sırıttığında nefesim kesildi.

"Bu harikaydı," dedi Shaw. "Motosikletleri nasıl yaptıklarını öğrenmek için feragat etmeye değer. Dükkânda çok zaman geçiriyor musun?"

"Hayır."

"Başka tamirhanelerde de çalışmış mıydın?"

Motorunu izlemek için burada değil miydi? Bu Presley'yi-Tanıma-Günü değildi. "Hayır."

"Clifton Forge'ta mı büyüdün?"

Dudaklarım ince biz çizgi hâlinde düzleşti. Cidden, gösteri bitmişti. Neden hâlâ buradaydı? "Hayır."

"Bu hafta bana yeterince hayır denildiğinden emin olmak için mi bunu yapıyorsun?"

Ona ters ters baktım. Eğer Shaw komik biri çıkarsa hapı yutmuştum.

"Isaiah iyi birine benziyor. Bugün beni kırmayarak zaman ayırdığı için minnettarım."

"İyi biri," dedim. "Yaptığınız bu filmle bağlantılı olduğunun farkındasın, değil mi? Eşinin annesi öldürüldü."

"Evet." Başıyla onayladı. "Bağlantıyı biliyorum."

"Başka ne kadarını biliyorsun?"

"Hikâyenin hakkını verecek kadar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu burada olmayan ve gerçek hikâyeyi bilmeyen biri söylüyor."

Shaw, masamın köşesinden bir kalem alıp parmaklarında döndürdü. "Bu filmi çekmemiz hoşuna gitmiyor."

"Tabii ki gitmiyor. Arkadaşımın annesini hayattan koparan bir suçu yüceltiyorsunuz."

"Güven bana. Hiçbir şeyi yüceltmiyoruz. Kesinlikle Marcus Wagner'ı değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Onu canlandırıyorsun, değil mi?"

"Onu canlandırıyorum."

Bu Shaw için farklı bir roldü. İzlediğim her filmde, günü kurtaran kahraman oluyordu. Marcus'ın rolü mevkisine uymuyordu. Şef Rosen'ı oynamak için daha uygun olurdu.

"Peki ya geri kalan karakterler? Onları kim oynuyor?" Duvardaki Draven, Dash ve Nick'in olduğu fotoğrafı işaret ettim. "Bunlar gerçek insanlar. Draven iyi bir adamdı. Onu böyle mi göstereceksiniz? Yoksa bu, kötü bir polisin kötü bir adamın peşinden gitmesini anlatan bir film mi olacak? Bu, suçlanan kişinin

bir motosiklet kulübüyle bağlantısı olduğu için son on yıldaki diğer cinayetlerden daha mı ilginç?"

Shaw tekrar kalemi döndürdü, sonra onu yakalayıp yeniden masanın üzerine koydu. "Bu hikâye, içerdiği tüm unsurlar sebebiyle ilginç. İnsanlar ilginç filmler izlemek ister. Sen istemez misin?"

"Bu bir kurgu değil. Bu benim ailem. Hiç kendine cinayetin diğer tarafında kimler olduğunu sordun mu? Yoksa Marcus için endişelenmekle çok mu meşguldün? O adam hapishanede çürümeyi hak ediyor. Bu filmden sonra ne olacak? Dünyadaki diğer sapkınlardan hayran mektupları almaya başlayacak mı?"

Shaw kaşlarını çattı. "Bu filmden kötü bir adamdan başka bir şey olarak çıkmasına imkân yok."

"Öyle diyorsan." Omzumu silktim. "O zamana kadar, arkadaşımın annesinin bir filmde nasıl tasvir edileceği konusunda endişelenmesini izleyeceğim. Babasının nasıl tasvir edileceğini. Kötü bir gece geçirdiği ve uyuyamadığı için kocasının işe gözlerinin altında koyu halkalarla gelmesini izleyeceğim. Geçmişi arkamızda bırakmaya başlamamızdan yıllar sonra buradasınız ve şimdi onu yeniden yaşamak zorundayız."

Başını iki yana sallarken bakışlarında ufak bir vicdan azabı belirtisi vardı. "Niyetimiz bu değil."

"Ama gerçek bu," diye karşılık verdim. Ağzım kendiliğinden konuşuyordu. "Ne kadar ileri gideceksiniz? Amina'nın cinayetini gösterecek misiniz? Peki ya Draven? Dünya onun iyi bir adam olduğunu öğrenecek mi?"

Shaw cevap vermedi.

"Bu hayır demek," diye homurdandım.

Dünya Draven'ın hayatına bir göz atacaktı ve onun bir suçlu olduğu söylenecekti. Bu film onun ölümüne odaklanacak, herkes onun kendi canına kıydığı için korkak olduğunu düşünecekti. Oysa ben, bunu hepimizi onun hapishanede yitip gidişini izlemekten kurtarmak için yaptığını düşünüyor... hayır, *biliyordum.*

"Presley, bunu insanların canını yakmak için yapmıyoruz."

"Aslında böyle düşündüğüne inanıyorum ama öyle yapacaksınız."

Shaw birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldı. Omzunun üzerinden, Dash'in kapıya yaklaştığını gördüm fakat ona hafif bir baş sallayarak ters yöne dönmesini sağladım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Film."

"Kimseye söylemiyoruz. Oyuncu kadrosu ve ekibin hepsi gizlilik sözleşmesi imzaladı."

"Yine de söyle."

Bakışlarını daralttı. "Neden? Basına satabilmek için mi? Yayınlanmadan önce mahvetmek için mi?"

"Hayır." Kuru bir kahkaha attım. Dikkatleri gereğinden fazla üzerime çekmek gibi bir arzum yoktu. "Çünkü ne dersem diyeyim, bu filmi yapacaksınız. En azından bize ne beklememiz gerektiğini söyleyebilirsiniz, böylece sinemaya gidip kendimiz öğrenmek zorunda kalmayız."

Yüzümü inceledi, sonra başıyla onayladı. "Öyle olsun ama bugün değil. Şu anda sana söyleyebileceğim şey, bunu mümkün olduğunca otantik tutmaya çalıştığımız."

"Otantik." Gözlerimi devirdim. "*Otantik.* Bu da ne demek?"

"Buradayız demek, değil mi?"

"Burada otantik at dışkılarını* otantik yüzümüze vuruyor, kokusundan hoşlanmamızı bekliyorsunuz çünkü otantik parayı otantik ağaçlarda yetişiyormuş gibi etrafa savuruyorsunuz."

"Ben kötü adam değilim."

"Hayır. Sadece onlardan birini televizyonda oynuyorsun."

Shaw hakaretim karşısında irkildi, kuvvetli darbe derin bir kesik yaratmıştı. Yakışıklı yüzünü acı kaplarken gözleri anlamam için yalvarıyordu.

Eğer ona uzunca baksaydım belki de anlardım, o yüzden onu başımdan savarak dikkatimi bilgisayar ekranına çevirdim.

Suçluluk duygusu damarlarımda yılan gibi dolaşırken bakışları yüzümde sıcacıktı. Sert, çok sert davranmıştım ve Dash daha sonra uyumlu davranmadığım için beni azarlayacaktı.

İpini koparan dilim Shaw'nın suçuydu. Onun varlığı beni tedirgin etmiş, düşünmek yerine aklıma gelen ilk şeyi söylememe neden olmuştu.

Shaw sonunda ayağa kalktı, kapıya yürürken hiçbir şey söylemedi.

Hoşça kal, Presley, demesini bekleyerek kendimi hazırladım ama demedi.

O gitmişti, ben de muhtemelen bu film hakkında bilgi edinme şansımızı mahvetmiştim. Clifton Forge planlarını bozma fırsatına karşı koyamamıştım.

Aptalsın, Pres. Lanet olsun.

Kendimi açıklamam gerekirse, Shaw hayal dünyasında yaşıyordu ve Genevieve'in onu sokakta görmesinin ne kadar zor olacağını biliyor olmalıydı. Isaiah'nın muhtemelen bugün onu eğlendirmekten ne kadar nefret ettiğini bilmeliydi.

---

* *Horseshit*, kelime anlamı at dışkısı olan bu ifade saçmalığı temsil eder. -ç.n.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan önce arazi aracı park yerinden çıkarken çakılların üzerinde gıcırdayana kadar bekledim. Sonra başımı ellerimin arasına aldım ve tuttuğum nefesi dışarı üfledim. Shaw'nın yüzündeki yaralı ifade beynime kazınmıştı.

"Kahretsin."

Neden bu kadar suçlu hissediyordum? Dediğim her şey doğruydu fakat bunu daha zarif bir şekilde dile getirebilirdim. Shaw'nın duygularının incinmiş olması neden umurumdaydı ki?

Filmlerinden yola çıkarak kafamda ona dair bir imaj oluşturmuştum. O iyi bir adamdı. İyi adamlar benim ona soğuk davrandığım gibi davranılmayı hak etmezlerdi.

Peki ya o kadar iyi değilse? Shaw'ya duyduğum bu yumuşaklık, onun filmlerindeki rüya gibi bir adam değil de kocaman bir pislik olduğunu öğrendiğimde ortadan kalkacak mıydı?

Dik oturdum ve fareme tıkladım. Şimdiye kadar *Google* ve Shaw'nın cazip kombinasyonundan kaçınmıştım. Zaten düşüncelerimin çoğunu ezip geçiyordu, bu yüzden o motora yağ eklemek istemedim. Ayrıca onu aratmak bana... sinsi, alçakça bir şeymiş gibi geliyordu

Gerçi Shaw muhtemelen bizi bu şekilde öğrenmişti. Bryce'ın gazete makalelerini okuyup sosyal medya profillerimizi inceleyerek zaman geçirdiğinden emindim.

Bulduğu bilgi kırıntılarını kullanıyordu ve bu adil değildi.

Yine de burada ikiyüzlü parmaklarımla arama çubuğuna onun adını yazıyordum.

Karşıma çıkan ilk şey bir dizi resimdi. Her birinde, Shaw bir film galasındaydı. Parlak ayakkabıları kırmızı halının üzerinde parıldıyordu ve adam siyah smokinini çok iyi taşıyordu.

Shaw garaja geldiği birkaç seferde, bronzlaşmış kollarından yukarıya kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymiş, kot pantolonu uzun bacaklarından aşağı sarkmıştı. Bilerek kıçına bakmama izin vermemiştim çünkü hayal gücüm kendi kendine kontrolden çıkıyordu.

Shaw gündelik giyinmişti. Doğaldı. Bir saç veya makyaj ekibi olmadan bile reklam panolarına layıktı. Gerçekten o kadar hoş görünüyordu.

Bu fotoğraflarda doğallık söz konusu değildi. Takım elbisesinin ceketinin her çizgisi güçlü vücuduna göre tasarlanmıştı. Pantolonu kaslı kalçalarına doğru hassasiyetle daralıyordu. Çoğunda bir eli cebindeydi. Bazılarında da bir hayranına el sallıyordu.

Tamamen muhteşemdi ve gülümsemesi de dahil olmak üzere her şey gösteriş içindi. Bana gösterdiği o rahat sırıtışın alıştırılmış bir versiyonuydu.

Kameralar buna bayılıyordu.

Fotoğrafların altındaki ilk bağlantı *Vikipedi*'ye aitti. Bir sonrakiyse film veritabanınındı. *Netflix*'te onun çektiği tüm filmleri izlediğimden emin olmak için tıkladım. İki kez.

Vikipedi sayfasında, listelenen en yakın tarihli filmin adı *Karanlık Cennet*'ti. O, bu film miydi? Bizim filmimiz miydi?

Duruma göre, her ne demekse, ön prodüksiyon aşamasındaydı. Californialıların Clifton Forge'a akın ettiği düşünüldüğünde, sayfanın yakın zamanda güncellenmediğini tahmin ediyordum. Kasabada olan şeylerin *ön* aşamayla hiçbir alakası yoktu.

Fotoğraflara geri döndüm, sonuçları genişlettim ve bir kez daha baktım. Kadın üstüne kadın. Model üstüne model. Shaw'nın bir tipi varsa, bu tek kelimeyle güzeldi.

Birden fazla fotoğrafta tekrarlanan sadece bir kadın vardı. Uzun boyluydu, benim bir metre elli yedi buçuk santim boyumdan çok daha uzundu, gerçi çoğu kadın öyleydi. Bir fotoğrafta, güneşli bir günde kaldırımda kendisine eşlik eden Shaw'nın kolunu tutuyordu. İkisi de gülüyordu. Bir başka fotoğrafta ise çift, gülümsemeden şık bir şekilde giyinmiş, müze gibi görünen bir binanın merdivenlerinde duruyordu.

Tanrım. İşte burada, süper modellerle birlikte olan bir adamı arzuluyordum. Tek bildiğim, bu tekrarlanan kadının onun kız arkadaşı olduğuydu. Bu fikir beni kıvrandırdı. Neden fotoğraftaki sarışını Jeremiah'yla takılan Warrior kulübünün fahişesinden daha çok kıskanıyordum?

"Fotoğraflarla işimiz bitti," diye mırıldandım ve *Vikipedi*'ye geri döndüm.

Shaw, Güney California'da doğmuş ve büyümüştü. Annesi emekli bir drama öğretmeniydi. Babası madalyalı bir polis memuruydu. Shaw da onun izinden gitmişti.

Yıllar önce haberlerde duyduğum bir hikâyeyi hatırlayarak parmaklarımı şıklattım. Yeni bir arama yazmayı denedim. *Shaw Valance okul otobüsü.*

Ne kadar olmuştu, yedi ya da sekiz yıl mı? Bulduğum ilk makalenin kelimelerini tararken hikâyenin detayları hızla aklıma geldi. Haber, çocuklarla dolu bir okul otobüsünü rehin alan silahlı bir psikopatın elinden kurtardığı için ulusal medyanın ilgisini çeken bir polis hakkındaydı.

Geçmişten gelen puslu görüntüler şimdiki zamanın ayrıntılarıyla karışıyordu. O polis Shaw'ydı. Bunu neden daha önce akıl edememiştim? Belki de henüz yirmi yaşındayken o zamanlar, kendi sorunlarımdan başka bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olduğum içindi.

Okul otobüsü olayından sonra o kadar popüler, o kadar kahraman olmuştu ki, yüzü tüm haber kanallarında yer almıştı. Bu olaydan sonra *Hollywood*'tan biri onu kapmış, bir yıldız yapmış olmalıydı. Belli ki annesi ona oyunculuk hakkında bir iki şey öğretmişti.

Okumaya ve araştırmaya devam ettim. Bir araya getirebildiğim kadarıyla Shaw, okul otobüsü olayından bir yıl kadar sonra polis teşkilatından ayrılmıştı. Üniformalı son fotoğrafında, kahverengi gözlerinin üzerine koyu renk bir güneş gözlüğü takmış, elinde büyük, otomatik bir tüfek tutuyordu.

Bir polise benziyordu, metanetli ve ciddiydi.

Peki neden bırakmıştı? O bir kahraman olmuştu. Medyanın ilgisi yüzünden miydi? Para için miydi? Çoğu oyuncu beş para kazanmazdı fakat Shaw'nın bu kalıba tam olarak uymadığını öğreniyordum.

Sabahımın geri kalanını ekranıma doğru eğilip, para aldığım işi görmezden gelerek geçirdim. Geç saatlere kadar çalışarak Dash'e bunu telafi edecektim. Öğle yemeğine kadar sersemlemiştim.

Shaw Valance'tan nefret etmemi sağlayacağını umarak *Google*'ı açmıştım fakat karşıma çok iyi, gerçekten nazik biri olarak çıkmıştı.

Nasıl olmuştu da paparazziler onu hiç kötü bir gününde yakalamamıştı? Hiçbiri onu kızdırmayı başaramamış mıydı? Shaw'nın gülümsemesi hiç bozulmamış gibiydi. Kahretsin, fotoğrafların çoğunda kamerayı kendisine doğrultmuş olanlara el sallıyordu.

Peki neden *Karanlık Cennet*'te suçluyu oynuyordu? Neden Draven'ı oynamıyordu?

Shaw'nın iyi adam olarak, iyi adam olan Draven'ı oynayacağına güvenmiştim ama Marcus olarak? Bu çok büyük bir sıçrama gibi görünüyordu. Shaw, sadece Shaw olarak, Marcus'ı bir çeşit kahraman mı yapacaktı?

Dükkânın kapısı açıldı ve Dash bir şişe su içerek içeri girdi. "Ee? Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım, sonra park yerine baktım. "Ama bulacağım."

Shaw Valance geri dönseydi, işe ara verirdim. Bu filmde neden Marcus'ı oynamayı seçtiğini öğrenir, Marcus Wagner'ın aşağılık ve kötü bir insan olduğunu iliklerine kadar hissetmesini sağlardım.

Bu film fikrinden, kendi kasabamda gerçekleşiyor olmasından nefret ediyor olsam da bu filme dahil olup tamirhaneyi ziyaret eden tek kişi Shaw'ydı. Beni dinleyebilecek olan tek kişi oydu.

Gerçeği söylemek adına ona güvenmek, yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için tek yol olabilirdi.

5. Bölüm

Shaw

"Ann, bu soruyu aylar önce sormalıydım." Duraksadım, sormak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum. Ann şüphesiz bunu senaryosundan şüphe ediyormuşum gibi algılayacaktı. Belki de öyleydim. Ancak daha çok kendi inancımdan şüphe ediyordum. "Bunun gerçek bir hikâyeye dayandığını söylemiştin. Çok araştırma yaptığını, Clifton Forge'ta zaman geçirdiğini biliyorum ama ne kadar bir gerçeklikten bahsediyoruz?"

"Bu doğru, Shaw."

Evet, rahatsız olmuştu. "Sorduğum için özür dilerim. Sadece... Bilmek zorundaydım."

Konuşma hattı birkaç dakika sessiz kaldı, sonra bir nefes verdi. "Anlıyorum. Sen oradasın ve insanlar filmin ne hakkında olduğunu sorguluyor."

"Aynen öyle."

"Bu doğru. Yapabildiğim kadarıyla doğru. Marcus sorularıma cevap verdi, karısı da öyle. Eski karısı, sanırım. Yalan söyle-

medilerse tabii. Yine de söylediklerini sanmıyorum çünkü diğer kaynaklarla uyuşuyor. Bu doğru."

Şükürler olsun. "O zaman sorun yok. Bilmem gereken tek şey buydu."

Senaryo elime geçtiğinde, anında hikâyeye kendimi kaptırmıştım. Ann'i arayıp satın almak istediğimi söylediğimde bana gerçek bir hikâyeden esinlendiğini söylemişti -kelimeler ilk sayfadaydı- ama tam olarak ne kadar gerçek olduğunu soracak kadar uzun süre durmamıştım.

Eşsiz bir senaryo bulmuştum. Farklı bir rol oynamak için bir fırsat görmüştüm. Bir haftadan kısa bir sürede sıfırdan altmışa* çıkmıştım, o zamandan beri de ayağım gazdaydı. Elbette, internette cinayet ve Marcus hakkında makaleler okuyarak zaman geçirmiştim. *Google*'da saatler harcamıştım. Ancak makaleleri gözden geçirmiş, gerçekleri üstünkörü okumuştum.

Sonra Presley gelmişti.

Bana meydan okumuştu ve sağlam bir zeminde mi, yoksa bataklıkta mı durduğumu bilmemekten hoşlanmamıştım.

"Boşlukları doldurmak için bazı özgürlüklerden yararlandım," dedi Ann. "Yapmak zorundaydım. Ancak her şeyi gazetelerle karşılaştırdım. Draven'ın duruşma tutanağını satın aldım. Bir söylentiyi ancak birden fazla kez duymuşsam kullandım. Belki söylentilerdi, belki bazı dedikodular yanlıştı ama elimdeki tek şey buydu."

"Tamam." Söylentiler harika değildi ama elimizdeki tek şey buydu. Eğer söylentiler yeterince yaygınsa, bu hikâyeyi Clifton

* *Zero to sixty*, durma noktasından saatte altmış mile kadar hızlanmak anlamına gelir. Bir aracın, özellikle bir otomobilin ne kadar çabuk hızlanabileceğini belirtmek için kullanılır. Yazar burada, karakterin ne kadar kısa sürede bir hıza ulaştığını anlatmak amacıyla kullanmıştır. -ç.n.

Forge'taki insanların büyük çoğunluğuna satabileceğimizden emindim.

Peki Presley'ye satabilir miydim?

Muhtemelen kasabadaki çoğu insandan farklı bir görüşü vardı. Farklı bir bakış açısı vardı.

Asıl gerçek, asla taklit edemeyeceğimiz gerçek, muhtemelen ortada bir yerdeydi. "Teşekkürler, Ann."

"Evet," diye mırıldandı. "Gerçekten denedim."

"Başarılı oldun," diye onu temin ettim. "Bu telefon konuşmasını aklından çıkar. Aramız iyi."

Telefonu kapattı, ben de kendiminkini yatağın yanına attım, gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturdum. Şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı, muhtemelen dizüstü bilgisayarımın başında geçirdiğim onca zamandan kaynaklanıyordu.

Son dört gün boyunca -Presley'nin soruları bu kendinden şüphe etme bulamacını ortaya çıkardığından beri- senaryoyu etraflıca incelemiştim. *Clifton Forge Tribune*'deki haber arşivlerini didik didik aramış, hepsinin internette tutulduğuna şükretmiştim. Sahnelerle diyalogları elimden geldiğince haberlerle eşleştirmiştim.

Satırları gerçek ya da kurgu olarak işaretleyerek iki fosforlu kalemi kurutmuştum. Sarı ya da mavi. Sonunda sayfalar yeşile dönüşmüştü.

Ann gerçeğe dayalı bir hikâye yazarak harika bir iş çıkarmıştı. Ancak bu bir filmdi ve eğlenceyle gerçeklik arasındaki çizgi çoğu zaman izleyicilerin ekrana yapışmasını sağlayan şeydi. Bu çizgi, eğer yanlış yaparsak Presley'nin hayalarımı yere çivileyeceği yerdi.

Presley'nin fikri neden bu kadar önemliydi ki? Bu kadın, bu yabancı, kendi filmim hakkında beni altüst etmeyi başarmıştı?

Çünkü onu gerçek kılıyordu.

Bir filmi hayata dönüştürmüştü. Bu proje yepyeni bir anlam kazanmıştı. Mesele yatırımcıları memnun etmek ya da kâr elde etmek değildi. Şimdi bu hikâyenin, gerçek hikâyenin hakkını vermek ve adaleti sağlamak için içimde bir dürtü vardı.

Finansal kazançlarla akademi ödülleri artık başarı anlamına gelmiyordu. Bunu bir zafer olarak görmem için Presley'nin onayını istiyordum.

Sesini susturmak için gizliliği bozmak zorunda kalacaktım. Ondan bir gizlilik sözleşmesi imzalamasını istemeyi düşünmüştüm ama bana bunu kıçıma sokmamı söyleyeceğinden şüpheleniyordum, bu yüzden gözümü karartıp ona gerçekler konusunda güvenecektim.

Ona filmden bahsetmemi istediğinde sesinde bir savunmasızlık vardı. Merakı sinsi görünmüyordu ve konuşmalarımızı sonsuz bir döngüde tekrarlıyordum.

Hayat ne zaman bu kadar karmaşık hâle gelmişti? Ne zaman her konuşmayı ölçmeye başlamıştım? Basit günleri, yeni polis olduğum ilk günleri özlüyordum. O zamanlar emirleri yerine getirmeye, yasaları uygulamaya o kadar odaklanmıştım ki hayat kolay olmuştu. Daha yirmi bir yaşında olan bir çocuk için dünya siyah ve beyazdı. Ön lisans diplomamı almıştım. Akademiye gitmiştim. Teşkilata katılmıştım. Yanlış yanlıştı, doğru da doğruydu.

Sonra hepsi bulanıklaşıp griye dönüşmüştü.

Tıpkı bu film gibi. Montana'ya ayak basmadan önce görüşüm çok netti ama şimdi o da bulanıklaşıyordu. Draven Slater kimdi? Presley ondan büyük bir saygı ve sevgiyle bahsediyordu ancak o bir suçluydu. Filmde onu bir suçlu olarak gösteriyorduk. Cinayetten tutuklanmıştı. Araştırmalarım ile Ann'in hikâyesine göre, Draven ilk kez kelepçe takmıyordu.

Gazete Draven'ın motosiklet kulübünden çok fazla bahsetmemişti, bu da her şeyi şüpheli hâle getiriyordu. Ancak gazetenin muhabiri ve sahibi Slater soyadını taşıdığı için bu bir şok olmamıştı. Bryce Slater, Dash'in karısı, Draven'ın geliniydi. *Tribune* için temiz, bilgilendirici haberler yazmıştı. Draven'ın davasını adil bir şekilde haber hâline getirmişti. Marcus'ınkini de. Konu Tin Gypsylere geldiğinde ortada büyük bir boşluk vardı. Tüm referanslar muğlak ve küçümseyiciydi.

Marcus'ın kendi iç çatışmasının yanı sıra filmdeki en önemli dinamik, Marcus'la Draven arasındaki savaştı. Olay örgüsü onların eski rekabeti etrafında şekilleniyordu. Draven'ın geçmişte işlediği suçlar sabıka kaydında biraz süslenmişti, Marcus'ın onu hapishane hücresinde tutamaması ise kırılma noktasını hızlandıran faktör olacaktı.

Bunu bilmenin bir yolu yoktu fakat gerçeğe sandığımızdan daha yakın olduğumuza dair bir önsezim vardı.

Filmi değiştireceği için değil, kendim için ayrıntılara açtım. İçimdeki eski polis cevaplar istiyordu. Bu insanlar hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum, Presley hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

Motelin yatağından kalkıp telefonumu aldım. Montana'ya döndüğümden beri *Evergreen*'de kalıyordum ve buradaki zamanım bitmek üzereydi. Oda temizdi ama duş benim boyumdaki

bir adam için çok kısaydı, en büyük boydaki yatak yeterince büyük değildi. Yayılıp yatmak için alana ihtiyacım vardı. Yarın olduğunda kendime ait bir yerim, düzgün bir yatağım olacaktı.

Elimde güneş gözlüğüm ve anahtarlarımla dışarı çıkarken sabah güneşi yüzümü ısıttı. Bugün çekim yapmayacaktım. Cameron ile ekip bir gece sahnesi için hazırlık yapıyordu, bu yüzden çağrılmadan önce biraz zamanım vardı. Planım Presley'yle konuşmak, umduğum şekilde kafamdaki şüpheleri gidermekti fakat tamirhaneye yol almadan önce polis merkezine gidecektim.

Geçen hafta uğramak istemiştim ancak çekimler çok yoğun olmuştu. Bu sabah Marcus'ın çalıştığı yeri görmek için zaman yaratacaktım. Marcus'ı tutuklayan şefe kendimi tanıtmak, onun hakkında bir fikir edinmek istiyordum.

Ben ayrılırken motelin otoparkı neredeyse boştu, herkes bu sabah altıdan önce ayrılmıştı. Bulunduğumuz yerde kalma süresini minimumda tutmak için oyuncuları dönüşümlü olarak görevlendiriyorduk.

Geçen hafta, Cameron'ın sert görünümünü elde edebilmesi için birkaç dış mekân sahnesi çektik. Birinde Marcus genç bir polis olarak kasabada devriye geziyor, vardiyasının sonunda yaşlı bir kadının lastiğini değiştirmesine yardım ediyordu. Bir diğeri de Marcus'ın eşini yemeğe çıkarmasıydı. Bunlar Marcus'ın iyi bir adam olduğunu göstermek için bir temel oluşturacak sahnelerdi.

Presley'nin ona olan kinine rağmen, onun bir zamanlar ahlaklı bir adam olduğuna inanmam gerekiyordu. O tek korkunç hareket, yaptığı iyilikleri silemezdi. Yaptığını varsaydığım iyilikleri.

Bu gece, Marcus'ın evinde bir sahne çekecektik. O -ben- oturma odasındaki kanepesinde tek başına oturuyor, bir bardak tekila içiyor olacaktı. Daha önce tanışmadığım hoş bir aktris tarafından canlandırılan karısı içeri girecek, ona alnından iyi geceler öpücüğü verecekti. Geceliğinin kuyrukları halının üzerinde süzülürken kadrajdan çıkacaktı. O gittiğinde, Marcus yüzünü buruşturacaktı. Onun uyuduğundan emin olana kadar içkisini yudumlayarak bekleyecekti. Sonra Amina'yı arayacaktı.

Gülümseyip rahatlayacaktı çünkü hayatının aşkıyla telefonda olacaktı.

Yarın akşamki çekim, Marcus'ın Amina'nın cinayetinden tutuklandığı geceyi anlatan on çekimden biri olacaktı. Sonra karısını oynayan aktris hızla ayrılacak, yeni bir dizi karakter gelecekti.

Film boyunca değişmeyen tek şey bendim. Her sahnede ben vardım.

Çok yorucu olacak, uyku nadir bir hâle gelecekti. Boş zamanlarımda yapmam gereken şey dinlenip replikleri çalışmaktı fakat bazı cevaplar alana kadar konsantre olamayacaktım.

Artık Clifton Forge sokaklarında gezinmek için navigasyonuma ihtiyacım yoktu, nehir boyunca polis merkezini bulmak da yeterince kolaydı. Bir devriye aracının yanına park ettim, arabadan atlayıp ön kapıya giden merdivenleri koşarak çıktım. Beton, bu erken saatte bile ısı yayıyordu ve kavurucu güneşin altında makyajlı bir şekilde durmak zorunda kalmayacağım için memnundum.

Merkezin lobisi beklendiği gibi sade ve bej rengindeydi. Cam bir pencerenin arkasında duran memura doğru yürüdüm. "Günaydın. Şef burada mı diye merak ediyordum."

"Kontrol edeyim." Duvar boyunca sıralanmış sandalyeleri işaret etti.

Bir sandalyeye oturdum, beklerken dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengeledim. Memur bana adımı sormamıştı. Sanırım buna ihtiyacı yoktu.

Beş dakika sonra bir kapı gürültüyle açıldı, benim boyumda ve cüssemde, lacivert üniforma gömleği, kot pantolon, kovboy çizmeleri giyen uzun boylu bir adam dışarı çıktı. "Shaw Valance?"

"Şef?" Ayağa kalktım ve odanın ortasında onunla buluştum.

Elimi sıktı. "Luke Rosen."

"Tanıştığıma memnun oldum. Böyle uğradığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Onu takip etmem için eliyle işaret yaptı. "Arka tarafa gel."

Merkezin ortak alanına girerken kahve, deri ve tıraş losyonu kokusu burnuma doluştu. Dağınık masalar. Boş sandalyeler. Tanıdık ve rahatlatıcıydı. Bir yanım geçmişe özlem duyarken, bir yanım da her gün böyle bir yere girmek zorunda olmadığım için mutluydu.

Ortak alanda biri erkek biri kadın olan sadece iki memur vardı. İkisi de Luke'unki gibi gömlek giyiyordu ama üzerlerinde kemerlerinden sarkan silah ve rozetlerle uyumlu pantolonlar vardı. Masalarının yanından geçerken konuşmayı kestiler, ben de bir elimi kaldırıp el salladım. İkisi de başını sallayarak karşılık verdi.

"Kahve?" diye sordu Luke ofisinin eşiğinden geçerken.

"Hayır, teşekkürler." Kapıyı arkamdan kapatabilmesi için içeri bir adım attım.

"Pekâlâ, Shaw..." Masasının arkasındaki sandalye oturdu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece kendimi tanıtmak istedim," dedim otururken. "Ve polis merkezini görmek istedim."

"Beklediğin gibi mi?"

"Güzel bir düzeniniz var," diye cevap verdim. "Burası onun ofisi miydi? Marcus'ın?"

"Öyleydi."

Bej renkli duvarlar sertifikalar ve resimlerle doluydu. Luke'un koltuğunun arkasında, güneşin altında parıldayan nehri gören bir pencere vardı. Dışarıdaki ağaçların yaprakları hafif esintide dans ediyordu.

Marcus cinayetten sonra her sabah, kalçasındaki rozeti hak etmediğini bilerek o sandalyede oturmuş muydu? Yoksa Amina'yı, yaptıklarını meşrulaştıracak kadar zihninde tamamen farklı bir köşeye mi itmişti?

Onu ikisinden de biraz kullanarak oynamayı planlıyordum. Çalışmaya devam etmişti. Cinayetten sonra şef olarak işini yapmıştı ve iyi de yapmıştı. Ancak ikiyüzlü olduğunu biliyor olmalıydı. Kendinden nefret ettiği anlar da olmuş olmalıydı. Her sabah gömleğini giyerken bazı çekinceleri olmuş olmalıydı.

"Marcus için çalışıyordun, değil mi?"

Luke başıyla onayladı. "Teşkilattaki ilk yılımdan beri. Burada büyüdüm. Akademiye gittim ve eve döndüm."

"Nasıl biriydi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Luke öne doğru eğildi.

"Çünkü bu filmi doğru bir şekilde çektiğimden emin olmak istiyorum." Bu nedenin bir kısmıydı.

"O iyi bir polisti. Ta ki öyle olmayana kadar. Ayrıca iyi bir adamdı. Ta ki öyle olmayana kadar."

"İşaretler var mıydı?"

Luke gözlerini kıstı. "Bana patronumun bir katil olduğunu bildiğim hâlde bu konuda hiçbir şey yapmadığımı mı soruyorsun?"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kimseyi suçlamıyorum. Sadece merak ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben bir polistim. Devlet üniversitesinden mezun oldum ve doğrudan akademiye girdim. Ayrılmadan önce beş yıl teşkilata hizmet ettim. İyi polisler de tanıdım, kötü polisler de. Sanırım ben sadece... anlamaya çalışıyorum. Marcus'ı yüceltmek istemiyorum." Presley'nin sözlerini çalıyordum.

"Güzel. Şöhreti hak etmiyor. Bir kadını öldürdü ve suçu masum bir adamın üzerine yıkmak için konumunu kullandı. Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

"Sanırım öyle."

Kişisel dokunuşları inceleyerek odanın etrafına bakındım. Luke'un nehirde balık tutarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir başka fotoğrafta üniformalı hâlde, annesiyle babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir çiftin arasında duruyordu. Bir tane de dağın tepesinde, bir vadiye bakarken çekilmişti.

Bu adam, okul otobüsü kazası olmasaydı benim yaşayacağım hayatı yaşıyordu.

"Bira içmek ister misin?" Ağzımdan kaçırdım. *Bu da nereden çıktı, Valance?*

"Bira mı?"

"Evet," dedim fikir kafama yatınca. "Teşkilatı özledim. Hikâyeleri özledim. Eminim sende de güzel hikâyeler vardır."

"Filminde kullanman için mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece konuşmak için. Gerçek şu ki, polisliği özlüyorum. Yoldaşlığı özlüyorum. California'da birlikte çalıştığım insanlarla iletişimimi sürdürmek benim için çok zor."

Eski SWAT* ekibimdeki adamlar kameralara yakalanma riskini almak istemediler. Onları suçlamıyordum. Çoğu mesai saatleri dışında sessiz bir hayatı tercih ediyordu. Çoğunun sosyal medya hesabı yoktu çünkü kendilerini ifşa etmek ailelerini riske atmak anlamına geliyordu.

Artık takımda olmasam da beni yazın düzenledikleri barbekülerine dahil etmek için ellerinden geleni yapmışlardı fakat yaklaşık bir yıl sonra gitmeyi bırakmıştım. Artık o hayata uyum sağlayamıyordum. Seyahat ettiğim için programım öngörülemez olmuştu ve birbirimizden uzaklaşmıştık.

Ancak özlüyordum. Onları özlüyordum.

"Ne dersin?" diye sordum. "Sana bir bira ısmarlayayım, sen de bir saatliğine dolaylı yoldan senin hayatını yaşamama izin ver."

Luke bana yan yan baktı.

"Ciddiyim." Kıkırdayarak sağ elimi havaya kaldırdım. "Yemin ederim. Sadece bir polisle polisiye şeyler konuşmak ve kameralara yakalanmayacağımızı bilmek istiyorum."

Uzun bir süre beni inceledi, sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ."

"Teşekkürler." Ayağa kalkıp cebimden cüzdanımı aldım. *Valance Pictures*'a ait bir kartvizit çıkardım, ters çevirdim ve onun kalemlerinden biriyle arkasına özel numaramı karaladım. "Cuma günü *The Betsy*'de buluşmaya ne dersin? Henüz oraya gitmedim."

---

* Special Weapons and Tactics, Özel Silahlar ve Taktikler anlamına gelen seçkin bir Amerikan polis taktik birimi. -ç.n.

"Altı uygun mu?" Luke kartı aldı.

"Kulağa harika geliyor." Elini tekrar sıktım, sonra kendimi ofisinden dışarı attım.

Luke da beni takip ederek lobiye kadar eşlik etti. Birbirimize el salladık ve ardından dışarıda çıktım, uzak durmayı başaramadığım tek yere doğru gidiyordum.

Clifton Forge Tamirhanesi.

Park yeri pazartesi sabahı için beklediğimden daha fazla arabayla doluydu. Her bölmede arabalar vardı, üç tanesi de bekleme sırasına park etmişti. Her zamanki yerim, Presley'nin beyaz *Jeep*'i olduğunu belirlediğim arabanın yanındaki siyah *Yukon* tarafından alınmıştı.

Ofise girdiğimde telefonla konuşuyordu ve göz ucuyla beni fark etti. "Bir bo-boşluğumuz var..." Telefon konuşmasına odaklanmadan önce iki kez gözlerini kırpıştırarak kekeledi. "Saat üçte bir boşluğumuz var. Tamam, harika. Görüşürüz o zaman."

"Merhaba," dedim o telefonu kapatırken.

"Merhaba." Sıcak bir karşılama değildi fakat buz gibi bakışlar da atmıyordu. *Gelişme var.*

"Pres..." Bir kadın bir ofisten çıktı ve beni görünce adımlarının ortasında durdu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülürken hoş kahverengi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sonra dudakları yukarı kıvrıldı; bir gülümseme oluşturmak için değil, kurnaz bir sırıtış içindi. "Shaw Valance."

"Bryce Slater." Araştırma yaparken *Tribune*'ün internet sitesinde resmini görmüş, biyografisini okumuştum.

"Motorunu kontrol etmeye mi geldin?" Kurnaz bakışları bana Los Angeles'taki, kelimelerimi dikkatlice düşünmemi sağlayan diğer muhabirleri hatırlattı. Bryce buraya gerçekten motosiklet için gelmediğimi biliyordu.

"Elbette."

"Dash..." Küçük bir beden bacaklarına çarparak sözünü kesti. Sonra diğer tarafında başka bir küçük erkek çocuk belirdi. Her iki çocuk da parlak mayolar ve aynı renkte koruyucu giysiler giymişlerdi. Ayaklarında parmak arası terlikler vardı.

"Anne, çeker alabilir miyiz?" diye sordu büyük oğlan. *Ş* harfi ağzından *ç* şeklinde çıkarak *çeker* demesine sebep oldu. Üç yaşlarında görünüyordu, yeğenlerimden biriyle aynı yaştaydı.

"Yüzme derslerinden önce olmaz," dedi Bryce.

"Lüffen," diye yalvardı.

"Üzgünüm." Bryce, onun saçlarını karıştırdı ve bir maymun gibi baldırına sarılmış olan küçük çocuğu kucağına almak için eğildi. "Bunlar benim oğullarım. Xander." Büyük çocuğa bir bakış attı, sonra diğerini kalçasında zıplattı. "Bu da Zeke."

"Merhaba, çocuklar." Xander'ı selamlamak için eğildim, sonra yumruk tokuşturmak için yumruğumu uzattım. Tereddüt etti, ardından yumruğunu benimkine vurdu. "Aferin sana. Kaç yaşındasın, Xander?"

Üç parmağını kaldırdı.

"Üç mü? Brittany adında bir kız yeğenim var, o da üç yaşında ama sen ondan daha uzunsun." Doğrulup Zeke'e göz kırparken bana utangaç bir şekilde gülümsedi. "Peki sen kaç yaşındasın?"

Yüzünü Bryce'ın boynuna gömdü ama bir gözü üzerimdeydi.

"İki yaşmda," diye cevapladı Bryce.

"İki yaşında bir kız yeğenim daha var. Sonra onlardan daha bir sürü var. Dört, beş, altı, yedi, sekiz ve dokuz yaşlarında."

"Sekiz tane kız yeğen mi?"

"Aynen öyle. Her biri bir yıl arayla, aşağı yukarı birkaç ay. Erkek yeğen yok. Kızların hepsi üç kız kardeşimin."

Bryce sırıttı. "Çok fazla kız varmış."

"Yaklaşık on yıl sonraki aile toplantıları ilginç olacak." Kıkırdadım. "İtiraf etmeliyim ki, seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Geçtiğimiz hafta sonunun büyük bir kısmını senin gazetedeki birçok makaleni okuyarak geçirdim."

Mırıldandı. "Ve?"

"*Clifton Forge Tribune*'ü yönettiğin, California'da bir dergide çalışmadığın için mutluyum diyelim. Orada muhabirler ve paparazzilerle yeterince sorun yaşıyorum. Senin gibi biri beni canlı canlı yer."

Kahkaha attı. "*Hollywood* bana göre değil ama teşekkürler."

"Rica ederim."

"Seninle tanışmak güzeldi, Shaw. Gitmemiz gerek."

"Yüjmeye gidiyoruj," dedi Xander, Zeke aşağı inmek için kıvranırken.

"Hadi, babaya veda edelim." Xander hızla kapıdan çıkarken Bryce da Zeke'in elini tuttu.

Bekleme salonunda bir müşteri vardı ama ön tarafta kimse yoktu, Presley ile yalnız kalmıştık. Arkamı döndüğümde, onun değerlendirme yapan bakışları beni bekliyordu.

Her zamanki koltuğuma kuruldum. "Geçen hafta ne dediğini duydum."

"Güzel." Tüm dikkatini bana vererek bakışlarımızı buluşturdu. Bugün onda farklı bir şeyler vardı. Kalkanları hâlâ ayaktaydı fakat kale duvarı üç metre kalınlığında ya da altı metre yüksekliğinde değildi.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, sanırım yapıyoruz da ama haklısın, o zamanlarda burada değildim, bu yüzden bir akşam yemeğine çıkmak istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Akşam yemeği mi?"

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

"Dışarı mı? Şey gibi mi... *Randevu?*" Son kelimesi işkence görüyormuş gibiydi.

Benimle yemek yemenin nesi bu kadar kötüydü? Çatalla yiyordum. Lokmalarımı ağzım kapalı çiğniyordum. Üstelik bana eşliğimin oldukça cezbedici olduğu söylenmişti.

Belki de hiç ilerleme kaydetmiyordum. Tarihte hiçbir kadın beni Presley gibi azarlamamıştı, on dört yaşındaki garip dönemimden geçerken, lisedeki kızlar bile.

"Randevu demedim," diye düzelttim. "Akşam yemeği dedim."

"Ben de hayır diyorum."

"Neden olmasın? Birbirimizi tanımak için bir şansımız olur. Sen bana olanları anlatırsın. Ben de sana filmi anlatırım."

"İki konuyu da konuşmak için yemeğe çıkmamıza gerek yok."

"Hadi ama. Neden olmasın?"

Bakışları daraldı. "Soyadımı bile bilmiyorsun."

"Soyadın ne?"

"Marks." Duvar, santim santim yıkılıyordu.

"Tamam." Sırıttım. "Presley Marks, benimle yemeğe çıkar mısın?"

"Bu kulağa giderek daha çok bir randevu gibi geliyor ve cevabım hâlâ hayır."

"Ama bana hâlâ iyi bir sebep sunmadın."

Omuz silkti. "Bence sen çirkinsin."

Kahkahalarım odayı doldurdu. *Tanrım*. Ne zaman bir kadın bana çirkin demişti? On dört yaşındayken bile böyle bir şey olmamıştı. "Yalancı."

Dudağının kenarı seğirdi. "Kasabada seninle görünemem."

"Ne? Ben iyi bir adamım. Cuma günü *The Betsy*'de polis şefinizle bira bile içeceğim."

"Sen mi? *The Betsy*'de mi? O gösterişli botları aşındırabilirsin. Yoksa otantik olmaya mı çalışıyorsun?"

Öne doğru eğildim, bakışmayı sürdürdüm. "Pislenmekten korkmuyorum."

Bu kelime, aramızda bir kıvılcım yarattı. Zihnim, siyah tişörtüne ve o kırmızı sutyeninin altında olup olmadığını öğrenmek için onu ne kadar hızlı çıkarabileceğime sıçradı.

Presley'nin yanakları pembeleşti, arkasını dönüp boğazını temizlemeden önce gözleri dudaklarıma fırladı.

"Pekâlâ, ne diyorsun? Akşam yemeğine? Sana film hakkında her şeyi anlatacağım. Sen de bana nerede sıçıp batırdığımı söylersin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yemek yok ama burada tartışabiliriz."

"Ne zaman?" Bunu tamamen bir yenilgi olarak algılamamaya çalışarak homurdandım.

"Cuma günü. Cuma öğleden sonraları ofis sakin oluyor."

Başımla onayladım. "O zaman, cuma öğleden sonra."

6. Bölüm

Presley

Dondurma reyonunda iki kişi fısıldaşıyordu. Belki de benimle bir ilgisi yoktu ama çikolata parçacıklı kurabiye hamuru arayışımı bırakıp diğer tarafa döndüm.

Bugün iyi bir günümde değildim.

Bugün uzun sürmüştü ve çenemi dik tutarak dedikodulara katlanacak cesaretim yoktu.

Tamirhane tıklım tıklımdı. Güzel, düzenli bir salı günü yağ değişimi akışı bekleyerek gelmiştim ama kaosa dönmüştü. Tyler hasta olduğunu söylemişti. Leo bu salı günü çalışmak istemediğine karar vermişti. O ve Dash telefonda kavga etmişlerdi. Bir sabahta, son iki haftanın toplamından daha fazla randevusuz ziyaretçimiz olmuştu.

Ancak tıpkı Draven'ın bana öğrettiği gibi, randevusuz gelenleri geri çevirmiyorduk.

Böylece çocuklar koşuşturmuştu. Shaw'nın rastgele ziyaretlerinden biri için uğramamış olmasına şükrederek acele ettim ve saat altıda işten çıktığımda, sadece biraz dondurma istemiştim.

Ancak o insanların benim hakkımda konuşmayı bırakmasını bekleyecek değildim. Tamam, belki benim hakkımda konuşmuyorlardı ama belki de konuşuyorlardı. Bunu riske atamazdım.

Kasabanın benim hakkımda konuştuğu, bana acıdığı paranoyam düğünden sonraki günkü kadar güçlüydü. Belki bir ya da iki yıl içinde, mihrapta terk edilen o *kız* olmayacaktım. Belki beni kendi ayakları üzerinde duran bir *kadın* olarak görürlerdi.

Bazen küçük kasabalar berbat oluyordu.

Clifton Forge'taki dedikodu değirmeni pek ilgi çekici değildi ama ben her zaman dikkat kesiliyordum. Olayların eşiğinde kalıyordum. Kimin kimi aldattığını biliyordum. *The Betsy*'de kimin kiminle takıldığını biliyordum. Kaynağım neredeyse her zaman kuaförde stilistimdi. Ben çemberin dışında olabilirdim ama kuaförde çalışan kadınlar çemberin tam ortasındaydı. Saçımı iki haftada bir yaptırdığım için -hızlı uzuyordu ve kısa saç stili bakım gerektiriyordu- genellikle neler olup bittiğini biliyordum. Ayrıca, tamirhanede bekleyen müşteriler şehirdeki insanlar hakkında konuşurken kulak misafiri oluyordum.

Düğünden beri, bir daha yapmayacağıma yemin etmiştim.

Buna cahillik diyebilirdiniz fakat artık insanların arkamdan konuşmasının nasıl bir his olduğunu bildiğim için bir daha asla dedikodu yapmayacaktım. Eğer duymaktan kaçınabilirsem, kaçınacaktım. Bu saçlarımı uzatmam ve yeni bir stilist için Bozeman'a iki saat yol gitmem gerekeceği anlamına gelse bile.

Alışveriş arabamı kasaya doğru ittim ve eşyalarımı taşıma bandına yükledim. Gözlerim arabadaki eşyalara sabitlenmişti, mümkün olan son saniyeye kadar kasiyerle göz teması kurmak istemiyordum.

Göz teması kurduğumda, bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi -bana yöneltilen tüm gülümsemeler hüzünlüydü -ve ben de

göz devirmemi gizlemek için şeker vitrinine doğru döndüm. Son ürünler de bip sesiyle geçerken gülümsememi takındım, çıkış işlemlerini tamamladım.

Telefonum çaldığında, alışveriş malzemelerim yüklenmişti ve otoparktan çıkıyordum. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi neredeyse Jeremiah'nın çağrısına cevap verecektim. *Selam, bebeğim.*

O artık benim değildi. Ben de onun değildim. O zaman neden beni arıyordu?

Kalbim hızla atarken telefon iki, üç kez çaldı. Cevap vermeli miydim? Ne istiyordu? Neden beni şimdi arıyordu?

Dördüncü kez çaldı, sonra ses kesildi. Yola odaklanırken gözlerimi kırpıştırdım ve ellerimi direksiyona koydum.

Onunla konuşmama gerek yoktu. Sesini duymaya ihtiyacım yoktu, bu iyi bir sonuç doğurmayacaktı. Belki de beni yanlışlıkla aramıştı, eski bir alışkanlık olarak.

"Onu geri aramayacağım," diye mırıldandım.

İhtiyacım yoktu. Telefon tekrar çaldı ve ekranda ismi belirdi.

"Off. Ne istiyorsun?" Hışımla söylendim.

İlişkimizin bittiğini biliyor olmalıydı. Bundan sonra ona geri dönmeyecektim. Asla. Ancak ya bir sorun olduysa? Hasta mıydı? Ya da yaralanmış mıydı? Belki de kulüple başı belaya girmişti.

Telefon çalmaya devam ederken dişlerimi sıktım. Direksiyonu saran deri, avuçlarımın altında boğulurken gıcırdıyordu. Her zil sesi bir öncekinden daha gürültülü geliyor, beni koltuğumda sarsıyordu.

Sonra sessizlik çöktü -keyifli bir sessizlik- ve tekrar nefes alabildim. Ciğerlerimdeki havayı dışarı üflerken omurgamı gevşettim.

Merkez'den sapıp evime gitmek için yerleşim bölgelerinden geçtiğimde, ağzımda atan kalbim yerine oturmuştu. Telefonum tekrar çaldığında beş blok ilerideydim.

Jeremiah.

"Ah." Bütün gece aramaya devam mı edecekti? Bu işi bitirmeli miydim? Ona hoşça kal deyip, *kendim* için bir kapanış yaptıktan sonra telefonu kapatarak hayatıma devam mı etmeliydim? Başparmağım cevaplamak için düğmeye bastı ve benim yerime karar verdi. "Ne?"

"Hey, Pres."

Dişlerimi sıktım.

Sesi kulağa yumuşak ve kibar geliyordu. Özür dilermiş gibiydi. Özür dileyen Jeremiah'dan nefret ediyordum. Onu affetmemi sağlayan her yönden acınası biriydi ama bu sefer affetmeyecektim. Bir sınır çizilmişti, o sınırı geçersem yeniden annem olmaya çok daha yaklaşmış olacaktım. Bu olacağına ölürdüm.

Ayağım frendeyken yavaşladım, *Jeep*'i kaldırıma doğru yönlendirip park ettim. "Ne istiyorsun?"

"Sadece sesini duymak istedim."

Sesimi duymak mı? Yanlış cevap. Özür dilemeye ne dersin?

"Meşgulüm."

Sesim düzdü. Duymak istediği ses bu muydu?

"Ah." Uyuz eden ve rahatsız edici olan sessizlik bitmek bilmedi. Ancak o beni aramıştı. Eğer istediği bir şey varsa, konuşabilirdi. "Kızgınsın."

Ağzım açık kaldı. Gerçekten mi? Evlenmek için seçtiğim adam bu muydu? Çok aptaldım. "Kızgınlık bunu ifade etmeye yetmez bile."

Sessizlik geri döndü.

Neden çocukları dinlememiştim? Neden? Draven, Dash, Emmett ve Leo, Jeremiah'yı yerden yere vurmuştu. Yıllarca ne zaman ondan bahsetsem, *ezik*, *aptal* ve *aşağılık herif* gibi kelimeleri alçak sesle mırıldanmışlardı. Her seferinde, bu bir kavga başlatırdı. Onlar Jeremiah'yı acımasızca eleştirirken ben onu savunurdum. Kavga üstüne kavga edilirdi.

Onların yorumlarından o kadar sıkılmıştım ki sonunda küplere binmiştim. Destekleyici olmadıkları için onları azarlamış, kendi işlerine bakmalarını söylemiştim. O zamanlar hiçbirinin ilişkisi yoktu ve hiçbiri bana aşk hayatımı nasıl yürüteceğimi söyleyecek konumda değildi.

İnatçı tarafım çirkin yüzünü göstermişti.

Onlar sadece yardım etmeye çalışmıştı.

Draven, Jeremiah'yı uzak durması için uyarmaya çalışacak kadar ileri gitmişti. Amina'nın cinayet davasında hükmünün açıklamasından hemen önceydi. Hepimiz onun suçlu bulunacağını biliyorduk ve o da işlerini düzene sokmak için haftalarını harcamıştı; buna tamirhaneden emekli olup beni ofis müdürü olarak atamak da dahildi.

O zamanlar eski Tin Gypsyler ve Arrowhead Warriorlar arasında büyük bir düşmanlık vardı. Olaylara karışmamaya özen göstererek kenarda durmuştum ama uyarılara kulak vermiş, kasabadaki Warriorları yakından takip etmiştim. Draven'la Dash pusuya yattıklarından ve içimizden birine zarar vermeye çalışabileceklerinden şüphelenmişlerdi.

Evet, pusuya yatmışlardı.

Benim evimde.

Jeremiah poker masasında tanıştığı bazı arkadaşlarını getirmişti. Haftada iki ya da üç kez kâğıt oynardı. Bazı günlerde

kazanırdı. Bazen de kaybederdi. Ancak bu onu mutlu ediyordu, ben de çenemi kapalı tutmuştum.

Onu kaybetmekten o kadar korkuyordum ki işsizliği, parasızlığı ve... sevgisizliği konusunda sürekli diken üstünde yürümüştüm.

Jeremiah'nın arkadaşlarının aslında Warrior olduğunu bilmiyordum. Yamalarını giymedikleri, üzerlerinde kulüp armaları ve deri yelekleri olmadığında sadece Jeremiah'nın arkadaşlarıydılar.

Kim olduklarını ve benden Draven'la Dash hakkında azar azar bilgi toplamaya çalıştıklarını öğrendiğimde şaşkına dönmüştüm. Jeremiah'ya, bağlarını koparacağını umarak evimizde istenmediklerini söylemiştim. *Fakat bu olmadı.* Onun yerine, onların kulübüne katılmaya karar vermişti.

Kardeşliğin bir parçası olmaya.

Ailemi tanıyorsun, Presley. Bu benim için iyi bir şey.

Draven, Jeremiah'ya gidip onu Warriorlara katılması için teşvik etmişti. Jeremiah Ashton'a taşınırsa, bunun nişanlılığımızın sonu olacağından emindi.

Ancak sonra Draven kendini öldürmüştü.

Beni terk etmişti.

Ben de beni iyi günde de kötü günde de asla terk etmemiş tek adama tutunmuştum.

Ta ki o da terk edene kadar.

"Pres, orda mısın?"

"Evet."

"Konuşacak mısın?"

"Hayır."

İç çekti. "Üzgünüm."

Haziran ayında bende açtığı yara derin bir şekilde yırtıldı. "Beni küçük düşürdün."

"Unuttum."

"Düğünümüzü mü?" Sesim çatladı ve öfkem arttı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, unuttun mu? Siktir git." Şimdi bu iyi hissettirmişti. Çok iyi.

"Evlenmek istemiyordum."

"Ah, bunu fark ettim." Sinirden köpürüyordum. "Ama bunu neden bana daha erken söylemedin? Öylece oturup düğünü planlamamı izledin. Gelinlik aldım ve asla hiçbir şey söylemedin.

"Kafam karışıktı. Ben..."

"Kapa çeneni. Sebeplerini umursamıyorum. Yaptığın yanlıştı ve bunu biliyorsun." Bahanesi ne olursa olsun, asla yaptıklarını silemezdi.

"Pres." Duraksadı. "Bak, bir şeye ihtiyacım var."

Alay edercesine güldüm. Demek bu telefon görüşmesi bununla ilgiliydi. Jeremiah'nm her zaman bir şeye ihtiyacı oluyordu ve bunu ona veren kişi olmaktan bıkmıştım. "Hayır."

"Beni dinle."

"Hayır."

Shaw'yla konuşmak gibiydi. Shaw'ya *hayır* demenin ön sevişme gibi hissettirmesi ve onun ikna edici gülümsemesine karşı taş kalbimi koruyup koruyamayacağımı görmek için bir irade savaşı vermenin dışında. Jeremiah'ya hayır demek ise günü geçmiş gibi hissettiriyordu.

"Başka bir şey var mıydı? Meşgulüm." Beklerken gözlerim yola dikilmişti. Ona beş saniye veriyordum, sonra telefonu kapatacaktım.

Beş. Dört. Üç.

"Scarlett'ın telefon numarasına ihtiyacım var. Kaybettim ve sadece... ona ihtiyacım var."

Midem bulandı. Yaşadığım haz, omurgamdaki gurur gitmişti. "Neden?"

"Çünkü ihtiyacım var. Verebilir misin?"

"Hayır."

"Presley." Sesindeki acınası ton kaybolmuş, yerini hayal kırıklığı almıştı. "Scarlett'ın numarasına ihtiyacım var."

"Neden?" diye tekrarladım.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gözlerimi kapattım, kalbim mihrapta insanlara hediyelerini evlerine götürmelerini söylediğimde olduğu gibi yeniden kırıldı. "Hayır. Sanırım istemiyorum."

"O zaman numarayı ver."

"Onu düğüne davet ettiğimi biliyor muydun? Bu yüzden mi gelmedin? Orada olacağından endişelendiğin için mi? Gelmedi bu arada."

Jeremiah ve ben 1 Haziran'da Clifton Forge, Montana'da evleniyoruz.

Cevap gelmemişti.

Kız kardeşimi davet etmiştim çünkü o benim kız kardeşimdi. Lisedeyken ona ait olan numaraya -ironik bir şekilde, Jeremiah'nın ona aldığı telefona- mesaj atmıştım. Hatırlaması gerekirdi ama belki de artık onun numarası değildi, emin değildim. Ne düğün mesajından sonra ne de yıllar boyunca ona gönderdiğim diğer mesajlardan sonra bana hiç cevap yazmamıştı.

Kız kardeşimle on yıldır konuşmamıştım. Ailemle de aynı şekilde. Chicago'dan ayrıldığım gün kendime bu yeni hayatı, kendi hayatımı kendim kuracağıma dair söz vermiştim. On sekiz

yaşındaydım ve yeni bir başlangıç yapacak kadar güçlü olmamın tek yolu onları hayatımdan çıkarmak olmuştu.

Korku içinde yaşamayı reddetmiştim.

Ailemi özlediğim bir gün bile olmamıştı. Bir kez bile vedalaşmadan ayrıldığım için pişmanlık duymamıştım.

Ancak Scarlett, o farklıydı.

Onu sık sık düşünüyordum. Tüm kalbimle onun özgürlüğüne kavuşmasını ve mutluluğu bulmasını umuyordum. Bir zamanlar Jeremiah'nın beni sevdiğine inandığım gibi, onu sevecek birini bulmasını umuyordum.

Ya da belki de Jeremiah onca yıldır Scarlett'a âşıktı.

Belki de sadece bir yedektim. Belki gerçek bir bağlılık kurma zamanı geldiğinde, onun yerine benim adımı söyleyememişti.

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadım. "Hâlâ?"

Cevap vermedi, bu Jeremiah'nın evet deme şekliydi.

"Neden en başta evlenme teklifi ettin ki?" Çığlık atmak istiyordum. *Neden?* "Arkadaş olarak iyiydik. Neden?"

"Bunun bir önemi yok."

"Benim için önemli. Lütfen," diye yalvardım. "Benim için tek bir şey yap. Söyle ki her şeyi arkamda bırakabileyim. Bana bunu borçlusun ve bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. O zamanlar her şey çılgıncaydı. Sen gittin. Scarlett ve ben ayrıldık. Ben hayatıma devam ettim. Sonra senin nasıl olduğunu görmek istedim."

Ben kaçtıktan beş yıl sonra Jeremiah, Chicago'yu terk etmişti. Bir gün Clifton Forge'ta belirmişti ve şok olmuştum. Bana ebeveynlerinden -onların soğuk tavırlarıyla önemsemez hâllerinden- biraz uzak durmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Gerçi, çalışmadığı göz önünde bulundurulduğunda, cüzdanını önemsedikleri açıktı.

Sebeplerin hiçbiri önemli değildi çünkü onu görmek, geçmişle bağlantı kurmak çok güzeldi. Jeremiah ergenliğimde hayatımda sürekli bir ışık kaynağı olmuştu. Scarlett'a âşıktı ama o benim arkadaşımdı. Tek gerçek arkadaşımdı.

Sonra arkadaşım ve kurtarıcım olan çocuk sevdiğim adam olmuştu.

"Chicago'yu neden terk ettin?" Kaç kez sormuş olursam olayım, Jeremiah bana hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap vermemişti. *Sıkılmıştı. Bir değişikliğe hazırdı.* "Scarlett yüzünden miydi? İkinizin uzun zamandır birlikte olduğunu söylemiştin. Bu doğru mu?"

"Beni hayatından çıkardı, Presley. Senin yaptığın gibi ama seni görmeye gelirsem, yüzüme kapıyı çarpmazdın."

"O zaman şimdi neden onunla konuşmak istiyorsun?"

"Bana sadece numarasını ver ve şu işi bitirelim."

Şu işi. Bizi.

Biz 1 Haziran'dan beri bitmiştik.

Muhtemelen en başından beri kaderimize mahkûmduk.

"Hoşça kal, Jeremiah." Direksiyonun kumandasından aramayı sonlandırdım, sonra da çantama daldım. Telefonumu çıkarıp rehberimde manevralar yaparak onun adını bulurken ellerim titriyordu. "*Engelle*"ye dokunmadan önce parmağım bir an için ekranın üzerinde gezindi.

Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmamıştı. Her zaman Scarlett'la ilgiliydi.

Jeremiah ve Scarlett'la.

Kaç kez isimlerini birlikte söylemiştim? Kaç kez kendime, eğer onu gerçekten sevseydi, on yıl önce de terk ederdi demiştim?

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Acınası, üzgün bir gözyaşı.

Bunca zaman sonra, onu seviyordu.

İkiz kardeşimi severken benimle evlenemezdi.

Clifton Forge'ta hiç kimse Jeremiah'nın Scarlett'a ait olduğunu bilmiyordu. Yani, *yaşayan* hiç kimse.

Clifton Forge'a geldiğimde on sekiz yaşındaydım, kredi kartım yoktu ve kontörlü bir hattım vardı. On altı yaşımdan beri odamda sakladığım parayla aldığım bir arabam vardı. İki bin dolara mal olmuştu, Chicago'dan Montana'ya olan yolculuğa dayanıp dayanamayacağını bilmiyordum.

Dayanmıştı. Kahve yapıp öğreneceğime söz verdiğim bir telefon görüşmesinden sonra bir tamirhane sahibinin henüz resmî olarak yeni yetişkin olmuş birini işe alarak risk aldığı bu küçük kasabaya sürmüştüm.

Draven Slater hayatımı kurtarmıştı.

Ailemden kurtulma imkânı sağlamıştı.

Onlardan, ailemden ya da kız kardeşimden hiç bahsetmemiştim. Draven, Jeremiah'nm Chicago'dan ayrılmamı sağladığını bilen tek kişiydi.

O araba mı? Jeremiah bulmuştu. Ailem bilmesin diye benim paramla almıştı. O telefon mu? Jeremiah onu bana vermişti. Aynısından Scarlett'a da vermişti.

Onu oradan çıkarmak için çok uğraşmıştı fakat o reddetmişti.

Onu geride bırakmıştım.

Bu gözyaşları, bu aşağılanma, benim cezam mıydı? Bu, evrenin bana en başta onu asla terk etmemem gerektiğini hatırlatma şekli miydi? Yoksa onun olanı aldığım için benim cezam mıydı? Ancak Scarlett onu bırakmıştı. Belki de gerçek Jeremiah'yı benden çok önce fark etmişti.

Yanaklarımı kuruladım ve boğazımdaki yumruyu yuttum, sonra *Jeep*'i vitese takıp yola koyuldum.

Sonunda işler nasıl çözülmüş olursa olsun, kız kardeşimi özlüyordum.

Şimdiki gibi çok yalnız olduğum ve ona günümü anlatabilmeyi dilediğim günler oluyordu. Keşke bana sarılabilseydi.

Tamirhanedeki çocuklar sarılmayı sevdiğim için benimle hep alay ederlerdi ama Scarlett'ın yanında ben hiçbir şeydim. Onun sarılmaları sihirliydi. Korkunç günlerde beni kurtarmışlardı. Dünyamın kararmasını engellemişlerdi.

Sessiz çıkmaz sokağımdan sağa döndüm, bisiklete binen bir mahalle çocuğunu ya da sokağın karşısındaki küçük kızı her akşam yaptığı gibi havuzunda oynarken görmeyi umuyordum, annesi de ön merdivenlerden izliyor olurdu.

Bunun yerine, yan taraftaki evin önüne, garaj yolumun manzarasını kapatan kocaman sarı bir nakliye kamyonu park edilmişti.

Satılmış mıydı? Ne zaman? Ev sahipleri sonunda pes edip kiralamaya mı karar vermişlerdi?

Komşunun evi aylardır satılıktı. Jeremiah, Ashton'a taşınmadan önce ben de satın almayı düşünmüştüm. Ömür boyu kiracı olmak istemiyordum ve küçük sokağımı seviyordum.

Lanet olsun. Şansımı kaçırmıştım. Parlak ve neşeli sarı ev, artık başkasına aitti. Arabayı garaj yoluna çektiğimde moralim bozuldu. Normalde gidip kendimi tanıtırdım ama havamda değildim. Şu anda sahte bir gülümseyişe ihtiyacım yoktu. İçeri girecek, yiyeceklerimi boşaltacak ve bir pizza sipariş edecektim.

Yemek yapmanın canı cehenneme.

Jeep'in arkasına gittim ve kâğıt torbaların tutma yerlerini avuçlarımın üzerine doladım. Ben eşyalarımı toplarken yandaki kapıdan ayak sesleri yankılandı; bir adam nakliye kamyonetinin şoför koltuğuna tırmanıyordu.

"Küçük hanım." Görünmez bir şapka takarak selam verdi.

Ben her zaman *küçük hanımdım*. O çocuktan muhtemelen beş ya da altı yaş büyük olsam da ben bir *küçük hanımdım*. İnsanlar beni çocuk olarak görüyordu.

Onu görmezden gelerek çantalarımı yüklemeyi bitirdim. Ellerim doluydu ve kamyon, dizel motoru tüm blok boyunca gürleyerek uzaklaşırken *Jeep*'i dirseğimle kapatmak zorunda kaldım. Yeni komşumu fark etmem üç adımımı aldı.

Merdivenlerinin başında duruyordu. Tam olarak dört merdiven, benim kendi ön kapımın küçük verandasına çıkan dört merdivenin aynısıydı. Evlerimiz, renkleri dışında, dışarıdan bakıldığında birbirinin aynısıydı. Benimki soluk bir maviydi, o kadar açıktı ki neredeyse beyazdı. Onunki yoğun bir civciv rengiydi.

Shaw elini kaldırdı. "Selam, komşu."

7. Bölüm

Shaw

Emlakçım yan evde yaşayan kadının Presley Marks olduğunu söyleseydi daha yüksek bir komisyon alırdı.

"Bu bir sürpriz, değil mi?"

Merdivenlerden inip çimenlikten geçerek onunla evinin önünde buluştuğumda, "Öyle mi?" diye sordu Presley kaşlarını çatarak. Koyu sarı bir kaşını kaldırdı. "Çünkü bu bir çeşit takip gibi hissettiriyor."

Kıkırdadım. "Yemin ederim yan evde yaşadığını bilmiyordum."

Ne ikramiye ama.

Onu görmek amacıyla tamirhaneye uğramak için bahaneler uydurmak zorunda kalmayacaktım. O sigorta feragatnamesini lime lime edebilirdi. Presley benim için yaptıkları motorun umurumda olmadığını bilmeliydi.

"Bu evi satın mı aldın?"

"Evet." Elindeki market poşetlerine uzandım. "Dur, yardım edeyim."

Dönerek uzaklaştı. "Ben hallederim."

"Hadi ama." Ben bir adım öne çıktım, o da bir adım geri çekildi.

Bir dakika, gerçekten onu takip ettiğimi mi düşünmüştü? "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Yani, yollarımızın günde en az bir kez kesiştiğinden emin olmak için muhtemelen günlük programını yazmaya başlayacağım ama bu normal, değil mi? Takipçiler için?"

"Komik mi olmaya çalışıyorsun?"

Gülümsemem kayboldu. "Sanırım hayır."

Presley etrafımdan geniş bir adım attı, verandasına doğru yürürken market poşetlerini daha yükseğe kaldırdı.

Uzun bir adımla ona yetiştim ve elimi kâğıt poşetlerinin tutma yerinden geçirerek kavradığı yerden çaldım.

"Hey." Bana ters ters baktı.

"Omzun yerinden çıkmadan önce yardım etmeme izin ver. İnatçı kadın. "Komşuluk iyiliğine karşılık vermek istersen, açmam gereken yaklaşık elli kutu var."

İki basamağı tırmandı, ağırlığı dengelemek için poşetleri artık boşta olan eliyle taşıdı, sonra döndü ve benimle göz hizasında buluştu.

"Seninle randevuya, yemeğe ya da adına her ne dediysen ona gitmeyeceğim."

"Tekrar sordum mu ki?"

Gözlerini devirdi.

"Şu yiyecekleri içeri taşımana yardım edebilir miyim? Yoksa bütün akşam burada dikilmek mi istersin? Gerçekten eşyaları

boşaltmam gerekiyor." Yatağım için çarşafları ve banyom için havluları çıkarmam gerekiyordu.

Alçak bir sesle bir şeyler homurdandı ve hayatımda gördüğüm en bol hâkî kargo pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkararak merdivenlerin geri kalanını çıktı. Kısa bacaklarına uyması için paçalarının kesilmiş olması dışında muhtemelen benim üstüme otururdu.

Paçaları manşetliydi, baldırlarının yarısına kadar kıvrılmıştı. Bu iğrenç pantolon ne kalçalarının kıvrımlarını ne de poposunun şeklini belli ediyordu. Ancak garip bir şekilde o kadar da iğrenç değildi, bir bakıma seksiydi çünkü beline kadar inen kırmızı bir kemerle sıkıca bağlanmıştı ve düzgün fiziğini vurguluyordu.

Kemeri bir kez çekiştirmekle birlikte pantolon ayaklarına inerdi. İşte bu yüzden seksiydiler. Baştan çıkarıyor, özgür bırakılmak için *yalvarıyorlardı.*

Presley'nin gri kolsuz tişörtü ince ve dardı, ne yazık ki sutyen askılarını kapatıyordu. Kemeriyle uyumlu olarak kırmızı renkte olan mıydı? Hayal gücüm bir koşucu gibi, çıkış takozlarından hızla havalandı. Umarım omuzlarının o pürüzsüz tenini ısıran kırmızı olandı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum ön kapının kilidini açarken, kolunun çıplak tenine dokunmadan önce dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

Hırladı.

"O kadar iyi miydi?"

"Bitmesi için hazırım." Evine girdi, kısa koridorda yürüyüp mutfağa dönerken giriş yolunu aydınlatan bir ışık yaktı.

"Hiç yan komşuya gittin mi?" diye sordum, onu mutfağa kadar takip edip poşetleri tezgâhın üzerine koyarken.

"Hayır. Neden?"

"Her şey tam tersi yerde. Mutfağım evin diğer ucunda, bu da yatak odalarımızın pencerelerinin birbirine baktığı anlamına geliyor."

Bana yandan bir bakış attı. "Gecenin bir yarısı senin bir kadının adını homurdanmanı duyacak mıyım? Eğer öyleyse, yeni kulak tıkaçları almam gerekecek."

Bir elimi kalbimin üzerine koyarak aşağılanıyormuşum gibi yaptım. "Benim homurdanan biri olduğumu mu düşünüyorsun? Bunu nasıl yaparsın? Yaşadığımız onca şeyden sonra, onurumu bir homurdanma damgasıyla kırıyorsun. İncindim."

Yiyecekleri boşaltmaya başladığında bu bana bir dudak kıvrılması kazandırdı.

Adı Wesley ile kafiyeli olmayan ve soyadı tarlakuşuna* benzemeyen hiçbir kadını evime getirmek istemiyordum. Onunla geçirdiğim her dakika daha da ilgimi çekiyordu. Presley nadiren beklediğim şeyi yapıyordu ve diğer insanların tepkilerini tahmin etmekte oldukça iyi olan bir adam için bu ferahlatıcıydı.

İçeriye getirdiğim poşetlere daldım, bir somun ekmekle bir poşet bebek havuç çıkardım. Sonra bir torba daha havuç. Bir torba daha. "Tavşanların mı var?"

"Hayır." Elimden bir poşet alırken yanakları kızardı. "Sadece havuç severim."

"Bunların hepsini bitirmen ne kadar sürüyor?"

Omuz silkti ve buzdolabının kapağını açtı. "Bilmem ki. Bir hafta?"

"Bir hafta mı?" Gözlerim büyüdü. "Bu benim bir yılda yediğimden daha fazla havuç demek."

---

* (ing.) *Larks*, tarlakuşu anlamına gelmektedir ve Presley karakterinin soyadı Marks ile uyumlu olduğundan, yazar bir kelime oyunu yapmıştır. -ç.n.

"Havuçlar faydalıdır. Görme duyuna iyi gelirler."

"Ve cildini turuncu yaparlar. Yeğenlerimden biriyle iyi anlaşırdın. Bebekken havuca bayılırdı. Tek yediği o küçük cam kavanozlardaki havuçlardı. Ta ki bir gün ziyarete geldiğimde cildinin turuncu olduğunu görene kadar. Kız kardeşim o andan itibaren havuçları sınırlamak zorunda kaldı."

"Ben düzenli olarak bu kadar havuç yiyorum. Turuncu görünüyor muyum?" Elini vücudunun üzerinde bir aşağı bir yukarı salladı.

"Hayır, görünmüyorsun." Turuncu değildi fakat çok lezzetli görünüyordu. Hayalimdeki tadı ağzımı sulandırdı. Bahse girerim tatlıydı ve o dolgun, sıkı dudaklarının tadı baldan daha güzeldi.

Bakışlarım dudaklarına kilitlendi, çok yumuşak ve soluk pembenin mükemmel tonundaydı. Onları dudaklarımla örtebilir, kendi kırmızı tonlarına bürünene kadar emebilirdim.

Presley'nin nefesi kesildi, sanki düşüncelerimi duymuş gibi başka bir çantayı boşaltmak için aceleyle dönüp gitti.

Ona sırtımı döndüm, aletimi hızlıca ayarlarken saklandım. Sergilediği tavır ve o sıkı vücudu arasında, onun yanında olmak giderek daha fazla dizginleme gerektiriyordu.

O da bu eziyetli gerilimi hissediyor muydu? Yiyecekleri yere atmayı, onu tezgâhın üzerine kaldırmayı ve o tatlı dudaklarını kavramayı ne kadar çok istediğimi biliyor muydu?

Burnumdan keskin bir nefes aldım, kontrolden çıkmadan önce uyarılmışlığımı dizginledim. Presley'yi çıplak hayal etmeyi bırakmazsam, ereksiyonumu eve topallayarak götürmek zorunda kalacaktım. Öyle olduğu için soğuk bir duş almak zorunda kalacaktım.

Havluları gerçekten bulmam gerekiyordu.

Arkamda Presley, poşetlerini karıştırıyor, eşyalarını yerleştirirken dolapları açıp kapatıyordu.

"Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Yiyecekleri boşaltmaya yardım ediyorum."

"Hayır, burada. Yandaki evde yani. *Evergreen*'de kaldığını sanıyordum."

"Kalıyordum." Ona somun ekmeği uzattım. "Kısa süreli çekimler için moteller iyidir ama burada tek bir odada sıkış tıkış kalamayacak kadar uzun süre kalacağım. O yeri başkası alabilir. Zaten daha fazla alana ihtiyacım vardı, bir karavan almak istemedim. Ayrıca, mülk iyi bir yatırımdır ve bu ev ucuzdu."

"Ucuz mu?" Tavrı sertleşti. "O eve sahip olmak yirmi yılımı alır. Ucuz değil."

Kahretsin. Bir gün, bu kadınla onu kızdırmayı başarmadığım bir konuşma yapacaktım.

"Özür dilerim." Elimi havaya kaldırdım. "Paraya bakış açımın çarpıtılmış olduğunu kabul ediyorum."

Ailemin yanında da kendime dikkat etmek zorundaydım. Konu zenginlik olduğunda birden fazla kez pot kırmıştım. Annem, babam ve kız kardeşlerim başarımla gurur duyuyor olsalar da sadaka istemiyorlardı.

Anneme yeni bir araba almayı teklif etmiştim. Bana çok teşekkür ederek kendi aracını kendisinin alabileceğini söylemişti. Birkaç yıl önce Noel hediyeleri konusunda aşırıya kaçmış, kız kardeşlerime birer elmas bilezik almıştım. Nezaket göstermişlerdi fakat Matine daha sonra beni kenara çekip hediyelerin çok fazla olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, elmaslar işleri garipleştiriyordu. Ben de geçen yıl ikisine yeni bir kahve makinesi almıştım. Ondan önceki yıl da ev terliği ve masaj randevusu.

Son yıllarda ayarlayabildiğim tek abartılı hediye, kız kardeşlerimin ve kayınbiraderlerimin, yeğenlerimin üniversite eğitimlerini ödememe izin vermelerini sağlamak olmuştu. Presley'yi tanımaya başladığımdan beri aynı gururu görüyordum. Zenginliğimin hiçbir cazibesi yoktu. Hatta muhtemelen aleyhime işliyordu.

Onunla tanıştığım ilk gün yaptığım kredi kartı gösterisi kesinlikle kötü bir hamleydi.

Presley kâğıt poşetleri düzgün bir yığın hâlinde katlarken bana bakmadı.

"Gerçekten, gücendirmek istememiştim," dedim. "Bir süre Clifton Forge'ta kalacağım ve kendime ait bir yerim olsun istedim. Seninki gibi çok güzel bir ev."

Omuzları gevşedi ve bakışlarıma karşılık verdi. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Agresif bir çekim programımız var ama otantik -en sevdiğin kelime- olmaya çalışıyoruz, bu yüzden çoğu sahneyi yerinde çekiyoruz. Şu anda toplam sekiz hafta öngörüyoruz. İkisi bitti. Eğer işler yolunda giderse altı hafta kaldı."

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "Bekle. Burada kalmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Sesindeki paniğe kıkırdadım. "Burada işimizi bitirir bitirmez seni rahat bırakacağım. California'ya dönüp sette bazı sahneler çekeceğiz. Film prodüksiyon sonrasına girecek. Düzenlemeler, yeniden çekimler ve sesler olacak. Filmi pazarlamaya başladığımızda beni tamamen unutmuş olacaksın."

Ben konuşurken başını salladı ama bu film terimlerinin ne anlama geldiğini bilmediğini anlayabiliyordum. Hollywood dünyasının bir parçası olmadıkça pek kimse bilmezdi.

Isaiah bana özel bisiklet tasarımı konusunda yol gösterdiğinde ben de aynı şeyi yapmıştım. Daha önce hiç duymadığım parçaların isimlerini vermişti ve koltuk, gidon, benzin deposu ve tekerlekler dışında parçaların birbirine nasıl uyduğunu anlayamamıştım.

Boş bakışlarım muhtemelen şu anda Presley'ninkine çok benziyordu.

Oyunculuğa ilk başladığımda berbat bir hâldeydim; yanlış yöne gidiyor, yanlış işarette duruyor ve kameraya bakıyordum. İlk filmim hızlandırılmış bir kurs gibiydi, neyse ki menajerim Laurelin gibi iyi bir öğretmenim vardı. Menajer olmak için oyunculuğu bırakmış, beni kanatları altına almıştı. Yapımcı, yönetmen, oyuncular ve ekip üyeleri de öyle yapmıştı. Başlarda, işleri batırdığımda setteki tek bir kişi bile canımı sıkmamıştı. O projeden sonra, bir sonraki projeye daha özgüvenli bir şekilde girmiştim, bu da ekrana yansımıştı.

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Bu şekilde devam edersek film hakkında konuşmaya başlayacağımızdan korkuyordum ancak bunu cuma gününe saklıyordum. Plandan sapmayacaktım. *Karanlık Cennet*'i konuşmayı bitirdiğimizde Presley'yle vakit geçirmek için başka bir bahane bulmam gerekecekti. Bu bana birkaç gün kazandırırdı.

"Neredeyse on yıldır," diye cevap verdi.

"On mu?" Presley burada o kadar uzun süre yaşayacak kadar yaşlı değildi. "Sen bu evde falan mı büyüdün?"

"On sekiz yaşındayken taşındım. Misafir odasını buranın sahibi olan kadından kiraladım. Demiryollarında çalıştığı ve çok seyahat ettiği için kendisi yokken eve bakacak bir oda arkadaşı

arıyordu. Ben de kedisine baktım, evin temiz olduğundan emin oldum. Birkaç yıl sonra taşındığında evi satacaktı ama ben onun yerine kiralayıp kiralayamayacağımı sordum."

"Yani yirmi sekiz yaşındasın?" Yirmi sekiz gibi gözükmüyordu.

"Yirmi yedi. Doğum günüm ağustosta. Sen?"

"Otuz dört."

Presley yanımdan geçerek mutfağa doğru adım attı. Ben de onu takip ettim ve girişten ön kapıya doğru bakarken yanında durdum. "Yardımın için teşekkürler."

"Sorun değil. Seni kutuları açmaya yardım etmeye ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Bir süre için yeterince koli açtım," diye mırıldandı.

"Ne?" On yıldır burada yaşamıyor muydu?

"Yok bir şey." Beni eliyle geçiştirdikten sonra bir kez daha kapıya baktı.

Ancak benden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Ağzından çıkan homurtuya aldırmadan yanından geçip oturma odasına doğru yürüdüm.

"Resmin yok mu?" Kanepenin yanındaki masadan boş bir çerçeve aldım.

"Hayır." Elimden çekip aldı ve yüzüstü yere bıraktı.

Televizyona doğru yürüdüm, çömelerek sehpanın raflarına düzgünce dizilmiş filmleri inceledim. "Senin bir korku filmi hayranı olduğunu düşünmezdim."

"Değilim," diye mırıldandı. "Onlar benim değil."

"Ah, ev arkadaşın mı var?"

"Artık yok."

Tamirhanedeki ilk gün duyduğum o mesafeli ses tonu geri gelmişti. Ayağa kalktım, sesindeki soğukluk kollarımdaki tüy-

leri diken diken etmişti. Neyi kaçırıyordum? O çerçevede hangi resim vardı? *Testere* filmlerini kim bırakmıştı?

Ayağıyla yerde ritim tutarak gitme zamanının geldiğini hatırlattı.

Onu da görmezden gelip ipucu aramaya devam ettim.

Polisken bir odaya girdiğimde ilk bir dakika içinde her şeyi listelerdim. Kariyerimi değiştirdikten sonra bu alışkanlığımı bırakmıştım ve Presley'nin evindeki ayrıntıları fark etmem o zamanlar olduğundan daha uzun sürüyordu.

Boş çerçeve. Sehpanın üzerinde ters çevrilmiş *People* dergisi. Deri koltuğun sol tarafındaki minder diğer koltuklardan biraz daha eskimiş görünüyordu.

Bir duvarda asılı bir dizi fotoğraf vardı; daha yakından bakmak için yaklaştım. Ortadaki en büyük fotoğraf Presley ve Draven'a aitti. Draven kolunu Presley'ye dolamış, yanağını Presley'nin saçlarına bastırarak eğilmişti. Presley onun beline sarılmıştı, kocaman gülümsüyordu.

"Siz ikiniz yakındınız."

"Çok." Sesinde özlem vardı. Kalp acısı. Fotoğrafın önünde bana katıldı, sanki içine girip o ana geri dönmek istiyormuş gibi fotoğrafa dikkatle bakıyordu.

Ne zaman üniformalı bir şekilde, aynı üniformayı giyen babamın yanında durduğum bir fotoğrafımı görsem, aynı nostalji beni de vururdu.

Onun kahramanım olduğu ve aksiyon filmleri için polisliği bırakma fikrinin ikimizi de histerik bir şekilde güldürdüğü anları yeniden yaşamak üzere geçmişe gidebilmeyi dilediğim günler oluyordu.

Draven'a ne kadar uzun süre bakarsa, her şey o kadar çok anlamlanmaya başladı. Presley'nin onun karakterini savunması. Onun iyi bir adam olduğunu sürekli hatırlatması.

Draven onun için bir baba figürü olmuştu. Onun kızı olmayı özlüyordu.

Bakışlarını fotoğraftan ayırdı. "Gitsen iyi olur."

"Tamam." Bu gece o duvarlarını yıkmak mümkün olmayacaktı. "Cuma günü hâlâ buluşuyor muyuz?"

Başıyla onayladı ve beni kapıya kadar götürdü. Kapıyı ardına kadar açarken omurgası kaskatı kesilmiş, omuzları dikleşmişti.

Onu takip ettim ama gitmedim. Bunun yerine, kapı pervazına yaslanıp ılık havanın ikimizden de süzülerek geçmesine izin verdim. "Bulaşıklarımın hangi kutuda olduğunu bilmiyorum."

"Muhtemelen üzerinde bulaşık yazan kutudadır."

Sırıttım. Kutulardaki her şey yepyeniydi. İsim konmuş pek çok eşya olduğundan şüpheliydim. "Pizza sipariş edeceğim. Paylaşmak ister misin?"

"Bu gece evde yiyeceğim."

"Doğru. Bütün havuçlarını almışsın."

"Gözlerim bozuk," diye tersledi. Onu kızdırmak kesinlikle çok eğlenceliydi. "Çocukken göz doktoru beni muhtemelen gözlüğe ihtiyacım olacağı konusunda uyarmıştı. Gözlük istemedim çünkü zaten küçük olan hangi birinci sınıf öğrencisi olduğundan daha fazla göze batmak ister ki? Bu yüzden bir ton havuç yedim. Yine de gözlük almak zorunda kaldım ama..."

"Havuçlara olan alışkanlığın kaldı."

Başıyla onayladı.

"Gözlük takıyor musun?"

Yeniden başıyla onayladı.

Bahse girerim, gözlükler onun mavi gözlerini daha da büyütürdü. Burnunun ince köprüsünde seksi dururdu. Çenesinin narinliğini vurgulardı. Bir gece ona uğramalı, komşulara özgü bir şeyle -havuçlu kekle, belki- sürpriz yapmalıydım, sırf onu gözlükle yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için.

"Başka ne yemeyi seversin?"

"Git başımdan, Shaw."

Kıkırdadım ama hareket etmedim. "Söyle bana."

"Neden?"

"Çünkü seni tanımak istiyorum."

"Altı hafta içinde gidiyorsun. Bu boşa harcanmış bir çaba gibi gelmiyor mu?"

"Hiç de değil." Bu sorular, çok ama çok uzun zamandır sorduğum en iyi sorulardı.

"Makarna severim. Ekmek de. Cips de. Mısır gevreği de. Bir kutu içinde gelen her şeyi severim çünkü sizin için kötü olmaları gerekse de onları yine de seviyorum."

"Kutu mu? Pizza kutusu gibi mi? Çünkü bu akşam, akşam yemeği olarak pizza sipariş edeceğim. Biraz ister misin?"

"Sen imkânsız birisin. Git hadi. Evine git." Narin ellerinden birini koluma yerleştirdi ve beni o kadar da narin olmayan bir şekilde itti.

Kımıldamadım.

Hırladı.

"Tamam." Kapıyı ittim ve merdivenlerden inerken göz kırptım.

Adımlarımı aceleye getirmedim ama gözlerimi ileri dikerek kapının kapanma sesini bekledim. Garaj yoluna geldiğimde hâlâ duymamıştım, o yüzden arkama baktım.

Tabii ki, Presley'nin gözleri kıçımdan yukarı fırladı.

İstediği kadar benden hoşlanmıyormuş gibi davranabilirdi fakat ikimiz de aramızda bir şeyler olduğunu biliyorduk. Altı hafta boyunca keşfetmeye değecek bir şeyler.

Ne tesadüf ki, Presley de benim yeni komşum olmuştu.

Bahçemden geçerken ıslık çaldım ve sokağın karşısında kızını havuzda oynarken izleyen kadına el salladım.

Kahretsin, yeni sarı evimi seviyordum.

8. Bölüm

Presley

Cuma günleri haftanın en az sevdiğim günleriydi. İşlerinden geri kalmadıkça Dash, cuma günleri çalışmazdı. Cuma günlerini Bryce ve çocuklarıyla geçirebilmek için hafta başında uzun saatler çalışıyordu. Emmett'la Leo erkenden toz olup hafta sonu partilerini başlatmayı severlerdi. Daha önce burada yaşarken Isaiah son anda gelen bir müşteri olursa diye buralarda takılırdı ama artık diğer tamircilerimiz de olduğu için o da erkenden gidiyordu.

Draven da olmayınca ofiste yalnız kalmıştım ve saatin beşe doğru ilerleyişini izliyordum.

Haftanın en yavaş saatleri cuma öğleden sonraları oluyordu.

Ancak bugün öyle değildi. *Bu* cumayı bekleyemiyordum. Bu sabah işe henüz geçmemiş bir gerginlikle gitmiştim.

Shaw'nın ofise ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geldiğinde hazır olacaktım. Son birkaç gündür ön-

ceden çalışmış, o geldiğinde mesaimi bitirmiş ve kulak kesilmiş olacak şekilde hazırlanmıştım.

Öğleden sonraları içtiğim çayımın dumanı tütüyordu. Ayağım yerde sekiyordu. Shaw beni beşe kadar bekletirse altüst olurdum.

Bekletmedi.

Üçü on geçe, pırıl pırıl arazi aracı otoparka girdi.

"Selam." Ofise girip yüzündeki güneş gözlüğünü çıkardı.

"Selam," diyerek nefes aldım, ciğerlerimdeki hava çenesinin dik kesimi ve parlayan gözleri tarafından çalındı. Adam dikkat dağıtacak kadar yakışıklıydı.

Shaw'yı, evimde yiyecekleri boşaltmama yardım ettiği akşamdan beri pek görmemiştim. İşten eve döndüğümde arabası çoğu zaman ortalıkta görünmüyordu. İzlememek için elimden geleni yapmıştım.

Normal rutinimi takip ederek o ev boşmuş gibi yaşamıştım. Bir araba geçtiğini duyduğumda pencereleri kontrol etmedim. Kapısının çarpma sesini duymak için televizyonun sesini kısmadım. Yan komşum bir film yıldızı olabilirdi ama ona diğer komşularımdan farklı davranmayı reddediyordum.

Mahremiyetine bu kadar saygı duyuyordum.

Ancak...

Sonra gece oluyordu. Yatak odama çekilip pijamalarımı giyiyordum. Yorganımın altına yerleşiyordum ve yastığımı kabartıyordum. Yine de yıllardır yaptığım gibi panjurları kapatmak yerine, onları açık bırakıyordum. Pencereyi aralıyordum.

Sadece yatak odasının penceresinden gelen ışık evlerimizin arasındaki geniş mesafeyi aşıp odama yansıdığında rahatlayarak uyuyabiliyordum. Gece dışarıda olduğu zamanlarda uykuya

dalmakta zorlanıyordum çünkü zihnimde dolaşan çok fazla soru oluyordu.

Çalışıyor muydu? Akşam yemeğinde ne yapmıştı? Bir kadınla mı birlikteydi?

Shaw Valance'a olan takıntımı kontrol edemediğim tek zaman gece saatleriydi.

"Kahve ya da su ister misin?" diye sordum.

Teklifimin samimiyetine güvenmiyormuş gibi yandan baktı. Dürüst olmak gerekirse, onu ilk kez ters ters bakmadan selamlıyordum. "Su ama ben alırım."

"İçeride." Bekleme odasını işaret ettim ve o bir bardak su doldurmak için gözden kaybolurken ciğerlerimi doldurdum.

Yerde düz tuttuğum ayağım sekmeye başladı. Uzuvlarım gevşek ve kontrol edilemezmiş gibi geliyordu. Aramızdaki elektrik, bu konuşmanın beklentisi sinir bozucuydu.

Shaw parlayan bakışlarıyla beni tedirgin ediyordu ve akıl sağlığımı kaybediyordum. Birbirimizin etrafında ne kadar çok zaman geçirirsek, buz gibi dış görünüşümü korumak o kadar zorlaşıyordu.

Salı günü onu evimden kovmayı başarmış olmam bir mucizeydi. Komikti. Eğlenceli ve nazikti. Mutfağımda dikilen büyüleyici bir film yıldızıyla nasıl başa çıkabilirdim ki? Havuçlarımı buzdolabına koymak için eğildiğimde, serinliğin beni yatıştıracağını umarak kapının içinde oyalanmıştım.

Adam bir odaya girdiğinde sıcaklık hızla yükseliyordu. Beni eritip bir su birikintisine dönüştürmesine şaşmamalıydı.

Shaw elinde kâğıt bir bardak suyla dışarı çıktı. Yürüyüş şekli çok... ağırbaşlıydı. Erkeksiydi. Sanki her adımı önceden belirlenmiş gibi kalçaları özgüvenle sallanıyordu. Bacağını olabildi-

ğince uzun göstermek için ayağını tam olarak nereye koyması gerektiğini biliyordu. Kalçasının mükemmel kıvrımını nasıl vurgulayacağını, fermuarına nasıl dikkat çekeceğini biliyordu.

Oturduğunda, gömleğinin kolları arasından belirginliğini ortaya çıkararak omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar geriliyordu.

Dövmelerle kaplı kaslı kolları sergilenen tişörtlü erkekler görmeye çok alışmıştım. Shaw'nın düğmeli gömleği ile kıvrılmış kolları kol kaslarının büyük kısmını gizleyerek altındaki seksi kaslar olduğunu bildiğim şeyleri ima ediyordu.

Suyunu masanın üzerine koydu, pürüzsüz pamuklu üstü gerilerek kol kaslarının belirginliğini ortaya çıkardı. Omuzlarını inanılmaz derecede geniş gösterecek şekilde arkasına yaslanıp ellerini kol koyma yerinin üzerine koyduğunda, kol kaslarının belirginliği yok oldu.

"Pekâlâ, nereden başlıyoruz?" diye sordu.

Doğru. Film hakkında konuşuyorduk. Gözlerimi gömleğinden ayırdım ve omuz silktim. "Bu senin filmin."

"O zaman en başından."

Tam karşıma gelene ve sözleri doğrudan bana çarpana kadar sandalyemde bir iki santim kaydım. "Tamam."

"Cinayetle başlıyor. Sahne tamamen Amina'yla ilgili ve hiç de hoş bir sahne değil."

O zaman ne derse desin Genevieve'in bu filmi izlemesine izin vermeyecektim. Isaiah'nın da benimle aynı fikirde olacağını biliyordum. "Marcus'ı gösteriyor mu?"

Shaw başıyla onayladı. "Sona yaklaşana kadar onu öldürdüğünü bilmiyorsun. Sadece Amina, gözlerini tavana dikmiş bir hâlde ve ağzından kan sızıyor."

Belki ben de bu filmi izlemeyecektim. Fikirlerim git gel yapıyordu ama hayır demeye daha yatkındım. "Amina'yı kim oynuyor?"

"Dacia French."

"Ah." Oyuncuları saklamıyorlardı, değil mi? Shaw *Hollywood*'un en önemli ve revaçta aktörlerinden biriyse, Dacia French de onun kadın muadiliydi. Ekranda Shaw kadar güzel ve büyüleyiciydi.

Dacia'yı internette Shaw'yla çekilmiş fotoğrafların birinden tanımıştım. Bir ara çıkmışlardı, değil mi? Hâlâ birlikteler miydi? Kasabada mıydı? Duymamıştım ama yeminime sadık kalarak dedikodulardan uzak duruyordum.

Bir önemi yoktu. O da Shaw gibi kış gelmeden gitmiş olacaktı. "Sonra ne oluyor?"

"Ertesi sabah Marcus moteldeki olay yerine geliyor," dedi Shaw tereddüt etmeden. Bu konuda bana güveniyordu. Bunun gizli olduğunu, bir kuralı ihlal ettiğini biliyordum fakat yine de konuşmaya devam etti. "Cesedi inceliyor, soruşturmayı başlatıyor. Draven'ın bir gece önce orada olduğunu öğreniyor. Araziyi dolaşırken bıçağı bir tarlada buluyor. Çömelip cebinden bir kanıt torbası çıkarıyor. Bıçağı eline alıyor ve Draven'ın adının yan tarafa kazınmış olduğunu görüyor."

"O bıçağı ona ben almiştım. Noel hediyesi olarak." Bakışlarımı pencereye çevirdim. "Keşke onun yerine çorap alsaydım."

"Dinle, eğer bu çok zor geliyorsa..."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Devam et."

"Marcus odadaki polislerle tekrar bir araya geliyor. Ona kurbanın adının Amina Daylee olduğunu söylüyorlar. Onlara onu uzun zaman önce tanıdığını söylüyor. Sonra sahne, çocukken

tanıştıkları zamana geri dönüyor. Bütün film bu şekilde ilerliyor. O andaki soruşturmasını takip ediyor ama zamanda geriye atlıyor."

"Nasıl tanışmışlar? Filmde?" Gerçek hayatta nasıl tanıştıklarını biliyordum. Marcus, Amina'nın komşusuydu. Amina kasabaya taşındığında, Marcus yan komşusuydu, birkaç yaş küçüktü tabii.

"Komşu olarak." Tek kaşını kaldırdı. "Şu ana kadar nasılım?"

"Şu ana kadar *otantiksin*."

Kıkırdadı. "Seninle tanışmadan önce bu çok güzel bir kelimeydi."

"Devam et."

"Bir sonraki sahnede Marcus, Draven'ı tutukluyor."

"Nerede?" Marcus ve iki memurun gelip Draven'ı tutukladıkları gün buradaydım. Hepimiz buradaydık.

"Bir tamirhanede."

"Hangi tamirhanede?"

"Los Angeles'ta sahte bir tamirhane. Hiçbirimiz burada sahne çekmeyi denemek istemedik."

Yani bu film konusunda tamamen kalpsiz ya da duyarsız değillerdi. "Bunun için teşekkür ederim."

Onlara hayır diyecek kişi ben olurdum çünkü telefonlara ben bakıyordum, bu çağrıyı da ben kabul ederdim.

"Bir sonraki sahne bir sorgu odasında. Bunu da Los Angeles'ta çekiyoruz. Sonra bir başka geçmişe dönüş sahnesinde Marcus ve Amina bir gün okuldan eve yürüyorlar. Arkadaşlar. Sahne Marcus'ın ofisine geri döndüğünde, Amina'nın ölümüne üzülüyor."

Marcus muhtemelen üzülmüştü. Belki de kızmıştı. Belki de kalbi kırılmıştı. Ancak bana kalırsa, Amina için utançtan başka

bir şey hissetmeye hakkı yoktu. "Gördün mü? Şimdi beni kızdırıyorsun. İzleyici ona sempati duyacak."

"Muhtemelen," diye itiraf etti Shaw. "Eğer işimi doğru yapıyorsam. Bir sonraki sahnede Genevieve'le telefonda konuşuyor. Soruşturma hakkında bilgi almak için arıyor. Annesi için adaleti sağlayacağına söz veriyor. Genevieve ağlıyor. Bunu duymak Marcus için çok zor."

Azı dişlerim birbirine kenetlendi. "Kimse Marcus Wagner için üzülmemeli. Bundan nefret ediyorum."

Ne yaptıklarını anlamıştım. Seyirciler şok olacaktı.

Sinemadan eve dişlerine patlamış mısır taneleri yapışmış hâlde dönüp filmin başında bir ipucunu ya da bir işareti kaçırıp kaçırmadıklarını merak edeceklerdi.

Kahrolası *Hollywood.*

"Biliyorum, sadece... Benimle kal." Shaw'nın yalvaran gözleri çenemi kapatmamı sağladı. "Bir sonraki sahne geçmişten bir sahne. Marcus, Draven'a barda dövülen bir adam hakkında sorular sormak için tamirhaneye geliyor. Marcus bunu yapanın Draven ya da onun kulübünden biri olduğunu düşünüyor. Tabii ki, Draven kimin yaptığını biliyor ama kendinden memnun. Suçlayıcı bir şey söylemiyor, Marcus'ın da bu işin peşini bırakmaktan başka çaresi yok."

Draven'ı kötü adam, Marcus'ı ise bir suçluyu yakalayamayan polis olarak gösteriyorlardı.

En sinir bozucu kısım Shaw'nın haksız olmamasıydı. Draven her zaman dürüst bir vatandaş olmamıştı. Kulüp dağıldıktan sonra bile bazı şüpheli faaliyetleri olmuştu. Ancak burada çalıştığım yıllar boyunca gördüğüm pek çok şey veya kulak misafiri olduğum yorumlar hakkında çenemi kapalı tutmuştum.

"Yanlış mı?" diye sordu Shaw.

"Devam et." Alacağı tek cevap buydu.

"Bir sonraki sahne yine şimdiki zamanda. Marcus savcıyla dava hakkında konuşuyor. Heyecanlı. Tereddütlü."

"Çünkü daha önce de Draven'a karşı kanıtları olsa da bunları kullanamamıştı."

"Aynen öyle." Shaw başını salladı. "Sonra tekrar geçmişe dönüyor. Draven'la üç kez daha karşı karşıya geliyor ve kaybeden o oluyor."

Draven kendini beğenmiş, dokunulmaz bir suçlu olacaktı. Bir bakıma, tam da öyle birisi olmuştu. İnsanlar Draven'a kendine güveni sayesinde yönelmişti. Gücü sayesinde. Keskin zekâsı ve saçmalamayan tavrıyla doğal bir lider olmuştu.

Onu büyük bir tutkuyla severdiniz.

Ya da aynı tutkuyla ondan nefret ederdiniz.

Dash de bir dereceye kadar öyleydi. Ancak Bryce ve çocuklar yıllar içinde onu yumuşatmışlardı.

Tin Gypsyler kulüp binasının kapılarını kapattıktan sonra hepimiz yumuşamıştık.

"Marcus'ın akıl hocalığı yaptığı genç bir polisle ilgili bir sahne var," dedi Shaw. "Luke'la kafa kafaya geldiği bir sahne daha var."

"Luke da mı var?"

"Evet. Kahraman o."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Kahraman, Genevieve."

"Doğru." Suyunu yudumladı. "Luke ile Marcus bir hırsızlık davasında anlaşamıyorlar. Çocuğun biri bir dükkâna gizlice giriyor ve Marcus çocuğun babasıyla golf oynadığı için onu uyararak serbest bırakmak istiyor. Luke ise çocuğun yirmi bir

yaşında olduğunu, o sırada zil zurna sarhoş olduğunu, bu yüzden bir ayrıcalık hak etmediğini savunuyor. Marcus'ı bir polis olarak ilk kez sorguluyorsun."

"Güzel." Belki de bu hikâye doğruydu. Belki de değildi. Ancak Marcus'ın kendisi hakkında biraz şüphe uyandırmanın zamanı gelmişti.

"Ondan sonraki sahneler şimdiki zaman çizgisine atlıyor. Draven tutuklanıyor ama kefaletle serbest bırakılıyor. Genevieve şehre taşınıyor. Annesinin cinayetini araştırmak için gelmişti ancak daha sonra Draven'ın kızı olduğunu öğreniyor. Yine de hikâyesi Marcus'ın bakış açısından gösteriliyor. Karısıyla yemeğe çıktığında bir dedikoduya kulak misafiri oluyor. Çok üzülüyor. Genevieve'i seviyor ve onun diğer takımda olduğunu düşünüyor."

"Çünkü öyleydi." Genevieve'in annesinin katilini bulma konusundaki kararlılığı Marcus'ın hapiste olmasının sebebiydi.

Gerçi Shaw onun Clifton Forge'a neden taşındığını yanlış biliyordu ama bu gerçeği sadece bir avuç insan bildiğine göre, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Genevieve buraya soruşturmayı izlemek için taşınmamıştı. Buraya annesinin mezarını görmeye gelmişti ve Bryce'la birlikte kaçırılmıştı. Onları kaçıranın Marcus olduğunu öğrenmeleri birkaç yıllarını almıştı. Yine de bu hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmamıştı. Bu benim sırdaşı olduğum birkaç Tin Gypsy sırlarından biriydi.

Kaçırılma olayının olduğu gün işe geldiğimde tüm mekân terk edilmişti. Dash'le Draven'ı aramaya çalışsam da başarılı olamamıştım ve kötü bir şey olduğunu hemen anlamıştım. Ben de her zaman yaptığım şeyi yapmıştım: İşleri halletmiştim. Aile-

vi bir acil durum olduğunu ileri sürüp randevuları yeniden planlamıştım. Sonra da herkesin iyi olacağını umarak beklemiştim.

Tanrım, ne yıldı ama.

Ölüm yılı. Amina'nın cinayetiyle başlamıştı, sonra kaçırılma olayı ve Draven'ın intiharı geliyordu.

Hepimiz korkmuştuk ve diken üstündeydik. Ortada dolaşan bir katil vardı. Warriorlar, üyelerinden birinin ölümüne misilleme yapmakla tehdit ediyorlardı; adamlarının eski bir Tin Gypsy tarafından öldürüldüğünden şüpheleniyorlardı.

Herkes stres altındaydı. Bryce, Xavier'a hamileydi ve Dash onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu. Bryce her gün gelip burada çalışıyordu çünkü Dash onu gazetede yalnız bırakmıyordu.

O kadar perişan bir yıldı ki, yine de birlikte hayatta kaldığımız için hepimiz daha yakın olmuştuk.

"Daha fazla geçmişe dönüş yaşıyoruz," diye konuştu Shaw, yumuşak sesi beni şimdiki zamana çekti. "Marcus Bozeman'da Amina'yla karşılaşıyor. Ona çıkma teklif ediyor ve çıkmaya başlıyorlar."

"Amina'nın onun evli olduğunu bildiğini mi gösteriyorsun?"

Shaw başını iki yana salladı. "Marcus asla söylemiyor. Bir sahnede, Amina'yla buluşmadan önce evlilik yüzüğünü çıkarıyor."

Çok şükür.

Çıkmaya başladıklarında Amina'nın Marcus'ın evli olduğunu bilip bilmediğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Genevieve'e göre annesi, Marcus ve Amina'nın çocukluklarından kalma bir lakap olan Lee adını verdiği adam hakkında pek konuşmamıştı. Belki de Amina, Marcus'ın evli olduğunu biliyordu. Belki de karısın-

dan ayrılacağına dair ona söz vermişti. Ya da belki diğer pek çok şeyle birlikte bunu da saklamıştı.

Genevieve'in iyiliği ve annesinin anısını korumak için Marcus yalan söylemiş gibi davrandım.

"Marcus, Amina'yı ve ilişkisini karısından saklıyor. Gizlice telefon ediyor, hafta sonları onu ziyaret ediyor. Daha fazla içmeye başlıyor. İşine eskisi kadar odaklanamıyor. Filmdeki makyajım gittikçe daha bitkin bir hâl alıyor."

"Kötü adam olmaya başlıyor."

"Doğru." Shaw başıyla onayladı. "Sana oraya varacağımızı söylemiştim."

Ona hafifçe gülümsedim. "Seyirciler dışarı çıktıklarında ondan benim kadar nefret ettikleri sürece sorun yok."

"Elimden geleni yapacağım."

"Nasıl bitiyor?" İleriye atlamamız gerekiyordu. Bir noktada Draven'm ölümüyle ilgili bir sahne olacağından emindim. Bu filmi izlemenin muhtemelen ruhsal durumum için iyi olmamasının bir başka nedeni buydu. Shaw'nın bana *CliffsNotes** versiyonunu anlatmasını dinleyemiyorsam, kurgusal ve yeniden detaylı anlatımını izleyebileceğimden şüpheliydim.

Shaw beni kırmadı. "Genevieve, Amina'nın eşyaları arasında Marcus'ın bir resmini buluyor. Yeniden Marcus'ın bakış açısından gösterilerek, onu bir gece Marcus'ın evine götürüyor. Ona bunu soruyor ve her şey yerine oturuyor. Annesini Marcus'ın öldürdüğünü anlayınca her şey onun etrafında yıkılıyor."

Genevieve için onun evine gitmek ne kadar zor olmuştu? Ortada bir resim yoktu ama parçaları bir araya getiren o olmuştu;

* Edebiyat eserlerinin özetlerini ve temel analizlerini içeren, çalışmaya yardımcı olması amaçlanan bir dizi kitapçık. -ç.n.

Shaw bu konuda haklıydı. Genevieve, Draven ve Amina'ya adaleti sağlayabilecek tek kişi olmuştu.

Bunu onlar için yapmıştı. Kendisi için. Hepimiz için.

"Onların gerçek isimlerini mi kullanıyorsun?"

"Marcus'ınki," dedi Shaw nazikçe. "Diğerlerinin çoğu değiştirildi. Onlara bildiğiniz isimlerle hitap etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim. İsimler için. Bunu benimle paylaştığın için."

"Rica ederim."

Açıklama yardımcı olsa da bu projeyi kabullenmemi kolaylaştırmıyordu. Shaw filmle ilgili içimi rahatlatmaya yardım etmeye çalışıyordu fakat... O huzur yoktu.

Bu filmin gerçekleşmesini istemiyordum. Shaw'nın sorularını yanıtlamak için harcadığı zaman ne olursa olsun gerçekleşecekti.

Bu da birlikte yaşamayı öğreneceğim bir gerçekti, bir hayal kırıklığıydı.

Yine de ayırdığı zaman için minnettardım. Shaw sorularıma cevap vermek zorunda değildi. Cuma öğleden sonrasını rahatsız bir sandalyede geçirmek zorunda değildi.

Neden bendim? Önde oturduğum için miydi? İlk soran ben olduğum için miydi? Dash cevaplar için baskı yapan kişi olsaydı, Dash'e söyler miydi?

Yoksa Shaw ve ben bu koltuklarda otururken havada bir şeyler kaynadığı için miydi? Ortada kabul etmek istediğimden daha fazla bir çekim vardı. Ancak başka bir şey daha vardı. Shaw'yla konuşurken, bana karşı kullanılabileceklerinden ya da beni ce-

zalandırmak için kullanılabileceklerinden korkarak kelimelerimi saklamıyordum.

Sözlerim yırtılırcasına uçuyordu, işlenmemiş ve dürüstlerdi.

Tutumumun ilk belirtisiyle tamirhaneyi terk edebilir, bir daha geri dönmeyebilirdi. Benim istediğim de buydu, değil mi? Ancak o geri dönmüştü.

Dinlemişti.

Beni dinlemişti.

Hapı yutmuştum. Eğer dinlemeye devam eder ve o çekici hâlini sürdürürse hapı yutmuştum.

Shaw sandalyesinde doğruldu. "Bana gerçekler hakkında endişelendiğini söylemiştin. Gerçeklere ne kadar yaklaşmışız?"

"Yeterince yaklaştınız," dedim omuzlarındaki gerginliğin hafiflemesini izleyerek. "Ana kısımları doğru biliyorsun. Geri kalanı..." Yukarıdaki Draven'ın resmine baktım. "Geri kalanı yıllar önce öldü."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm."

Ona hüzünle gülümsedim. "Ben de öyle."

Dükkândan gelen gürültü dışında oda sessizleşti. Sawyer ve Tyler muhtemelen günü bitirmiş, mesailerini tamamlamak için sabırsızlanıyorlardı.

"Gitsem iyi olacak." Shaw boş bardağını aldı. "Çöp kutusu nerede?"

"Ben hallederim." O bardağı kenara koyarken ayağa kalktım ve masamın etrafında döndüm. Sonra ilk kez, Shaw'yı kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açıp dışarı çıktı; güneş gözlerinde ışıldıyordu ve altın, ince çizgileri zıplatıyordu. "Bu bana bir akşam yemeği kazandırdı mı?"

Güldüm. "Hayır."

"Denemeye değerdi." Bir adım uzaklaştı ama durup arkasına baktı. "Bu filmi hâlâ onaylamıyorsun."

"Hayır. Hiçbir zaman onaylayacağımı sanmıyorum."

Benim onayıma ihtiyacı var mıydı? Pek yoktu fakat bu onun için önemli görünüyordu. O konuşurken ben de anlatılanlara odaklanmıştım ve kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Ancak sesiyle ilgili bir şeyler vardı. Saygı duyuyordu. Her sahnede olduğu gibi, filmi onun kadar sevmem için bana yalvarıyordu.

"Bu film senin için neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Sebepleri var."

"Artık polis olmamanla aynı sebepler mi?"

Yüzümü inceledi, sonra güneş gözlüğünü taktı. "O farklı bir film. Hoşça kal, Presley."

"Hoşça kal, Shaw." *Escalade*'ine doğru yürürken kapı girişinde durdum ve giderken el salladım.

O farklı bir film.

O, görmek istediğim Shaw Valance filmiydi.

9. Bölüm

Shaw

"Ne yaptım dedin?" Presley'nin haykırışı duvarları delip geçti.

Kanepemde oturmuş, bu akşam çekeceğimiz sahne üzerine düşünüyordum -endişeleniyordum- ki sesi çıkmaz sokakta yankılandı. Ayağa fırlayıp kapıya koştum, dışarıda ne bulacağım konusunda endişeliydim.

Ona filmden bahsettiğim günün üzerinden beş gün geçmişti, o zamandan beri hiç konuşmamıştık. Onu arada bir görüyor olsam da çekimlerin yapıldığı yorucu bir hafta geçirmiştim ve eve pek uğramamıştım. Son birkaç gün içinde kötü bir şey mi olmuştu?

Presley sesini yükselten biri değildi. Taş kesilir, sivri bir dille konuşurdu ancak onu ne kadar sinirlendirirsem sinirlendireyim, buz gibi soğuk bir tavır takınırdı. Verandamdan gördüğüm şey ise yanan bir kadındı.

"Bunu nasıl yapabildin? Bunu neden yaptın?" diye haykırdı, sarı saçlı bir adamın göğsünü dürtmeden önce kolları iki yana savruldu. "O gitmişti. Hayatıma devam ediyordum."

"Yapılması gerekiyordu, Pres. Bu işten paçayı kurtaramaz."

Neyden paçayı kurtaramazdı? Neler oluyordu ve neden sabahın yedisinde oluyordu?

"Bu..." Hırladı ve görünmez bir boynu boğuyormuş gibi havaya uzandı. Sonra ellerini yumruk yaptı. "İhtiyacımız olmayan bir sorun yaratıyorsun."

Presley'nin araba yolunda onlara yaklaşırken hızımı yavaşlattım.

Beni görür görmez ellerini indirdi ve bana o kötü meşhur "*git buradan*" bakışını attı.

"Hey. İyi misin?"

Omuzları kaskatı kesilmişti. "İyiyim."

Karşısında duran adama baktım. Onu Isaiah'yı izlediğim gün tamirhanede görmüştüm. Eğer doğru duyduysam adı Leo'ydu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Kavga mı ettin?" Yarılmış dudağını işaret ettim.

Dili dışarı fırlayarak yarığı yokladı fakat onun dışında kıpırdamadı. Parmak eklemleri kırmızı ve sertti, en azından benim görebildiklerim öyleydi. Eğer bir kavgaya karıştıysa, diğer adam daha kötü görünüyor olmalıydı.

Gerginlik uzun ve garip bir şekilde uzadı. İkisi de bana neler olduğunu anlatmayacaktı ancak Presley'yi onu bu kadar sinirlendiren bir adamla yalnız bırakamazdım.

Saniyeler geçiyor, sessizlik acı veriyordu, ta ki Presley hışımla dönüp evine girene kadar. Merdivenleri tepinerek çıktı ve kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak tüm mahalleyi çınlattı.

"Kahretsin." Leo kollarını indirip başını salladı.

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Siktir git."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

Leo alay etti. "Hayır, *ben* ona göz kulak oluyorum."

"Mesele bu mu yani?" Yarılmış dudağını başımla işaret ettim. "Kimdi o?"

"Eski sevgilisi. Onu incittiği için başına geleni hak etti."

Zihnim doğrudan en uç sonuca sıçradı. "Ona zarar mı verdi?"

Leo'nun maruz bıraktığı acı her neyse, o orospu çocuğuna iki katını verirdim. Öfke damarlarımda, bir elektrik düğmesinin açılması gibi alevlendi.

"Onu o sikik mihrapta terk etti," dedi Leo. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ne? Cevabını bir kez tekrarladım. Sonra iki kez. Presley mihrapta mı terk edilmişti? Ne zaman? "İncinme"nin aldatma ya da taciz anlamına geldiğini sanmıştım. Fakat onu mihrapta terk etmek hiç aklıma gelmezdi.

Ne çeşit bir aptal Presley Marks gibi bir kadını terk ederdi?

"İcabına baktın mı?"

"Evet, baktım. O, bizim." Yani, benim değil anlamındaydı.

Leo yere tükürdü ve beyaz leke tehlikeli bir şekilde çıplak ayaklarımın yakınına düştü. Başka bir şey söylemeden Presley'nin *Jeep*'inin arkasına park edilmiş motosiklete doğru yürüdü, çalıştırdı, ardından gürleyerek uzaklaştı.

O gidene kadar olduğum yerde kaldım, sonra döndüm ve Presley'nin kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım.

"Git buradan."

"Ben Shaw."

Kapı hızla açıldı. "Biliyorum. Leo'nun gittiğini duydum. Sağır değilim."

"Sen iyi misin?"

"Harikayım." Taş prenses geri dönmüştü.

Belki de bu tavrın beni korkutup kaçırması gerekiyordu fakat tam tersi bir etki yaratıyordu. Onu kollarımın arasına alıp rahat beş dakika boyunca sarılma isteğimle savaştım.

"Sana söyledi," diye fısıldadı. "Lanet olsun, Leo."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum..."

"Onu *savunma*. Sorunlarımı paylaşmasına ihtiyacım yok ve senin acımana da ihtiyacım yok."

"Acımak mı?"

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Az önce bana attığın o bakış var ya? O acımaydı. Biliyorum. Ben de iki aydır öyle bakıyorum ve bunu yapmanı asla istemiyorum."

Presley kapıyı suratıma çarpmak için geri adım attı ama elim kapının kapanmasını engellemek için kapıya çarptı. "Sana acımıyorum ama incindiğin için üzülebilirim."

"İkisi aynı şey değil mi?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaştım.

Presley çenesini yukarı kaldırıp ayaklarını yere sabitledi. Çenesi sertçe kenetlendi.

Yanağını avuçlarsam, bu gerginliğin bir kısmı gider miydi? Elimi kaldırdım fakat kalçamın yanına düştü. "Senin için pek çok şey hissediyorum, Presley ancak acımak bunlardan biri değil."

Gözlerini kırpıştırdı, siyah çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri büyüdü. Tahmin ettiğim gibi, gözlük onları daha da büyütmüştü. Mavisi daha parlaktı. Daha cesurdu.

Ayrıca gerçekten şok olmuş gibiydiler.

Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor olmalıydı. Tamirhaneye gelme sebebimin onun için olduğunu biliyor olmalıydı. Öyleyse bu şaşkınlığı nedendi? İlgimi gizlemiyordum fakat belki de onun ilgimi ne kadar çektiğini açıkça belirtmem gerekiyordu. Tenini okşamak, dudaklarının tadına bakmak için ne kadar çaresiz olduğumu.

Elimi kaldırdım, bu sefer tereddüt etmiyordum.

Başparmağımı çenesinin altında gezdirdiğimde yanakları kızardı. Yüksek bir gümbürtü havayı doldururken öne doğru eğildim ve gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Presley gözlerini kırpıştırarak hâlâ havada olan elimden uzaklaştı ve arkamdan sokağa baktı.

Leo tekerlekleri yanıyormuş gibi hızla geri geldi. *Jeep*'inin arkasına park etti ve sanki ben orada durmuyormuşum gibi Presley'nin kapı kasasına adım atarak bir anda merdivenleri çıktı. Beni kenara itip kollarını ona doladı. "Özür dilerim."

Presley onun kucaklamasıyla rahatladı ve ellerini beline doladı. "Berbatsın."

"Evet." Adam yanağını kızın saçlarına yasladı.

Sanki bu verandada değilmişim gibi birbirlerine tutunarak orada dururlarken bir baloncuk onları çevreledi.

Bu verandada olmak *istemiyordum*.

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp eve yürüdüm. Kalbim boğazımdan tırmanırken kendimi içeriye kapattım. Bu da neydi? Birlikteler miydi?

Presley, Leo'yla birlikte olmak hakkında hiçbir şey söylememişti. Yemek konusunda beni reddetmişti ama ben sormaya devam etmiştim. Bana hayatında bir adam olduğunu söyleseydi, dururdum. Neden bana söylememişti?

Çünkü biz arkadaş değiliz, aptal.

Clifton Forge'ta esip geçen bir rüzgâr gibiydim, bu film bittiğinde gitmiş olacaktım. O da bunu biliyordu. Ben de biliyordum fakat yine de kıskanıyordum. Üstelik Leo'nun ona vermek istediğim kucaklamayı çalmış olmasından nefret ediyordum.

Kapının yanında durup Leo'nun motorunun sesinin gitmesini dinleyerek bekledim. Sessizdi. Kolları hâlâ ona dolanmış hâlde miydi? Gururum pencereye gidip kontrol etmeme izin vermedi.

Midemdeki düğüm sıkılaştı; kıskançlık, tepeden tırnağa yeşile dönene kadar dalga dalga yayılıyordu. Bunun için zaman yoktu. Yapmam gereken bir iş, çekmem gereken bir sahne vardı. Dacia moteldeydi ve dün gece Montana'ya geldiğinden beri hiç konuşmamıştık. Ancak evden ayrıldım mı? Hayır, lanet olası bir mazoşist gibi orada durup *Harley*'nin sesini bekledim.

Hiç gelmedi.

Leo içerideydi. Presley onu evine kabul etmişti, muhtemelen havuçlarını rehin almasına gerek kalmadan.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum ve ayaklarımı sabitlendiği yerden çözdüm. Yatak odasına doğru yürüdüm, her adımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Yatağının yaylarının gıcırdadığını duyacak mıydım? Eşiği geçtiğimde gözlerim doğruca pencereye kaydı. Odası karanlıktı. Panjurlar çekiliydi.

Hiç çekili olmazlardı.

Ne zaman gece geç saatlerde eve gelsem, onun panjurları açık, penceresi aralık olurdu. Ben de aynısını yapardım, böylece bizi ayıran tek şey hava olurdu ve yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalardım.

Siktir. Gitme vakti gelmişti.

Şifonyerden bir çift çorap aldım ve onları giymek için yatağın kenarına oturdum. Sonra ayaklarımı şafaktan önce koşarken

giydiğim tenis ayakkabılarının içine geçirdim. Terden hâlâ nemliydiler ama yakınımdaydılar. Onları bağlayıp dışarı çıktım.

Escalade'imi garaj yolundan çıkarırken Leo'nun motoru bir ters bakışı hak etmişti.

Bu kıskançlık beni çileden çıkarıyordu. Doğam gereği kıskanç bir adam değildim. Bir kadınla birlikteyken ayrıcalık beklerdim ancak takılmalık bir ilişkimiz varsa ve kadın bir partiye başka birinin kolunda gelirse, kadınıma elini sürdüğü için o adamı ölümüne dövmek gibi içimi titreten bir dürtü duymazdım.

Presley benim kadınım değildi. Bu fikri neden sindiremiyordum? O benim değildi. O bir tanıdıktı, geçici komşumdu. Eğer onu aklımdan çıkarmazsam, bu filmi mahvedecektim ve ben bu yüzden buradaydım. Film yüzünden.

Onca günün arasında bugün, Presley'ye kafa yormayı göze alamazdım. Bu gece çekeceğimiz sahnedeki rolüm yeterince basitti. Bir kadını öldürmem gerekiyordu.

Şehri geçip motele doğru ilerlerken korku kıskançlığımın bir kısmını kovdu. *Evergreen*'e varmam dakikalar sürdü ve vardığımda ortalık çalkalamyordu. Kameraların dönmesine saatler olmasına rağmen herkes ayaktaydı ve bu çekim için endişeliydi.

Artık Dacia da geldiğinden, ekip onun için de diken üstünde olmalıydı. Etrafındaki insanları jilet gibi keskin bir şekilde hizaya getirme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Dacia French başımın belası olsa da bu filme seyirci çekebilecek bir isme ve yüze sahipti. İkisine de ihtiyacımız vardı. Küçük bir rolde oynayarak bir servet kazanıyordu fakat adı reklam panolarında olacaktı. Yüzü posterde olacaktı.

Ona sadece iki hafta katlanmam gerekiyordu.

Sahnelerinin çekimi bittikten sonra, filmin basın toplantısına kadar onu bir daha görmeyi planlamıyordum.

Motelin otoparkı doluydu, ben de caddeye park ettim. Harekete doğru yürürken bir elimdeki anahtarlar tıkırdadı. Saatimi kontrol ettim. Evden ayrıldığımdan beri ellerim titriyordu. Leo hâlâ Presley'nin evinde miydi? İşe gitmek için hazırlanması gerekmiyor muydu?

Her sabah yedi buçuk gibi evden çıkar ya da en azından benim dikkat ettiğim sabahlarda -bu da neredeyse her sabahtı- çıkardı. Bugünkü çekimlerde her şey yolunda giderse, eve vardığımda saat gece yarısını geçmiş olacaktı ve eğer motoru hâlâ orada olursa, tanrı şahidim olsun ki, taşınacaktım. Yeniden.

Cameron'la evime karşılık onun motel odasını takas ederdim. Benim büyük boy yatağımı, deri kanepemi ve geniş duşumu alabilirdi. Cam istemezse, Shelly'yle takas ederdim. En ufak bir ihtimalle bile Presley'nin başka bir adamla birlikte olduğunu duyma ihtimalim varsa, sarı evimde bir ay daha kalmamın imkânı yoktu.

"Selam, Shaw." Bugün çekim yapacağımız odanın dışında toplanmış bir gruba yaklaştığımda ekip üyelerinden biri el salladı.

"Günaydın," dedim bir araya toplanmış ve aynı *iPad*'den bir şeyler okuyan beş kişiye. Cameron'dan hiçbir iz bulamayınca yanlarından geçip odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açan, yeni gri sakallarıyla kaplı yüzü değildi.

"İşte buradasın." Dacia kapıyı tutarken kalçasını eğdi. "Dün gece geldiğimde seni bulmaya çalıştım ama ekip motelde kalmadığını söyledi."

"Benim kendi evim var." Odaya girmek için onu ittim. İçeriye adım atarken beni ona sürtünmeye zorlayarak kıpırdamadı. Parfümünün kokusu öğürmeme neden oldu. "Selam, Cam."

Pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler izliyordu. "Günaydın. Erken gelmişsin."

"Sahnenin üzerinden birkaç kez geçmek isteyeceğini düşündüm."

"Haklısın." Dizüstü bilgisayarı kapattı ve ayağa kalktı. "İstiyorum."

Ardından, Cameron'la çalıştığımız her gün olduğu gibi, dikkatimizi tamamen tüketti. Presley'yi ve bugün işe gelirken gözlüğünü takıp takmadığını düşünecek vaktim yoktu. Leo'nun ben gittikten sonra onu öpmek için gözlüğünü burnundan çekip çıkarmış olabileceğinden endişelenmeye fırsatım olmadı. Yeni tanıştığım bir kadının beni neden bu kadar tedirgin ettiğini düşünecek müsait bir dakikam bile yoktu.

Dacia'nın sevgilisi tarafından bıçaklandığı ve ölmek üzere olduğu için gerçekten dehşete düşmüş görünmesini sağlamaya çalışmakla çok meşguldük.

"Özür dilerim, Cameron." Birinci kez tekrarladıktan sonra burnunu çekti.

Burnumun köprüsünü parmaklarımla sıkıştırdım, öğle yemeğinden beri devam eden baş ağrısı sonunda dayanılmaz bir hâl almıştı.

Kadın emir üzerine ağlayabiliyordu ama Cam sahte gözyaşları istemiyordu. Tek bir gerçek gözyaşı istiyordu, gözünün kenarından sızıp yere düşecek tek bir gözyaşı.

Dacia beni ne kadar sinirlendirse de neden üzgün olduğunu anlıyordum. Cameron mükemmellik istiyordu ve o bunu yerine

getiremiyordu. Belki de kimse yerine getiremezdi. Onun beklentileri... aşırıydı.

Ancak bizim onun aşırılığına ihtiyacımız vardı. Bu açılış sahnesiydi. Seyirciyi bağlamamız gereken sahne buydu. Onları Amina'ya âşık etmeliydik ki onun ölümünü önemsesinler ve daha fazlasını izlemek için istek duysunlar.

Başlangıç sahneleri.

Benim için çekmesi en zor sahneler hep onlar olmuştu.

"Belki de biraz ara vermeliyiz," diye öneride bulundum.

"İyi fikir." Cameron başıyla onayladı. O da en az benim kadar bıkmıştı.

"Hadi, Dacia." Yataktan kalkıp beni takip etmesi için ona el salladım.

"Nereye gidiyoruz?" Ben otoparkı geçerken o da yanımda yürüdü.

"Gidip yemek yiyelim."

"Ama yemek şirketi şu tarafta." Dacia, motelin ofisinin yanına kurulmuş çadırı işaret etti.

Motelin sahibi ve karısı açık büfe sırasına doğru ilerliyorlardı. Shelly onları burada verdiğimiz yemeklerde bizimle birlikte yemeleri için davet etmişti. Birkaç kameraman katlanabilir sandalyelerde, katlanabilir bir masada oturuyordu.

"Sanırım ikimizin de motelden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var." Kot pantolonumun cebinden anahtarlarımı çıkardım ve *Cadillac*'ın kapılarını açmak için düğmeye bastım. Bütün gün dışarıda, yaz güneşinin altında oturmaktan içerisi cehennem gibi olmuştu.

Dacia yolcu koltuğuna atladı, bacaklarının çıplak teni siyah deri koltuğa değdikçe homurdanıyordu.

Kontağı çevirdim ve klimayı çalıştırdım. "Hamburgere ne dersin?"

"Olur." Ne yiyeceğimizi umursamadan elini salladı. Muhtemelen yemek yemediği içindi.

Dacia'yla ben üç kez dışarı çıkmıştık, her birinde de Los Angeles'ta güzel bir restorana gitmiştik. Yemek sipariş etmişti. Çatalını ve bıçağını eline almıştı. Çiğnemişti. Ancak garsonlar masayı toplamaya geldiğinde benim tabağım boştu, onunkine neredeyse hiç dokunulmamıştı.

O randevularda olduğu gibi, bu gece de beni yemek yerken izleyecekti ve motele döndüğümüzde, beslenme uzmanı tarafından özel olarak planlanmış yemeği yiyecekti.

Beslenme düzenim normalde düzenliydi, egzersiz programım onunki gibi net bir şekilde belirlenmişti. Clifton Forge'ta yemek konusunda savsak davranmamın nedeni, bu rolün bilet satmak için karın kaslarıma ihtiyaç duymamasıydı. Yaşlanan bir polis memurunu oynuyordum; ilerleyen yaşlarında fitti ama gerçekçi olmayacak kadar değildi. Yüzümdeki fazla kilolar makyaj ekibinin beni altmış küsur yaşındaki bir adama dönüştürmesini kolaylaştırıyordu.

Dacia'nın böyle bir lüksü yoktu. Cinayet sahnesinde çoğunlukla çıplak olacaktı.

İnanılmaz bir vücudu vardı. Uzun ve zayıftı, bir elbiseyi doldurmak için doğru yerlerde kıvrımları vardı. Dacia'nm koruması gereken belli bir imajı vardı ve bu sektör özellikle kadınlara karşı anlayışsızdı.

İşte bu yüzden üçüncü buluşmadan sonra onu eve götürmüştüm. Dacia French'in tek bir parça kıyafet giymeden bile tam olarak nasıl göründüğünü biliyordum.

Benimle aynı medya saldırısıyla uğraşan bir aktrisin gerçekten anlamlı bir bağlılık isteyebileceğini düşünecek kadar aptaldım. Dikkatlerden kaçmak için bir sığınak isteyebileceğini. Sürekli gülümsemenin ve her hareketi ölçmenin ne kadar yorucu olduğunu bilen bir insan. Doğru beslenmenin. Her gün egzersiz yapmanın. Günün yorgunluğunu atmak için yanında olacak bir kişi.

Ancak Dacia başkasının hayatını sorma zahmetine katlanamayacak kadar kendi hayatına gömülmüştü. Dacia, en kibar tabirle, bir çıngıraklı yılandı.

İkimiz birlikte olduktan bir gün sonra benim bir fotoğrafımı çekmişti. Yataktaydım, bir kolumu başımın yanına koymuş, sırtüstü uyuyordum. Beyaz bir battaniye kasıklarımla bir bacağımı örtmüştü ama geri kalanı çıplak tenle buruşuk çarşaflardan ibaretti.

Tembel bir sabah.

Dacia'nın koyduğu başlık buydu. Yüzü fotoğrafın bir tarafındaydı. Benimki de diğer tarafında. Fotoğraf viral olmuştu ve Laurelin'den gelen on beş mesajla uyanmıştım; Dacia'yla bir ilişkim olduğunu ona neden söylemeye zahmet etmediğimi soruyordu. Menajerlerin bu tür şeyleri bilmesi gerekirdi.

Dacia'ya bir taksi çağırmış, onu evimden kovmuştum. Umursamamıştı. Peşinde olduğu şeyi elde etmişti; magazin basınında spekülasyonlar ve sosyal medyada takipçi akını.

Dacia kolumdaki son aktris olmuştu. O andan itibaren film galalarına kız kardeşlerimden birini götürüyordum. Bu genellikle Matine olurdu çünkü giyinmeyi Astrid ya da Becca'dan daha çok seviyordu. Bir kadını yemeğe götürmek istediğimde annemi davet ediyordum. Aylardır yatağıma bir kadın girmemişti.

Benim kararım olsaydı, Dacia bu film için seçilmezdi ancak Cameron onun bu rol için yetenekli olduğunu düşünüyordu. Bugünkü provalardan sonra bu kararından pişmanlık duyuyor muydu?

"Deniyorum, Shaw." Kasabanın içinden geçerken gözleri pencereden dışarı bakıyordu. "Ne istediğini bilmiyorum."

Deniyordu ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de yeteneği vardı. Ayrıca, başka birini bulmak için artık çok geçti zaten.

"Yaparsın," dedim. "Biraz ara vereceğiz. Bir süreliğine oradan uzaklaşırız, sonra yeniden toplanırız."

"Evet," diye mırıldandı ve konuşma bitti. Kasabaya gidişimiz sessiz oldu çünkü ikimiz de birbirimizi iki yıl önce gördüğümüzden beri diğerinin ne yaptığını öğrenmek isteyecek kadar aldırmıyorduk. Geçen yıl Akademi Ödülleri'nde onu bir anlığına görmüştüm fakat her ikimiz de insanlarla dolup taşan zıt yönlere gidiyorduk, bu yüzden küçük bir konuşma yapmak zorunda kalmamıştım.

Stockyard'ın Yeri'ne girip park ettim ve Dacia'nın dudakları kıvrılırken sırıttım. Belli ki Clifton Forge'u fazlaca keşfetmemişti çünkü *Stockyard'ın Yeri* tipik bir Montana barıydı, kasabanın geri kalanıyla uyumluydu.

Herhangi bir tantana veya gösteriş olmadan rustikti. Park yeri yağ ve duman gibi kokuyordu. Eminim ona göre mekân kirli görünüyordu. Ona yakışmayan bir yer gibi.

Ancak diyetime ara vermişken, *Stockyard*'ın çok iyi hamburgerlerinden birini yemek istiyordum. Geçici spor salonuma dönüştürdüğüm misafir odasında geçireceğim fazladan bir saate değerdi. Dacia'nın çürük bir tabureye oturup kıvranmasını, sonra da biz çıkarken el dezenfektanına bulanmasını izlemeye değecekti.

Cameron çekimlere başlamak için geri döndüğümüzde bizi burayla tanıştırmıştı ve o zamandan beri beş kez gitmiştim. Hatta geçtiğimiz cuma günü *The Betsy*'de bira içmek için buluştuğumuzda, Luke Rosen'a buradan bir hamburger bile ısmarlamıştım.

Kapıya doğru yürürken, "Burası mı?" diye Dacia yutkunarak sordu.

"O kadar da kötü değil. Sadece rahatla ve molanın tadını çıkar."

Ben kapıyı tutarken kaşlarını çattı ve içeri girerken kapıya dokunmamaya dikkat etti. "Ben rahatım."

"Elbette," dedim ciddi görünerek.

Restoranın içi karanlıktı, gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Alıştıklarında masaları taradım, boş bar tabureleriyle çevrili yüksek bir masa aradım.

Onun yerine gözlerim beyazımsı sarı saçlara takıldı ve kalbim yerinden fırladı.

Presley barda oturuyordu. İçki şişelerinin arkasındaki aynanın yansımasında beni gördü ve omurgası dikleşti.

Yalnızdı.

Yüzüme yavaş bir sırıtış yayıldı.

Gözlerini kaçırmadığında ve dudaklarında kendi gülümsemesi belirdiğinde bu gülümseme gittikçe genişledi. O mavi bakışların içinde kaybolmuşken, eli benimkine kayana ve ayaklarının ucuna yükselip kulağımı dişleyene kadar Dacia'nın ikimize baktığını fark etmedim.

Dacia gerçekten de sürtüğün tekiydi.

10. Bölüm

Presley

Neden Leo'yu dinlemiştim ki?

Bakışlarımı aynadan çekip barın üzerindeki peçeteye baktım. Siparişimi iptal etmek için çok mu geçti? Midem gurulduyordu ama çizburger artık iştah açıcı gelmiyordu. Zaten burada tek başıma olmak istemiyordum fakat bir de özellikle Shaw burada, Dacia -*vay canına, çok güzel bir kadın*- French'le birlikteyse.

Onları birlikte görmek neden canımı yakıyordu? Tabii ki bir film yıldızıyla birlikte olacaktı. *O* bir film yıldızıydı zaten. Unutup duruyordum.

Son zamanlarda, o sadece... Shaw olmuştu. Benim günahkarca seksi, çapkın komşum.

Dacia çok güzeldi. Uzun, sarı saçları parlak ve gürdü. Aslında benim bir zamanlar sahip olduğum saçlara benziyordu. Ancak uzun boyluydu ve göğüsleri *B* bedenden daha büyüktü. Dudakları onun kulağında, Shaw'un yanında dururken, mükemmel bir çift olmuşlardı.

Barmenin dikkatini başka bir müşteriyle konuştuğu yerden çekmek için elimi kaldırdım. "Siparişimi paket yaptırabilir miyim?"

Gülümsedi. "Tabii, tatlım."

İşten sonra eve gitmeliydim ama Leo'nun bu sabah söylediği sözler bütün gün kafamın içinde dönüp durmuştu.

Dünyadan saklanma, Pres. Jeremiah'nın kazanmasına izin verme.

Saklandığımı düşünmüyordum fakat Leo bazı iyi noktalara değinmişti. Eskiden dışarıya çıkardım, şehirde daha sık görünürdüm. Cumartesi sabahları kafede bir kahve içmeyi, özellikle yaz aylarında Merkez'de dolaşmayı severdim. Ancak düğünden bu yana, bankaya uğrayıp tamirhanenin depozitolarını yatırmak dışında şehir merkezine adımımı atmamıştım.

Küçük düşürülmüştüm ve çürük kalbimi evde saklıyordum, tıpkı annemin vücudundaki morluklarına yaptığı gibi.

Annem gibi olmayı reddediyordum.

İşte buradaydım; saklanmıyordum, hâlâ küçük düşürülmüştüm fakat ızdırabım solmuştu.

Leo bana dedikodular ve diğer insanların fikirleri hakkında endişelenmeyi bırakmamı söylemişti. Haklıydı. İnsanların arkamdan fısıldaması kimin umurundaydı? Dünyaya kendi başıma mutlu olduğumu gösterirsem eninde sonunda bunlar sona erecekti. Ancak bir münzevi olursam, acınmaya devam edecektim. Ben de hayattan kaçan o kalbi kırık kadın olurdum.

Bu yüzden bu akşam işten sonra evdeki işlere kaçmak yerine hamburger almaya gitmiştim.

Bu gece yatak takımımı yıkamam gerekiyordu. Leo'nun salyası muhtemelen kan ve nefesin bayat kokusuyla birlikte yastı-

ğımın üzerindeydi. Özür dileyip bana sarıldıktan sonra neredeyse yorgunluktan bayılmıştı. Bütün gece ayakta kalmak, Ashton'a sürmek ve eve dönmeden önce eski nişanlımın ağzını burnunu kırmak bir erkeği gerçekten yıpratabilirdi. Onu yatağıma doğru itip ben işe giderken biraz kestirmesini söylemiştim.

Ben çamaşır yıkarken, hamburgerimi yiyecektim. Tek başıma.

Stockyard'ın Yeri lokanta kadar kalabalık değildi. Burası bar yemekleri sunan bir bar olsa da hamburgerleri çok lezzetliydi ve sahipleri ailelerin de hoş karşılandığından emin oluyorlardı. Oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı, hoparlörlerden sessiz müzik çalıyordu. Hoşuma gitmeyen tek şey arka taraftaki poker masasıydı.

Burası Jeremiah'nın tercih ettiği poker durağıydı. Gece yarısından önce eve döndüğü gecelerde bana hamburger ve patates kızartması getirirdi. O bana oyununu anlatırken birlikte kanepede yerdik.

Kurallarla stratejiyi ne kadar anlatırsa anlatsın, oyunun cazibesi bana geçmezdi. Ancak annem gibi doğuştan destekleyici olmuştum.

Korkunç alışkanlıkları olan bir adamı desteklemek onun en büyük zayıflığıydı.

Eğer biriyle çıkmaya başlarsam -*başladığımda*- bu döngüyü kıracaktım.

Ayrıca, saklanmayacaktım

Yarından itibaren.

Shaw, Dacia'dan bir adım uzaklaştı, ona bir bakış fırlattı ve parmağını bir masaya doğru uzattı. Sırtını ona döndüğünde, Dacia aynanın arkasından bana alayla gülümsedi.

Başımı öne eğerek onların boğuk seslerini duymamaya çalıştım. Dacia çok yüksek sesle güldü ve sesi odanın her tarafına yayıldı. Gözlerim tekrar onlara takıldı.

Elini Shaw'nın koluna yerleştirirken milyon dolarlık gülümsemesini takınmıştı.

Shaw elini çekti.

Belki de birlikte değillerdi ama ne olursa olsun bu iyi bir hatırlatmaydı.

Bana karşı pek çok şey hissediyor olabilirdi ama Shaw Valance'a bulaşmak sadece felakete yol açardı.

Barmen elinde bir kâğıt torbayla mutfaktan çıktı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve barın üzerine bir yirmilik bıraktım. "Üstü kalsın."

Çantamı omzuma attım, yemeğimi alıp doğruca kapıya doğru yürüdüm.

"Presley." Shaw'nın sesi balı andırıyordu; pürüzsüz, kalın ve tatlıydı.

"Selam." Başımı kaldırdım ve *lanet olsun*, o gözlere bir an bakmak bile beni titretiyordu. "Ne oldu?"

"İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Açım."

"Bu sabah konusunda. Ben, şey..."

"Unut gitsin." Ne söyleyeceği konusunda mücadele verdiği için konuyu geçiştirdim.

Çenesi kasıldı. "Sen ve Leo yakın görünüyorsunuz."

"Sen ve Dacia da öyle."

"Aramızda bir şey yok."

Bir omzumu kaldırdım. "Beni ilgilendirmez. Görüşürüz, Shaw."

"Presley..."

Adım dudaklarından döküldüğünde kapıdan çıkmıştım. *Jeep*'im köşede bekliyordu. Bindim ve hiç vakit kaybetmeden eve gittim.

Leo haklıydı. Topluma yeniden katılmam gerekiyordu.

Ancak Shaw Valance gidene kadar yapamazdım. O altın gözleri görme ve zengin, yakışıklı bir yıldızın gözünü bana diktiğini hayal etme riskim ortadan kalkmadan olmazdı.

***

"Bir saniyen var mı?" diye sordu Dash, dükkân ve ofis arasındaki kapı boşluğundan.

"Evet." Beklerken telefonundan bir şeyler okuyan müşteriye gülümseyip ayağa kalktım ve Dash'i dükkâna doğru takip ettim.

Emmett, Isaiah ve Leo bir alet tezgâhının yanında duruyorlardı. Diğer iki teknisyenimizi bulmak için odayı taradım. "Sawyer'la Tyler nerede?"

"Arka tarafta, dışarıda." Dash baş parmağını duvara doğru savurdu. "Warriorlar için yeniden toplanmamız gerek."

Leo sızlandı. "Bunu dün konuştuk."

Evet, konuşmuştuk. Uzunca.

Dash tamirhaneye geldiğinde ve ona Leo'dan bahsettiğimde öfkeden çıldırmıştı. Onu yıllardır bu kadar kızgın görmemiştim. Leo sonunda yatağımdan sürünerek çıkıp tamirhanede bize katıldığında Dash onu ofise sürüklemiş, bir saat boyunca Warriorlar hakkında nutuk çekmeye başlamıştı.

"Evet, dün bu konuyu konuştuk," diye tersledi Dash, öfkesi sürüyordu. "Ancak bunu haziran ayında da konuşmuştuk. Eskiden tekrar etmem gerekmezdi ama ilk seferi dinlemediğin için

açık olduğundan emin olmak istiyorum. Siktiğim Warriorlarından uzak dur."

"Biliyorum." Leo ellerini havaya kaldırdı. "Sıçıp batırdım, tamam mı? Üzgünüm."

"Bir şeyler duydun mu?" diye sordu Emmett.

Dash başını iki yana salladı. "Henüz değil ama üyelerinden biri bizden biri tarafından dövüldü. Onları sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Karşılık vereceklerdir."

"Lanet olsun." Isaiah bakışlarını yere indirdi. "Buna ihtiyacımız yok."

"Bu senin başına kalmayacak," dedi Leo. "O sikik herif bunu neden yaptığımı çok iyi biliyor. Eğer Warriorlar birinin peşine düşerse, bu ben olacağım."

"Yalnız değiliz." Emmett bir elini onun omzuna vurdu. "Asla da olmadık."

"Bunu yapmamalıydım," diye mırıldandı Leo. "Sarhoştum ve aptaldım. Ciddiyim. Özür dilerim. Tucker'a ulaşıp açıklayacağım."

Tucker Talbot, Arrowhead Warriorların başkanıydı. Acımasız ve kurnazdı. Adam beni çok korkutuyordu. Draven gibi değildi. Tucker'ın yumuşak bir tarafı yoktu.

"Hayır. Tucker'ı arayan ben olacağım." Dash'in tüm vücudu kaskatı kesildi. Yumrukları o kadar sıkıydı ki cıvataları ezip toza dönüştürebilirdi.

Tin Gypsylerle Warriorlar birbirlerini hiç sevmezdi fakat Dash'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Öfkesi etrafımızda titreşiyordu.

Bir şey mi kaçırıyordum?

"Üzgünüm, Dash." Leo gerçekten de perişan görünüyordu. Parmak eklemleri dün sabah benim evimde olduğu kadar kırmızı değildi ama dudağındaki çatlak neredeyse daha kötü görünüyordu.

Yutkundum. Jeremiah nasıl gözüküyordu?

"Anlıyorum." Dash ofladı. "Ben de aynısını yapmak istedim."

Yüzüm düştü. Sade ve şık düğünümü planlarken istediğim şey bu değildi.

"Bu senin suçun değil." Isaiah kolunu omuzlarıma atarak beni yanına çekti.

"Sadece tüm bu olanları unutmak istiyorum."

"Unutuldu," diye bildirdi Dash. "Bugünden itibaren bitti. Warriorlarla aramı düzeltmek için elimden geleni yapacağım ve bu olayı arkamızda bırakacağız."

Kulağa çok kolaymış gibi gelmesini sağlıyordu.

Belki de öyleydi.

Bugünlerde Jeremiah'yı pek düşünmüyordum. Bunun için Shaw'ya teşekkür etmeliydim. Bir zamanlar nişanlıma rezerve edilmiş düşünceleri meşgul etmişti. O ve filmi düğün planlamasının yerini almıştı.

"Hadi işe dönelim," dedi Dash, Sawyer ve Tyler sigara molasından sonra işe dönmek üzere dükkânın köşesinden dönerken.

Bu ikisinin birbirlerine sahip olmasından memnundum. Burada çalışmaya başladıklarında çabucak kaynaşmışlardı, tıpkı Isaiah ve benim onun ilk gününden sonra olduğumuz gibi. Sawyer'la Tyler muhtemelen beşimizin neden hep onlar olmadan konuştuğunu merak ediyorlardı. Arka tarafta sigara içerken bizim hakkımızda ne diyorlardı?

Dash'e onları sıradan aktivitelerimize daha fazla dahil etmemiz gerektiğini söylemek için zihnimde bir not aldım. İkisinin de kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemiyordum, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

"Selam, çocuklar." Ofise gitmeden önce onlara el salladım.

Başlarını salladılar, Sawyer da bana karşılık verdi.

Leo beni ofise kadar takip etti, Dash de onun arkasından geldi. İçeri girer girmez Dash'in omuzları sanki binlerce tuğlanın ağırlığıyla çöktü ve ofisine ağır ağır yürüyüp kapısını kapattı. Muhtemelen Tucker'ı arıyordu.

Leo bakışlarımla buluştu. Gözleri çok fazla pişmanlık, çok fazla keder doluydu. Kendini beğenmiş, *playboy* dış görünüşünün altında yatan korkuları görmek nadiren olan bir şeydi.

"Her şey yoluna girecek." Doğruca onun yanma geldim ve kollarımı beline doladım.

"Özür dilerim, Pres," dedi sarılmama karşılık vererek. "İçim içimi yiyordu ve kendimi kaybettim."

"Kendini öldürteceksin," diye fısıldadım, bekleyen müşterinin duymaması adına. "Seni de gömmek zorunda bırakma beni."

"Asla." Bana daha sıkı sarıldı.

Dash yıllar önce beni sarılmayı seven biri olarak etiketlemişti. Bu doğruydu. Sarılırdım. Ancak insanların anlamadığı şey, sadece onlar için sarılmadığımdı. Kendim için sarılıyordum. Duygularım beni ele geçirdiğinde, hayat bana fazla geldiğinde, her zaman sarılmayı tercih ederdim.

Bana bunu kız kardeşim öğretmişti.

Leo beni cüce gibi gösteriyordu. Başım sadece göğsünün ortasına geliyordu ama onu kollarımın izin verdiği kadar sıkıca sardım. Belki de yeterince sıkı sarılırsam, bu durum ortadan kal-

kardı. Dash'in söz verdiği gibi, bugün son olacaktı. Leo, Arrowhead Warriorların elinden şiddetli bir intikam görme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktı.

Tüm bunlar *The Betsy*'de içki içmesi ve Jeremiah'yı cezalandırmak için aklına gelen çılgın bir fikir yüzünden olmuştu.

Leo bize Jeremiah'yı bulmanın zor olmadığını söylemişti. Bir barda -şok edici bir şekilde- poker oynuyormuş. Jeremiah değişmeyecekti. Leo bir içki sipariş etmiş, sabahın ikisinden sonra, Jeremiah fişlerini harcayana kadar takılmıştı. Sonra Leo onu *fena benzetmişti*. Kanlı ayrıntılardan muaf tutulmuştum.

Sonra arabayla eve dönmüş, bir benzin istasyonunda durup elini yüzünü yıkamış ve bana gelmişti.

"Shaw denen adamın nesi var?" diye sordu Leo beni bırakırken.

Omzumu silktim. "O benim geçici komşum."

"Senden hoşlanıyor."

"Belki de." Shaw'nın pek çok kadından hoşlandığından ve onların da Shaw'dan hoşlandığından şüpheleniyordum. "Önemli değil."

Leo'nun yüzü ekşidi ve dükkâna doğru baktı. "Isaiah'nın yaptığı motora sadece en temel boya işlemi uygulanacak."

"Ha!" diye güldüm. "Hayır, uygulanmayacak. O motor bize çok fazla para kazandırıyor ve bir filmde olacak. O motosiklete hayatının en iyi boyasını yapacaksın ki kurgusal Draven onu caddede sürdüğünde gerçek Draven'ın sürmekten gurur duyacağı bir motosiklet olsun."

Homurdanarak başını salladı ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Leo da Draven'ı daha fazla değilse bile en az benim kadar seviyordu. Draven'ın cenazesinden bu yana Leo'nun içki tüketiminin artmasının nedeni de buydu. *The Betsy*'deki geceleri

eskiden haftada iki ya da üçle sınırlıydı ama bugünlerde neredeyse her gece gidiyordu. Üstelik Draven üç yıl önce ölmüştü.

Dash bu konuda Leo'yla konuşmayı denemişti. Emmett da öyle. Ancak içki ve kadınlarla ilgili nasihatler kulak ardı ediliyordu. Ayrıca, Emmett kimdi ki konuşacaktı? O kadar gösteriş yapmıyordu ama o da eğleniyordu. Leo'nun desteği alkoldü. Emmett'ınki ise kadınlardı. Rastgele bir hafta sonu kiminle takıldığına dair dedikoduları duyuyordum.

"İyi olacak mısın?" diye Leo'ya sordum.

"Sen iyi olacak mısın?"

"Evet." Bunu otomatik olarak söylemiştim fakat kalbimin derinliklerinde, bu kelimenin ardında bir gerçek yatıyordu.

Leo göz kırptıktan sonra işine döndü. Müşterimize gülümsedim ve masama döndüm, bir an ekranıma bakıp gözlerimi kapattım.

Ne lanet bir karmaşaydı.

Dash'in kapalı kapısının ardında, sesinin alçak gürlüğünü duydum fakat kelimeleri çıkaramıyordum.

Onun burada olmasını her zamankinden daha çok dileyerek Draven'la oğullarının resmine doğru baktım. O her şeyi düzeltirdi. Draven, Leo'yu düzeltir, Dash'in üzerindeki yükün bir kısmını alırdı. Emmett'a amaçsızca takılmayı bırakmasını söyler ve böylece yanında kalacak gücü olan bir kadın ortaya çıktığında hazır olmasını sağlardı.

Ancak Draven gitmişti.

Onu mezarlıkta karısının yanına defnetmiştik. Tören küçüktü, tabutun etrafında toplanmaya davet edilenlerin sayısı yirmiyi geçmemişti.

Bryce ve Dash. Genevieve'le Isaiah. Emmett'la annesi. Leo benim yanımda durmuştu. Nick ve karısı Emmeline, büyükba-

balarını çok seven, ağlayan iki çocuklarıyla birlikte oradaydı. Hâlâ kasabada yaşayan bazı eski Tin Gypsyler de katılmıştı.

Dash birkaç kelime söylemeye çalışmış, bocalayınca Nick sözü devralmıştı.

Konuşmayı bitirdikten sonra ayrılmıştık. Eve tek başıma gitmiştim -Jeremiah, Ashton'daydı, Warriorların arasına girebilmek için mücadele ediyordu- ve bütün gün ağlamıştım.

Draven'ın ölümünü ne kadar hayal etmeye çalışırsam çalışayım, beni huzursuz ediyordu. İntihar mıydı? Bu onun tarzı değildi. Draven kendi evinde bir darağacında asılarak değil, tüm ihtişamıyla ölecek türden biriydi.

Kendini öldürmemiş olması mümkün müydü?

Tyler müşterinin arabasının anahtarlarıyla içeri girdiğinde düşüncelerim yarıda kesildi. Ödemesini almak için acele ettim ve el sallayarak veda ederken gülümsedim. Sonra ofis yine sessizleşti.

Sessizlikten nefret ediyordum.

Açılmasını bekleyerek Dash'in kapalı kapısına baktım. Çok beklemem gerekmedi. Dışarı çıktı ve... dayak yemiş gibi gözüküyordu. Dash Slater asla geri adım atmazdı.

"İyi misin? Nasıl geçti?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanarak masamın karşısındaki sandalyeye geldi.

İşte böyle günlerde Bryce'ın hikâyelerini gazete yerine hâlâ tamirhanede yazmasını diliyordum. Dash'e ne denmesi gerektiğini bilirdi. Ona kulüp hakkında, benim asla bilemeyeceğim şeyler anlatmıştı.

"Sanırım iyi olacağız," dedi Dash. "Sadece bir gece *The Betsy*'deki Paul'dan Leo'nun kendi kanıyla dolu bir havuzda boğulduğunu söyleyen bir telefon almak istemiyorum."

Midem bulandı. "Ben de."

"Üzgünüm, Pres."

"Eğer bu birinin hatasıysa, o da Jeremiah'nındır."

Dash kıkırdadı. "Onu suçlamakta bir sakınca görmüyorum."

"Ben de." Alt dudağımı ısırdım, ortaya çıkmadan önce aklımda olan soruyu sormakta tereddüt ediyordum ama bilmem gerekiyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Sandalyesinde gevşedi.

"Son zamanlarda baban hakkında çok düşünüyorum. Düğün ve film yüzünden aklımdan çıkmıyor. Bir şeyi bilmem gerekiyor. Gerçekten intihar mıydı?"

Dash'in gözleri kederle doldu ve bir acı ifadesi yüzünde gezindi. "Pres, ben..."

"Lütfen? Bana doğruyu söyle. Bana güven."

Uzun bir nefes verdi, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Değildi."

Draven'ın ölümünü tekrar yaşıyormuşum gibi göğsüme bir acı saplandı. Gözlerim yaşlarla doldu ve ciğerlerim havayı tutmak için mücadele etti. Gerçeği bildiğim için daha iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Bunun yerine, yanlış bir şekilde yas tutmuşum gibi hissediyordum. Bu mümkün müydü? Yası yanlış tutmak?

Yasım, içinde suçlama barınıyordu. Draven bizi geride bıraktığı için dargınlık vardı. Aslında öfke, hiddet ve intikam olmalıydı.

"Kim?" diye sordum.

"Bunu sana söyleyemem."

"Warriorlar mı?"

Dash sessiz kaldı, hiçbir şey belli etmiyordu fakat bu da her şeyi ele veriyordu.

"Bana söylemeliydin. Sana ihanet edeceğimi mi düşündün?"

"Hayır ama onlardan biriyle evleniyordun, Presley. Her hafta sonu oraya gidiyordun. Bu senin için işleri daha da kötüleştirebilirdi. Bunu istemedim."

"Ama şimdi daha kötü oldu. Üç yılımı yanlış neden sorusunu sorarak geçirdim." Derin bir nefes aldım, duygularımın dengelenmesi için kendime bir dakika tanıdım. Sonra bakışlarımı kaldırdım ve bu kez doğru soruyu sordum. "Neden? Onu neden öldürdüler?"

"Genevieve ve beni kurtarmak için Tucker'la bir anlaşma yaptı."

"Ah." Elim acıyan kalbimin üzerine örtüldü.

Draven çocuklarını korumuştu. Bu çok mantıklıydı çünkü o böyle biriydi. Çocuklarını, Tucker ve Warriorlardan kurtarmak için hayatını feda etmişti.

Benim yüzümden, Jeremiah yüzünden, Tucker'ı Dash'in hayatına geri sokmuştum. Dükkânda bu kadar kızgın görünmesine şaşmamalıydı. O telefon görüşmesi muhtemelen yapmak istediği en son görüşmeydi.

"Jeremiah'ya mesaj atıp Leo'nun benim hatam olduğunu söyleyeceğim," dedim. "Belki bu yardımcı olur."

Dash başını iki yana salladı. "Boş ver. Bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Zararı olur mu?"

"Olabilir. Boş ver. Bırak onu. Şansımız varsa, adamı bir daha görmek zorunda kalmayız."

"Tamam." Durumu yatıştırmaya yardım etmek istiyordum ama daha da kötüleştirme ihtimalim varsa, o zaman Dash'in tavsiyesine uyacaktım.

Sandalyeden kalkıp dükkâna doğru yürüdü.

Dash bir süre bir araba üzerinde kendisini oyalayacaktı, sonra evine, ailesinin yanına dönecek ve iyi olacaktı. Kapıda duraksadı, omzunun üzerinden baktığında eli kapı kolundaydı. "Doğum günün kutlu olsun."

"Şşt." Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Doğum günümden nefret ederdim, Dash ve diğerleri de bunu biliyordu. Emmett bu sabah bana göz kırpmıştı ama o sözleri mırıldanmamıştı. Leo, alçak bir sesle "Mutlu Yıllar" şarkısının melodisini ıslıkla çalmıştı. Isaiah bana kahve makinesinden bir *latte* getirmişti.

"Kutlamak istemediğine emin misin?" diye sordu. "Sana bir bira ısmarlayayım."

"Eminim. Yine de teşekkürler." Dash beni işime dönmem için bıraktı, ben de öğleden sonrayı normal bir gün gibi geçirdim. Faturaları ödedim. Ay sonu mali raporunu hazırlamaya başladım. Çocuklarla vedalaştım ve saat beşte kapıyı kilitledim.

Eve dönüş yolunda yalnızlık içime işlemeye başlamıştı.

Bu her yıl doğum günümde oluyordu ve daha erkenken hissetmediğime şaşırmıştım.

Scarlett'ı özlüyordum. Özellikle bugün, kız kardeşimi özlüyordum.

Doğum günlerimiz birbirimiz için her zaman özel bir gündü. Annemin bizi önceliklendirdiği tek gündü. Bize pasta yapardı. Ev tertemiz olsun diye saatlerce temizlik yapardı. Babamın bize hediyelerimizi vermesine izin verir, tüm işi annemin yaptığım bilmemize rağmen hediyeleri aldı diye övgüyü o alırdı.

Babamı kızdıracak hiçbir şey olmadığından emin olmak için elinden geleni yapardı.

İşe yarardı da. Babamın hiçbirimize el kaldırdığı bir doğum günü hatırlamıyordum. Ertesi sabah saklanacak çürükler ya da yaralar olmazdı.

Doğum günüm eskiden güzel bir gündü.

Scarlett olmadan kutlama yapmanın hiçbir cazip tarafı yoktu. Arabayı garaj yoluna park ettim ve telefonumu çıkarıp Scarlett'a her yıl gönderdiğim mesajı gönderdim.

Doğum günün kutlu olsun.

Cevap gelmeyecekti ama mesajı evrene göndermiştim, her neredeyse her şeyin yolunda olmasını umuyordum.

Çantamı aldım ve Shaw'nın parlak, siyah arazi aracı yandaki garaj yoluna girdiği esnada kapımı açtım.

"Selam." İndikten sonra el salladı.

Ben de ona el salladım. "Selam."

Bir omzunda sırt çantası, saçında güneş gözlüğü vardı. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi." *Jeep*'imden uzaklaşıp içeride kaybolma imkânı bulamadan omuz silktim. "Senin?"

"Güzel." Daha fazlasını söylememi bekledi, ben söylemeyince verandasına doğru ilk basamağı çıktı.

"Shaw?"

"Evet?" Sanki yaklaşmak için bir bahane bekliyormuş gibi ayağını kaldırıma geri attı.

Ben de ona bir bahane verdim. "Bugün benim doğum günüm."

Çimenliği geçti, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Doğum günün kutlu olsun."

"Pizza sipariş edeceğim."

"Pizza iyidir." Shaw sırıttı. "Ama canım havuç çekiyor."

Güldüm ve beni içeri kadar takip etmesi için başımla işaret verdim. "Bende biraz havuç olabilir."

11. Bölüm

Shaw

"Teşekkürler." Presley'den bira şişesini aldım.

"Rica ederim." Yanımdaki şezlonga oturdu, ayaklarını yukarı kaldırırken menteşeler gıcırdıyordu.

"Burası güzel bir bahçe." Şişemin tepesini onun bahçesine doğru uzattım, sonra bir yudum aldım.

Çimler yemyeşil ve gürdü, golf sahalarında oynadığım bazı çim sahalar kadar güzel bir halı oluşturmuştu. Bu küçük mahalleye neredeyse hiç uymuyordu. Ya da diğer komşusunun bahçesi tamamen aynı olmasaydı öyle olurdu. Burada çit yoktu ve çimler yeşil bir dalga hâlinde mülk sınırları boyunca uzanıyordu. Tabii benim çimlerimin yeşili bu kadar parlak değildi.

"Diğer taraftaki komşumun küçük bir peyzaj şirketi var," dedi Presley. "Takas yapıyoruz. Ben onun muhasebe işlerini yapıyorum, o da benim bahçemle ilgileniyor."

"Ah." Yarın Juno'yu arayıp adamı işe almasını söyleyecektim.

Biralarımızı içtik, sokağın etrafındaki hafif sesleri dinledik. Bir çocuk kahkaha atıyordu. Bir çim biçme makinesi gürlüyordu. Kuşlar cıvıldıyordu. Presley'nin yemek odasındaki sürgülü cam kapıdan dışarı taşan kare şeklindeki terasta sahip olduğu tek şey bizim iki sandalyemizdi.

Akşam sıcaktı; sandalyeleri gölgelik bir alana yerleştirmiş olmasına rağmen, beyaz keten gömleğim ve kargo şortum için minnettardım.

Presley, ilk defa, üzerinde tutmak için kemere ihtiyacı olmadığı bir şort giymişti. Siyahtı ve kalçalarının kıvrımlarına sıkıca oturuyor, o ağız sulandıran ince bacaklarıyla altın tenini ortaya çıkarıyordu. Daha önce onu *Jeep*'inin yanında gördüğümde, gözlerim bacaklarına odaklanmış, aletimi harekete geçirmişti.

Tişörtü şortunun üzerine bol dökülüyordu, normalde giydiği dar üstlerden çok bir erkek tişörtünü andırıyordu. Önünde eski bir pembe ve turuncu çiçek olmasaydı, tişörtün eski sevgilisine ait olduğundan endişelenirdim. Tişörtü yan tarafından düğümlemişti ve şortun bel bandının üzerinde, olabilecek en küçük üçgenle tenini gösteriyordu.

Birama salyalarımı akıtıyor, onu yakalamak için tam zamanında eve geldiğim için kendimi şanslı bir orospu çocuğu gibi hissediyordum. Pizza davetiyesini nasıl kazandığımdan hâlâ emin değildim ama kabul ediyordum.

"Bugün senin doğum günün."

Presley başıyla onayladı. "Evet."

"Büyük bir planın veya arkadaşlarınla bir parti yok mu?"

"Doğum günümü kutlamam." Sesi net ve soğuktu, konu kapanmıştı.

Bana doğum günü olduğunu söylemişti ama bunun hakkında konuşmak istemiyordu. İlginçti. Ben de ona uyacaktım.

Bu noktada, beni terasından atmasına neden olabilecek hiçbir şeyi zorlamayacaktım. Dün gece *Stockyard'ın Yeri*'nden kaçtıktan sonra benimle işinin tamamen bittiğini düşünmüştüm.

Dacia'nın numarası tipikti, beklemem gereken bir şeydi. Presley'ye duyduğum arzuyu görmüş, zor bir gün geçirdiği için başka birine eziyet etmeye karar vermişti.

Ben hamburgerimi yerken o az bir miktar ketçabın içinde aslında asla yemediği o lanet patates kızartmasını çeviriyordu. Ona bir daha ağzını bana sürerse onu sosyal çevremden kara listeye alacağımı ve *Karanlık Cennet*'ten kovulması için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemiştim.

Bu onu susturmuştu.

Dacia bir yılan olabilirdi ama aptal değildi. Bu sektörde geniş bir bağlantı ağım olduğunu ve dalga geçmediğimi biliyordu.

"Dün gece için özür dilerim," dedim.

Presley omuz silkti. "Ne için?"

"Dacia için."

"Sorun değil." Bir içki aldı.

Ona doğru bakabilmek için yer değiştirdim. "Dacia'yla aramızda hiçbir şey yok. Sana nasıl baktığımı gördü ve bir oyun oynamaya karar verdi."

"Tamam." Presley gözlerini önünde tutmayı sürdürdü ama dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Günün birinde, onu gülümsetecek ve güldürecek bir şey yapacaktım. Hiçbir duvar örmeden gülümseyerek muhteşem gözükecekti. "Leo'nun olayı neydi?"

Dizlerini göğsüne çekerek iç geçirdi. "Uzun hikâye."

"Bu gece yapacak bir şeyim yok."

Presley sessiz kaldı, bunun beni kendinden uzaklaştırdığı anlamına gelmediğini öğreniyordum. Sadece sözlerine dikkat

ediyor, güven konusunda temkinli davranıyordu. Buna saygı duyuyordum. Ben de geçmişimle ilgili ayrıntılar konusunda pek kimseye güvenmezdim.

"Nişanlıydım," dedi ve kelimelerin yaz havasında asılı kalmasına izin verdi. "Jeremiah düğün günümüzde törene gelmeyi unutarak benden ayrılmaya karar verdi."

Yüzümü buruşturdum. Leo bana dün de aynı şeyi söylemişti fakat onun kendi sesindeki acıyla aşağılanmayı duymak canımı yakıyordu. Ayrıca hâlâ anlamlandıramıyordum. Kim Presley'yi terk ederdi ki? Ne tür bir pislik düğün gününde birinden ayrılırdı? Ne tür bir pislik onun için ortaya çıkmazdı? "Leo da yumruklarıyla ödeşti."

Başını onaylarcasına salladı. "Bundan biraz daha karmaşık ama evet."

"Sizin... Sizin Leo'yla aranızda bir şeyler mi var?"

"Hayır. Kesinlikle yok." Bir kahkaha patlattı. "O benim hiç sahip olmadığım sinir bozucu abim."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. *Şükürler olsun.* O sarılma beni dün sabahtan beri rahatsız ediyordu. Samimi görünmüştü ancak şimdi tekrar düşününce belki de çok fazla anlam çıkarmıştım. Belki de arkadaşlar arasında sıkı bir sarılmaydı. Belki de ben kız kardeşlerime sarıldığımda da öyle görünüyordu.

"Dün seni kıskandığımı itiraf edebilir miyim?"

Yanakları pembe rengini aldı. "Ben de seni kıskandığımı itiraf edebilir miyim?"

Bakışlarım pembe dudaklarına indi. Dilim dişlerimin arasında hareket ediyor, umutsuzca serbest kalmak istiyordu fakat güçlükle yutkunup gözlerimi kaçırdım.

Bu kadın sabrımın sınırlarını test ediyordu.

Bu kadın beni çıldırtabilirdi.

"Şef Rosen'la bira içmeniz nasıldı?" diye sordu Presley.

"Eğlenceliydi." Sırıttım. "İyi bir adam; beni kırmadığı için ona minnettarım. Bana Clifton Forge ve burada polis olmak hakkında bazı ilginç hikâyeler anlattı. Biraz eski günler gibiydi. Meğer, bazı aptallar California'da olduğu kadar Montana'da da aptalmış."

"Hiç polis olmayı özlediğin oluyor mu?"

"Bazı günler," diye itiraf ettim. "Stresli ama getirisi olan bir işti. Her gün biraz olsun iyi bir şey yaptığımı hissetmeyi özlüyorum."

Kamu hizmeti eksikliğimi bağışlarla telafi etmeye çalışıyordum. Her yıl farklı yoksulların bulunduğu yerlerdeki hayır kurumlarına, özellikle de çocuklara yardım edenlere para veriyordum.

"Polis olarak geçirdiğin en güzel gün hangisiydi?" diye sordu Presley.

"En iyi gün mü? Çok kolay. Okul otobüsü günü."

"Gerçekten mi?" Daha dik oturarak dizleri bana doğru gelecek şekilde yer değiştirdi. "Ben onun en zoru olduğunu düşünürdüm."

"Aynı zamanda en kötü gündü de. Bütün o ağlayan yüzleri asla unutmayacağım. O silahlı adamı görmeyi. O çocukları..." O gün, gerçek korkunun neye benzediğini öğrenmiştim. Beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmişti.

Kaşları birbirine yaklaştı. "O zaman nasıl en iyisiydi?"

"Hayatta kaldılar."

Yüzünde anlayış ifadesi filizlendi ve uzanıp elini kısa bir dokunuşla koluma koydu.

O çocuklar travma geçirmiş olabilirlerdi ama hayattaydılar. Dünyada parlayan on yedi ışık gibilerdi.

"Bazen onlardan haber alıyorum. Veya ailelerinden. Sahte bir isimle gizli bir *Instagram* hesabım var ve çoğunu takip ediyorum." İlk milyon dolarımı kazandıktan sonra, onların eğitimlerini finanse etmek için de para ayırmıştım. Hayatta başarılı olmalarına yardımcı olabileceğim bir yol varsa, elimden geleni yapacaktım.

"O gün ne oldu? Bunun hakkında konuşabilir misin? İstemiyorsan sorun değil. Üstünden geçerek zihninde canlandırmanın kolay olduğunu sanmıyorum."

"Sorun değil." Yıllardır o günden bahsetmemiştim fakat Presley'ye sırlarımı açmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, belki de sırlarım konusunda ona güvendiğim içindi.

Çok az insana güveniyordum ve bu bana kolay gelmiyordu. Presley farklıydı. Özeldi. Ona baktığımda güvenli bir liman görüyordum. Bir kasa. Tamirhanedeki insanları o kadar şiddetle koruyordu ki, ben de bu sadakatin bir parçasını istiyordum. Soruyordu çünkü bunu benden, benim bakış açımdan duymak istiyordu.

Çoğu insan haberlerden tüm hikâyeyi bildiklerini varsayıyordu. Olayın nasıl geliştiğine dair varsayımlarda bulunuyorlardı. Nadiren birisi benim bakış açımı soruyordu.

Bu konuyu en son kız kardeşlerimden biriyle konuşmuştum. Becca, ben teşkilattan istifa ettikten yaklaşık altı ay sonra ayrıntıları öğrenmek istemişti. Tıpkı Matine ve Astrid gibi o da istifa nedenimin bu olduğunu düşünüyordu.

Gerçeği sadece annem, babam ve ben biliyorduk.

İşten ayrıldığım gün aynı zamanda babamla konuştuğum son gündü. Kız kardeşlerimin otobüsle ilgili olduğundan emin oldukları başka bir şey daha vardı.

"Sıradan bir gündü," dedim. "Vardiyama erken başladım, tam güneş doğarken. O gün devriyedeydim ve yeni bir ortağım vardı, Margaret. İkinci yılıydı, benim bölgeme yeni transfer olmuştu. Kıdemli memur bendim ama ikimiz de gençtik. Aptalca bir şey duymak ister misin?"

"Elbette."

"Beni çok sert yargılamayacağına söz verir misin?"

"Aman Tanrım," diye inledi Presley. "Ortağınla yattın mı?"

"Hayır." Güldüm. "Margaret'la kesinlikle yatmadım. Çok güzeldi ama kesinlikle birbirimizden etkilenmiyorduk."

"Pekâlâ, o zaman seni ne için yargılayacağım?"

"Bir kadın memurla eşleştirildiğim için mutluydum çünkü ona işin raconunu göstereceğimi düşünüyordum. Erkek olduğum için zaten üstün olduğumu."

"Evet." Presley kaşlarını çattı. "Seni yargılıyorum."

"Yargılamakta haklısın." Bir elimi kaldırdım. "Kendimi savunmam gerekirse, dar görüşlü bir aptaldım ama öğrenen bir aptaldım. Margaret o sabah bana çok şey öğretti ve okul servisinden sonra her şeyi farklı görmeye başladım. Kız kardeşlerimi farklı gördüm. Annemi de. Kulaklarımı açıp onların fikirlerini dinledim, benimkilerin zaten doğru olduğunu varsayarak değil."

Çünkü Margaret güçlü ve emindi. Çünkü Margaret cesur ve dengeliydi. Çünkü Margaret o çocukları kurtarmıştı. Çünkü ona hayranlık duyuyordum.

"Hâlâ beni yargılıyor musun?" diye sordum.

"Biraz." Presley sırıttı. Margaret'ta gördüğüm özelliklerden bazıları canlı mavi gözlerle bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Gayet makul." Kıkırdadım. "Teşkilatı bıraktıktan sonra çoğunlukla kadınları işe aldım. Asistanım, temsilcim ve menajerim kadın. Sen sormadan söyleyeyim, onları kadın oldukları için

işe almadım. Onları en iyileri oldukları için işe aldım ve sanırım daha genç bir erkek olsaydım, özgeçmişlerine şans vermezdim. Bununla gurur duymuyorum ama... Kusurlarımı kabul edecek kadar erkeğim."

"Tamam, affedildin." Birasından bir yudum aldı. "Peki o gün otobüste ne oldu?"

"Margaret'la arabayla dolaşıyorduk. Sabah olmasına rağmen hava çoktan güneşli ve sıcaktı. Otobüste bir şeylerin ters gittiğini o zaman anladım. Bütün pencereler kapalıydı. O otobüslerin kliması yoktur, bu yüzden çocuklar her zaman pencerelerini açar. Çocuklar polis arabası gördüklerinde, özellikle daha küçüklerse, normalde pencerelerinden çıkıp el sallarlar. Yanlarından geçerken tüm o minik parmakların pencereden çıktığını görürsün."

"Mantıklı. Kenara çektiniz mi?"

"Hayır, bir marketin otoparkına park etmişti. Bu da garip görünen başka bir şeydi. Dolu otobüsler okula varana kadar park etmezler. Arabayı sürüyordum, uzun uzun bakmak için gazı hafiflettim. Bu adam şoförün yanında duruyordu. Şoförün elleri direksiyonda, gözleri ilerideydi. Ayakta duran adamsa tamamen siyah giyinmişti, paltosu ve şapkası vardı. Sıcak bir günde camları açık olmayan bu otobüste terden sırılsıklam olurdu. Her şey kapalıydı, bu yüzden başka bir gün olsa muhtemelen sürmeye devam edecekken yavaşladım."

İçimden bir ses bağırıyordu.

"Bloğun etrafında bir tur daha attık ve otobüse farklı bir açıdan yaklaşarak diğer uçtan marketin otoparkına girdim. İşte o zaman gördüm."

"Silahı mı?"

Başımla onayladım. "Bir saldırı tüfeği. Daha sonra bir tabancası olduğunu da öğrendik."

"Adam ne istiyordu?"

"Bugün bile bilmiyorum. Şoför, adamın son yolcu alışında aniden ortaya çıktığını söyledi. Çocuklardan biri basamakları tırmanmış, gülümsemiş, koridorda ilerlemiş. Şoför yerine otururken aynadan çocuğu izlemiş. Sonra şoför kapıyı kapatmaya gittiğinde, adam orada duruyormuş. Bekliyormuş. Otobüse binmiş, çocuklara çenelerini kapatıp camlarını kapatmalarını bağırarak söylemiş. Sonra şoföre kasabanın içinden geçmesini emretmiş. Park yerinde durdurmuş. Bütün bu süre boyunca çocukları kendilerinden kurtarmakla ilgili saçma sapan şeyler mırıldanıyormuş. Onları toplumdan kurtarmak."

"Deliymiş."

"Bir çeşit deliydi. O otobüs şoförüyle ya da çocuklardan herhangi biriyle, o güzergâhın geçtiği mahallede yaşaması dışında bir bağlantısı yoktu. Daha fazlası varsa da bunu asla bilemeyeceğiz."

"Öldü mü?"

Başımla onayladım. "Margaret'ı vurdu. Ben de onu vurdum."

Presley'nin nefesi kesildi. "O..."

"Yaşıyor. Onu omzundan vurdu."

"Tanrı'ya şükür." Vücudu gevşedi. "Nasıl oldu bu?"

"Hızlı oldu. Destek çağırdım ve ekip aracını görmemesini umarak bir grup arabanın ortasına park ettim. Silahlarımızı çekerek dışarı çıktık. Margaret otobüsün arkasına gitti, ben de önüne gittim. İkimizi de görmedi. SWAT gelene kadar beklemeyi planlıyorduk ama sonra her şey boka sardı. Çocuklardan biri acil durum çıkışı kapağını açtı. Sonra... Her şey bitti. Belki de otuz saniye içinde her şey bitmişti."

Bulunduğum yerden her şeyi görmüştüm. Çocuk Margaret'ı arkadaki koltuğundan fark edip eğildi. O sırada zaten hareket

hâlindeydim, yaklaşmak için arabalardan kaçıyordum. Çıkış kapağı açıldığında, son sürat ön cama doğru koşuyordum.

"Arka kapı açıldı ve adam çılgına döndü. Dışarıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırmaya başladı. Silahını kaldırıp bir çocuğa doğrulttu. Dikkatini çekebileceğimi umarak bir şeyler bağırdım. Beni görürse çocuk yerine beni vurur diye düşündüm."

Ayaklarım beton tuğlalar gibi hissettirmişti. Şoför önce beni, sonra da öndeki birkaç çocuğu fark etti. Önlerindeki koltuğa doğru eğildiler, yüzleri korkudan çarpılmıştı.

Bugüne kadar onları zaman zaman görüyordum. Kanla kaplanmış küçük yüzleri.

"Onunla aynı anda ateş ettim. Onu tam camın arkasından vurdum. Üç kurşun. İşte bu kadar. *Bum. Bum. Bum.* Biri kafasının arkasına, diğer ikisi omurgasına isabet etti. Her yerde kan ve beyin parçaları vardı."

Presley irkildi.

"Kahretsin. Özür dilerim. Bu kadar açık anlatmak istememiştim."

Elini havada sallayarak geçiştirdi. "Bir miktar kandan korkmuyorum. Ben sadece... Bu delilik."

"Şoför kapıyı benim için açtı. İçeri girdiğimde çocukların ağladığını, çığlık attığını duymayı bekledim ama sessizdi. Hepsi koltuklarına büzülmüştü, ben koridorda yürüyene kadar kafalarını kaldırıp bakmaya başlamadılar. On yedi korkmuş yüz bana bakıyordu. Ben... ben onlarla ne yapacağımı bilemedim."

"Ama Margaret biliyordu," diye tahmin etti Presley.

"Donup kaldığımı gördü ve hemen durumu devraldı. Gömleğinin kollarıyla çocukların yüzlerini sildi. O çocukların her birini arkadan indirmeme yardım etti, tüm bu süre boyunca sa-

kinliğini korudu. Her çocuğa dokundu, ihtiyacı olanlara sarıldı. Otobüs boşalana kadar vurulduğunu fark etmemiştim bile. Hiçbir şey söylemedi."

Başka bir polis arabası gelene kadar çocuklar ağlamaya başlamadı. Sonra Margaret'la bana sarıldıklarında kulakları sağır eden feryatlar yükselmişti.

"Vay canına."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Dediğim gibi, en güzel gündü çünkü hepsi hayatta kaldı. Aynı zamanda da en kötü gündü."

"Sen kasabaya geldikten sonra bununla ilgili bir makale okudum."

Alay ederek bir kaşımı kaldırdım. "Beni *Google*'da mı arattın?"

"Evet," diye itiraf etti. "Üzgünüm. Bunun senden hoşlanmamama neden olacağını umuyordum."

"Oldu mu peki?"

"Benim biramı içiyorsun ve sana güzel olan sandalyeyi verdim."

Kıkırdadım. "Doğru."

"Margaret'tan hiç söz edilmedi. Bana ondan bahsetmeseydin, o çocukları senin kurtardığım düşünecektim."

"Resmî basın açıklamasında ikimizin de ismi vardı ama ana akım medya benim üzerime yoğunlaştı. Bunun en büyük sebebi de bakkaldaki bir puştun benim ve çocukların fotoğraflarını çekip magazin gazetelerine satmasıydı. Margaret çoktan ambulansa bindirilmişti."

"Bu haksızlık."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama aslında bundan memnundu. Reklamın bir parçası olmak istemiyordu. Komutanımız bir açık-

lama yapıp yapmayacağımızı sordu, o da hayır deyince her şeyi ben yaptım. O gün için pek övgü almıyor."

"İstememiş gibi görünüyor."

"Doğru. Adamı ben öldürmüş olabilirim ama kahraman olan oydu."

"İkiniz de öylesiniz."

"Ben kahraman değilim. Sadece televizyonda bir kahramanı oynuyorum." Ortamı yumuşatmayı umarak Presley'nin sözlerini çaldım ama yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Benim konumumdaki her polisin yapacağını yaptım. Çoğunun her gün yaptığı şeyi."

Sonra da bırakmıştım.

Ben kahraman değildim. Bencil, açgözlü bir korkaktım.

"Bir can almakta zorlandın mı?" diye sordu.

"Hayır." Bu cevapta hiç tereddüt yoktu. "Asla."

"Peki neden bıraktın?"

Neden mi? Bu bambaşka bir hikâyeydi ve anlatmaya hazır değildim. Ancak *ne zaman* olduğunu açıklayabilirdim.

"Ondan sonra SWAT eğitimine girdim, bir ekibe katıldım ama medya hâlâ peşimdeydi. Paparazziler fotoğraflarımdan para kazanabilirdi, bu yüzden çektiler. Bir ajans beni takip ederek film çekmeyi düşünüp düşünmediğimi sordu. Her şey birbirini izledi ve önüme yarım milyon dolarlık bir kontrat konmuştu."

"Sansasyon yaratmıştın."

"Bu durumdan faydalanmak istedi, ben de ona izin verdim." Şansım yaver gittiği ve yetenekli olduğum için o dalgayı zirveye taşımıştım. "Keşke ayrılmak için asil bir nedenim olduğunu söyleyebilseydim ama yok."

"Bunu para için yaptın." Presley'nin ses tonu yargılayıcı değildi, daha çok gerçekçiydi.

"Hâlâ para için yapıyorum. Bu para, hayat değiştiren bir para. Miras parası. Polis departmanının bütçesi kesildiğinde çocuklarım *ramen noodle* veya fıstık ezmeli sandviçle yaşamak zorunda kalmayacak. Ailem emeklilik konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak. Kız kardeşlerimle kocaları yeğenlerimin üniversiteye gitmesi için borçlanmayacak."

"Bence ailen için çalışmak oldukça asil bir sebep, Shaw."

"Kendimi hep para için değerlerini satan biri gibi hissettim."

Eski ekibim ilk filmden sonra benimle bu konuda dalga geçmişti. Ayrılmamın nedenini tam olarak bilmiyorlardı, Presley de bilmiyordu ama para önemli bir etkendi. Alayları şakadan çok suçlama gibi hissettirmişti.

Bahse girerim bu yeni araba yolda benim Honda'mdan daha rahat gidiyordur.

İstasyondan buraya gelmem sadece yirmi dakika sürdü. Malibu'dan buraya trafik nasıldı?

Ucuz birayı mideye indirebilmene bile şaşırdım.

"Sen para için değerlerini satan biri değilsin." Presley'nin eli yine kolumdaydı, tek bir dokunuşuyla arzuyu ateşliyorken endişeyi yatıştırıyordu. Sonra elini çekti ve onu geri istedim. "Ben pizza sipariş etmeye gidiyorum. Bir bira daha ister misin?"

"Olur. Teşekkürler." Ayağa kalktı ve yürüdü, mükemmel poposu o şortla örtülmüştü. İçeride gözden kaybolmadan önce ona bakma fırsatını değerlendirerek kalçalarının doğal salınımının tadını çıkardım.

Ilık hava ciğerlerimi doldurdu ve göğsüme bir hafiflik, geçmişin ağırlığının uzaklaşması hissi yerleşti. O zamanlar hakkında pek konuşmamıştım, belki de etrafımda beni dinleyeceğine güvendiğim biri olmadığı içindi.

Presley güvenimi kazanmıştı. Nedenini bilmiyordum ama içimden bir ses bunu hak ettiğini söylüyordu. Bunu şevkle koruyacaktı.

"Güzel" sandalyeden kalktım ve Presley'yi içeri kadar takip ettim.

Onu mutfakta bulduğumda telefonu yeni kapatmıştı. "Ne tür pizza sevdiğini sormayı unuttum."

"Seçici değilimdir." Tezgâha yaslanıp yanında durdum, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Bugün senin doğum günün."

Daha yakına eğilerek dirseğimin koluna sürtünmesine izin verdim.

Presley dokunuşum daha fazla süremeden buzdolabına yöneldi ve iki bira şişesi daha çıkardı. Birini bana uzatıp bir metre ileride kaskatı bir duruş aldı. "Dışarıdan kapı zilini duyabilmeliyiz."

Ancak ben dışarı çıkmak istemiyordum. Biramı tezgâhın üzerine koydum ve ona yaklaştım. Eğer gerçekten gitmek isteseydi, yan tarafa doğru bir adım atıp mutfaktan çıkabilirdi fakat başka bir kaçış denemesi yapmadı.

Kuyruk sokumu tezgâha dayanana kadar onu geriye doğru iterken bakışları benimkilere kilitlendi. "Ne yapıyorsun?"

"Haftalardır yapmak istediğim bir şeyi." Bir elimi kaldırdım ve parmak eklemlerimi yanağının kıvrımında gezdirdim. Eğildim, dudaklarım onunkinin üzerinde geziniyordu. Eğer Clifton Forge'tan Presley Marks'ın tadına bakmadan ayrılırsam, on yıllarca pişmanlık duyacaktım. "Seni öpmek istesem ne derdin?"

Gözleri hızla dudaklarıma indi.

"Ne derdin?" Tekrarladım.

Presley'nin kirpikleri yukarıya doğru kalktı, o mavi gözleri parlıyordu. "Evet," diye fısıldadı nefes verirken.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırarak, geri çekilmesine fırsat vermedim. Sonra onu kendime sabitledim, minyon bedenini kollarımla sardım ve onu yakınımda tuttum.

Bedenime sokuldu, yumuşak dudakları benimkilerin altında nazik davranıyordu. İlk başta tereddütlüydü. Temkinliydi. Sonra sanki "*Siktir et,*" dermiş gibi bir hâle büründü çünkü her türlü numarayı bırakıp beni ölesiye öpmeye başlamıştı.

Benim onu etkim altına alışım, onun beni boştaki eliyle kavrayıp gömleğimden tutarak aşağı çekişinin yanında hiçbir şeydi. Aramızdaki soğuk bira şişesi karın kaslarıma baskı yapıyordu. Dudaklarımın kenarını yalayarak içeriye girmeyi istedi. Dili dudaklarımın arasından süzüldüğünde, onun inlemesini yuttum. Yoksa benimki miydi? Yalamayla, birbirine dolanmayla ve hararetle -kahretsin, o hararet- etrafımızdaki dünya kayboldu. Sadece ben, o ve bu cehennem vardı. Sadece onun vanilyanın tatlılığıyla renklendirilmiş taze, narenciye kokusu vardı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Başım dönüyordu. Bu öpücük muhtemelen beynimin yanmasına neden olacaktı fakat daha derinlere daldım, bacaklarımı yaklaştırdım, uyarılmışlığımı kalçasına bastırdım.

Bu sefer yuttuğum onun kesilen nefesi oldu.

Sonra uzaklaştı, tam da öpüşmeden ön sevişmeye geçmeye başlamışken. Dudaklarını ayırdı, avucunu kalbime dayadı ve beni topuklarımın üzerine itti.

"Özür dilerim." Bir elimi ıslak dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Kendimi kaptırdım."

"Hayır, sorun..." Başını salladı, yüzünü ellerinin arasına gömmeden önce kendi ağzını kuruladı.

Siktir. Ağlayacak mıydı? Belki de eski sevgilisini düşünüyordu. İptal olan düğünün üzerinden çok az mı zaman geçmişti?

Belki de bir gün, Presley'nin nadiren ondan beklediğim şeyi yaptığını hatırlardım. Elleri çözüldü ve bir kahkaha patlattı. Terasta görmeyi umduğum o gülümseme, o kaygısız, korunmasız kahkaha dizlerimin bağını çözdü.

İşte oradaydı. Duvar gitmişti ve sadece o vardı. Nefes kesiciydi. Gerçekti. Güzel, çekici bir kadındı. Başka tarafa bakamıyordum bile.

Presley kendini toparladı, müzikal gibi gelen kahkahası çok erken bitti ama gülümsemesi konumunu sürdürdü. "Bu... Vay canına."

Ağzıma gelen kalbim, yerine doğru yol aldı. *Vay canına.* Vay canına iyi bir şeydi.

"Asıl sana vay canına, kadın. Daha sonra soğuk bir duşa ihtiyacım olacak."

Kıkırdadı. "Bundan yıllar sonra bir gün, muhteşem bir film yıldızının doğum günümde mutfağımda beni *fena* bir şekilde öptüğü zamanı hatırlayacağım."

Ben de ne zaman Montana'yı düşünsem, gözleri gökyüzünden daha mavi olan o kadını hatırlayacaktım. Ya da belki sadece onu düşünürdüm, tetikleyici bir etkene gerek yoktu.

Belki de gitme vakti geldiğinde, onu arkamda bırakmak gibi bir durum olmayacaktı.

12. Bölüm

Presley

Sokağımın köşesine yaklaştım, nefesimi tutup Shaw'nın yolunu tararken ayağım frenin üzerinde dolaşıyordu.

Oh. Boştu.

Doğum günümün üzerinden bir hafta geçmişti, Shaw beni mutfağımda öpeli bir hafta olmuştu ve ondan grip mevsiminde halka açık yerlerden kaçarmış gibi kaçıyordum.

Dün gece işten eve geldiğimde arazi aracı garaj yolundaydı. Park edip bir ayı beni kovalıyormuş gibi içeri kaçmıştım.

Dört gece önce kapımı çalmıştı. Zorlukla nefes alarak bir ninja gibi girişe doğru sessizce hareket etmiş, gözetleme deliğinden onu izlemiştim.

Yalnızca şunu söyleyebilirdim ki, öpücüğüyle pek iyi başa çıkamıyordum.

O anda, istediğim her şey olmuştu. O öpücük ateşli, tüketici ve inanılmaz derecede tutkuluydu. Kahkaha atmış, gülümsemiştim çünkü o öpücük aklımı başımdan almıştı.

Hayatımın en güzel öpücüğüydü.

Panik atak başlasın.

Shaw beni öptükten sonra, hiçbir şey olmamış gibi devam etmişti. Pizza geldi. Shaw sohbeti sürdürdü, o gün yaptıkları film çekiminden bahsetti. Bana üç küçük kız kardeşinden ve onların kız çocuklarından, yeğenlerinden bahsetti. Bana fotoğraflarını gösterdi, ben de Matine'i -kız arkadaşı olduğunu düşündüğüm kadını- *Google*'da yaptığım aramadan tanıdım. Terasta biralarımızla yemek yedik, işimiz bittiğinde evine gitti. Bana bir daha dokunmadı. Ona kapıya kadar eşlik ettiğimde yanağımı öpmedi. Shaw sadece el sallayıp merdivenlerden koşarak indi.

Bu esnada geçen her dakika beni daha da korkutuyordu.

O öpücüğe bayılmıştım. Takma dişler takana kadar her gün böyle bir öpücük istiyordum. Ancak Shaw gidiyordu. Erkek arkadaş olmak için uygun değildi. Lanet olası bir film yıldızıydı.

Tam olarak ne düşünüyordum? Yaralı kalbimi korumam gerekiyordu, onu o *çok* yetenekli elleriyle paramparça etmeye mahkûm bir adama savurmam değil. Benimle ne işi olurdu ki?

Shaw Valance.

O *meşhur* Shaw Valance'tı.

Bense... bendim.

Bir yük gemisini batıracak kadar sorun taşıyan, Montanalı rastgele bir kadındım. Ancak Shaw bana kendimi rastgeleymişim gibi hissettirmiyordu. Bana o çarpıcı gözleriyle baktığında kendimi spot ışıkları altında hissediyordum. Odadaydım ve onun dikkatini çekmiştim. Tamamen.

Bana film ve okul servisi hakkında da güvenmişti. Bu güvene ne kadar değer verdiğimi bilemezdi. Shaw bana *hisleri* olduğunu söylemişti ve o hisleri istemediğimi söylesem yalan olurdu.

Başka bir insanın yanında böyle bir beklenti ve heyecan hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yakınımda durup bana dokunup dokunmayacağını merak etmenin verdiği endişeyi hissetmeyeli.

Jeremiah ile aramızda hiç böyle bir elektrik olmuş muydu? Yoksa ben gerçekte olmayan bir kıvılcım mı yaratmıştım? Jeremiah değişmez biriydi. Kolay ve tanıdıktı.

Shaw beni konfor alanımın o kadar dışına itmişti ki nasıl davranacağımı bilemiyordum. Bu yüzden ondan kaçınıyordum, bu göze alamayacağım bir şeydi.

Günler çok hızlı geçiyordu. Shaw çok geçmeden gitmiş olacaktı ve ben bir tavuk gibi kendi evimde saklanarak zamanımı boşa harcıyordum.

Ancak işte buradaydım, bu gece yine aynı şeyi yapıyordum.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapatıp ışıkları açtım. Mutfağa girdiğimde, bakışlarım beni anlamsızca öptüğü noktaya takıldı.

Parmaklarım dudaklarıma gitti. Aradan bir hafta geçmişti ama onu hâlâ orada hissedebiliyordum. Tadı inanılmaz derecede maskülendi. Sandal ağacı ve misk kokulu baharatlı kolonyası günler önce kaybolmuş olsa da ben yine de havada onu arıyordum.

Yüce Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu. Rol arkadaşları çok ama çok şanslı kadınlardı.

Ürperdim ve buzdolabını açıp açık bebek havuç poşetimi aradım. Bir avuç alıp çıtırdatmaya başladım. Sonra oturma odasına geçerek kanepeye uzandım, cebimden telefonumu çıkardım.

Instagram'da ilginç hiçbir şey yoktu. Fotoğraflar arasında amaçsızca gezindim, sonra arama çubuğunu açtım. Bu hafta her gün yaptığım gibi Shaw'nın adını girdim ve son paylaşımına baktım.

Balık tutuyordu.

Ne zaman balığa çıkmıştı? Gönderide dün yazıyordu. Yüzüne yayılmış geniş bir gülümsemeyle elinde bir balık tutuyordu. Güneş gözlüğü gözlerini gölgeliyordu ve beyzbol şapkası arkaya dönüktü. #Montana.

Daha çok #seksi gibiydi.

Fotoğrafı bir milyondan fazla beğeni alan bu adam beni öpmüştü. *Beni.*

Havuçlarımı çiğneyerek fotoğraflarını birinci kez gözden geçirdim. Shaw'nın burada bulunduğu süre boyunca yaptığı paylaşımların hiçbiri filmle ilgili bir şey göstermiyordu. Olsa olsa tatildeymiş gibi görünüyordu. Sadece beş fotoğrafı vardı: Üçü yüzünün, biri gün batımında dağların, biri de tamirhanede çektiği bitmemiş motorunundu. Isaiah'yı izlediği günden kalmaydı.

Motor neredeyse bitmişti. Dash bu öğleden sonra Shaw'yı arayıp gelecek hafta almasını ayarlayabileceğimi söylemişti. O aramayı yapmaktan da kaçınmıştım. Shaw bana zaman veriyor, saygılı davranıyordu -bunu takdir ediyordum- ancak zamanım azalıyordu. Sıfıra doğru ilerleyen bir yumurta zamanlayıcısı gibiydi. Her tikte yaklaştığını biliyordunuz ama yine de çınladığında zıplıyordunuz.

Shaw sıfıra yaklaşıyordu, bundan emindim. Açlık. Heyecan. Arzu.

O öpücükte *daha fazlasının* tehdidi vardı.

Bunu istiyordu.

Ben de istiyordum.

Bu sadece bir an meselesiydi. Shaw'nın beni tekrar görmeden bu filmi bitirmesine imkân yoktu.

Shaw benim için *Karanlık Cennet*'i özetledikten sonra, onu tamirhanedeki çocuklara da aktarmıştım. Filmin kimseyi iyi

göstermeyeceği ama fazla zarar da vermeyeceği konusunda anlaşmıştık. Isaiah, Genevieve'in uzak durmasını sağlayacaktı; filme gitmek için hevesli değildi zaten. Biraz zaman almıştı ama annesinin tasvirinin çoğunlukla olumlu, trajik ama olumlu olacağını öğrendiğinde bunu kabul etmişti.

Onun gücü beni hayrete düşürdü.

Filmi izlemek gibi bir arzusu olmamıştı fakat merak tuhaf bir şeydi. İnsana aptalca şeyler yaptırıyordu.

Dudaklarının göründüğü kadar lezzetli olup olmadığını görmek için mutfağınızda bir film yıldızını öpmek gibi.

Göründüğü kadar lezzetliydi.

Kapı çaldı ve ben koltuktan fırladım, telefonum koltuğa düştü.

Gelen Shaw'ydı. Bundan emindim.

Zamanlayıcı çınlıyordu, kaçmak artık bir seçenek değildi.

Kapıya doğru yürüdüm ve kilidin arkasında oyalandım.

"Presley." Sesi kapıdan içeri geliyordu. "İçeride olduğunu biliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum."

Donup kaldım. *Lanet olsun.*

"Kibirli bir şerefsiz gibi görünmek istemem ama çoğu kadın ben diğer tarafındaysam kapıyı açar."

"Kendini beğenmiş pislik," diye mırıldandım. Beni kışkırtıyordu ve ben de yemi yutuyordum. Kapıyı hızla açıp kaşlarımı çattım. "Egon akıl almaz. Bu konuda bir doktora görünmelisin."

Sırıttı. "Ama sana kapıyı açtırdım."

"Her neyse." Gözlerimi devirip kenara çekildim ve içeri girmesini işaret ettim.

Mutfağa doğru ilerlerken derin kıkırdaması aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Ah, hayır." Onu durdurdum ve kanepeyi işaret ettim. "Artık mutfağıma girme iznin yok."

"Bu peluş, yumuşak koltuğun olduğu oturma odasının daha iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Koltuğa oturdu ve *benim* kanepemin sahibiymiş gibi kolunu arkasına attı.

Film yıldızlarının sorunu buydu. Dikkatleri üzerlerine çekerlerdi, biz seyirciler de karşı koyamazdık.

Ayakta durdum, beni bir tezgâha, duvara ya da yatağa doğru sıkıştırabileceği bir yerde olmadığımdan emin oldum. Sehpanın yanında, her iki tarafta da kaçış yolum vardı.

Shaw, fırlattığım yere sırtüstü düşen telefonuma baktı. Sırtüstü düşen telefonumda *onun yüzü* ekrandaydı. *Ah, kahretsin.*

Sırıttı. "Bugün *Instagram*'da iyi bir şeyler var mı?"

Koltuğa doğru paldır küldür yürüdüm ve telefonumu kaydırdım, sonra güvenli yerime çekildim. "Balık tutmak nasıldı?"

"Harika," diye cevap verdi. "Benden kaçıyordun."

"Evet." Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu.

"Nedenini söylemek ister misin?"

"Çünkü beni öptün."

İç çekti, cesaret gösterisi kayboldu. "Bu bir hata mıydı? Hata gibi gelmedi ama eğer öyleyse özür dilerim."

"Hayır." Belki akıllıca değildi fakat kesinlikle hata değildi. "Özür dileme."

"Seninle konuşmayı seviyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Yani seni öpmeyi de seviyorum ama seçim yapmak zorunda kalırsam konuşmayı seçerdim."

"Gerçekten mi?" Başımı eğip yüz ifadesini inceledim. Çok samimiydi.

"Haftanın her günü."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Ben de konuşmayı seviyorum."

Shaw'yla konuşmak çoğu insanla konuşmaktan farklıydı, özellikle de tamirhanedeki adamlarla. İyi bir dinleyiciydim, her zaman ofiste müsaittim, o yüzden içlerini dökmek istediklerinde Emmett ve Leo'nun geldiği kişi ben oluyordum. Bryce'la tanışana kadar Dash de öyleydi. Ancak ne olursa olsun, her zaman erkeklerin koruma modunda oldukları için kendilerini biraz geri çektiklerini hissediyordum.

Shaw beni kendi gerçeklerinden korumuyordu.

Bu yüzden ben de kendi gerçeklerimin ardına saklanamazdım.

"Kafam karışık," diye itiraf ettim.

"Eski sevgilin yüzünden mi?"

Alayla güldüm. "Hayır. O sadece bir anı. Çünkü sen, sensin. Seni takip eden milyonlarca insan var. Dünyanın dört bir yanından insanlar seninle bir tür bağ kurabilmek için *Instagram*'ını takip ediyor. Bu şöhrete alışmak benim için çok zor."

"Bu gerçek değil."

"Değil mi? Çünkü *gerçekten* ünlüsün gibi görünüyor."

"Şöhret gerçek ama o adam, o imaj gerçek değil. Bu gerçek." Elini gövdesinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İstediğimden daha fazla zamanımı spor yaparak geçiriyorum. Koşmaktan nefret ediyorum ama haftada en az dört kez gidiyorum. İmzalarım tamirhanedeki kontratınıza attığım imzaya hiç benzemiyor. İki gülümsemem var: Kameralara ve kamera olmayan yerlere."

"Kameralara nasıl gülümsüyorsun?"

Bana gösterdi. *Google*'da bulduklarımdandı. Sosyal medyada gördüklerimden.

"Kameralara olmayan gülümsemen nasıl?"

Koltuktan kalkıp oturma odasına geçti ve bana yaklaştığı alanı doldururken ayaklarım halıya yapıştı.

Bu inanılmaz kaçış rotalarına sahiptim fakat onları kullandım mı? Hayır, orada öylece durdum ve Shaw'nın kafa karıştırıcı, muhteşem dudaklarını dudaklarıma bırakmasına izin verdim.

Öpücük kısa ve yumuşaktı. Hayatımın en iyi öpücüğü değildi -mutfak öpücüğü öyleydi- ancak bu en tatlısıydı.

Sonra Shaw beni bıraktı, arkasına yaslandı ve işte oradaydı. Tarihteki en göz kamaştırıcı, en güzel şekilde yakışıklı gülümseme.

"Ah, siktir," diye inledim ve alnımı göğsüne dayadım. Dik durduğumda sadece göğüs kafesine ulaşabiliyordum. "Burada beni öldürüyorsun."

Kıkırdadı. "Beni gülümsetiyorsun."

"Kapa çeneni." Yan tarafını çimdikledim, kahkahasını daha da derinleştirirken kafamı kaldırıp o gülümsemeyi içime çektim. "Belki de kafam karıştı çünkü bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

"Çok da iyi değil. Eğer çok iyi olsaydı, sen California'da yaşardın, ben de bir ay içinde veda etmek zorunda kalmazdım."

Gerçeklik etrafımıza çökerek ikimizi de ayılttı.

Shaw *gerçek* bir komşu değildi. Gelip geçiciydi. Yakında vedalaşacaktık ve onunla tek bağlantım sosyal medyada, sinema salonunda olacaktı. Onu dünyayla paylaşacaktım, kameralara gösterdiği gülümsemeleriyle sınırlı olarak.

Ancak bu gece onu paylaşmak zorunda değildim.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye sordum.

"Dışarı çıkabiliriz."

Burnumu kıvırdım. "Neden beni sürekli dışarı yemeğe çıkarmayı istiyorsun?"

"Ailemde hep böyle bir şey vardı." Omzunu silkti. "Ayda bir kez dışarıda yemek yemeye giderlerdi, o da sadece ayda bir kez. Tek gelirleri vardı ve dört çocukla sık sık restorana gidemezlerdi, o yüzden bu büyük bir meseleydi. Annem biz çocuklar için bütün günü evde geçirir, temizlik yapar, çamaşır yıkardı. Sonra giyinirdi, böylece babam eve geldiğinde o da gitmeye hazır olurdu. Üniformasını çıkarır, pantolonla kolalanmış bir gömlek giyerdi. Sonra da randevuya giderlerdi. Ben pek kimseyle çıkmam ama gitmeden önce en azından bir kez seninle çıkmayı çok isterim."

Haftalar önce Genevieve'e birileriyle çıkmak istediğimi söylememiş miydim? Shaw'nın karşımda oturan adam olmasını istememiş miydim?

Yine de bunu yapamazdım. Bu Shaw'yla atmaya hazır olmadığım bir adımdı. Beni ilgi odağı hâline getirmişti, bu yalnızken iyiydi. Ancak toplum içinde? Henüz değildi. Ayrıca kesinlikle tamirhanedeki adamlara söylemeden önce olmazdı.

Shaw'yla yemeğe çıkarsam tüm kasaba bunu öğrenirdi ve Clifton Forge'ta dedikodular hızla yayılıyordu. Herkes çıktığımızı ya da benim Shaw'yı yara bandı olarak kullandığımı veya onun minik kaçamağı olduğumu düşünecekti. Muhtemelen bunların ve daha fazlasının bir kombinasyonu olurdu.

Shaw'yla geçirdiğim zamanın tadını kendi koşullarımda çıkarmak istiyordum.

"Hayır."

Yüzü düştü. "Ah. Bu hikâyenin işe yarayacağını düşünmüştüm. Yani, az önce uydurdum ama..."

"Ne?" Koluna bir şaplak attım. "Ciddi misin?"

Kahkaha attı. "Sadece şaka yapıyorum. Hikâye doğru."

"Sana inanabilir miyim bilmiyorum."

"Annemi arayıp sormak ister misin?" Elini cebine soktu.

"Telefonunu kaldır." Kaşlarımı çattım. Kesinlikle annesini aramayacaktım. "Onun yerine burada yemek ister misin?"

"Elbette." Başparmağını yanağımda gezdirdi ve ayak parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu. Reddedişimi açıklamamı istemedi, tekrar çıkma teklif etmedi. Belki de yalnız olursak başka bir öpücük için daha fazla şansı olacağını düşünüyordu.

Doğru düşünmüştü.

Ben patates cipsli basit hindili sandviçler hazırladıktan sonra ikimiz terasta buluştuk. Sorunsuz bir yemek, yalnız olmadığım için özel hâle gelmişti.

"Çekimler nasıl gidiyor?" diye sordum yemek yerken.

"İyi." Başını salladı. "Programa uygun gidiyoruz, bu önemli. Bazı zor günler geçirdik ama üstesinden geliyoruz. Umarım..."

"Neyi umuyorsun?"

İç çekti. "Umarım iyi bir iş çıkarıyorumdur."

Yüzünde güvensizlik görmek tuhaftı. "Çıkarıyorsun."

"Belki de."

"Çıkarıyorsun. Sen iyi bir oyuncusun, bunu biliyorum çünkü her filmini en az iki kez izledim. İyi bir iş çıkarıyorsun."

Gözlerindeki ışıklar dans etti. "İki kez mi?"

"Bu senin egonu şişirecek mi?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ, geri tepti," diye mırıldandım.

Shaw başını arkaya bıraktı ve bulutsuz mavi gökyüzüne bakarak kahkaha attı.

Bir cips çiğneyip gülümsememi gizledim.

Kahkahası müzik gibiydi; ne kadar çok duyarsam o kadar farklı notalar çıkarabiliyordum. Gülüşü gibi, gerçek olduğunda farklıydı. Daha boğuktu, boğazının derinliklerinden geliyordu. Ham ve işlenmemişti. Bacaklarımın arasında yemekten sonra da sürecek bir nabzı ateşledi.

"Eski sevgilinden haber var mı?" diye sordu.

"Hayır." Jeremiah'nın numarasını engellemiştim, böylece aramaya çalışsa bile haberim olmayacaktı ve tamirhanede bana ulaşmaya çalışmamıştı.

Warriorlar, Tucker'la yaptığı telefon görüşmesinden beri Dash'le temasa geçmemişti ve hepimiz onun işleri yoluna koyduğunu umuyorduk. Ancak risklere karşı kör değildim. Leo işleri berbat etmişti ve gecelerini *The Betsy*'de diken üstünde geçirdiğinden şüpheleniyordum.

"O gün bir şey söylemiştin, Leo'nun nişanlının kıçını tekmeledikten sonra buraya geldiği gün. 'İhtiyacımız olmayan bir sorun yaratıyorsun,' dedin. Ne demek istedin? Burada bir şeyler kaçırıyorum, değil mi?"

Evet, kaçırıyordu. "Eğer sana bir şey söylersem, bunun filmde geçmeyeceğine dair söz verebilir misin?"

Shaw kaşlarını çattı ve bana ters ters baktı. "Bunu sormana bile kızdım."

Sözlerimi tekrarlayarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Sadece... sana güveniyorum."

"Güveniyor musun?"

"Evet." Bakışmayı sürdürdüm. "Sana güveniyorum."

Ancak Tin Gypsyler ve Warriorlar o kadar uzun zamandır sırrımızdı ki, kelimeleri ortaya dökmek garip geliyordu.

"Jeremiah, eski sevgilim, bir motosiklet kulübüne katıldı. The Arrowhead Warriorlar. Draven ve Dash hâlâ Tin Gypsyleri yönetirken, onlar birbirlerine rakiptiler."

"Adlarını duymuştum. Gazetede Bryce, Draven'ın av bıçağını çalıp Amina'yı öldürenin üyelerinden biri olduğunu yazmıştı."

Aslında Marcus'tı, bir Warrior kılığına girmişti çünkü rekabeti biliyordu. Yine de akıllı davranmıştı. Geçmişleri göz önüne alındığında herkes hemen Warriorlardan şüphelenmişti.

"Jeremiah, sonsuz derecede aptallığıyla, onların kulübüne katılmak istediğine karar verdi. Birlikte kalmamıza rağmen yıllar önce Ashton'a taşındı. Bu da benim sonsuz derecede aptallığımdı."

"Sen aptal değilsin," diye azarladı Shaw.

"Hayır, öyleyim. Konu Jeremiah'ya gelince, orada çok fazla aptallık var." Bir başka kaş çatışını daha savuşturdum. "Her neyse, Jeremiah bir Warrior. Leo ise bir Gypsy."

"Düşmanlar."

"Aynen öyle." Başımla onayladım. "Jeremiah başına geleni hak etti ama kulübün bir üyesine bulaştığında hepsine bulaşmış olursun. Warriorlarla sorun yaşamak istemiyoruz. Arkadaşlarımın zarar görmesini istemiyorum."

"Hımm." Shaw başını salladı. "Eski sevgilin adi bir şerefsiz gibi görünüyor."

Sırıttım. "Haksız değilsin."

"Bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin ama neden onunla kaldın?"

Bu soruyu haftalardır kendime soruyordum. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Uzun bir geçmişimiz var ve sanırım bu ona karşı olan hislerimi gölgeledi. Ancak artık bitti, önemli olan da bu."

"Emin misin?" Shaw doğrulup uzun bacaklarını sandalyelerimizin arasında salladı. Yakın olmak için dirseklerini dizlerine dayadı. "Benden kaçmanın nedeninin eski sevgilini unutmak için zamana ihtiyacın olması olabileceğini düşündüm."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bitti."

Kalp kırıklığı, aşağılanma da solup gidiyordu. Aslında ihtiyacım olan tek şey, Jeremiah'nın düğün günümüzdeki ihanetini bir hediye olarak görmek için biraz zamandı. Bana özgürlüğümü vermişti.

Teşekkür etmeyecektim fakat artık kızgın değildim.

"Bu seni öpmeye devam edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Doğruldum ve bir dizimi onunkinin arasına geçirerek duruşunu taklit ettim. "Bir ay boyunca burada mısın?"

"Çekimler planlandığı gibi giderse."

"O zaman bir anlaşma yapmaya ne dersin? O çok istediğin akşam yemeğini bir ay boyunca her gün bir öpücükle takas edeceğim."

"Hiç düşünmeden." Elini uzattı. "El sıkışalım."

Elim onun avucuna kaydı.

Sonra gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi ve bugünün öpücüğünü aldı.

13. Bölüm

Shaw

Presley, arkadaşlığımızı -ilişkimizi- dünyadan saklıyordu. Sebebini pek açıklamamıştı ama ben anlıyordum. Bu yaz düğünden sonra bir kez kasabanın diline düşmüştü ve kendini herkesin önünde bana bağlamasına, tüm bunları tekrar yaşamasına gerek yoktu.

Birkaç hafta içinde Clifton Forge'tan ayrılacaktım, o da dedikodularla uğraşmak için burada olacaktı. Eğer Presley onun küçük, yaramaz sırrı olmamı istiyorsa, bu oyunu oynardım. Bunun alternatifi ona hiç sahip olmamaktı ve bu da bir seçenek değildi.

Çekim yapmadığım geceler onun evine gidiyordum. Bana yemek yedirmesine izin veriyordum, sonra onu anlamsızca öpüyordum. İşler sevişmenin ilerisine geçmeden önce, müsaade isteyip soğuk bir duş almak için eve gidiyordum.

Onun kapalı kapısının ardında her şey kolaydı. Rol yapmak yoktu.

Ancak bugün tamirhaneye girip onu kollarımın arasına almamak için kendimi tutmam gerekecekti. Belki, izleyen kimse yoksa, dudaklarının tadına bakabilirdim.

Tamirhaneye yaklaştığımda umutlarım suya düştü. Her zamanki park yerim kapılmıştı. Her yer doluydu. Sokağa park etmek zorunda kalmıştım, içeri girdiğimde kaosla karşılaştım. Tek bir koltuk bile boş değildi. Clifton Forge'taki herkes bugün yağını mı değiştiriyordu?

Presley telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırırken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Harika. Üçte görüşürüz."

Kapının yanında durduğumu gördü ve kısa bir an için gülümsedi. Sonra ya benim onun küçük, yaramaz sırrı olduğumu ya da yapacak milyonlarca başka işi olduğunu hatırladı -ikincisini tercih ederdim- ve sandalyesinden fırladı, yazıcının üzerindeki bir parça kâğıtla askıya asılı bir dizi anahtara ulaşmak için çabaladı. Bekleyen müşteriler kahve içip sohbet ederken ve burunlarını telefonlarına gömerken, yanımdan hızla geçerek dükkânın kapısından içeri uçtu.

Tüm sandalyeler dolu olduğu ve sigorta feragatnamesini imzaladığım için dükkâna yöneldim. Isaiah'yı bir alet tezgâhının yanında durmuş, bir mataradan su içerken buldum. "Selam."

"Selam," dedi ağzını silerek. "Motoru almaya mı geldin?"

"Evet." Ellerimi birbirine vurarak gülümsedim. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gel bakalım." Sırıttı ve dükkânın içinde onu takip etmem için çenesiyle işaret verdi.

Daha önce tanışmadığım iki tamirci de birer arabayla meşguldü. Emmett üçüncüsünün kaputuna vurdu ve başıyla selam verdi. Presley ortalıkta görünmüyordu.

Nasıl ortadan kaybolmuştu? Etrafa bakındım, aradım ve sonunda otoparktan içeri doğru koştuğunu gördüm.

Emmett'a bir çift anahtar fırlattı ve bana bir bakış bile atmadan ofise geri döndü.

Bu canımı yaktı.

O, odadayken dikkatimi çekerdi fakat aynı durum onun için geçerli değildi. Beni görmezden gelmekte şaşırtıcı derecede zorlanmıyordu. Muhtemelen egom için iyi bir şeydi ancak... *Kahretsin, kadın.*

"Seni buralarda pek görmedim," dedi Isaiah ve beni uzak köşeye doğru yönlendirdi.

"Evet, meşguldüm." Onu sadece bir gün izlemiştim. "Ben, şey... O gün seni motor üzerinde çalışırken izlememe izin verdiğin için teşekkür ederim. Ondan sonra fark ettim ki..." Presley fark etmemi sağlamıştı. "Başında dikilip seni gözlemlemem zor olabilir. Sana engel olmak ya da kırgınlık yaratmak istemedim."

Isaiah yavaşladı, bana dikkatle baktı. "Minnettarım."

"Pekâlâ, bitti mi?" Elimi bir muşambayla örtülü makineye doğru salladım.

"Evet." Muşambayı çektiğinde altından pırıl pırıl siyah bir motosiklet çıktı. Parmaklarım benzin deposunu gözden geçirdi. Makine gerçekten bir sanat eseriydi. Daha yakından bakmak için eğildim. Depo parıldayan bir siyaha boyanmıştı ama parlak yüzeyde mat siyah alevler gizliydi. "Vay canına."

"Hadi dışarı çıkaralım." Isaiah ayak parmağıyla destek ayağını kaldırdı ve iki elini gidonun üzerine koyarak açık bölme kapısından güneş ışığına doğru yönlendirdi.

İçeride ne kadar muhteşemse, dışarıda da o kadar görkemliydi. Bu motosiklet yollar içindi. Bir filmde olması gerekiyordu. "Ben... diyecek bir şey bulamıyorum. Teşekkür ederim."

"Onu bir tura çıkarmalısın." Isaiah başıyla koltuğu işaret etti.

"Kesinlikle." Motoru ondan aldım ve koltuğu bacaklarımla sardım.

Yıllardır motosiklete binmemiştim fakat bir zamanlar, düzenli olarak polis karakoluna gidip gelmiştim. Motoru çalıştırdım, gümbürtü damarlarımda bir heyecan dalgası oluşturdu.

Güneş gözlüğümü gözlerimin üzerine indirdim, Isaiah'ya sırıttım ve caddeye doğru sürdüm. Geçerken ofise baktığımda, Presley'nin dışarıda kaldırımda durduğunu gördüm; eli gözlerini kapatıyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı.

Belki de beni tamamen görmezden gelmiyordu.

Ben de gülümsedim.

Sonra hızla uzaklaştım, sokaklarda hızla ilerlerken makinenin gücünü açığa çıkarıyordum. Son yıllarda harcadığım en iyi doksan bin dolardı.

İki film sahnesi için kullanacaktık ama sonra benimle birlikte eve gelecekti. Bu *benim* motorumdu.

Tekerleklerin altında yatan yol pürüzsüzdü ve motosiklet bir rüya gibi akıyordu. Onu saatlerce kullanmaktan başka bir şey istemiyordum fakat bugün çekimler için mekânda olmam gerekiyordu. O yüzden otuz dakika sonra, saçlarım rüzgârda savrulmuş, gülümsemem yerimde sabitlenmiş bir hâlde tamirhaneye yöneldim.

Bu gece, benimle görülmesi hakkında ne düşünürse düşünsün, Presley'yi bir gezintiye çıkaracaktım. Sıkı kalçalarını kalçalarıma bastırmasını hissetmek istiyordum. Göğsünü sırtıma yaslamak, nefesinin fısıltısını boynumda hissetmek istiyordum.

Motoru otoparka park ederken, "Ee?" diye sordu Isaiah. Emmett bize katılmak için dışarı çıktı.

"Harika bir motor." Onunla tokalaşmak için elimi uzattım. "Teşekkürler. İnanılmaz bir iş çıkardın."

"*Hollywood*'daki arkadaşlarına söyle." Emmett kıkırdadı. "Yılın her günü bunun gibi projeler yaparız."

"Olmuş bil." Onlara memnuniyetle iş gönderirdim. "Onu burada bırakmamın sakıncası olur mu? Arabayla geldim ama bugün daha sonra benimle gelip onu alacak birini bulabilirim."

"Senin evine götürebiliriz," diye teklif etti Isaiah. "Sorun değil."

"Emin misiniz?" Bu, Shelly'yi ya da başka bir ekip üyesini tamirhaneye getirmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Film ekibiyle tamirhane arasında net bir sınır vardı ve bunun böyle kalmasını istiyordum.

"Öğle yemeğinde bırakırız." Emmett başıyla onayladı. "Anahtarları Presley'ye bırakırız."

"Kulağa hoş geliyor." İkisi de gitmek için döndü ama ben onları durdurdum. "Size bir soru sorabilir miyim?"

Isaiah döndü ve başını salladı.

Emmett da aynısını yaparak dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne oldu?"

"Presley'nin eski sevgilisi. Bir sorun yaratacak mı?"

İkisi birbirlerine baktı.

"Sana ne bundan?" Emmett'ın gözleri kısıldı.

"Ben bir polistim. Tehlikede olup olmadığını bilmek istiyorum."

Emmett, "Hayır," dediği anda Isaiah, "Belki," dedi.

Omurgam kaskatı kesildi. "Belki mi?"

"Eski sevgilisi tam bir şerefsiz." Isaiah, Emmett'ın bakışlarını görmezden geldi. "Ona zarar verecek mi? Muhtemelen hayır

ama ondan uzak durması gerekiyor. Kötü bir grupla bağlantısı var. Onu etrafta görürsen bize haber vermelisin."

"Eski sevgilisinden korkmuyorum." Ya da onun motosiklet kulübünden.

"Bilmediğin şeyler var," dedi Emmett. "Presley sana ne söylemiş olursa olsun, ikinizin de bilmediği şeyler var, bu yüzden onu etrafta görürsen kahraman olayım deme. Bizi ara."

Ses tonundaki bir şey, samimiyet ve koruyuculuk, başımı onaylarcasına sallamama neden oldu. "Pekâlâ."

Clifton Forge'taki zamanım dolana kadar Presley'ye göz kulak olmak için elimden geleni yapacaktım. Ben buradayken, o benimdi.

Son bir el sallayışla otoparktan caddeye doğru yürüdüm. Ofisin penceresinden Presley'nin telefonda olduğunu gördüm. Dikkati dağılmışken içeri girip yanağına bir öpücük kondurmak istedim ama bunun için beni azarlardı.

Bu yüzden bekledim, dürtümü derinlere gömdüm, ta ki bu gece yeni motorumun üzerinde o öpücüğü talep edene kadar.

***

"Bu çok güzel bir manzara." Omzumun üzerinden, gözlerini uzaklara dikerek nefes aldı.

"Montana'da muhteşem gün batımları var."

Mırıldanarak onayladı ve yanağını omzuma bastırdı. Presley arkamdayken otoyol boyunca yaptığım yolculuk hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Onun bana yaslanması, küçük bedeninin benimkine sıkıca sarılması hem mutluluk hem de ıstırap vericiydi.

Kenara çekip güneşin batışını izlemek için tenha bir yer bulduktan sonra bile inmemişti. Hâlâ oradaydı, kollarını belime dolamış, yanağını omzuma yaslamıştı.

Elim bacağındaydı ve başparmağım dizini çevreliyordu. Her turda nefes almak daha da zorlaşıyordu. Parmağımın kot pantolonuna her vuruşu, bacaklarındaki bol kotu yırtıp hiçbir şey giymeden nasıl göründüğünü öğrenmeyi dilememe neden oluyordu.

Eve varana kadar iki soğuk duş almam gerekecekti.

Günüm sette, yarınki çekimin provasını ve Cam'in memnun olmadığı küçük bir sahnenin tekrar çekimini yaparak geçti. Bazı günleri tekrarlanan çekimler için ayırmıştık fakat kimse onları kullanmak istemiyordu. Strese neden oluyorlardı ve çekim programımızın son yarısına girdiğimiz için stres seviyeleri zaten yükseliyordu. Neyse ki, Cam tekrarlanan çekimden memnundu. Ben de oyuncularla ekip akşam yemeği için çadıra çekilmeden önce sıvışmayı başarmıştım.

Shelly zaten her gece kaçtığım için benimle uğraşıyordu. Moral desteği için orada olmamı istiyordu.

Üzgünüm, Shelly. Presley moral desteğinden daha önemliydi.

Evime vardığımda motorum garaj yolundaydı. Presley'nin *Jeep*'i normal yerine park edilmişti. Sırt çantamı eve bıraktıktan sonra kapısına koşmuş, kapıyı çalar çalmaz elinden tutup onu dışarı sürüklemiştim.

Onu motora bindirip garaj yolundan çıkmıştım. Sevinç çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu. Planım kasabadaki yollara sadık kalıp otuz dakika sürmekti ancak o, otoyol tabelasını işaret etmişti ve yola koyulmuştuk.

Kasabadan seksen kilometre uzakta, geniş, çakıllı bir yol kenarı olan bir tepenin zirvesine ulaşmıştık. Buraya park etmiş, vites kolunu indirmiş, güneşin ufka doğru yol alışını izlemiştik.

Saçları benimki gibi yüzüne doğru savrulmuştu. Bir dahaki sefere ona kask takacaktım ama bugün için ikimiz de güvenliği önemsemiyormuş gibiydik. Bu gece macera, rüzgâr ve açık yoldan ibaretti.

Böyle gecelerde, bir insanın neden şehirde yaşamak istediğinden emin değildim. Ovalar altımızda yayılıyor, dağlar uzakta yükseliyordu. Üstümüzde, uçsuz bucaksız safir gökyüzünde birkaç yıldız parlıyordu.

En az bir saat daha hava aydınlıktı fakat akşam alacakaranlığa dönerken, Montana'nın büyüsü kalbime doğru yolunu buluyordu.

Veya belki de Presley'nin büyüsü.

"Bugün seni öpmek için can atıyordum," diye fısıldadım kulağına. "Neredeyse öpüyordum."

Gözleri alçaldı. "Shaw, biz..."

"Biliyorum. Ben geçiciyim. Dedikoduya ihtiyacın yok. Anlıyorum ama bu seni daha az öpmek istememi sağlamıyor."

"Eğer insanlar bilirse, eğer çocuklar bilirse, bu her şeyi daha da karmaşık hâle getirir." Tamirhanedeki adamların zaten bildiğinden şüpheleniyordum ancak onun hayallerini yıkmayacaktım. "Bunu gizli tutacağım ama yalnız kaldığımızda, tamamen benimsin."

Sırıttı ve bacağını motordan atmak için beni bıraktı. Kayalığın kenarına kadar yürüyüp ayaklarının altındaki gün batımını seyretmesini bekliyordum. Bunun yerine, manzaraya sırtını döndü ve kollarını boynuma dolayarak kucağıma oturdu. "Artık yalnızız."

Dudaklarım onunkilerle birleşti ve onu bütün gün öpmek istediğim şekilde öptüm. Dillerimiz, ikimizin de kazandığı dağınık, ıslak bir düelloda çarpıştı. Güneş gözden kaybolmaya devam ederken, Presley'ye olan ihtiyacım bir düzine duşun bile söndüremeyeceği bir yangına dönüşmüştü.

"Yavaşlamalıyız." Nefes nefese kalarak dudaklarından ayrıldım. "Aksi takdirde duramayacağım."

Elleri yüzüme yanaştı. "Peki ya durmanı istemiyorsam?"

Ağzım beş karış açıldı. Zaten sertleşmiş olan aletim sızlamaya başladı. *Lütfen onu doğru duymuş olayım.* "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir ayımız var." Kafalarımızın üstündeki gökyüzüyle eşleşen o mavi gözleriyle bana baktı. "Sen gideceksin ve ikimiz de yolumuza devam edeceğiz. Ancak şimdilik, yalnızken..."

"Bunun tadını çıkaralım."

"Evet." Gülümsedi ve dudaklarını çenemin alt tarafına daldırarak öpücüklere boğdu.

Homurdandım, aletim fermuarımdan çıkmak için yalvarıyordu. Onu kendime çektim, sıkıca tutarak ikimizi de makinenin üzerinden kaldırdım.

Onu motorun üzerinde becermekten başka bir şey istemezdim ancak motor yepyeniydi ve bu çok sert, hızlı olacaktı. Dengeme o kadar da güvenmiyordum. Uzakta, iki çınar ağacının kısmen yoldan koruduğu bir piknik masası vardı.

Masaya doğru yürürken bacakları bana sarıldı; dudakları boynumu emiyor, yalıyordu.

Onu masanın kenarına oturttuğumda elleri doğruca kot pantolonuma gitti. Kemerinin kayışını çekiştirerek gevşettim, böylece kot pantolonu kalçalarının üzerine döküldü, kremsi teni ve iç çamaşırının siyah danteli ortaya çıktı.

"Prezervatif cebimde."

Cebimi karıştırırken kaşlarını kaldırdı. "Bunu bekliyor muydun?"

"Bunu umuyordum." Kıkırdadım, dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Çok umutluyum."

Prezervatifi alırken dudakları dudaklarımda gülümsedi.

Bir elimi göğüs kafesinin ortasına koydum, omzumun üzerinden karşıdan gelen trafik olup olmadığını kontrol ettim. Yol boştu -park ettiğimizden beri tek bir araba bile görmemiştik- ve ağaçlar solan ışıkla birlikte bizi koruyordu.

Kot pantolonunun düğmesini açtım, fermuarı aşağıya çektim, gerçi onu kaydırarak da çıkarabilirdim. Presley kalçasını açılandırarak dizlerine doğru indirmeye yardım etti. Ayakkabılarını iterek çıkardı ve kot pantolonu botlarımın yanında, çakılların üzerine yığıldı. Parmaklarım tenini okşuyor, bacaklarının üzerinde iz sürüyordu.

Dışarıdan başladım, sonra içeri doğru ilerledim, önce dizine, sonra bir santim yukarı ilerledim. Bir santim aşağı, iki santim yukarı. Parmaklarım iç çamaşırının ağ kısmından birkaç santim uzakta kalana kadar.

Başparmağımı örtülmüş aralığından yukarı doğru sürükledim.

"Shaw," diye inledi, dokunuşumun altında kıvranıyordu. "Oyun oynamayı bırak."

"Oynamayı severim."

Presley bir dirseğinin üzerinde doğruldu, göğsü dalgalanıyordu. "Sonra oynarsın. Kapalı bir kapının ardında olduğumuzda. Şu anda içeri girmene ihtiyacım var."

Sesindeki çaresizliğe bayılmıştım. Kontrolümü parçaladı ve üzerine doğru eğildim, kokusunu içime çekerek burnumu dantel iç çamaşırının üzerinde gezdirdim. Göbeğine, düz karnına, sıkı göğüslerine oturan beyaz Clifton Forge Tamirhanesi tişörtünün üst kısmına öpücükler kondurdum. Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturdum, kotumun fermuarım açıp kendimi özgür bırakırken onu öptüm.

Elinden prezervatifi alarak aletimin üzerinde yuvarladım ve dilimi ağzından çıkardım. Arkama yaslandım, tek bir çekişle dantel iç çamaşırını parçaladım. Presley gökyüzüne doğru kahkaha attı. "Hep bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istemişimdir. Bir erkeğin iç çamaşırımı yırtması."

"Öyle mi?" Dudaklarına fısıldamak için eğildim. "Başka ne gibi fantezilerin var?"

"Devam et, belki öğrenirsin."

Kıkırdadım, çenemdeki kirli sakalın çenesine sürtünmesine ve serin esintinin dudaklarında bıraktığım ıslaklığı yıkamasına izin verirken nefesindeki her ürpertiyle kesintinin tadını çıkarıyordum.

Aramıza uzandım, aletimi kavrayarak girişine doğru sürükledim. İnledi, sesi yüksek ve uzundu çünkü burada itiraz edecek lanet bir ruh yoktu.

Presley avazı çıktığı kadar bağırabilirdi ve bunu sadece kuşlar duyardı. Adımı haykırmasını duymayı çok isterdim.

Onu gererek öne doğru ilerledim. Derinlere girmemek ve kaygan, ıslak sıcaklığının nabzını hissetmemek için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyordu. Ancak sabırla birlikte hareket ettim. Her derine indiğimde yer değiştiriyor, bedenime uyum sağladıkça nefesi kesiliyordu. "Büyüksün."

O ise küçücüktü. Bunun rahat bir uyum olacağını biliyordum ve patlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Bunu onun, ikimiz için de iyi hâle getirmek istiyordum.

Parmaklarım aramızda yayıldı, bizi birlikte sallarken ıslak kıvrımlarını birbirinden ayırdı, sonunda beni alabileceği kadar derine indim. Presley'nin gözleri sıkıca kapanmıştı.

"İyi mi?"

Dudağını ısırdı. "Hareket et."

Kahretsin, evet. Dizlerini tuttum, geri çekilirken bacaklarını kaldırdım. İleri doğru sürüp kökümü klitorisine sürttüğümde nefes nefese kaldı. Elleriyle masayı kavradı.

"İnanılmaz hissettiriyorsun, bebeğim."

"Sen de öyle." Bir eli, elime uzandı.

Onu tuttum, parmaklarımızı birbirine bağladım ve tekrar içeri ittim. Kot pantolonum daha da aşağı düştü.

Tanrım, çıplak olmasını istiyordum. O tişörtün gitmesini ve Presley'nin altımda yayılmasını istiyordum, böylece pembe göğüslerini izleyebilecektim. Ancak bir yarayı kaşıyorduk. Gökyüzünün altında gevşiyor, sevişiyorduk.

Yarın ya da belki bu gece, keşfetmek için zaman ayıracaktık. Hızım arttı, masanın üzerinde kıvranana kadar ona defalarca çarptım. Onu sertçe kavradığımda görüşümde beyaz noktalar oluştu; etrafımdaki kenetlenmesini seviyordum.

"Shaw." Uyarıcı bir şekilde güçlükle soludu. Derine, sertçe indim ve bacağını bıraktım. Aramızdaki sinir yumağını bulup üç kez okşadım. O paramparça olmadan önce sırtı masadan kalktı, inleyişleri yaklaşan gecede kayboldu.

İnlemeleri yatıştığında bu sefer kısa ve sert hamlelerle tekrar okşamaya başladım. Oluşan baskının beni tüketmesi uzun

sürmedi. Presley'nin eli hâlâ benim elimdeyken ve kokusu gece havasında süzülürken bıraktım.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde onun üzerine yığıldım. "Lanet olsun."

Boştaki elinin parmakları saçlarıma daldı. "Lanet olsun."

Gitmesine izin vermek istemiyordum ama verdim. Ayağa kalktım, kayarak çıktım ve kot pantolonunu alıp tozları silkeledim. Presley kemerini bağlarken ben de kendi kotumu çekip çıkardım, prezervatifi masanın birkaç adım ilerisindeki çöp kutusuna attım.

Motora doğru ilerlerken hiç konuşmadık. Önce ben bindim, o arkamdan bana sarılırken motoru sabitledim.

Sonra kendisini vücuduma dolayıp sıkıca tutunurken iç çekti.

"Gördün mü?" Şakağını öptüm. "Homurdanmıyorum."

Eve dönerken kahkahalarının sesi motorun gürültüsünü bastırıyordu.

14. Bölüm

Shaw

Luke Rosen'ın elini sıktım. "Seni görmek güzel."

"Bira için teşekkürler. İşi bırakıp tekrar balığa çıkma konusunda fikrini değiştirirsen beni ara."

"Keşke yapabilsem."

Luke polis şefi olduktan sonra ilk kez tatile çıkacaktı ve iki haftasını nehirde geçirecekti. Geceleri kamp kuracak, yıldızların altında uyuyacaktı. Cep telefonu yok. Duş yok. Program yok.

Yolculuk kulağa harika geliyordu fakat gitmemin imkânı yoktu. Çekimlerle çok meşguldük ve her boş saniyemi Presley'yle geçirmek istiyordum.

Belki bir gün geri dönerdim. Luke'la ben, Los Angeles'ta SWAT'tan bazı adamlarla takıldığımız bir yeri hatırlatan köhne bir bar olan *The Betsy*'de polis sohbetleri ve biralar eşliğinde kaynaşmıştık. Ayrıca bir öğleden sonra beni balık tutmaya götürmüş, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey tattırmıştı.

"Başka bir zamana söz mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

"Los Angeles'a gelirsen bana haber ver."

"Veririm." Güneş gözlüğünü taktı, sonra da kamyonetine dönerek el salladı. "Kendine iyi bak, Shaw."

"Sen de." Ben de el salladım, sonra çakıllı park yerinin diğer ucundaki *Escalade*'e doğru yürüdüm.

Cebimden çıkardığımda telefonumda beş mesaj vardı. Hepsi de Shelly'den gelmişti. Tam teşekküllü acil durum modundaydı, son gecikmelerimizi hesaba katarak çekim programını nasıl yeniden düzenleyeceğini çözmeye çalışıyordu.

Çok iyi gidiyorduk, her şey planlandığı gibiydi. Dacia uzun zaman önce ayrılmıştı, bu da setteki ortam için bir nimetti. Oyuncularla ekip iyi geçiniyordu. Cameron mutluydu. Shelly sürekli gülümsüyordu.

Sonra bu hafta her şey boka sarmıştı.

Her şey ekipte dolaşan bir soğuk algınlığıyla başlamıştı. İlk Cameron kapmıştı, sürekli öksürüyor ve hapşırıyordu. Sonra da kameramanlara geçmişti. Oradan da virüs hızla yayılmıştı.

İnsanlar perişan hâldeydi. Her sahnenin çekimi iki kat daha uzun sürüyordu çünkü Cameron çok mutsuzdu. Hiçbir şey yeterince iyi değildi. Senaryo değişikliklere uyum sağlamak için şekil değiştiriyor, ben de durumu daha da kötüleştirmemeye çalışarak dilimi tutuyordum.

Bu tür şeyler tüm filmlerde olurdu, çektikçe evrim geçirirdiniz fakat bu aşırı bir hâl almaya başlamıştı. Sabah bir dizi replik provası yapıyordum ve öğleden sonraki konuşmam tamamen yeni oluyordu. Tek şansım hasta olmamaktı çünkü enfeksiyonlu motelden uzak duruyordum. Yemeklerimi ayrı yiyor, geceleri eve gidiyordum. Aslında, eve gitmiyordum. *The Betsy*'den ayrılırken varış noktam olan Presley'nin evine gidiyordum.

Shelly sonunda Cameron'ı bugünkü sahneleri ertelememiz ve herkesin dinlenmesi için bir gün izin vermemiz konusunda ikna etmişti. O da gönülsüzce kabul etmişti.

Bugün biriken e-postalarıma bakmak ve telefon görüşmelerimi yapmak için biraz zaman harcadım. Annemle telefonda yarım saat konuştuktan sonra kız kardeşlerimin her biriyle görüştüm. Beni hayatlarının her yönüyle ilgili bilgilendirdiler ve bana babamdan bahsetmeyi ihmal etmediler.

Babamla konuşmadım. Babamla konuşmayacaktım.

Ancak annemle kız kardeşlerim bu uçurumun büyümesine izin vermiyorlardı. Bana onun hakkında bilgi veriyorlardı, aynısını ona da yaptıklarından emindim.

Ailemle yaptığım görüşmelerden sonra temsilcim ve menajerimle uzun uzun konuştum, şu ya da bu seçmeler için ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar, *Karanlık Cennet* bittiğinde ara vereceğimi hatırlattım. Yine de zorladılar.

Öğleden sonra erken saatlerde telefonla işim bitti ve Luke'a mesaj atarak bira içmek için buluşmak isteyip istemediğini sordum. Çoktan işten çıkmış, seyahati için eşyalarını toplamış, teknesini hazırlamıştı. Bu yüzden saate bakıp beşe gelmesini, Presley'nin eve doğru yola çıkacağı zamanı beklerken *The Betsy*'de birkaç saat boş boş takıldık.

Presley'yle geçirdiğim son bir hafta en iyilerinden biriydi. Zaman çok hızlı geçiyordu ve gün içinde onunla geçirecek yeterli saatimiz yoktu. Olanları da en iyi şekilde değerlendirmiştik. Evine girdiğim, kapı kilitlendiği anda kıyafetleri çıkıyordu.

Bir haftayı birbirimizi hırpalayarak geçirmiştik. Tüm çekinceleri bir kenara bırakarak birbirimize tutkuyla saldırmış, nefessiz kalana ve onun yatağında bayılana kadar birbirimizi pençeleyip ısırmıştık.

Bu haftanın başlarında, prezervatif zulamı yenilemek için tanınmadan bir benzin istasyonuna girip çıkmayı başarmıştım. Beyzbol şapkaları ve güneş gözlüğüiçin Tanrı'ya şükürler olsun. Cebimde bir tane vardı; Presley'nin kapıyı açıp gömleğimi bir avucuyla kavrayarak beni içeri sürükleyeceği anı bekliyordum.

Kasabanın içinden geçerken sırıttım.

Presley Marks, bir patlamaydı.

Montana için yaptığım planları yerle bir etmişti. Olması gerektiği gibi filme odaklanamamıştım. Luke'la balık tuttuğumuz bir öğleden sonra dışında bölgeyi hiç keşfetmemiştim. Dikkatim küçük komşumdaydı ve Clifton Forge'tan ayrılmam planlanmadan önceki iki buçuk hafta boyunca da öyle olacaktı.

Hiçbirimiz filmin programın dışına çıkmasını istemiyorduk. Bu hem paraya mal oluyordu hem de evlerine, ailelerine dönmek için can atan ekip üyelerini hayal kırıklığına uğratıyordu. Yine de eğer olursa, bu konuda üzülmeyecektim. Presley ile fazladan zaman geçirecektim.

Taahhütlerimi ekim ayına erteleyebilir miydim? Daha önce konuştuğumuzda Laurelin'e sormam gerekirdi. Mekânda çekmemiz gereken bazı sahneler vardı fakat onlar bittikten sonra Montana'ya geri dönebilir miydim? Cadılar Bayramı'nda çocuklar için düzenlenen bir yardım gecesine katılmam gerekiyordu ve on sekiz ay önce çektiğim bir filmi tanıtmak için bazı basın toplantıları yapacaktım. Laurelin'e sorsam homurdanır, kıçımı kaldırıp California'ya dönmemi söylerdi.

Telefonum çaldı, ekrandaki isme bakıp kıkırdadım. "İyi insan lafın üstüne gelirmiş. Ben de tam seni düşünüyordum."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Çoktan duymuşsun."

Sırıtışım kayboldu. "Neyi duymuşum?"

"Ah, şey... Duymamışsın. Ortalıkta dolaşan bir fotoğraf var."

"Ne tür bir fotoğraf?" Mideme ağrı girdi. Dışarıda bir sürü fotoğrafım vardı. Paparazziler tarafından çekilenler. Hayranlar tarafından çekilenler. Halka açık bir yerdeyken her zaman gülümsememi takınmak için elimden geleni yapıyordum çünkü bugünkü teknolojiyle, hiçbir yer güvenli değildi.

"Senin ve bir kadının fotoğrafı. Shaw, biriyle görüşmeye başladığında bana söylemen gerekiyordu, hatırladın mı? Dacia'yla ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Kimseyle görüşmüyorum," diye yalan söyledim. Presley'yi bilmesi mümkün değildi. "Fotoğraf nasıl bir şey?"

"*TMZ* satın aldı ve internet sitesinde yayınladı."

"Ayrıntılar, Laurelin. Fotoğraf nasıl?" Aklıma hemen en kötüsü geldi. Başka bir Dacia olayı gibisi. Birlikte olduğum son kadın kimdi? New York'ta bir seyahat danışmanı. Bir otelin barında tanışmış, o gece birlikte olmuştuk. Ancak bu ne zamandı, dokuz ay önce miydi?

Magazincilerin zaman damgasını önemsemediğinden değildi.

"Kötü bir şey değil. Motosikletin üzerinde senle bir kadın ama *TMZ* senin biriyle çıktığını iddia ediyor."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. *Siktir. Siktir. Siktir.* Presley çıldıracaktı. "Daha fazla detay ver. Başka ne var?"

"Başka ne var bilmiyorum. Kısa sarı saçları var. Kırmızı ışıkta falan duruyorsun. Ona bakıyorsun ve gülümsüyorsun. Kollarını sana dolamış."

"Lanet olsun." Presley'yi turlamaya çıkardığımda şehir dışına çıkarken kaç tane kırmızı ışıkta durmuştuk? Bir. İki belki?

Şansıma, cep telefonu olan bir turist ya da yerli halktan biri o fotoğrafı tam o anda çekmişti.

Paparazziler Presley'yi araştırmaya başlarsa, hedef hâline gelirdi. Hepimizin hayatından çıkmasına haftalar kala ihtiyacı olan son şey buydu. "Üstünü ört, Laurelin. Onlardan satın al. Ne kadara mal olacağı umurumda değil ama al onu."

"Çoktan aldım ve şanslıydın, ucuzdu. Onlara setteki asistanınız olduğunu, bir film için kullandığınız bir motosikleti test ettiğinizi söyledim."

"Güzel." Bu ifadede yeterince doğruluk payı vardı. Eğer film hakkında sorular sormaya başlarlarsa, Montana'da koca bir ekibimiz olduğunu öğreneceklerdi, eğer zaten bilmiyorlarsa. "Başka ne var?"

"Başka bir şey yok. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Bazı fotoğraflar viral olur. Diğerleri ölür. Onunla bir daha görünmezsen bir şey olmaz."

Aynı kadının tekrar görünmesi paparazzilerin ağzını sulandırırdı.

"Fotoğrafı bana gönder," diye emrettim.

"Gelen kutunda. Kim o, Shaw?"

"Burada tanıştığım bir kadın."

"Hadi canım." Gözlerinin yuvarlandığını duyabiliyordum. "Bu daha sonra açıklamamın gerekeceği bir şey mi? Yoksa bir gizlilik sözleşmesi mi göndermem gerekecek?"

"Hayır ve hayır." Presley'ye bir gizlilik sözleşmesi imzalatmayacağımdan adım gibi emindim. Sırlarım onunla güvendeydi, bunu kanıtlamak için bir kâğıt parçasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca, Montana'dan ayrıldıktan sonra açıklayacak bir şey kalmayacaktı.

"Emin misin? Çünkü..."

"Eminim."

"Peki," diye mırıldandı. "Başka bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Tamam. Laurelin, teşekkürler."

"Sadece işimi yapıyorum," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Şansıma, işini iyi yapıyordu.

Laurelin benim menajerim rolünü üstlenmişti ve fikirlerini bastırmıyordu. Çoğunlukla onu dinliyor, tavsiyelerine uyuyordum. Bir süreliğine uzaklaşma kararıma sinirlenmişti. Laurelin zirvedeki pozisyonumu kaybedeceğimden korkuyordu.

Ancak bir mola vermenin zamanı gelmişti ve zirve yalnız bir yerdi.

İnsanların şöhretiniz yüzünden sizinle arkadaşlık etmediğine güvenmek zordu. Çoğunun art niyetleri vardı, kendi başarılarına sıçrama yapmak umuduyla beni kullanmak istiyorlardı; bu yüzden Presley'nin etrafında olmak çok ferahlatıcıydı.

Kahretsin, benimle görünmek bile istemiyordu.

Presley'nin *Jeep*'i çoktan kendi garaj yolundayken ben de arabamı garaj yoluma çektim. E-postamı açıp fotoğrafa baktım ve homurdandım. Yine de korkunç değildi. Bununla başa çıkabilirdik.

Yakınlaştırma çok uzaktı ve çekim kısmen odak dışı kalmıştı. Presley profilden çekilmişti, asıl hedef onun yüzü değildi. Benimkiydi.

Şansımız yaver gitmişti.

Kahretsin. O piknik masası hamlesi çok aptalca bir hareketti. Eğer fotoğrafı çekilip sızdırılsaydı, Presley hayalarımı keserdi. Bu kadar dikkatsiz olduğum için bıçağı ona ben kendim uzatırdım.

Dışarı çıktım ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ederek evine doğru koştum. Benim dışımda sokak sessizdi. Bir sonraki blokta birkaç çocuk dışarıda oynuyordu.

Kapıyı çaldığımda Presley kapıyı açtı ve beni sinsi bir gülümsemeyle karşıladı. "Selam."

"Selam." İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Sonra hemen konuya girdim. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bundan hoşlanmayacaksın."

Gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

"Geçen hafta birisi, motorun üstündeyken bizim fotoğrafımızı çekmiş. Muhtemelen biraz para kazanıp magazin gazetelerine satmaya çalışan biri."

"Ne?" Gözleri kocaman oldu. "Bu ne demek? Benim kim olduğumu biliyorlar mı? Bizim birlikte olduğumuzu?" Ellerini aramızda çırptı.

"Menajerim onlara senin benim asistanım olduğunu, bir film için motoru test ettiğimizi söylemiş. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar mı?" Ellerini göğsünde kavuşturup oturma odasına doğru yürüdü. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapacak bir şey yok." Onu odaya kadar takip ettim. Ellerimi omuzlarına koyarak onu kendime çevirdim. "Özür dilerim. Berbat olduğunu biliyorum ama yapılacak en iyi şey bunu görmezden gelmek."

"Görmezden gelmek mi?" Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi baktı.

"Evet. Görmezden gel. Fotoğraf yok olacak. Bir daha birlikte fotoğrafımız çekilmediği sürece kaybolacaktır. Adını bilmiyorlar, yani izini süremezler." *Henüz.*

Presley'nin gözleri ön bahçeye bakan pencerelere kaydı. Onlara doğru koşup panjurları kapattı.

Kıkırdadım ama omzunun üzerinden bana ters ters bakınca dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Fotoğraflarda olmak istemiyorum." Mutfağa doğru yürüdü ve buzdolabını açıp bir avuç havuçla çıktı. Bir tanesini dişlerinin arasma sıkıştırıp öfkeyle çiğnedi.

"Önemli bir şey değil," diye söz verdim. "Ben gider gitmez geçecek. Yine de endişeleniyorsan, bunu şimdi bitirebiliriz."

Nefesimi tuttum, bekledim ve onun düşünmesini izledim. İstediğim en son şey bunun sona ermesiydi. Ondan vazgeçmeye hazır değildim, o zaman zaten çok yakında gelecekti. Ancak onu kötü bir duruma sokamazdım. Onu *Hollywood*'un engereklerine maruz kalma riskini almaya zorlamayacaktım.

Presley'nin çiğnemesi yavaşladı, sonra durdu ve yutkundu. "Hayır."

Tatlı bir rahatlama vücudumu kapladı. Gülümsedim, bir adım daha yaklaşarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana hayır demene bayılıyorum."

Ağzına doğru bir havuç daha götürdü fakat havuç dudaklarının arasından geçemeden bileğini yakaladım.

Onun yerine kendi dudaklarımı koydum.

***

"Bugün ne yaptın?" diye sordu Presley. Yan tarafımdan bedenimi sarmıştı.

"Bu sabah çalıştım. Luke'la bira içtik. Seni bekledim."

"Luke'la bir bira daha. Bu kankalığı kıskanmam gerekiyor mu? Biz özeliz, biliyorsun. Bundan bahsetmedim ama burada olduğun sürece tamamen benim olmam bekliyorum."

Sırıttım ve çıplak omzunda bir daire çizdim. "Yani, senden hoşlanıyorum ama Luke? O çok özel biri."

"Rüya gibi biri." Dudaklarını yaladı. "Emmett'la arkadaş. Bazen onu şehirde görüyorum. O üniforma gömleğinin içini çok güzel dolduruyor ve giydiği kot pantolon da..."

Kaburgalarını çimdikledim.

"Ahh!" diye bağırdı gülerek elimi iterken. "Şaka yapıyorum. Adamı tanımıyorum bile."

"Doğru, şaka yapıyorsun." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Şu anda yatağında çıplak olan rüya gibi eski polis hakkında konuşulmadıkça, rüya gibi polislerden bahsedilmeyecek."

Çenesini göğsüme yasladı. "Bana polisliği neden bıraktığını anlatır mısın? Farklı bir film olduğunu söylemiştin."

"Tam bir karmaşa." Uzun bir nefes verdim, gözünün üzerine düşen bir tutam saçı iterek uzaklaştırdım. Saçlarını seviyordum, eşsiz, şık ve farklıydı ancak zaman zaman gözlerini kapatmasından hoşlanmıyordum. Bakabildiğim müddetçe gözlerinin mavisini içime çekmek istiyordum.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Göğüs kasımın üzerindeki tüy tutamına bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha.

Böyle devam ederse, hiçbir şey hakkında konuşmuyor olacaktık. Daha öncesinde mutfaktan onun yatak odasına tökezleyerek gitmiş, arkamızda bebek havuçlarından bir iz bırakmıştık. Sonra yatağında birkaç saat geçirmiştik. Duvarlarının ve kapalı pencerelerinin arkasında güvendeydik, kimsenin fark etme riski olmadan kıvrak vücuduna ne yapmama izin verirse yapabiliyordum.

Kahretsin, çok esnekti. Presley bacaklarıyla öyle bir şey yapabiliyordu ki, biri omzuma sarılıyor, diğeri de dizime dolanıyordu. Pozisyonları deniyorduk ve ben onun iki katı olmama rağmen, kendini bedenime sarmasının ona özgü bir tarzı vardı.

Presley, su götürmez bir şekilde hayatımda sahip olduğum en iyi sevgiliydi.

"Sana anlatacağım," dedim ikimizi de yan tarafımıza döndürerek. Gücüm kuvvetim doruk noktasındaydı fakat beni yıpratmıştı, rezervlerimi yenilemek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonra beni istediği yerden öpebilirdi.

Bir dirseğine yaslandı, güzel gözleri benimkilere kilitlendi. Presley dikkatle dinliyordu. Tüm dikkatini bana veriyordu; bu her zaman birinin dikkatini çalacak bir ekranın olduğu bugünlerde nadir görülen bir şeydi.

"California'da büyüdüm," dedim ona. Bu hikâye için en baştan başlamak önemliydi. "Babam polisti, ben de hep polis olmak istemiştim. Çok basitti. Her Cadılar Bayramı'nda polis kılığına girerdim. Ne zaman bir öğretmen bir kahramanın resmini çizmemi istese, bir polis çizerdim."

Aslında, babamı çizerdim. Babam gibi olmak isterdim.

O günleri ve babama duyduğum kör hayranlığı düşünmek canımı yakıyordu. Hatırlayabileceğim pek çok güzel anım vardı fakat şimdi onları gözümün önüne getirdiğimde, gri bir filmle kaplanıyorlardı. Onun davranışları yüzünden bulanıklaşmışlardı.

"Sana hoşlanmayacağın bir şey söyleyeceğim," dedim.

"Bugün bana bunu söyleyip duruyorsun." Vücudu benimkinin yanında gerildi. "Ne?"

Ona hüzünle gülümsedim, sessizce anlaması için yalvardım. "Ondan nefret ettiğini biliyorum ve nedenini de anlıyorum. An-

cak bir parçamın Marcus Wagner'ın bir zamanlar iyi bir adam olduğuna inanmaya ihtiyacı var. Her zaman kötü bir polis olmadığına."

Presley hareketsizdi, gözünü bile kırpmıyordu. İtirafım odanın içine sızarken bakışlarını benden ayırmadı.

Kızdıysa bile onu suçlayamazdım. Onun yattığı yerden bakınca ben de kızardım.

Ancak yavaş yavaş vücudundaki gerginlik azaldı, yüz ifadesine anlayış sızdı. "Baban. Bir şeyler oldu."

"Evet." Kafamı onaylarcasına salladım, beni dinlediği ve sözlerimdeki kırılganlığı duyduğu için çok minnettardım. "Bu konuda hiç konuşmadım, gerçekten. Sadece annemle. Ailemde bunu bilen tek kişi o, kız kardeşlerim bile bilmiyor."

"Bana anlatmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Devam etmeden önce teninin yumuşaklığına ihtiyaç duyarak çenesine dokundum. Yüzü, o teni, enerjimi nötrlüyordu. "Babam hayatı boyunca polisti. İyi bir polisti. Çok çalışırdı ve dürüsttü. Sonra ne oldu bilmiyorum. Para suyunu çekti. Üç kız kardeşim de ya üniversitedeydi ya da yeni mezun oluyorlardı. Babam... Ne düşünüyordu bilmiyorum."

Bugün bile hâlâ anlamıyordum. Bu kadar karakterli, bu kadar dürüst bir adam nasıl olur da para yüzünden bu kadar feci, ahlaki bir hata yapardı? Eğer bizimle konuşsaydı, biz de yardım ederdik. Kız kardeşlerim kredi çekerdi. Ben de maaşımı ortaya koyardım ama babam bu yükü tek başına omuzlamıştı.

Onunla bu konuda konuşmayı denediğim tek sefer felaketle sonuçlanmıştı. Dinleyemeyecek kadar kızmıştım ve o zamandan beri onunla konuşmamıştım. Hayal kırıklığı çok yıkıcıydı çünkü o benim kahramanımdı.

"Babam bir uyuşturucu baskınında kanıt topluyordu. Daha önce birkaç tanesine gitmiştim ve delice bir şeydi. Genellikle her yerde uyuşturucu olur. Bazen para da olur. Çoğunlukla açıkta bırakılır ama tuvaletlerde, kedi kumu kutularında, kurutma makinelerinde saklanmış paralar bulmuştum. Babam küçük bir çocuğun ayakkabısında bir rulo buldu. Kanıt olarak ayırmak yerine cebine koydu."

Presley'nin nefesi kesildi. "Yakalandı mı?"

"Yüzbaşı bir hafta sonra babamın raporunu inceliyormuş ve bazı tutarsızlıklar varmış. Babamın hiç yapmadığı hatalar, bu yüzden babamı çağırıp sormuş. Babam, her şeyi itiraf etmeden önce bir sorgulayıcı bakışın yeterli olduğunu söyledi. Parayı geri vermiş, her bir kuruşunu."

"V-vay canına," diye kekeledi Presley.

"Evet, vay canına. Doğru olanı yaptı, sahiplendi ve o parayı harcamadı. Ancak en başta parayı almaması gerekirdi. Çizgiyi aştı."

"Kovuldu mu?"

"Sayılır. Teknik olarak, erken emekli oldu. Yüzbaşı, rozetini teslim etmesini istedi ama emekli maaşını almaya devam edebildi."

"Sana bundan bahsetti mi? Nasıl öğrendin?"

"Bana söyledi." Başımla onayladım. "Yüzbaşısına itiraf ettiği gün beni davet etti ve annemle bana her şeyi anlattı. Okul otobüsü olayından altı ay sonraydı."

"Bu yüzden istifa ettin."

"Evet." Tavana bakmak için sırtüstü döndüm. "SWAT ekibinde yeniydim, hâlâ eğitimdeydim. Annemle babamın evinden ayrıldım ve arabayla eve döndüm. Gece vardiyasında çalışmam

gerekiyordu ama hasta olduğumu söyledim. Neden bilmiyorum fakat işe gidemedim."

Belki de babam gibi olmaktan korkuyordum. Hayatımın o noktasına kadar, onun izinden gitmiştim.

"Otobüsten beri beni arayan bir temsilci vardı. Şu anki temsilcimle aynı değildi. Acımasız bir piç olduğu için onu kovdum ve yerine Ginny'yi işe aldım. Ancak bu adamın numarası bende vardı. İlgilenip ilgilenmediğimi öğrenmek için beni ayda bir arıyordu. Beni tanınmış bir oyuncu yönetmeniyle görüştürebileceğini söyledi. Bir bağlantısı varmış. Ondan kaçıyordum ama hiçbir zaman açıkça hayır dememiştim. O gece, eve gittim ve onu aradım. Ben sadece... artık polis olamazdım. Kalbim çok kırılmıştı. Bunun benim başıma gelmesini istemedim."

"Gelmezdi."

"Nereden biliyorsun?" Ona bakmak için yanağımın üzerine döndüm. "Polisler çok para kazanmıyor. Çocukların var. Sıkışıyorsun. Dostlarımın sürekli bununla mücadele ettiğini görüyorum. Eşleri çalışmazsa ellerinde fazladan bir şey kalmıyor. Hayatta bir kez karşıma çıkan bu şans vardı, ben de değerlendirdim."

Sonunda babama dönüşmüştüm.

Para için hakkaniyetli kariyerimden vazgeçmiştim.

"Bundan utanıyorum."

"Neden? İnsanlar sürekli iş değiştiriyor, Shaw. Ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlar. Para için değerlerini satmadın. Sadece değiştin."

Kulağa çok basit gelmesini sağlıyordu. Çok masum. Bankacı, postacı ya da futbol koçu olsaydım bu içsel savaşı yaşar mıydım?

"Belki de haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Sırıttı. "Ebeveynlerin neden kız kardeşlerine söylemedi?"

"Çünkü ben onlardan söylememelerini istedim. Babam sadece benim kahramanım değildi, onların da kahramanıydı."

"Sen de bunu onlardan almak istemedin."

Başımla onayladım. "Bir mucize eseri, kimse öğrenmedi. Pek çok insan geçmişimi araştırmıştı ama ortaya çıkmadı."

Şimdiye kadar bulunacak bir şey kalmadığını. Eğer ortaya çıkarsa, bu babamı mahvederdi.

Ailemi mahvederdi.

"Üzgünüm." Presley elini kalbimin üzerine koydu.

Ben de elini benimkiyle örttüm. "Ben de."

Doğruldu ve çıplak göğsünü yan tarafıma bastırdı. Elleri şakağımın üzerindeki saç tellerine dalarken dudakları, dudaklarımdan bir santim ileride oyalandı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Dinlediğin için teşekkür ederim." Göğsümde uzun zamandır olmayan bir hafiflik oluştu. İkimizi de ters çevirdim ve giderek artan uyarılmışlığımı Presley'nin bacağına bastırdım. "Bu kadar konuşma yeter."

Gülümsedi. "Katılıyorum."

15. Bölüm

Presley

"Bunu özleyeceğim," dedi Shaw gözlerini bahçeye dikerek. "Hiçbir şey yapmamanın ve rahatlamanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Yan profili bana dönüktü, burnunun düz çizgisini ve kare çenesini vurguluyordu. Birinden *hoşlanmanın* nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Birini arzulamanın nasıl bir his olduğunu.

Ben de bunu özleyecektim.

Buna bir kaçamak olarak başlamıştık ama göz açıcı bir deneyime dönüşmüştü. Shaw, bana dokunulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı. Öpülmenin nasıl bir his olduğunu. Bana, bir başkasını görmek için eve koşarak gitmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı; kapının yanında durup iki ayağınızın üstünde zıplar, neredeyse sabırsızlıktan yerinizde duramaz hâle gelirdiniz ve sonunda geldiklerinde, gününüzün en iyi kısmı bu olurdu.

Bu hafta ona veda etmek çok zor olacaktı ama hayatıma girdiği için ona minnettardım. Shaw bana Jeremiah'yla neleri ka-

çırdığımı, ilişkimizde nelerin eksik olduğunu göstermişti; tutku, güven, arkadaşlık. Tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğumda beni nelerin beklediğini göstermişti.

Bu zaman alacaktı.

Shaw kalbimin bir parçasını çalmıştı ve ben de onun kalbinden çaldığım parçaya bir süre daha tutunmayı planlıyordum.

Bana babasından bahsettiğinden beri konuşmalarımız pek ağır geçmemişti. Zamanımızın çoğunu evimde, çoğunlukla da yatak odamda saklanarak geçiriyorduk. O kadar meşguldü ki birlikte geçirdiğimiz saatler kısıtlıydı. Bu gece ilk kez gece yarısından önce eve gelmişti.

Terasta bira içiyorduk ve hiçbir şey yapmıyorduk. Sadece birlikteydik.

Rahatlıyorduk.

Bu benim için kavraması ya da uygulaması kolay bir kavram değildi.

Çocukluğumu kırılmasından korktuğum ince bir buz tabakası üstünde yürüyerek geçirmiştim. Clifton Forge'a taşındıktan sonra bile daimî gerginliğimi yatıştırmam uzun zaman almıştı. Yalnız yaşamaya başlayana kadar da tam olarak yatışmamışlardı. Oda arkadaşıma -şimdiki ev sahibime- en iyi şekilde davranıyor, her fırsatta ortalığı topladığımdan emin oluyordum.

O taşındıktan sonra da bunu sürdürmüştüm çünkü hayatımı böyle yaşıyordum. Sonra bir gün, lavaboda ıslanması için bir tava bırakmıştım. Normalde, ne kadar uzun sürerse sürsün ovalayarak temizlerdim. Bunun yerine, onu bırakıp işe gitmiştim.

O sabah neredeyse panik atak geçiriyordum ve öğle yemeği molasında temizlemek için eve gelmiştim. Ancak ilk kez kendimi biraz rahat bırakmıştım.

Başka biriyle bunu yapmak daha zordu. Ya benim kusurlarımı görürlerse? Ya her şeyi berbat edersem ve cezalandırılırsam ya da nefret edilirsem? Belki de Jeremiah'yla ilişkimizin yürümemesinin nedeni mükemmelliğe fazla odaklanmış olmamdı.

Belki de o sadece bir pislikti.

Pislik. Kesinlikle öyleydi.

Shaw savunmamı kırıp geçmiş, beni zincirlerimden kurtarmıştı. Geçmişimden. Güvensizliklerimden. Beklentilerimden.

Beş gün içinde gidiyordu, o hâlde neden kendimi geri tutacaktım ki?

Tutmamıştım ve bu beni daha iyi hissettirmişti.

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını bana doğru çevirdi. "Ne için?"

"Mükemmel olduğun için." Başta ona karşı çok kaba ve soğuk davranmıştım fakat o benden vazgeçmemişti. Hâlâ buradaydı. Sırlarım benimle paylaşmıştı ve ben de kendime güvenmeyi öğreniyordum. Eğer her bakımdan mükemmel olmasaydım, gitmezdi.

"Ben mükemmel değilim, Presley. Ben sadece bir insanım, tıpkı diğer herkes gibi kusurluyum. Mükemmellik bir yanılsamadır."

Hayır, bu doğru değildi. Kusurlarını gördüğü için mükemmeldi çünkü onlar onu insan yapıyordu. Onları kucaklıyordu. Onları sahipleniyordu.

Bana kendi eksikliklerimden ve bunların sonuçlarından korkmamam gerektiğini göstermişti.

"O zaman nazik olduğun için teşekkür ederim."

Shaw'nın alnı kırıştı. "Başka nasıl olabilirdim ki?"

"Kaba."

Clifton Forge'a taşınana kadar çoğunlukla kaba erkekler tanımıştım. O günden bugüne, pislikleri bulmak kolaydı.

"Senin hakkında konuşmuyoruz," dedi.

"Hayır." Gözlerimi bahçeye çevirdim.

"Neden?"

Bir omzumu kaldırdım. "Hikâyemi sevmiyorum."

İzlemek isteyeceğim bir film değildi.

Shaw boştaki elini uzatıp dirseğimin üzerine koydu.

Bu hareketin arkasında soru yoktu. Geçmişim hakkında konuşmam için bana baskı yapmazdı. Konuşmak istersem beni dinleyeceğini söze gerek duymadan söyledi.

Shaw'yla geçireceğim birkaç gün kalmışken, onları tarih olmuş şeylerle harcayacak değildim. Bir ailem vardı, çoktan tamirhanede tanıştığı ailem. Onları orada çalışmaya başladığım gün bulmuştum ve Draven da ihtiyacım olan babam olmuştu.

Shaw bana bir ilişkide bir erkeğe güvenmeye değer olduğunu öğretmişti ama Draven bana bir insana nasıl güvenileceğini öğretmişti. Bana koşulsuz sevginin bir efsane olmadığını göstermişti.

Draven çocuklarını sevmişti ve beni her zaman gayriresmî kızı olarak onlarla bir tuttuğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Draven karısını sevmişti. Chrissy Slater'la hiç tanışmamıştım ancak Draven'ın ona olan sevgisi ölümsüzdü. O kadar güçlüydü ki, bir yabancı olarak onu seviyordum çünkü *Draven* onu sevmişti.

Onu özlüyordum.

Kız kardeşimi özlüyordum.

Shaw'yı özleyecektim.

İnsanları özlemekten yorulmuştum.

Burnuma bir sızı yerleşti, beni akmakla tehdit eden gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi ovuşturdum. Shaw'nın hayatıma kattığı tüm iyi şeyleri görerek çok iyi gidiyordum. Ancak o gidiyordu. Ortadan kaybolacaktı ve onu göreceğim tek yer ekranlar olacaktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Öpmek zorunda kaldığın en kötü rol arkadaşın kimdi?" Konuyu değiştirmek isteyerek pat diye söyledim.

Shaw kolumu sıktı, sonra kolunu tekrar sandalyesinin kol dayanağına dayadı. "Dacia."

"Gerçekten mi?" Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "*Saturday Night Live*'da Aquaman'i öpmek zorunda kaldığın zaman olduğunu düşünürdüm."

"O klip sonsuza dek peşimi bırakmayacak." Kıkırdadı.

Her iki iri yarı, yakışıklı film yıldızı da daha sonra iki büklüm olmuş, hıçkıra hıçkıra gülerken repliklerini söylemek için kendilerini toparlamaya çalışmışlardı. "Ama hayır, o Dacia'ydı."

"Ne zaman?" Birlikte bir filmde oynadıklarını hatırlayamıyordum. "Hangi filmde?"

"Bu filmde. Onu öpmek istemedim çünkü seni öpmek istiyordum."

"Ah." Yanaklarım kızardı.

Bu adam iltifat edebiliyordu. Yani, Dacia, *Dacia French*'ti. Bense sadece... bendim ama Shaw Valance *beni* istiyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "Başka kadınları öpmem?

"Evet," diye itiraf ettim.

---

* *Saturday Night Live* (SNL), doksan dakikalık haftalık bir şovdur ve birçok konuğun yer aldığı skeçler barındırır. -ç.n.

Sırıttı. "Güzel."

Kapı çaldı ve sandalyemden zıpladım.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Shaw da ayağa kalkarak.

"Hayır." İçeri girdiğimizde biramı koltuğumun yanındaki sehpaya bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Shaw geride kaldı, görünmemek için duvara yakın duruyordu ama çok yakınımdaydı.

Gözetleme deliğini kontrol etmek için parmak ucuna çıktım ve mideme ağrı girdi. Fotoğrafını çerçevemden söktüğümden beri görmediğim bir yüz diğer tarafta bekliyordu. *Olamaz.*

Onun burada ne işi vardı?

Kapının kilidini açtım ve eski nişanlımın yüzüne baktım.

"Selam." Bir elini kaldırdı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne istiyorsun, Jeremiah?"

"İçeri girebilir miyim?"

Kafası mı iyiydi? Artık burada yaşamıyordu. "Hayır."

Shaw'nın vücudundan yayılan ısı sırtıma vururken Jeremiah'nın gözleri büyüdü, bir santim yukarı kalktı. Shaw ondan birkaç santim uzaktaydı ve Jeremiah'nın boyu da kısa sayılmazdı.

Jeremiah Shaw'yı inceledi ve onu hemen tanıdı. Gözlerinde, kasabada ne zaman Clifton Forge'u ziyaret eden yıldızlardan söz edilse gördüğüm bir parıltı vardı. Güçlü, popüler ve zengin biriyle ilişkilendirilmek istediğinizde hissettiğiniz o açgözlü şehvetti bu.

Shaw'ya dönmeden önüme odaklandım. Öfkesinin göğsünden omuzlarıma doğru yayıldığını hissetmeme rağmen önderliği bana bırakmıştı.

Jeremiah'nın dudağının kenarında kurumuş bir yara vardı. Burnunun köprüsünde ve bir kaşının üzerinde de ağzındakiyle uyumlu arkadaşları vardı. Bunlar Leo'nun yaptıkları mıydı? Henüz iyileşmemişlerse Leo onu ne kadar kötü dövmüştü? Bu bir ay önce olmuştu. Yoksa Jeremiah o zamandan beri başka bir kavgaya mı karışmıştı?

Normalde ona duyacağım acıma hissi çoktan yok olmuştu. Morarmış ve hırpalanmış yüzü artık benim sorunum değildi. Şimdiye kadar Warriorlardan Leo'dan intikam almakla ilgili hiçbir şey duymamıştık ve bunun ortadan kalkacağına dair umudumu koruyordum. Yine de Jeremiah'yı tekrar kasabada görmek hoşuma gitmiyordu.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Jeremiah'nm bakışları Shaw'yla benim aramda gidip geldi. "Özel olarak?"

"Hayır." Shaw'yla ben hep bir ağızdan cevap verdik.

"Pres, hadi ama." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kahverengi bukleler şimdi birlikte olduğumuz zamankinden daha uzundu.

Jeremiah, buruşuk beyaz bir tişörtün üzerine siyah deri bir Warrior yeleği giymişti. Kot pantolonunun diz kısımları kirliydi ve hiç uyumamış gibi görünüyordu. Motosikleti sokağa park etmişti.

Düğünden önceki iki hafta sonundan beri onu görmemiştim. Dairenin kira kontratını imzalamak için Ashton'a gitmiştim ve o gece birlikte yemeğe çıkmıştık. Yatıya kalmamaya karar vermiştim çünkü toparlanmam gerekiyordu.

Restoranda çok yakışıklıydı. Gösterişli bir yer değildi fakat yanında oturduğumuz pencereden gelen ışık ela gözlerini hareketlendirmiş, gülümsemesini parlatmıştı. Tanrım, onunla evleniyorum diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Verandamdaki adam, bir kereliğine de olsa yemek ısmarlayan o yakışıklı adama hiç benzemiyordu.

Belki de hiç o kadar yakışıklı olmamıştı. Jeremiah'nın dudakları hep bu kadar ince miydi? Omuzları hatırladığım kadar geniş değildi. Sırık gibiydi ve bu iyi bir şey değildi. Hareketlerinde zarafet ya da akışkanlık yoktu.

Bu kadar çabuk mu değişmişti? Yoksa ben artık toz pembe bakmıyor muydum? Belki de sonunda herkesin bana başından beri söylediği şeyi görüyordum. Jeremiah buna layık değildi.

Kabul ediyorum, Shaw Valance'la yattığım için standartlarım son zamanlarda büyük ölçüde değişmişti.

Al sana, Jeremiah.

"Pres, hadi. Beş dakika."

"Benimle konuşma şansın vardı. Benimle konuşmak için yılların vardı ama konuşmadın. Her şeyden kaçtın."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi.

"Haklısın, kaçtım ama bunu seni incitmek için yapmadım. Ben seni, senin beni incittiğin gibi *asla* incitmezdim."

"Özür diledim."

"Ve umurumda değil. Gitmen gerekiyor."

"Benimle konuşana kadar gitmiyorum." Kapının pervazına bir yumruk indirdi, sonra kendini tuttu. "Lütfen."

Shaw kaskatı kesildi, biraz daha yaklaştı. Sırtımda kükreyen öfke Jeremiah'nın kafasını koparmaya hazırdı ve içimde, Leo'nun hayal edebileceğinden çok daha fazla zarar vereceğine dair bir his vardı.

Eski sevgilimle konuşurken onu bir dokunuşla sakinleştirmeyi umarak avucumu onun şişkin uyluğuna koydum. "Hoşça kal, Jeremiah."

"Sadece biraz borç paraya ihtiyacım var ve..."

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye çıkıştım. "Benden hiçbir şey alamazsın. Hiçbir şey. Bir daha buraya gelme."

"Presley..."

Shaw'yı da benimle birlikte iterek geri çekildim ve kapıyı Jeremiah'mn suratına kapattım.

İçime biraz hava çekerken göğsüm kalkıp iniyordu, kapıya bakarken gözlerimi kırpıştırdım. Kapının çarpma sesi kulaklarımda yankılandı.

Shaw elini omzuma koydu. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes alarak kendimi sakinleştirdim.

Jeremiah'ya en son ne zaman karşı çıkmıştım? Bana nişan yüzüğü almayı reddettiğinde nişanımızı atmalıydım. Benden ilk kez para istediğinde ona hayır demeliydim. Warriorlara katıldığında ona veda etmeliydim.

Hayatımdaki diğer insanlara hayır demekte zorlanmıyordum. Beni ne zaman kızdırsalar Leo'ya, Emmett'a ya da Dash'e kükrerdim. Shaw'ya hayır demek en sevdiğim şeylerden biriydi çünkü o bunu bir ön sevişmeye dönüştürmüştü. Ancak Jeremiah geçmişime o kadar bağlıydı ki, buna hiç cesaret edememiştim.

Bugüne kadar.

Döndüm ve Shaw'ya baktım. "Bu... harika hissettirdi."

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı ve onu susturmak için dudaklarımı içeri çektim. Jeremiah hâlâ dışarıdaydı. Verandanın basamaklarında botlarının sesini duymamıştım.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," dedim, sonra kapıya doğru döndüm ve hızla açtım. Beklediğim gibi, Jeremiah hâlâ oradaydı. "Benim için hiçbir zaman yeterince iyi olmadın. Bunu görmedim. Yine de ne benim için ne de Scarlett için asla yeterince iyi değildin."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı fakat ben kapıyı yeniden kapattım.

Nefesimi tutarak, ayak sesleri verandada yankılanana ve gidene kadar bekledim. Sonra bu kez kendimi tutamayarak kahkaha attım.

"Demek eski sevgilin buydu."

Başımla onayladım, yanaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Oydu."

"Emmett ve Isaiah onun gelebileceği konusunda beni uyardılar. Gelirse onlara söylememi istediler."

"O zararsız biri." Elimi havada sallayarak geçiştirdim. "Emmett ve Isaiah da aşırı korumacılar."

"Presley," diye uyardı.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onlara anlatırım." Ya da anlatmazdım. Jeremiah'nın para dilenmek için yaptığı ziyaret yüzünden çocukların öfkelenmesini istemiyordum. Benden bir kuruş bile alamayacağı belli olduğuna göre, ortadan kaybolacaktı.

"Benden..."

O sözünü bitiremeden kendimi Shaw'ya doğru fırlattım.

Beni yakaladı, bacaklarımı beline doladığımda beni yukarı kaldırdı. Kollarımı boynuna dolarken elleri kalçamı sıkıca kavradı.

"Daha fazla konuşmak yok," diye fısıldadım, sonra dudaklarına yapıştım.

Dillerimiz çılgınca hareketlerle birbirlerine doğru kayıyordu. Ellerim saçlarına daldı, bir elim ensesindeki kısa saçlarda, diğeri tepesindeki uzun saç tutamındaydı. Bizi geri geri kapıdan uzağa doğru götürürken bacaklarım kalçalarına kenetlendi.

Onu yönlendirmek için saçlarını kavradım, koridorda sola,

sonra da sağa, yatak odama doğru ilerledik. Duvara ve kapı çerçevesine çarpıp sonunda odaya daldık.

Shaw beni daha da yukarı kaldırdı, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kolsuz üstümün yakasını kavradı ve bir göğsümün üzerinden aşağı çekti. Aynı şeyi sutyenime de yaptığında serin hava çıplak tenime çarptı. Parmakları göğüs ucumu sıktı, parmaklarının arasında yuvarlarken tavana doğru inleyerek dudaklarını bıraktım.

Çekerken lezzetli bir ısırık bırakıyordu. Kasıklarım zonkluyor, arzu birikiyordu.

"Aşağı," dedim nefes alırken fakat başını iki yana salladı. Sonra beni daha da yukarı kaldırdı, göğsümü ağzına götürüp sıcak dudaklarıyla sardığında kollarındaki kaslar gerildi ve sıkıca büküldü.

"Shaw," diye fısıldadım, başım yana yatarken boynum gevşedi.

Adamın dudakları sihirliydi. Sadece bir öpücükle bile beni doruklara çıkarabilirdi. Merkezim karnının sert çıkıntılarına dayanıyordu; kalçamı kaldırdım, biraz sürtünme elde etmek için bacaklarımı sıktım.

İnledi, derin sesinin titreşimi omurgamdan aşağı süzüldü, sonra ayrılıp beni göz hizasına kadar indirdi. Sonra bana şeytani bir şekilde sırıttı. "Yarın işe kel gidemem."

Saçındaki tutuşumu gevşettim. "O zaman beni yere bırak ve ciddileşelim."

Kıkırdadı, beni yatağın üzerine fırlattığında geriye doğru uçuyordum.

Yerimde zıpladım, üstüme çıkarken gülüyordum. İşten eve döndüğümde kot pantolondan pamuklu minik bir şorta geçmiş-

tim. Dışarısı sıcaktı ve Shaw gelip bana katılmadan önce bile terasta takılmayı planlamıştım.

Ona kapıyı açtığımda şortuma bir kez bakıp yutkunmuştu. Şimdi de gözlerinde aynı ateşli bakış vardı ve parmakları belime uzandı.

Kalçamı kavislendirdim ve *bir çırpıda* şortumla dantel iç çamaşırım tok bir sesle yere düştü.

Shaw dizlerinin üzerine çöktü.

Bir anlığına kalbim durdu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, göğsüm hâlâ açıktaydı. Dili dizimin üzerinde dolanırken uzanıp bir eliyle göğsümü kavradı. Bir bacağımdan diğerine geçti, her temasında ıslak izler bırakıyordu.

Yukarıya. Üstüne. Yana. Aşağıya. Sonunda uyluğumun tepe noktasıyla buluştuğunda parçalanmaya yakındım.

Elim onu yukarı çekmek için saçlarına gitti fakat onu kenara savurdu, o yetenekli diliyle bana işkence ederek hizmetine devam etti.

"Shaw, lütfen," diye yalvardım kıvrımlarımın kenarına vardığında. Beni oradan öpmesine ihtiyacım yoktu. Beni çözüleceğimi bildiği yerden öpmesine ihtiyacım vardı.

Peki beni dinlemiş miydi? Hayır. Ben titreyen bir karmaşa olana ve göbeğimdeki nabız kalp atışlarımdan daha sert atana kadar darbelerine devam etti.

"Shaw." Dişlerimi sıktım, uzanıp kendi başıma halletmeye hazırdım fakat sonra, *Tanrım*, merkezimi buldu.

Aralığı hızla bir kez yaladıktan sonra bedenim yataktan fırladı. Bu orgazm beni mahvedecekti ve onun da aynı güçte bir orgazm yaşayacağına yemin ettim. Gözlerimi sıkıca kapattım,

yatağın üzerinde kavislendim. Shaw dilini kaygan kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdirdiğinde kollarım başımın üzerine uzandı, kalçalarım bükülürken yastıklarımı yumrukladım.

"Daha fazla," diye yalvardım. "Daha fazla."

Klitorisime bir darbe indirdi, sonra ben haykırırken ağzına çekti. Dönüşümlü olarak benimle oynuyor, sonra da ben daha fazla dayanamayana kadar cezalandırıcı öpücükler veriyordu. Yanma o kadar sıcak ve hızlıydı ki, bir dalgayla sarsıldım.

Görüşümde beyaz noktalar belirdi. Shaw'nın dili girip çıkarken, her bükülme ve sıkışmayla beni yalayıp yutarken tekrar tekrar titredim.

Kendimden geçip kaslarım gevşediğinde Shaw kalçamın iç kısmını öptü ve ayağa kalktı. Bir gözümü açarak sırıttım, bir elimi kaldırıp parmağımla onu işaret ettim.

Shaw bana çoklu orgazmı öğretmişti. Beni açgözlü, aç bir kadına dönüştürmüştü.

Kıyafetleri kayboldu. Prezervatif taktı, yatağın üzerine diz çökerek uzun, kalın aletini hazırladı. Yer açmak için geri çekildim ve bacaklarımı açabildiğim kadar açtım.

Nefesi kesildi. "Kahretsin, çok esneksin."

Korunmasızdım.

Açık ve ahlaksızdım.

Onun için.

Shaw'nın elleri dizlerimi tuttu ve merkezime doğru hizalanırken beni kendine çekti. "Ve güzelsin. Sen çok güzelsin."

"Tatlı dilli," diye fısıldadım kulağına, kulak memesini ısırıp baharatlı kokusunu içime çektim.

Sonra yumuşak, yıkıcı bir vuruşla beni doldurdu.

"Ah, kahretsin," diye tısladım, gerindim ve ona uyum sağladım. Birbirimize bağlanmamızın hissi beni her zaman şaşırtıyordu.

Bana bir saniye verdi, sonra yavaşça içeri ve dışarı girerek hareket etti. Hızı telaşsız, kasıtlıydı. Acele etmiyor, beni tekrar uyarıyordu. İlk orgazmdan sonra biraz daha uzun sürdüğünü biliyordu, bu yüzden bunun için çalışıyordu. Beni asla daha fazlasını istemek zorunda bırakmıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi, kalçaları giderek daha hızlı çalışıyordu.

Başımı onaylarcasına salladım, heyecan tekrar beni sararken kelimeleri bulamıyordum. Tenim çok sıcaktı. Kaslarım çok gergindi. Orgazmım sona erdiği anda bir dizi tutarsız ses çıkardım. Şehvet ve duygulardan oluşan bir sisin içindeydim, dünyada Shaw'dan başka hiç kimse yokmuş gibiydi.

"Presley." Adım dudaklarından alçak bir mırıltıyla döküldü, sonra derinlere daldı, kendi gelişiyle titredi.

Doruğa ulaştığımızda birbirimizin yanına yığıldık, odadaki tek ses ağır nefes alış verişlerimizdi. Sutyenimin ve tişörtümün göğsünü düzelttim, sonra iç çektim. "Vay canına."

Shaw kıkırdadı. "Ne kadar ilginç bir gelişme."

"Ne?" Ona doğru baktım.

"Kendini duydun mu?"

"Hayır." Zihnim dört nala koşuyordu. Ah, lanet olsun. Ne demiştim ki? *Seni seviyorum*, gibi aptalca bir şeyi ağzımdan kaçırmamıştım. Bu çılgınlık olurdu. Ona âşık değildim. Yani, ondan hoşlanıyordum. Hoşlanmaktan da öteydi. Ancak, aşk? Sadece birkaç haftadır birlikteydik. O benim kaçamağımdı. Yara bandımdı. Komşumdu.

Seni seviyorum diyemezdim, değil mi?

Shaw'nın kıkırdaması odayı doldurdu. "Presley Marks, sen homurdanan birisin."

"Ne?" Doğruldum, ağzım bir karış açıktı, kısmen aptalca bir şey söylemediğim için rahatlamıştım, kısmen de utanmıştım. "Ben... yok artık."

"Bebeğim, homurdandın." Doğrulup dudaklarını boynuma sürttü ve kirli sakalıyla tenimi gıdıkladı. Sonra çıkardığım sesi taklit etti.

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapattım. Mihrapta bırakılmak aşağılayıcıydı. Bu mu? Kesinlikle ikinciliğe adaydı. "Bir daha asla seks yapmayacağız."

Ben yataktan kalkıp iç çamaşırımı ararken kahkaha attı. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda onu yan yatmış, çıplak ve mükemmel hâlde gördüm.

Bir anda, Shaw Valance'tan daha fazlası olmuştu. Şöhretin etkisi geçmişti. O artık sadece yatağımda bana kendimi özel hissettiren güzel bir adamdı.

"Asla mı?" Tek kaşını kaldırdı.

Kendimi utandırmıştım ve sanki beni her zamankinden daha çok istiyormuş gibiydi. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "En azından akşam yemeğinden sonraya kadar gururumu korumama izin ver."

Kıkırdadı ve dudaklarını yaladı. "Ben çoktan yedim."

Eğildim, yataktan düşen bir yastığı alıp yüzüne fırlattım. Ortak kahkahalarımızın sesi evin içinde çınladı.

Onu gerçekten özleyecektim.

16. Bölüm

Shaw

Su omuzlarımın üzerinde hızla ilerlerken başımı eğdim. Duş soğumuştu fakat burada ne kadar uzun durursam, günden o kadar fazla kaçabiliyordum.

Uzun ve yorucu olması gereken bu film çekimi, çok hızlı bitmişti. Ev kişisel eşyalarımla, çoğunlukla da kıyafetlerimle doluydu. Bir saat içinde Shelly'yle Cameron'ı *Evergreen*'den alıp Bozeman'daki havaalanına gidecek, California'ya gitmek üzere jetime binecektik.

Bugün, Presley'ye veda edecektim.

Bu durum beni mahvetmişti.

Bugün alışkanlık olarak erken kalkmıştık. Sabahlarımızı birlikte geçirmiyorduk, hiç geçirmemiştik. O oturma odasında yoga yaparken ben çıkıp koşuya giderdim; bu yüzden bu kadar esnekti.

Geceler bizimdi. Sabahlar her zaman daha soğuk olurdu.

Ancak bu sabah buz gibiydi.

Ben kapıdan çıkarken Presley bana bakmamıştı bile. Hiçbir şey söylememişti.

İkimiz de perişan hâldeydik.

Bir elimi yüzümde gezdirerek burnumdaki suyu uzaklaştırdım, sonra suyu kapatıp dışarı çıktım. İçimdeki dehşet kuyusu yoğunlaşmış ve karanlıktı.

Vedalaşmak için yanına gittiğimde onu gözyaşları içinde mi bulacaktım? Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Kurulandım, belime bir havlu sardım ve tıraş oldum. Tüm banyo malzemelerimi deri bir çantaya koydum, sonra yatak odasına götürüp bavuluma attım. Diğer iki bavulum dolmuştu, ön kapıda bekliyordu.

Bu ev mobilyalı olarak satışa sunulacaktı. Mobilyalar yepyeniydi, özellikle benim ve bu çekim için satın alınmıştı. Juno çoktan bana bu sarı evi satan emlakçıyla koordinasyonu sağlıyordu.

Hızlıca bir kot pantolon, tenis ayakkabısı ve gömlek giydim. Kolları ön kollarıma kadar kıvırdım, gömleğin etek kısımlarını açıkta bırakarak kapıdan çıktım. Presley'nin evine doğru yürüyüp kendimi içeri atarken her adımım bir öncekinden daha ağırdı.

Onu mutfakta buldum.

"Selam." İlk öpüşmemizde onu yasladığım tezgâha yaslandım.

"Selam." En azından şimdi benimle konuşuyordu. Elindeki hazır kahve bardağını kaldırdı. "İster misin?"

"Hayır. Shelly şehirden çıkarken bizi bunun için durduracak."

"Kahvaltı?" Tereyağlı tosttan bir ısırık aldı.

"Hayır, teşekkürler." Başımı iki yana salladım ve iç çektim. "Bundan nefret ediyorum. Eğer filmin geri kalanını sette çekmek için geri dönmek zorunda olmasaydım, birkaç hafta daha kalırdım."

Gerçi belki de bu işi daha da zorlaştırırdı. Presley'nin yatağında geçirdiğim her gece, kendi yatağıma dönmekten korkmama neden oluyordu.

"Kendi evinde olmanın ne kadar güzel olacağını düşün," dedi Presley, tostundan aldığı ısırığı şapırdatarak çiğnerken.

Çiğnerken gülümsedi, rahat ve hafifti.

Bu da neydi böyle?

Gitmem için hazır mıydı? Bugünden nefret eden bir tek ben miydim?

Yüzünü inceledim, herhangi bir üzüntü veya acı belirtisi aradım fakat bulamadım. Gözlerinin kenarları duşta ağlamaktan kızarmamıştı. Cildi pürüzsüzdü, lekeli değildi. Mavi gözleri her gün olduğu gibi parlıyordu.

Mutlu... görünüyordu.

Bu. Da. Ne. Sikimdi. Böyle?

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordum, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir cevap vermesini umarak. *Google'daki fotoğraflarına bakacağım. Seni milyonlarca kez arayacağım. İş yerindeki tuvalette ağlayacağım.*

"Bugün tamirhanede işler yoğun olacak. Dash'in kardeşi Nick kasabaya geliyor. Çocuklar üzerinde çalışsın diye bir araba getirecek ve genelde ziyaretleri eğlenceli geçer. Muhtemelen hep birlikte yemeğe falan çıkarız."

Yani, bu insanlarla yemeğe çıkıp benimle çıkmıyor muydu?

Çenem kasıldı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyle." Başıyla onayladı, tabağını bulaşık makinesine koyarken tostunun son lokmasını ağzına attı.

"Pekâlâ, şey..." Ben ayrıldıktan sonra iletişimde kalmaya devam edeceğimizi konuşmamıştık. Arada sırada mesaj atsam ya da arasam sorun olup olmayacağını sormayı planlamıştım. Bu yüzden mi bu kadar normal davranıyordu? Daha fazla konuşacağımızı bildiği için mi?

"Ayakkabılarımı almam gerekiyor." Yüzündeki o gülümsemeyle mutfaktan çıkıp yanımdan geçerken karnımı sıvazladı. O lanet olası memnun gülümsemeyle.

Bir dakika. Neden şimdiden ayakkabısını almaya gitmişti? Saate bir göz attım. Normalde iş için evden çıkmadan önce otuz dakikamız olurdu. O otuz dakika için planlarım vardı.

Onu öyle bir öpecektim ki, tadı bugün eve giderken dudaklarımda kalacaktı. Günün geri kalanında da beni hissetmesini istiyordum. Dudaklarına dokunmasını ve beni düşünmesini.

Peşinden yürürken ayaklarım yeri dövüyordu. Odasında yatağının kenarına oturmuş, siyah botlarının bağcıklarını bağlıyordu. Kapı aralığından ellerim kalçamdayken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne?" Bağlamaya devam ederken kirpikleri yükseldi.

"Bugünün ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Çarşamba." Botuyla işini bitirdi ve ayağa kalktı.

"Bugün gidiyorum."

"Biliyorum." Gözleri bir an için hızla halıya kaydı, omuzları düştü.

İşte. İşte oradaydı.

Öne doğru bir adım attım ama başını kaldırdığında, gördüğümü sandığım üzüntü belirtisi yok olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ben mi? Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen iyi misin?"

"Evet." Omuz silkti. "İyiyim."

Pekâlâ, ben iyi değildim. Hem de hiç.

Yanımdan geçip kapıdan çıkarken bana yine o gülümsemesini gösterdi.

Lanet bir aptal gibi öylece kalakalmıştım.

Belki hoşuna gitmiyordu fakat Presley gitmeme yıkılmamıştı. Belki de benim onu önemsediğim kadar beni önemsemeyen bir kadın yüzünden aptal durumuna düşüyordum.

Birlikte geçirdiğimiz anların her biri kafamın içinde dönüyordu. Yatakta güldüğümüz ve hiçbir şey konuşmadığımız geceler. Geçen hafta çekimden kalma makyajımla kapısında belirdiğim gün. Onu görmek için o kadar acele etmiştim ki, Cam kestik dedikten sonra makyajımı çıkarmamıştım.

Presley parmağını parlak kırmızı kremin içinde gezdirip yüzünü buruşturmuş, sonra da kıkırdamıştı. Elimden tutup beni, yüzümü ılık bir bezle silerek temizleyeceği banyoya çekmişti.

Bunun gibi sayısız an vardı. Bir aya sığabileceğini hiç düşünmediğim kadar çoktu.

Her bir gece çok eğlenmiştik. Kahretsin, pislik olan eski sevgilisi kapısına dayandığında bile eğlenmiştik.

Onu kapı dışarı ettiği için onunla çok gurur duymuştum. O da çok gururlanmıştı. Öyle gururluydu ki, acaba ilk defa mı kendisini savundu diye merak etmiştim. Belki de öyleydi.

Ancak nereden bilebilirdim ki? Ben konuşmuştum. O dinlemişti.

Tüm bu ilişkiyi yanlış mı yorumlamıştım? Tam burada, bu kadına içimi dökmüştüm ve o beni kendinden uzak tutmuştu.

Bunun bir şey olduğunu sanmıştım... Bunun için bir kelimem yoktu. Özel? Farklı? Ancak gerçekten bunun için mi buradaydı, sadece bir kaçamak için mi?

Ben sadece eski sevgilisini unutmak için yara bandı olarak kullandığı bir film yıldızı mıydım?

Siktir.

"Ben lanet olası bir ahmağım," diye mırıldandım, bu evden ve yatak odasında losyonundan yayılan vanilya kokusundan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Presley mutfaktaydı, kahvesini içiyor ve çantasından güneş gözlüğünü çıkarıyordu. Gülümseyip el sallayarak veda etmeyi sorun etmeyebilirdi fakat ben bunun bu şekilde bitmesini istemiyordum.

Onun alanına doğru yürüyüp kahve bardağını elinden aldım.

"Shaw..."

Dudaklarım onunkileri örttü ve kollarımda gevşedi. İkimizi de bir iç çekiş sardı. Bu benim Presley'mdi.

Elleri aramıza girdi, gömleğimi o kadar sıkı kavradı ki, bıraktığında kırışıklıklar oluşacaktı. Dili benimkinin doğru kaydı, darbeler savurdu, tadını çıkardı. Ellerim vücudunda aşağı yukarı kayıyor, her bir kıvrımını ve hattını ezberliyordu.

Ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değildim fakat öpüşmeyi kesen o oldu. Titredi, sonra ellerini bıraktı.

Alnımı onun alnına yasladım. "Teşekkür ederim."

"Bir öpücük için mi?"

"Tüm öpücükler için."

Göz teması kurmayı reddederek bir adım uzaklaştı. Derin bir nefes alıp kahve bardağını eline aldı ve bakışlarımla karşılaştı-

ğında benim Presley'm gitmişti. Bir dakikalığına yumuşamıştı ancak şimdi dünyadaki en sevdiğim bedene yerleşen yabancı olmaya geri dönmüştü.

Presley kolumu sıktı, *arkadaş bölgesini* işaret eden bir jestti bu. "Filmde iyi şanslar."

Sikeyim böyle işi. "Hı-hı."

Onu tekrar öpmek, dün geceden beri ördüğü duvarın içinden geçmek istiyordum ancak o çoktan kapıya doğru gidiyordu.

Girişe kadar onu takip ettim ve evin etrafına son bir kez baktım. Bugünkü vedadan sonra bir daha burada olmayacaktım.

"Uçağın ne zaman kalkıyor?" diye sordu kapı aralığından, güneş gözlüğünü takıp o güzel gözlerini gizleyerek.

"Öğlen kalkmayı umuyoruz."

"Toparlandın mı?" Beni dışarı çıkardı, sonra da kapıyı arkamızdan kapattı.

"Evet," diye mırıldandım hayal kırıklığı damarlarımda dolaşırken.

"Peki ya motor?" diye sordu merdivenlerden inerken.

Bahçemden motorumun arazi aracının önüne park edildiği yere baktım. "Bugün bir ekip gelip onu bir kasaya yerleştirecek, sonra da bana gönderecek."

"O zaman, sanırım buraya kadarmış." Arabasının kapısına doğru yürüdü, bir an için arabaya binip gideceğini düşündüm ama kapıyı açtı, çantasıyla kahvesini içeri koydu, sonra bana doğru yürüdü ve parmak ucuna çıkarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu güzeldi."

Güzel mi?

Onunla geçirdiğim zamanı tanımlamak için kullanacağım kelime tam olarak bu değildi. Belki de onlardan biriydi fakat

bunu kapsamlı, beş harfli bir kelimeyle özetlemek... Ucuz görünüyordu. Bu sabahtan önce, Presley'yle paylaştıklarımızı *üç* harfli bir kelimenin daha iyi anlatacağını düşünürdüm.

Bana doğru gülümsedi, bakışları güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti ve camlarda kendi yansımamı gördüm.

Yüzümdeki saf hayal kırıklığını görüyor muydu? Bunun daha farklı olmasını ne kadar çok istediğimi görebiliyor muydu? Siktiğim bir damla gözyaşını görmeyi istemek fazla bir şey miydi?

Eli çeneme uzandı, parmakları yumuşak bir şekilde yanağıma dokundu. "Kendine iyi bak."

"Sen de." Parmak eklemlerimi çenesinin hizasında gezdirdim.

Presley elini çekip geri çekildi. "Hoşça kal, Shaw."

Kalbim sıkışmıştı. "Hoşça kal, Presley."

Ona her vedam, onu yeniden göreceğim vaadini taşırdı. Tamirhaneye ilk gittiğim andan beri her vedamda. Presley'yle vedalaşmak hiçbir zaman gerçek bir elveda olmamıştı.

Ancak bu... Üstü kapalı hiçbir ima yoktu. Geri dönebileceğime dair ince bir işaret yoktu.

Bu bir elvedaydı.

El sallayıp *Jeep*'ine bindi ve beni garaj yolunda yalnız bırakarak hızla uzaklaştı. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken stop lambalarını takip ettim.

Ne kadar süre orada durarak boş sokağa baktığımdan emin değildim.

Gerçekten beni yanağımdan öpüp el sallayarak mı veda etmişti?

Evet, öyle yapmıştı.

Telefonum cebimde titrerken ayaklarım çözüldü. Çıkardım, ekranda Juno'nun adı vardı. "Selam."

"Günaydın. Bu sabah pilotunla konuştum ve öğlen kalkış için her şey hazır." Juno konuşmaya devam etti, bilmem gerekenler listemi ve Bozeman'a vardığımda arazi aracını nereye iade edeceğimi sıraladı ancak sesi sıkıcı bir vızıltıya dönüştü. Evime doğru yürürken onu duymazdan geldim.

En üst basamakta durup Presley'nin evine baktım.

Buraya kadardı. Bitirmiştik. Bu düşünce içime sinmiyordu.

Juno, dinlemediğimi fark edince telefonu yüzüme kapattı -daha sonra tekrar arayacaktı- ve ben de içeri girip toparlanmayı bitirdim.

Çantalarımı arazi aracına yüklediğimde Presley'nin evine bir daha bakmayı reddettim. Arabayı o çıkmaz sokaktan uzaklaştırdım ve gözlerimi dikiz aynasına dikmedim.

Park ederken Shelly ve Cameron *Evergreen*'de bekliyorlardı.

"Hepimiz çıkışımızı yaptık ve paramızı ödedik," dedi Shelly, bavulunu arabanın arkasına taşırken. "Hadi buradan defolup gidelim. Haftalardır altında uyuduğum gibi çiçek desenli bir yorgan daha görmezsem, mutlu bir kadın olarak öleceğim."

Cam eşyalarını yükleyip arka koltuğa tırmanırken konuşmadı, sessizce Clifton Forge'tan ayrılmak için Shelly kadar istekliydi. İkisi de durup kahve içmek istemedi, Shelly bile, bu yüzden sürmeye devam ettim.

Ancak otoyola çıktıktan sonra geriye, uzakta kaybolan kasabaya doğru bir bakış attım.

Bu hayatımın en tatmin olmadığım vedasıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak yola baktım.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Ne kadar uzun kalırsam, ayrılmak o kadar zor olacaktı. Görünüşe göre Presley için değil, benim için böyle olacaktı. Beni düşünecek miydi? Numaramı telefonunda tutar mıydı? Yoksa çoktan silinmiş miydim?

O fotoğraf *TMZ*'ye düştüğünden beri, onu medyanın istenmeyen ilgisinden uzak tutmak konusunda çok endişeliydim. Tam da onun istediği gibi saklanmıştım. Artık işimiz bitmişti ve o hayatına geri dönecekti, kimsenin haberi olmayacaktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Shelly. "Solgun görünüyorsun. Hastalanmıyorsun, değil mi? Çünkü başka bir hastalığa daha yakalanmayacağım."

"Ben hasta değilim." Bana yandan bir bakış attı, sonra çantasını kaldırdı. Bir şişe C vitamini tableti çıkardı ve bana bir tablet vermeden önce bir tanesini ağzına attı.

Bir tane aldım, acı portakal aroması dilimde patlayınca yüzümü buruşturdum. Bugün tatmam gereken şey bu değildi.

"Stüdyoda çektiğimiz sahnelerde bazı senaryo değişiklikleri yapacağız," dedi Cameron arka koltuktan.

"Pekâlâ."

Cam'i severdim fakat filme o kadar odaklanmıştı ki artık cümlelerinde kişisel dokunuşlar yok denecek kadar azdı. Ancak onu bunun için işe almıştık. Odaklanması için. Geri kalanımızı doğru yolda tutması için. Uyanıkken her düşüncemi tüketen bir sarışınla tanışmamış olsaydım muhtemelen ben de öyle olurdum.

"Tekrarlanan çekimler için buraya geri gelmemiz gerekecek mi?" Bir saat önce bu fikre bayılırdım. Clifton Forge'a bir dönüş yolculuğu yapmak için ısrar eder, hatta yalvarırdım.

Oysa şimdi...

Emin değildim. Presley'nin nesi vardı? Son birkaç gündür

çok uyumluyduk. Her dokunuş, her öpücük, her bakış. Onun yüzünde zamanın tükenmekte olduğuna dair pişmanlık görmüştüm.

Belki de gördüğümü hayal etmiştim.

Hayır, lanet olsun. Bir şey hissetmişti. İçgüdülerim bu kadar yanılıyor olamazdı.

Ona bir gün verecektim fakat işleri bu şekilde bitirmeyecektim.

Onu bu gece arayacaktım ve tekrar deneyecektik.

Uçağım Los Angeles'a indiğinde, Shelly'yle Cameron'dan uzaklaşmak için can atıyordum. Yolculukta beni oyaladıkları, durmadan filmden ve çekimlerde sırada ne olduğundan bahsettikleri için minnettardım.

Set tasarımı tamamlanmıştı, yarın işe koyulacaktık. Artık son düzlüğe girdiğimize göre gecikme olmayacaktı. Ancak filme odaklanmadan önce, Presley'yle aramızdaki şu meseleyi halletmem gerekiyordu.

Havaalanında yollarımızı ayırdık ve eve koştum, çantalarımı içeri taşısam da eşyalarımı açmadım. Elimde telefonumla ışıkları açarak evimin içinde yürüdüm.

Yatak odamın balkonunun cam kapıları beni çağırdı ve derin bir nefes alarak dışarı çıktım. Bu manzarayı özlemiştim. Kuma çarpan dalgaların sesini, havaya takılan tuzlu suyu özlemiştim.

Ancak Montana'yı da özlemiştim ve sadece birkaç saat geçmişti. Orada geçirdiğim aylar kalıcı bir etki bırakmıştı. Kalbimi durduran gülümsemesiyle çekici komşum da öyle.

Elimdeki telefon çaldı. Arayan Laurelin'di. Presley'yle konuşmak istediğim için neredeyse reddedecektim fakat önemli bir şey olabilir diye cevap verdim. "Selam."

"Döndün mü?" diye sordu Laurelin.

"Evet."

"Güzel. Oturuyor musun?"

Omurgam kaskatı kesildi. "Hayır."

"Otur, Shaw."

Bu sesi tanıyordum. Kötü haberlerle birlikte gelirdi. "Neler oluyor?"

"*OK!* dergisi* az önce babanın rüşvetçi bir polis olduğuna dair bir haber yayınladı."

Dünya ayaklarımın altından kaydı ve ben tüm ağırlığımı terasın korkuluklarına vererek kelimeleri sindirmeye çalıştım. "Ne?"

"Tom zaten bunu susturmak için bir açıklama üzerinde çalışıyor," dedi reklamcıma atıfta bulunarak. "Ama neyle uğraştığımı bilmem gerekiyor. Sen hiçbir şey söylemedin, o yüzden ben sadece... Bu doğru mu?"

Gözlerimi kapattım. Bu hikâyenin ortaya çıkmamasının nedeni hiç kimseye anlatmamış olmamdı.

Presley'ye kadar.

Siktir. Siktir. Siktir.

Benimle oynamıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Seviştiğim kadınlara güvenmemeyi ne zaman öğrenecektim?

Presley, *Karanlık Cennet*'in ortaya çıkmasını istemiyordu ve benimle kahretsin ki oynamıştı. Bu sabah gittiğimi görünce neden bu kadar sevindiği anlaşılıyordu. Bugün muhtemelen maaş günüydü.

Ona verdiğim onca güven. Ona sırrımı verdiğim onca zaman.

O hepsini biliyordu.

"Shaw?" dedi Laurelin telefonda. "Shaw."

---

* Öncelikle kraliyet ve ünlü haberlerinde uzmanlaşmış haftalık bir İngiliz dergisidir. -ç.n.

"Bu doğru," diye fısıldadım. En azından, inkâr etmenin aptalca görüneceği kadar gerçeğe yakındı.

Ailem mahvolacaktı, kız kardeşlerimin kalbi kırılacaktı. Eğer polis olarak kalsaydım, Shaw Valance'ın babası kimsenin sikinde olmayacaktı.

Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı.

"Yorum yapmıyoruz," dedi Laurelin. "Hiçbir şey söyleme. Ailene de sessiz kalmalarını söyle."

Başımla onayladım.

"Beni duyuyor musun?"

"Evet." Boğazım düğümlendi.

Annemi aramak zorundaydım. Eğer çoktan olmamışsa bile, sabah evlerinin önünde paparazziler olacaktı. Belki de onları jetimle bir yere uçurmalıydım. Bu gece ayrılıp kaçabilirlerdi. Kız kardeşlerim ve onların aileleri de. Babamla ilgili gerçek yeterince şok yaratacakken hiçbirinin basının hayatlarını etkilemesine ihtiyacı yoktu.

"Birkaç arama yapmam gerekiyor ama telefonunu yakınında tut," dedi Laurelin. "Daha fazlasını öğrendiğimde tekrar arayacağım."

"Bunu onlardan satın alabilir miyiz?" diye sordum.

"Deneyeceğim." Sonra hat kesildi.

Satın alabilirdik fakat olan olmuştu.

Korkulukları ittim, bir elimi saçlarımda gezdirdim. Şok, öfkeye dönüşürken dünya görüş açıma geldi.

"Siktir." Yumruğumu demir korkuluklara vurdum. "Siktir!"

Sahilde yürüyen birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı. Umrumda değildi. Düşünmüyordum. Presley'nin numarasını çevirdim, çaldığında kalbim hızla çarpıyordu.

"Merhaba," diye cevap verdi. "Senden bir daha haber alacağımı düşünmüyordum."

"Beni sattığın için mi?" Kısa kestim.

"Ne?"

"Beni resmen sattın. Umarım iyi bir maaş çeki almışsındır."

Arka planda bir hışırtı vardı, belki de yataktaydı ve doğrulmaya geçmişti. "Shaw, ben..."

"Siktir git."

Aramayı sonlandırdım.

Ardından numarasını engelledim ve sildim.

Canı cehennemeydi.

Hoşça kal, Presley.

17. Bölüm

Presley

"Hey, Pres." Emmett banyonun kapısını çaldı. "İyi misin?"

"Evet." Yanaklarımı silerek burnumu çektim. "Birazdan çıkarım."

Bir tomar mendil aldım ve burnumu sildim, sesi abartıyordum çünkü Emmett'ın dışarıda dolandığını biliyordum. Bu gözyaşları ne zaman duracaktı? İki gündür bahaneler uydurup çocukları hasta olduğuma ikna etmek için elimden geleni yapıyordum. Lekeli yanaklarımla kırmızı burnumun ağladığım gerçeğinden değil de soğuk algınlığından kaynaklandığına ikna etmek için.

Ne zaman öğrenecektim? Ne zaman akıllanacaktım? Aylar içinde ikinci kez bir erkek bana aptal olduğumu kanıtlıyordu.

Shaw Valance'ın gidişini izleyebileceğimi düşünerek çok aptallık etmiştim.

Lanet kalbimi kırmayacağını düşünerek çok aptallık etmiştim.

Yeter. Gözlerimi bir kez daha kuruladım. Bu kadarı yeterdi. Jeremiah beni mihrapta terk ettiğinde bu kadar gözyaşı dökmemiştim ve Shaw Valance bir damlasını daha hak etmiyordu. Shaw Valance gitmişti. Şükürler olsun, onu hayatımda bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Babasıyla ilgili haberler çıkmıştı ve o da hemen bunun benden kaynaklandığını düşünmüştü.

Diğerlerinden kurtulduğum gibi ondan da kurtulacaktım.

Shaw Valance'ın canı cehennemeydi.

Onu hayatıma getiren filmin de öyle.

18. Bölüm

Presley

Beş ay sonra...

Genevieve ve Isaiah'nın evinin ön penceresinden dışarı bakarken yün çoraplarla kaplı ayaklarım altımda kıvrıldı.

Kar, bahçelerini örtmüştü ve Isaiah bu sabah bir saatini garaj yoluyla kaldırımları temizlemekle geçirmişti. Şubat soğuğunun tadını çıkarıyormuş gibi görünerek çalışırken onu oturduğum yerden izlemiştim. Ardından kırmızı yanaklarıyla içeri girip Genevieve'i ve bebeği öptükten sonra alışveriş listesiyle markete gitmişti. Giderken de dönerken de bu koltukta oturuyordum.

Bebekleri Amelia kollarımda sıcacık ve güvendeydi.

Caddenin karşı tarafındaki kaldırımda bir çift yürüyordu, ikisi de ağır paltolar, kayak bereleri ve kabarık eldivenler giymişti. Ellili yaşlarda görünüyorlardı. Elleri aralarında kenetlenmişti. İkisi de beyaz kapaklı karton bir kahve bardağı taşıyordu.

Dışarısı buz gibiydi fakat nefesleri arkalarında dalgalar hâlinde bir iz bırakırken gülümseyerek konuşuyorlardı. Belki de

yeni evlilerdi. Veya belki de yirmi beş yıldır birlikteydiler ve şimdi de ilk günkü gibi âşıklardı.

Onlar benim istediğim şeyin mükemmel bir şekilde resmedilmiş hâliydi.

Hava nasıl olursa olsun benimle on blok ilerideki kahve kulübesine yürüyecek birini istiyordum çünkü on blok boyunca konuşabilir, el ele tutuşabilirdik.

Zihnimde oluşturduğum listeye bunu da ekledim.

Geçtiğimiz beş ay boyunca ilişkiler üzerine düşünmek için çok zaman harcamıştım. Romantik veya platonik, ne kadar çok ilişkimin sağlıksız olduğunu gördüm. Her şey ailemle, biyolojik ailemle başlamıştı. Gençliğimde kız kardeşim dışında kimseye güvenmemiştim fakat bizim ilişkimiz bile daimî, içten içe kaynayan bir korkuyla lekelenmiş, gergin bir ilişki olmuştu.

Çocuklar gibi pervasızca güldüğümüz ve oynadığımız bir zamanı hatırlayamıyordum. Onunla aynı pervasızlıkla kavga ettiğimizi de hatırlayamıyordum. Kız kardeşler, biraz da olsa kavga etmeliydi.

Annemle olan ilişkim saygı ve sevgiden yoksundu. Bugüne kadar ona acıyordum. En başından beri acımıştım. Peki ya babam? Varlığımın her zerresiyle ondan iğreniyordum.

O birkaç romantik ilişkim de destansı bir şekilde karmaşıktı. Jeremiah, Jeremiah'ydı. Artık oradaki hatalarım üzerinde durmayacaktım. Sonra... Shaw vardı.

Kendime sık sık düşünmek için izin vermediğim adamdı çünkü Jeremiah beni incitirken, Shaw beni yıkıp geçmişti. Onu duvarlarımdan içeri almıştım. Gerçek beni görmesine izin vermiştim. Hayatımda ilk kez bir erkeğin beni tamamen görmesine

izin vermiştim ve o beni başından savmıştı. Bana, aramızdaki bağa inancı olmamıştı.

Sınanmıştık.

O da başarısız olmuştu.

Neyse ki, o ilk birkaç günden sonra onu aklımdan çıkarmak kolay olmuştu. Kasabada onunla karşılaşmayacağımı bilmek yardımcı oldu. Yüzü göründüğünde televizyon kapatılabiliyordu. Salondaki dergiler başka bir sayfaya çevrilebiliyordu.

Birkaç ay sonra, öfkemi ve hayal kırıklığımı bir kenara bıraktıktan sonra, bu ilişkiyi de inceleyebilmiştim. Bir bakıma, bu yeni bakış açısı için Shaw'ya teşekkür etmeliydim. Beni o kadar derinden yaralamıştı ki, değişmeye yemin etmiştim. Standartlarımı yükseltmeye yemin etmiştim.

Eğer bir adam çıtaya varamazsa, gidecekti. Beklentilerim vardı ve onları bir santim bile düşürmeyecektim.

Etrafımdaki ilişkilerden bir şeyler öğreniyor, kendi oluşturduğum kolajım için mutlu anlardan parçalar çalıyordum.

Bryce ve Dash sonsuz bir tutkuya sahipti. Birbirlerini sorumlu tutuyorlardı. Birbirlerine meydan okuyorlardı. Birbirlerini daha iyi bir insan yapıyorlardı, birbirlerinin sevgisinden asla şüphe etmiyorlardı.

Güven.

Ortaklık.

Draven, Chrissy'yi tüm varlığıyla sevmişti, ölümünde bile. Bazı hatalar yapmıştı fakat kalbi her zaman onun kalbiydi.

Bağlılık.

Genevieve ve Isaiah birbirlerine çok güveniyorlardı. Hiçbir dava onları ayıramazdı.

Sadakat.

Arkadaşlık. Aşk. Huzur.

Belki şansım yaver gider ve hepsinin yanına tik işareti koyabilirdim. Belki de kendi ailemi kurma, kollarımdaki gibi bir bebeğe sahip olma şansım olurdu.

Shaw'nın ihaneti bu listeye ilham vermişti. Birlikte geçirdiğimiz zamana sevgiyle bakmak için elimden geleni yapıyordum.

Bazı günler diğerler günlerden başarılıydım ama iyileşiyordum. O, bir gün tadının bu kadar acı olmamasını umduğum bir anıydı.

Genevieve'le Isaiah'nın bir haftalık kızları kollarımda minik bir iç çekti ve ikimizi de yerinden hafifçe oynatarak Amelia'yı hafifçe salladım.

"Sen çok değerlisin." Parmağımı düğme burnunun üzerinde gezdirdim.

"Öyle, değil mi?" dedi Genevieve, yatak odalarından koridora doğru gelirken. Islak saçları taranmıştı ve üzerinde bol bir eşofman vardı. Kanepenin karşısındaki televizyon koltuğuna otururken hareketleri ağır, hafif ağrılıydı.

"Daha iyi misin?"

Başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Duş almak birden zorlaştı."

"Bu beklenen bir şey."

Genevieve'le Isaiah ebeveynler olarak ilk haftalarını atlatmışlardı fakat ikisi de çok yorgundu. Bugün onlar için çorba ve ekmek getirmiş, sonra da Genevieve uzun bir duş alırken Amelia'nın nöbetini tutmaya gönüllü olmuştum.

Annesi duştayken, kime benzediğine karar vermeye çalışarak bebeğin yüzünü incelemiştim. Henüz bir sonuca varamamıştım ama saçları Genevieve'dendi.

"Draven'ın saçlarını almış. Senin saçılarını."

"Evet." Genevieve kızına gülümsedi. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

Gözlerindeki neşe soldu. "Onu düşünüyordum. Babamı. Onu benden çok daha iyi tanıyordun." Ben Draven'la yıllar geçirmiştim, oysa Genevieve onu sadece birkaç ay tanımıştı. "Bana yardım eder misin?"

"Ne konuda?"

"Amelia'nın onun kim olduğunu bilmesini istiyorum. İyi yönlerini. Belki ona onu öğretmeme yardım edebilirsin."

Ah, kalbim. "Onur duyarım."

Sesimi alçaltarak bebeğe baktım. "Büyükbaban tanıdığım en iyi adamdı. Hayatımı kurtardı."

"Hayatını mı kurtardı?" diye sordu Genevieve. "Bunu bilmiyordum. Nasıl?"

"Bana bir aile verdi. Bana uğruna savaşabileceğim bir şey verdi. Clifton Forge'ta yaşamaya başladığımda çökmüş bir kızdım ve o beni toparlamadı. Bunu kendi başıma yapmamı bekledi. Ben de yaptım."

Draven kurbanlara inanmazdı. Onu tanıdıktan sonra bana çocukluğumu sormuştu, ben de çocukluğumun geçtiği evin genel havasını özetlemiştim. Beni dikkatle dinlemişti. Empati kurmuştu. Sonra bana geleceğimi belirleyecek bir şey söylemişti.

Sen geçmişinden daha güçlü ve daha iyisin. İstediğin hayatı seç, onu gerçekleştirmek için kıçını yırtarak çalış.

Bu yolda zorluklar olmuştu fakat ben hâlâ kıçımı yırtarak çalışıyordum.

"Draven beni yirmi birinci yaş günüm için dışarı çıkardı," dedim Amelia'yla Genevieve'e. "Erkeklerin gelmesine izin ver-

medi. *The Betsy*'ye gittik ve bana *Lemon Drop** kokteylinden ısmarladı. İki yudum içtim, sonra onu elimden aldı. Beni sokağın aşağısındaki *Stockyard'ın Yeri*'ne götürüp bana bir hamburgerle kola aldı. Büyükbaban her zaman koruyucuydu."

Genevieve kahkaha attı. "Tam onun yapacağı bir şey."

"Eve döndükten sonra Dash, Emmett ve Leo'nun evime geldiklerini, *The Betsy*'ye geri döndüğümüzü, orada beni fena hâlde sarhoş ettiklerini ona hiç anlatmadım. Hayatımda hiç bu kadar çok kusmamıştım."

Düğündeki sarhoşluğum bile o doğum günüyle kıyaslanamazdı.

Isaiah mutfaktan köşeyi döndü. "Ne?"

Genevieve ve ben kıkırdayarak onu geçiştirdik. "Yok bir şey."

Oturma odasına girdi, önce Genevieve'in sandalyesine giderek onu öpmek için eğildi. Sonra gelip kanepenin yanında diz çöktü ve kızına bir mucize gibi baktı. "Nasılız, Presley teyze?"

"Harika," diye fısıldadım. "Gerçekten harika."

Eğer "Presley teyze" bir aileye olabileceğim en yakın hâlimse, kendimi sonsuza kadar kutsanmış olarak adlandırabilirdim. Draven'ın bana göz kulak olduğu gibi, ben de Bryce ve Dash'in oğullarıyla birlikte bu kız bebeğe göz kulak olacaktım.

Bir çift bot ön kapının önünde tepindi ve Isaiah, zil çalınıp Amelia'yı uyandırmadan önce oraya doğru koştu. "Selam."

"Merhaba." Luke içeri girdi ve soğuk havayı dışarıda tutmak için kapıyı hızla arkasından kapattı. Elinde, geçen hafta Amelia

---

* Limon aromalı votka, limon suyu ve şeker şurubuyla hazırlanan bir kokteyl. -ç.n.

doğduktan sonra onu görmeye gittiğimizde hastaneye götürdüğü demetin aynısı olan bir buket sarı gül vardı. "Umarım bunlar yolda donmamıştır."

Genevieve kendini kalkmak için ittirdi ve odanın karşısına geçerek çiçekleri alıp burnuna bastırdı. "Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Yanağını öpmek için eğildi, sonra paltosunu silkti ve ellerini birbirine sürterek ısıttı.

Yanıma gelip kanepeye otururken gülümsedim. "Önce ellerini yıkadın mı?"

Luke sırıttı. "Evet, hanımefendi."

"Onu sadece on dakikalığına veriyorum. Sonra yine benim olacak." Bebeği onun kollarına bıraktım, Amelia'ya sevgi dolu mırıldanmalarını duyan yumurtalıklarım patlamak üzereydi.

Clifton Forge polis şefi Luke Rosen, listemdeki her maddeyi karşılayabilirdi.

"Nasılsın?" Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"İyiyim." Yaklaştım ve kolunun sıcaklığının benimkine nüfuz etmesine izin verdim. "Gecen nasıl geçti?"

"Şükürler olsun, sessizdi. İnsanların sorun çıkarması için hava çok soğuk." Luke dün gece hasta olan bir devriye memurunun yerini doldurmuştu. Benimle yemeğe çıkmak yerine sokaklarda devriye geziyordu.

Anlaşılan, polislere karşı bir zaafım vardı.

Cuma geceleri Luke'a ayrılmıştı.

Luke ve ben yaklaşık bir ay önce bir cuma gecesi markette tanışmıştık. Dondurulmuş gıdalar reyonundaki ikimiz dışında market neredeyse terk edilmişti. İkimiz de donmuş lazanyaların etrafında dolanıyorduk.

Sonra resmî olarak kendisini tanıtmıştı.

Ben, Luke Rosen.

Elini sıktım, tek kişi için büyük bir lazanya pişirmenin ne kadar üzücü olduğundan yakındık. Olaylar birbirini izledi ve ikimiz de marketten alışveriş yapmadan çıktık. Bunun yerine onunla yemeğe çıktım.

O zamandan beri her cuma birlikte yemek yiyorduk. Bazı çarşambalar da. Rastgele bir pazartesi ve neredeyse her cumartesi. İşleri ağırdan alıyor, birbirimizi tanımaya çalışıyorduk.

Luke, Shaw'nın sebep olduğu acıyı atlatmama yardım etmişti. Gerçekten iyi bir adamdı ve iyi adamlara yeniden inanmaya ihtiyaç duyduğum bir zamanda onu tanımıştım. Günden güne, akşam yemeğinden akşam yemeğine, önemli biri hâline gelmişti.

"Bugün için planın nedir?" diye sordu Luke.

Karşımızdaki televizyon koltuğunda Genevieve ve Isaiah oturuyordu. Biz kızları için mırıldanırken, Isaiah oturmuş, Genevieve de onun kucağına yerleşmişti. İkisi de neredeyse uyuyakalacaktı.

"Bir süre burada takılacaktım," dedim sessizce. "Şu ikisini biraz dinlendirmek için."

"Eşlik etmemi ister misin?"

Gülümsedim. "Çok isterim."

Bir saat sonra, Luke ve ben Isaiah'yla Genevieve'in televizyon odasına gidip Amelia onun kollarında uyuklarken konuştuktan sonra, onu gönülsüzce annesine geri verdik.

"Teşekkür ederim," dedi Genevieve, yaygara çıkarmaya ve Genevieve'in göğsüne doğru sokulmaya başlayan Amelia'yı zıplatarak. "Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim."

"Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim." Ona ve Isaiah'ya sarıldım, sonra Luke'la kendimizi dışarı attık.

"Saat iki," dedi Luke, ben soğuktan titrerken saatini kontrol ederek. "Sinemaya gitmek ister misin?"

"Olur." Shaw Valance'ın bir filmi olmadığı müddetçe sinemaya gitmek kulağa harika geliyordu.

"Çağrılma ihtimalime karşı ben sürsem iyi olur."

"Tamam. Arabamı burada bırakabiliriz."

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet." Beni beş ev ilerideki evine kadar yönlendirirken kolumu onunkine doladım. Luke, Genevieve ve Isaiah'nın komşusuydu.

İkimizi de deli gibi güldüren bir komedi filmine gittik, sonra Luke beni hamburger yemek için *Stockyard'ın Yeri*'ne götürdü. Jeremiah'nın eski poker masasına göz atmadım bile. Veya Shaw'nın Dacia'yla yemek yediği bar tabureleriyle çevrili yüksek masaya. Tabaklarımızda sadece bir avuç patates kızartması kalana kadar konuşarak Luke'a ve yemeğe odaklandım.

"Eğlenceliydi," dedim beni kamyonetine kadar geçirirken.

"Evet." Göz kırptı ve benim için kapıyı tuttu. Kaputun etrafında yürürken onu takip ettim, uzun bacakları soğuktan içeri girebilmek için acele ediyordu. Koyu kahverengi saçları düzgünce kesilmişti, kısaydı. Gözbebeğinin etrafında bir tutam kömür rengi olan koyu, masmavi gözleri vardı. Luke'un gülümsemesi gösterişli olmasa da sıcak ve kibardı.

Arabayı sürerken elimi tuttu. "Gelecek hafta seni buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir et lokantasına götürmek istiyorum."

Bahsettiği restoranı biliyordum. Clifton Forge'ta yaşayanların şehir dışına çıkıp özel bir şeyler yapmak istediklerinde gittikleri popüler bir lokasyondu. "Kulağa harika geliyor."

"Cuma günü." Hızlıca bana bakıp gülümsedi.

Yola döndüğünde yan profilini inceledim.

Luke rahattı. Onunla birlikte olmak kolaydı. Yanında olduğu her an kelebekler uçuşmuyordu fakat bana gülümsediğinde veya göz kırptığında içim titriyordu.

Belki de Shaw'yla yaşadığım gibi kör edici bir tutku yoktu ancak tutkunun farklı seviyeleri vardı, değil mi? Ayrıca, tutku benim listemde bir numarada değildi.

Luke bizi kendi mahallesine doğru yönlendirdi ve beni *Jeep*'ime geri götürdü. Isınsın diye inip benim için çalıştıracaktı. Sonra camlar buzdan arınana kadar bekleyecek, iyi geceler demeden önce beni öpecekti.

Sonra ben kendi evime giderken o da kendi evine gidecekti.

Henüz birlikte bir gece geçirmemiştik.

Fiziksel olarak en fazla onun kamyonetinde ya da benim *Jeep*'imde şehvetli öpüşmelere geçebilmiştik. Luke bana hiç dokunmaya çalışmamıştı bile.

Belki de zamanı gelmişti.

"Beni arabama götürmesen? Onun yerine beni eve götürüp içeri gelsen?"

Yüzü bana doğru döndü, gözleri seksi ve karanlık bir şekilde parladı.

"Gerçekten mi?"

Ardından... Kelebekler uçuşmaya başladı. "Gerçekten."

Yavaşlarken dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, sonra *U* dönüşü yaptı.

"Bu yasal mıydı?" diye sordum. Kıkırdadı; bu ses kalbimin hızlanmasına neden oldu. Son bir aydır birikmiş beklentiler ve yavaş yavaş artan arzu bir dalga gibi beni vuruyordu. Aniden, arabayı yeterince hızlı süremiyormuş gibi geldi.

Elini sıkıca tuttum, o hızlıca -güvenli bir hızla- kasabanın içinden geçerken ayağım olduğu yerde zıplıyordu. "Oraya daha hızlı gidebilmek için ışıklarını açsan gücünü kötüye kullanmış olur musun?"

Midem sıkışırken Luke bana beyaz gülümsemesini gösterdi. "Muhtemelen."

Trafik kurallarına uyuyordu, buna şaşırmıyordum. Luke kurallara uyan biriydi.

İçimdeki pek dışarı vurmadığım asi kişilik, risk almasım diliyordu fakat artık ona kulak asmıyordum. Shaw'yla bir risk almıştım ve tamamen çöküp mahvolmuştum.

Bu yüzden asi kişiliğimin sesi kısılmıştı, ben de Luke'a ve onun kurallarına sarılmıştım. Beni sırlarını satmakla suçlayıp günlerce ağlatacak bir adam değildi.

Oturduğum mahalle kadraja girdi ve kalbim göğsümde dörtnala koşmaya başladı.

Bu gece sevişecektim. Luke'la.

Luke ve ben. Ben ve Luke.

Buna hazır mıydım? Yakışıklı yan profiline bir kez daha baktım. *Evet.*

Arabayı garaj yoluma çekti, emniyet kemerimi çıkardı fakat biz inemeden telefonu çaldı. "Ah, lanet olsun. Merkezden çağrı var. Açmak zorundayım."

Mideme ağrı girerken sesime zorla neşe kattım. "Sorun değil."

Lanet olsun. Merkez ne zaman Luke'u arasa, bu akşam yemeğinin kısa kesileceği anlamına geliyordu. Telefonunu kulağına dayadı ve her geçen saniye omuzlarının çöküşüne bakılırsa, seks yapılmayacağını tahmin ediyordum.

Neden daha fazla hayal kırıklığına uğramamıştım? Belki de Luke'la ilişkimizi kafamda oturtmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. *Ben ve Luke.*

"Beş dakika içinde oradayım." Telefonu kapattı ve homurdandı. "Üzgünüm, Pres. Yaşlı bir kadın arabasıyla Merkez'deki spor salonuna girmiş."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne?"

"Evvet." *V*'yi vurguladı.

"Bu... Spor salonuna arabayla mı girmiş? Vay canına." Gülmemek için elimi ağzıma kapattım. Luke'layken ilginç hikâyeler asla eksik olmazdı.

"Sonrasında ne kadar geç olur bilmiyorum." İç çekti. "Yarın görüşelim mi?"

"Olur." Ona iyi geceler öpücüğü vermek için konsolun üzerinden eğildim.

Dudaklarım onunkilere değdiği anda, bir parmağını çenemin altına geçirerek beni kendine çekti. Dili dudaklarımın kenarında gezinirken dudaklarımı aralamam için izin istedi.

Araladığımda ve o da içeri girdiğinde, tüm vücudum topluca iç çekti. *Rahatlık.*

Öpüşmemiz yakıp kavurmuyordu. Hızlı ya da çılgınca değildi. Kıvrılan ayak parmakları veya yırtılan kıyafetler yoktu. Ancak çok lezzetliydi, tıpkı kendisi gibi.

Ayrıldık; alnını benimkine dayadı. "Şef olmanın berbat olduğu zamanlar oluyor."

"Üzgünüm."

"Benim üzüldüğüm kadar üzülemezsin," diye mırıldandı, kotunu hızlıca düzeltti.

"Yarın," diye söz verdim. Başıyla onayladı, kapısının koluna uzandı fakat elimi kaldırdım. "Kendini sıcak tut. Beni sonra ara."

"Tamam."

Kamyonetinden atladım, sonra garaj yolundan geri geri çıkıp hızla uzaklaşırken soğukta bekledim, bu kez ışıkları yakmıştı.

Yarın. *Luke ve ben. Ben ve Luke.*

"Luke, ha?" Derin bir ses gecenin içinde yankılandı ve nefesim kesildi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Karanlıkta beş ay boyunca unuttuğum sesi arayarak hızla döndüm. Sonra işte oradaydı, yandaki evin verandasında duruyordu. Donmuş bahçesinde satılık levhası asılı olan, aylardır boş duran evin verandasında.

Shaw.

Merdivenleri özenle çıktı, doğal çalımları bir sürü anıyı canlandırıyordu; evimde, yatak odamda nasıl zarafet ve kararlılıkla hareket ettiğinin hatırlatıcılarıydı. Altmış santim ilerimdeyken bana bir torba bebek havuç fırlattı.

Poşet koluma çarptı ve botlarımın üzerine düştü, kar yüzünden boğuk bir ses çıktı.

"Merhaba, Presley."

19. Bölüm

Shaw

Ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

Burnunun ucunun nasıl hafifçe kavislendiğini unutmuştum. Kulaklarının ne kadar narin ve zarif olduğunu, bu kadar yakın durduğumda ne kadar küçük göründüğünü unutmuştum.

Ancak o gözleri unutmamıştım. Karanlıkta bile, o büyüleyici irisler dışarı fırlayıp beni esir alıyordu.

"Merhaba, Presley."

Gözlerini kırpıştırdı.

Havuç torbasını almak için eğildim ve plastikteki karı silkeledim. "İçeri girebilir miyiz? Daha sıcak bir yerde konuşabilir miyiz?"

Bu sabah California'daki on beş dereceden Montana'daki sıfır dereceye gelmiştim. Üzerimde bir kot pantolon, tenis ayakkabıları ve bir kazak vardı.

Vardığımda Presley'nin *Jeep*'inin garaj yolunda olmadığını görünce bavullarımı boşaltmış, beklemeye başlamıştım. Garaj

yolunda farların parladığını gördüğümde, onu karşılamak için dışarı çıkmıştım.

Luke'un kamyonetini görmeyi beklememiştim. Presley'nin konsola doğru eğilip onu öpmesini kesinlikle beklememiştim.

Dudakları onunkilere değdiği anda soğuk iliklerime kadar işlemişti.

Siktiğimin Luke'u mu? Gerçekten mi?

Ondan hoşlanmıştım fakat o orospu çocuğu çizgiyi aşmıştı.

Presley benimdi. O benim pembe ağzımdı ve onlar benim mavi gözlerimdi.

Muazzam derecede aptal hatamı düzeltip kadınımı geri kazanmak için Montana'daydım. Artık sır yoktu. Daha fazla saklanmak yoktu. Presley benimdi ve Luke gitmeliydi.

"Benim evime gidebilir miyiz?" Başparmağımı omzumun üzerinden uzattım.

Gözleri yanımdan geçip oturma odasında yaktığım ışığa ve garaj yoluna park ettiğim kamyonete takıldı. Bu araç kiralık değildi, bu sefer değildi. Bu yolculuğun geçici bir yanı yoktu. Presley, geldiğinde ikisini de fark etmediğini anlayarak ikinci kez baktı.

Luke'a fazlasıyla kapılmıştı.

Siktiğimin herifi.

Onunla tekrar balığa çıkmam mümkün değildi.

Presley sessizliğini korudu fakat dişleri takırdarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Donuyorsun."

Dişlerini birbirine kenetledi.

"Hadi içeri girelim. Lütfen?"

Kış ayı kadar soğuk olan dili çözüldü. "Hayır."

"Bana hayır demeye bayılıyorsun," diye takıldım.

O duvarlarının dışında en ufak bir çatlak bile yoktu. "Ne istiyorsun, Shaw?"

"Özür dilerim. Sana bir özür ve açıklama borçluyum. Lütfen içeri girebilir miyiz?" Koluna dokunmak için hamle yaptım fakat geri çekildi. Bu hiç kolay olmayacaktı. Kollarıma koşacağını düşünerek kendimi kandırmamıştım ancak anlayış göstermesini ummuştum. Eğer sadece konuşabilirsek, eğer açıklayabilirsem anlamak zorunda kalacaktı.

Beni istediği kadar yerden yere vurabilirdi, birlikte olduğumuz müddetçe hatamı on yıl boyunca yüzüme vurabilirdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Aylar oldu."

"Ayaklarına kapanmaya geldim."

Presley o mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Şubat ayında Montana'ya ayaklarıma kapanmaya mı geldin?"

"Aynen öyle." Başımla onayladım.

"Bir telefon konuşması yeterli gelirdi."

"Evet." Havuçları diğer elime attım, sonra tekrar o elime geri aldım. "Telefonda konuşmak istemedim."

Bir de dondurucu soğukta konuşmak istemiyordum fakat beni içeri almayacaktı, bu gece olmazdı.

"Özür dilerim, Presley." Bu gece duyacağı tek şey buysa, bunu bir galibiyet sayardım. Gerisini ona anlatmak için aylarım vardı. "Sen olmadığını biliyorum, öyle olduğunu varsaydığım için özür dilerim. Yanlış bir sonuca vardım."

"Özel hikâyeni para için sattığımı düşündün."

"Çoğu insan öyle düşünürdü."

Bunu söylemem doğru olmadı. Gözleri kısıldı. "Ben çoğu insan değilim."

Hayır, değildi. "Bahane uydurmuyorum ama açıklamak isterim." Donmuş parmağımla evimi işaret ettim. "Lütfen?"

"Peki," diye homurdandı ve hışımla yanımdan geçip merdivenleri uçarak çıktı, ön kapıdan içeriye daldı.

Aceleyle peşinden gittim, oturma odasında durana kadar ona yetiştim.

Etrafına bakındı, odayla mobilyaları inceledi. Clifton Forge'ta emlak piyasası pek canlı sayılmazdı ve bu evle ilgilenen tek bir taraf bile olmamıştı. Beş ay önce, bu evi hesap defterimden silmek isteyerek çok kızmıştım. O zamandan beri çok şey değişmişti. Şimdi beni affetmesi için ona yalvarırken, Presley'ye yakın bir yerim olduğu için mutluydum.

"İçecek bir şey ister misin?" Elimle mutfağı işaret ettim.

"Hayır." Kollarını gövdesine sımsıkı sarmış, etrafım çevirmişti.

"Oturmak ister misin?"

"Hayır." Bana bakmıyordu.

"Tamam." O çok özlediğim narenciye ve vanilya kokusunu derin bir nefesle içime çekerek yanından geçtim. Kanepeye oturdum, hâlâ elimde tuttuğum havuçları sehpaya fırlatarak dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. Ahşap, dün evi toparlamak için gelen temizlik ekibi tarafından cilalandığı için parlıyordu.

"Ne istiyorsun, Shaw?" Adım Presley'nin dudaklarından acı verici bir şekilde dökülüyordu. *Tanrım.*

"Özür dilerim." Sözlerimdeki samimiyeti duyması için yalvarırcasına gözlerine baktım. "Seni asla incitmek istemedim."

Gözlerini devirdi. "Eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdın."

"Pekâlâ." *Ah, bu acıttı.* "Bunu hak ettim."

"Benim hakkımda en kötüsünü düşündün. Çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

"Haklısın." Elimi havaya kaldırdım. "Lütfen, açıklamama izin ver, sonra beni parçalara ayırabilirsin."

Bana ters ters baktı fakat sessiz kaldı.

Lanet olsun, bu bakışı özlemiştim. O çatık kaşları ve o buyurgan, öfkeli tavırlarını özlemiştim. Onu özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi. Eğer şu anda ona sahip olmanın tek yolu onun cezalandırmasına maruz kalmaksa, bunu seve seve kabul ederdim.

"Babamdan kimseye bahsetmemiştim, bu yüzden sana söylediğimde bu bir ilk olmuştu. Yıllardır gömülü bir gerçekti ve sana söyledikten sonra ortaya çıktı... Beni kullanmış olabileceğini düşündüm. Ayrıldığım gün o kadar mutluydun ki..."

"Mutlu olduğumu mu düşündün?"

İşte benim kadınımın içinde bir ateş yatıyordu. "Memnun görünüyordun."

"Perişan hâldeydim," diye tersledi. "Kalbim kırılmıştı. Gitmenden nefret ediyordum ama ne yapsaydım? Kalman için yalvarsa mıydım?"

"Evet."

Alay etti. "Benim parçası olmadığım koca bir hayatın var. Benim için bundan vazgeçecekmişsin gibi davranmayacaktım çünkü ikimiz de vazgeçmeyeceğini biliyoruz."

"Haklısın," diye itiraf ettim. Kalmamı isteseydi bile California'ya dönerdim fakat ilişkimizi bitirmezdim. Aramızdakini devam ettirmenin bir yolunu bulurdum. "İşlerin bu şekilde bitmesine üzülmüştüm."

Canı yandığı için duvarlar ördüğünü anlamam aylarımı almıştı. Ayrılmakla ilgili kendi düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki gerçeği görememiştim.

"California'ya döner dönmez babamın hikâyesi ortaya çıktı. Düşündüm ki..." Derin bir nefes verdim. "Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Evet, çok net ifade ettin."

"Her şeyi batırdım. Daha fazla soru sormalıydım. Açıklamana izin vermeliydim."

Çenesi yukarı kalktı. "Bunu sana asla yapmazdım."

"Biliyorum. Aşırı tepki gösterdim. Yaklaşık bir ay sonra babamın eskiden çalıştığı polis departmanından biri olduğunu öğrendim. Dedikodu yayılıyordu. Nasıl başladığını bilmiyorum ama birileri bunu duymuş, basına sızdırmış."

Haberi ilk yayınlayan dergi bana satmayı ve kaynaklarını vermeyi reddetmişti. Hikâyenin kaynağını bulmak için tüm kaynaklarımla birlikte birçok iyilik yapmam gerekmişti.

Presley'nin adını bulacağımdan o kadar emindim ki. O kadar emin ve o kadar kibirliydim ki.

Hikâye aslında babamın eski iş arkadaşlarından biri tarafından sızdırılmıştı; Teğmen Shane Valance'ı hiç sevmeyen ve babamın eski yüzbaşısından bilgi sızdıran bir çavuştu.

"Özür dilerim." Bunu milyonlarca kez tekrarlardım. "Çok özür dilerim."

Güçlükle yutkundu. "Artık biliyorsun ve özür diledin. Gidebilirsin."

"Gitmiyorum."

"O zaman ben gidiyorum." Kapıya doğru fırladı, neredeyse antre boyunca koşar adımlarla ilerledi.

"Presley, bekle." Koltuktan fırlayıp peşinden koştum. Onu kendi verandasına kadar takip ederken soğuk hava burun deliklerimi yaktı. "Presley."

Yürümeye devam etti. "California'ya geri dön, Shaw."

"Burada kalıyorum."

Kayarak durdu, sonra etrafında döndü. Kolları gövdesinden ayrıldı ve havaya savruldu. "Neden? Neden buradasın?"

"Çünkü seni düşünmeden duramıyorum." Bir adım daha yaklaştım. "Denedim. Aylarca seni aklımdan çıkarmaya çalıştım ama yapamıyorum."

"Ne olmuş yani? Ne olmasını bekliyordun ki? Ünlü film yıldızı Shaw Valance programına uyduğu müddetçe hayatıma geri dönmek istiyor diye ayaklarına kapanmamı mı?"

"Hayır, bu..."

"Seni beklememi mi bekliyordun?"

Evet. "Aramızda bir şeyler var ve sen de bunu hissediyorsun."

O inatçı çene dikleşti. "Luke'la birlikteyim."

"Bu bir cevap değil."

"Alacağın tek cevap bu. Evine dön, Shaw." Ayağının üzerinde döndü ve evine doğru yürüdü. Kapıyı çarptı, gürültü sessiz sokakta yankılandı.

Ona baktım, nefesim etrafımda dalga dalga yükseliyordu, ta ki soğuk galip gelip evime geri çekilene kadar. Oturduğumda sehpamın üzerindeki bebek havuçlar benimle alay ediyordu.

"Siktir." Poşeti yırtıp açtım ve bir tanesini ağzıma atıp öfkeyle çıtırdattım.

Beklediğim gibi gitmemişti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Presley'yle hiçbir şey tahmin edilebilir olmamıştı; hiç değişmemişti.

Montana'ya gelirken uçakta bir parçam beni gördüğünde gülümseyip gülümsemeyeceğini merak etmişti. Ayrı geçen ayların öfkesini yatıştıracağını umduğum için aptalın tekiydim.

Kızgın olmakta sonuna kadar haklıydı. Benden nefret etmek için her türlü sebebi vardı.

Ya beni hiç affetmezse? Ya buraya çok geç geldiysem?

İnledim ve kanepeye sırtüstü düştüm. *Tanrım*. Ya Luke Rosen'a âşık olduysa?

Clifton Forge'tan ayrıldığımda ben de adama yarı yarıya âşık olmuştum. İyi bir adamdı, benden daha iyiydi. Benim yerimde olsa, Luke her şeyi batırmazdı. Ancak yapsaydı, benim yerimde bu kanepede oturuyor olsaydı, çekip gider miydi? Presley'nin gitmesine izin verir miydi?

Önemli değildi. Ben bendim ve Luke ne yaparsa yapsın *ben* Presley'yi terk etmeyecektim. Bir daha asla.

Telefonum çaldı, cebimden çıkarıp kız kardeşimin çağrısına cevap verdim. "Selam."

"Ee? Onu gördün mü?" diye sordu Matine.

"Evet," diye mırıldandım. Aylardır huysuz olduğumda, en küçük kız kardeşim kafama bir şaplak atmış ve dökülmemi söylemişti. O da bu özre neredeyse benim kadar önem veriyordu.

"Olamaz. Kulağa iyi gelmiyor. Nasıl geçti?"

"İyi değil. Biriyle çıkıyor."

"Ooof." Tısladı. "Sence çok mu geç kaldın?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Çok mu geç kalmıştım? Presley'yi onarılamayacak kadar incitmiş miydim?

"Ama onun için mücadele edeceksin, değil mi?" diye sordu Matine.

"Tabii ki." Cevap otomatikti. Presley hayallerimin kadınıydı ve onun gitmesine kolay kolay izin vermeyecektim.

"Güzel." Matine'in sesinde bir gülümseme vardı. "Hava ne kadar soğuk?"

"Soğuk." Kıkırdadım. "Buradan nefret ederdin."

Kahkaha attı. "Seni yazın ziyaret etmeyi planlıyorum."

"İyi fikir."

"Beni haberdar eder misin?"

"Evet." Başımla onayladım.

"Babamla konuştun mu?"

"Bu sorunun cevabını biliyorsun, Matine."

"Ama sormaya devam edeceğim, Shaw."

Matine ve diğer kız kardeşlerim yıllardır babamla konuşmam için bana baskı yapıyorlardı. Emekliliğiyle ilgili hikâye ortaya çıkmadan önce, aramızdaki ayrılığı ve benim küskünlüğümü anlayamamışlardı. Hikâye pek çok soruya cevap vermişti.

Babamın teşkilatı bırakma nedenini duymak onlar için zor olmuştu. Matine bunu herkesten daha iyi karşılamıştı, belki de her zaman aramızdaki uzaklaşmada bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğini itiraf ettiği içindi.

Üçü de incinmişti fakat kız kardeşlerim güçlüydü. Hikâye birkaç hafta sonra bir aldatma skandalı ve başka ünlülerin sürpriz hamilelikleri sayesinde arşivlerde kaybolmuştu. Bu eski bir haberdi, kız kardeşlerim bunu çoktan geride bırakmıştı ve babamı eskisi gibi seviyorlardı. Beni de aynı şeyi yapmaya zorlamakta acımasız davranmışlardı.

Ancak ben henüz o noktada değildim. Babamı aramayı düşündüğümde, acı boğazıma tırmanıyor, konuşmamı imkânsız hâle getiriyordu.

Matine'in kızlarından biri arka planda cıyaklıyordu.

"Seni meşgul etmesem iyi olacak," dedim. "Aradığın için teşekkürler."

"Presley'yle iyi şanslar. İhtiyacın olacakmış gibi görünüyor."

Telefonu kapatıp bir kenara attım, sonra odaya göz attım.

Sahildeki devasa evimle alakası yoktu fakat yine de evimdi. Beni uyutan dalgaların sesini özleyecektim ama bunu her gece yanıma sokulan Presley'yle değişebilirdim.

Asistanıma paketletip buraya gönderteceğim her şeyin zihnimde bir listesini yaptım. Kıyafetlerimin çoğu zaten yoldaydı, nasılsa şortlarımla parmak arası terliklerim birkaç ay daha işime yaramayacaktı. Juno'ya birkaç kazakla ceket seçtirecektim, ayrıca bir kışlık monta ve birkaç eldivene daha ihtiyacım olacaktı. Ancak sonra hazır olacaktım. Diğer her şey California'da kalabilirdi çünkü takım elbiselerime ya da smokinlere burada ihtiyacım olmayacaktı.

Dün itibarıyla, kariyerime ara vermiştim.

Karanlık Cennet resmî olarak post prodüksiyon aşamasına geçmişti. Son hâline getirmek aylar alacaktı fakat kimse bir sahne daha çekmem gerekeceğini düşünmüyordu. Kamera önündeki işim şimdilik bitmişti.

Çalışanlarım kafayı yiyordu. Ginny ve Laurelin bu uzun iznin -onlara kesin bir dönüş tarihi vermeyi reddetmiştim- kariyerimi mahvedeceğinden emindiler. Anlamadıkları şeyse benim umurumda olmadığı gerçeğiydi.

Şöhret yalnızlıktı. Servet boştu. Hayatımı halka açık yerlerden kaçınıp her hareketimin yanlış anlaşılmasından korkarak bu şekilde yaşamak istemiyordum.

Paradan ve mirastan daha önemli şeyler vardı.

Presley daha önemliydi. Onun mutluluğu. Hayalleri. Aşkı.

Ona âşık olmuştum.

Clifton Forge Tamirhanesi'nde karşısında otururken bana her hayır dediğinde ona âşık olmuştum.

Evet, onun için mücadele edecektim. Onun güvenini kazanmak için her yolu deneyecektim.

Bu evde yaşayacak, burayı kendime ait kılacaktım. Ona her gün benim için ne kadar özel olduğunu gösterecektim. Bu sefer, ona iyi bakacaktım.

Telefonumu elime alıp yatak odama doğru ilerledim, yürürken evin ışıklarını kapattım. Saat daha sekiz bile olmasa da toparlanmak ve seyahat etmekle geçen uzun bir gün geçirmiştim. Kıyafetlerimi çıkardım, yatağa girerken üzerimde sadece *boxer*'ım vardı. Çarşaflar serindi, sabun kokuyordu fakat yatak çok boştu. Komodinin üzerindeki lambayı kapatıp karanlık tavana baktım.

Başımın üzerinde, pencere parıldıyordu.

Yan evden bir ışık parlıyordu.

Ayağa kalktım, ışığı açtım ve aylardır aramadığım bir numarayı çevirmek için telefonumu elime aldım. Engellediğim, sildiğim, sonra da ne kadar aşağılık bir herif olduğumu fark ettiğimde Laurelin'e benim hatırıma peşine düşmesi için yalvardığım bir numarayı.

Çaldı ve çaldı.

Yatağın üzerine diz çöktüm, çıplak omzumu pencerenin çerçevesine dayadım. Arama sesli mesaja düştü.

Merhaba, ben Presley...

Telefonu kapattım.

Onu tekrar aradım.

Bu sefer ikinci çalışta cevap verdi. "Ne istiyorsun?"

"Numaramı silmemişsin."

"Gözümden kaçmış."

"Pencereye çık."

"Hayır." Ofladı. "İyi geceler."

"Pres, pencereye çık."

"Of." Telefonda ayak sesleri duyuldu, sonra panjurları hızla açıldı. Pencereye yakın bir şekilde durdu, telefonu kulağına dayalıydı. "Ne?"

"Özür dilerim. Bu aramayı aylar önce yapmalıydım."

"Evet, yapmalıydın ama artık bir önemi yok." Cesareti bir anlığına sarsıldı. "Artık hiçbirinin önemi yok."

"Önemi var. Senin önemin var." Camın ve evlerimizi ayıran üç veya üç buçuk metrenin ardından bakışlarıma karşılık vermeyi sürdürdü. Bunu hissediyor muydu? Aradan geçen onca zamana, bu mesafeye rağmen hissediyor muydu?

"Hoşça kal, Shaw," diye fısıldadı.

Bir elimi kaldırdım ve soğuk cama bastırdım. "Yarın görüşürüz."

Presley'ye bir daha asla hoşça kal demeyecektim.

20. Bölüm

Presley

Hava çok soğuktu.

Kırmızı parkamın altında titriyor, kapüşonumun içine gizleniyor, adımlarımı hızlandırıyordum. Kar botlarımın altında çıtırdıyordu, kar taneleri kuruydu ve buzla kaplanmıştı.

Pazar sabahımı şehrin bir ucundan diğerine yürüyerek geçirmeyi planlamamıştım ancak *Jeep*'imi ve *komşumdan* uzaklaşmayı istiyordum.

Shaw arayıp özür dileyemez miydi? Burada ne işi vardı? Hayatımı altüst ediyordu, yaptığı buydu.

İyi bir yerdeydim. Shaw'yı geride bırakmıştım, Jeremiah uzak bir hatıraydı ve Luke'la çıkıyordum. İhtiyacım olan son şey Shaw'nın yan komşum olmasıydı.

O pislik bana havuç getirmişti. Eğer havuçları bende kötü bir anı olarak imgelerse, Tanrı yardımcım olsun, evini yakardım. Kundaklar, arkama yaslanır, alevlere gülümserdim. Ayaklarım duraksadı. *Yapmalı mıyım?*

Hayır. Bu delilikti. O adam beni delirtiyordu. Bu saçma fikri kafamdan attım çünkü ne kadar cazip olsa da ben kundakçı değildim.

Onun evinden, en azından içerisinden uzak durmak kolay olacaktı. Hiçbir koşul altında o sarı eve, boş ve tütsülenmiş olana kadar bir daha adımımı atmayacaktım. Dün gece onun evine girmek, kokusuyla sarmalanmak, kalbim için -Shaw'yı uzun uzun içine çekerek hoplayan sadakatsiz kalbim için- çok tehlikeliydi.

Ona lanet olsun.

Daha hızlı yürüdüm, neredeyse koşuyordum.

Nefeslerim, hızla giden bir buharlı lokomotifin püskürttüğü dumanlar gibi başımın üzerinde bulutlanıyordu. Issız sokaklarda aceleyle ilerlerken bloklar hızla gözden kayboldu, yanımdan geçen birkaç arabaya fazla dikkat edemeyecek kadar kızgın, şaşkın ve sinirliydim.

Genevieve'le Isaiah'nın evine ulaştığımda buzdan bir sarkıt olacaktım fakat beni sıcak tutacak öfkem vardı. Isaiah gelip beni alabilirdi ama bu yürüyüş iyiydi. Kafamı toparlayıp bir plan üzerinde düşünmek için harekete ihtiyacım vardı.

Öncelikle, Shaw dün gece anlamadıysa, ona heceleyerek anlatacaktım. Bizim. İlişkimiz. Bitmişti. Hiçbir özür miktarı fikrimi değiştiremezdi. Beni California'dan aradığı anda bitmiştik. Mesajı yeterince tekrarlarsam, sonunda kendi dünyasına geri dönecek, beni de kendi dünyamda rahat bırakacaktı.

İkincisi, Luke'la çıkıyordum. Luke'tan *hoşlanıyordum*. İyi öpüşen biriydi ve tatlı bir adamdı. Dürüst ve doğruydu. Luke bana gelecekti, ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıyacaktık. *Luke ve ben. Ben ve Luke.*

Bu olacaktı. Bu gece.

Yan evde kimin yaşadığı önemli değildi.

Kimin yatak odasının benimkinin karşısında olduğu önemli değildi.

Belki de *Luke ve ben* benimkinin yerine onun evinde olmalıydık.

Arkamda karın üstünde tekerleklerin çıkardığı çıtırtı beni ürküttü ve kaldırımın uzak ucuna sıçradım. Büyük, gri bir kamyonet yanıma yanaştı; lastikleri yılın bu zamanında sokakları temizleyen kar küreme araçlarının oluşturduğu kar yığınlarını eziyordu.

Emmett. Paltomu tanımış olmalıydı. Kiraz kırmızısı parka giyen fazla kişi yoktu. Yolcu tarafının camını açtı. "Kendini mi öldürmeye çalışıyorsun?"

"Beni korkuttun."

"Donmadan önce arabaya bin, kahretsin."

"Üşümedim," diye yalan söyledim.

"Acele et." Gözlerini devirdi ve camı kapattı. Sonra arabanın kilidini açtı.

Kapıyı açıp içeri atladım, emniyet kemerimi taktım ve eldivenlerimi çıkardım. Parmaklarım gösterge panelinin havalandırma deliklerinden gelen sıcak havanın üzerinde kıpırdadı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"*Jeep*'i almak için Genevievelere yürüyordum."

Kaldırımdan uzaklaşırken kaşlarını çattı. "Kilometrelerce yol demek bu."

"Biraz hava almam gerekiyordu."

Emmett'a Shaw'dan bahsetmemin imkânı yoktu. Film yıldızıyla olan kaçamağımı kimse bilmiyordu, Genevieve veya Bryce bile.

Shaw'yla anlaşmalı buluşmalarımız başladığında, film ve onun Montana'ya kısa vadeli bakış açısı yüzünden herkesin nasıl tepki vereceğinden korkmuştum. Shaw'ya karşı hislerim değiştikçe, büyüdükçe, bize bir etiket yapıştırmaktan korkmuştum çünkü çoğunlukla *burada olduğu süreyle sınırlı kaçamak* kulağa çok... ucuz geliyordu.

Shaw ve benim onun motorundaki fotoğrafımız ortaya çıktığında neredeyse onlara söyleyecektim. Ancak sonra bu, bir şeye dönüşmemişti. Neden? Çünkü Presley Marks'ın haber değeri yoktu. Ben hiç kimseydim. Eğer o fotoğrafta benim yerimde Dacia French olsaydı internette yayılırdı.

Shaw gittiğinde, kimseye söylemememi sağlayan öngörüm için minnettar olmuştum. Bu, endişeli bakışlar ya da acınası sarılmalar olmadan tek başıma kalp kırıklığı içinde yuvarlanabileceğim anlamına geliyordu. İlişkimiz bittiğine göre, Emmett'ı da bu karmaşanın içine sürüklemenin bir anlamı yoktu.

Shaw yakında California'ya gidip sonsuza dek kaybolmuş olacaktı.

"Kahve ister misin?" diye sordu Emmett, çoktan kır ve yem tedariği satan dükkânın otoparkına doğru yavaşlayarak. Park yerinin bir köşesinde bir kahve kulübesi vardı. Barista sürgülü camını açarken Emmett camını indirip dışarı eğildi.

Emmett'ı gören sarışının yanakları kızardı. Dili dışarı fırladı ve alt dudağını yaladı. "Ah, selam. Yeniden. Dün gece benim evimde bir şey mi unuttun?"

Gözlerimi devirip öne doğru eğildim. "Yağsız sütlü vanilyalı *chai* alabilir miyim lütfen?"

Gözleri bana kaydı ve gülümsemesi düzleşti. "Tabii. Emmett?"

"*Triple mocha.*"

"Bir dakika müsaadenizle." Başıyla onayladı ve penceresini kapattı.

"Barista mı gerçekten?" Emmett'a bir bakış attım. "Muhtemelen kahveme tükürecek."

"Hayır. İyi biri."

"Dün geceden beri evine hiç gittin mi?"

Kıkırdadı. "Henüz değil."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Evet. Tabii ki. Adı, şey... Carrie."

"Carleigh, yaka kartına göre."

"Kahretsin. Carleigh."

Başımı iki yana salladım. "İğrençsin."

"Kadınlar beni seviyor. Ne diyebilirim ki?"

"Kadınlar mı?" diye alay ettim. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Cebinden bir yirmilik çıkararak kahkaha attı.

Emmett yanılmıyordu. Kadınlar onu seviyordu. Onun kaslı, dövmeli kolları ve sürekli bağladığı veya yüzünden uzağa taradığı omuz hizasındaki kahverengi saçlarıyla kötü çocuk görünümüne bayılıyorlardı. Leo kadar çabuk gülmüyor ya da flört etmiyordu fakat Emmett'ın *kadınları* çıldırtan bir çekiciliği vardı.

Hiç yuva kurabilecek miydi? Bir geceden daha uzun süre ilgisini çekecek bir kadın bulabilecek miydi? Öyle umuyordum. Hayatımdaki insanlar için en çok istediğim şey, benden kaçıyormuş gibi görünen aşkı bulmalarıydı.

Emmett kahvelerimizin parasını ödedi ve Carleigh'ye göz kırparak veda ettikten sonra kamyoneti Isaiah'nın muhitine doğru sürdü. "Peki *Jeep*'ini neden Genevievelerde bıraktın?"

"Dün bebeği görmek, onlarla biraz vakit geçirmek için oraya gittim. Luke da geldi ve sinemaya gittik. Beni eve bıraktı."

"Luke'la nasıl gidiyor?"

İç çektim. "Güzel."

"Kulağa güzel gelmiyor."

"Hayır, öyle. O gerçekten iyi bir adam ve ondan çok hoşlanıyorum."

"Ama..."

"Aması yok."

"Pres." Emmett bana bir bakış attı. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

"Seninle," diye mırıldandım. "Neden beni bulan kişi Leo olamadı ki? O çok soru sormaz."

"Bugün olmaz. Neyin var? Neden Jack Frost'a* seni alt edemeyeceğini gösterme görevindeymişsin gibi Clifton Forge'ta paldır küldür yürüyorsun?"

"Uzun hikâye."

"Belli bir film yıldızıyla bir ilgisi var mı? Hani şu motorun arkasında birlikte görüldüğün?"

Ağzım açık kaldı. "Biliyor muydun?"

"Lütfen." Alay etti. "Duygularını bazı insanlardan saklamakta iyi olabilirsin ama beni kandırmakta hiçbir zaman iyi olmadın."

Bu doğruydu. Ne zaman üzgün olsam ve kendimi mutlu olmaya zorlasam, cesur yüzümün ardını gören iki adam vardı: Draven ve Emmett. Draven ben konuşana kadar başımın etini yer, gerçeği dudaklarımdan söküp alırdı. Ancak Emmett öyle

* Jack Frost donun, buzun, karın, karla karışık yağmurun, kışın ve dondurucu soğuğun kişileştirilmiş hâlidir. Yazar, soğuk havada yürüyen karaktere bir gönderme yapmıştır. -ç.n.

değildi. Bana sıkıca sarılır, acımın bir kısmı geçene kadar beni bırakmazdı.

"Biz... Şey, ne olduğumuzu bilmiyorum. Bir şeydik." Özel bir şey.

"Gittiğinden beri hiç aradı mı?"

"Hayır. Dün gece geri geldi."

Mocha'sından bir yudum alarak bana baktı. "Dün gece ne oldu?"

"Buraya taşındığından oldukça eminim."

Emmett aldığı yudumda boğuldu. "Hadi canım?"

"Shaw film için buradayken, benim evimin yanındaki evi satın aldı. Benim evimin yanı olduğu için değil, sadece bir tesadüftü. Film boyunca orada kaldı. Konuşmaya başladık ve bir şeyler oldu."

Sonra beni yıkmıştı, bu Emmett'a söyleyemeyeceğim bir şeydi çünkü bir *U* dönüşüne sebep olup sokağımda garip -muhtemelen şiddetli- bir yüzleşme anlamına gelirdi.

"Shaw gitti," dedim. "Şimdi geri döndü."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki, kendi yargılarıma da güvenmiyorum."

"Pres." Emmett uzandı ve elini omzuma koydu. "Jeremiah ile olanlar..."

"Benim hatamdı."

"Düğündeydim, bebeğim. Senin hatan gibi görünmüyordu."

"Hayır, benim hatamdı. En başta onunla olmamalıydım."

"Onu seviyordun."

"Belki," diye mırıldandım. *Belki de sevmiyordum.* Bu sabah daha derinlere inecek enerjim yoktu. Shaw yüzünden zar

zor uyuyabilmiştim. Ayrıca Isaiah'nın evine varmak üzereydik. "Yeni konuya geçelim, lütfen. Annen nasıl?"

Emmett bana bu işin peşini bırakmayacağını belli eden bir bakış attı fakat cevap verdi: "İyi. Daha sonra oraya gideceğim."

"Lütfen, onun iyiliği için önce duş al. Hâlâ *The Betsy* gibi kokuyorsun."

"Duş alacağım." Genevieve ve Isaiah'nın sokağından dönerken sırıttı. *Jeep*'imin arkasına park ettiğinde kemerimi çözüp ona gülümsedim. "Beni aldığın için teşekkürler."

"Her zaman. Yarın görüşürüz."

"Güle güle." Sessiz bir teşekkürle kahve fincanımı kaldırdım ve kamyonetten çıktım, bir yandan içeceğimi, bir yandan da eldivenlerimi dengede tutmaya çalışırken, diğer yandan ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkardım.

Jeep'ime bindim, kontağı çevirip kaloriferi açtığımda titriyordum. Durağan sokakta ilerlerken bakışlarım Luke'un evine odaklandı. Kamyoneti normalde park ettiği garaj yolunda değildi -garajında teknesi duruyordu- ve ışıkları kapalıydı.

Ona Shaw'dan bahsetmeli miydim? Onun şehirde olması önemli değilmiş gibi mi davranmalıydım?

Dün gece yatağımda huzursuzca uzanırken suçluluk duygusu kalbime pençelerini geçirmişti. Gece yarısı saatlerini Shaw'yı düşünerek geçirmiştim, aslında çıktığım adamı değil. Yanlış bir şey yapmış değildim. Shaw'nın evine gitmiş, konuşmasını dinlemiştim. Bir telefona cevap vermiştim. Peki neden Luke'a ihanet etmiş gibi hissediyordum?

Gitmek istediğim en son yer Shaw'nın beni bekliyor olacağı evimdi. İnatçı herif beni yalnız bırakmayacaktı. Bu yüzden *Jeep*'imi Clifton Forge'ta daha önce hiç gitmediğim bir yere yönlendirdim.

Polis merkezine.

"Merhaba," dedim ön kapının içerisinde konumlanan memuru selamlayarak. Cam bir bölmenin arkasında oturuyordu, o yüzden eğilip aramızdaki metal hoparlöre konuştum. "Luke'u... yani, Şef Rosen'ı görebilir miyim diye merak ediyordum da."

"Müsait olup olmadığını kontrol edeyim." Ehliyetimi aldı ve bir kopyasını taradı. Sonra duvar boyunca uzanan bir sıra sandalyeyi işaret etti.

Bir dakika geçmeden Luke iç kapıdan içeri girdi. "Presley?"

"Selam." Ona doğru hızla yol alırken gülümsedim. "Böldüğüm için özür dilerim. Sadece selam vermek istedim."

"Selam." Sırıttı ve yanağıma bir öpücük bıraktı. "İçeri gelsene."

Luke elimi tutup beni merkezin içinden, sıra sıra dizilmiş masaların ve boş sandalyelerin yanından geçirerek üzerinde altın harflerle "*Polis Şefi*" yazan bir kapıya götürdü. Kapıyı benim için tuttu, arkamızdan kapattı.

Heybetli sandalyesi masanın diğer tarafında duruyordu fakat Luke oraya oturmak yerine bana misafir sandalyelerinden birini uzattı, sonra yanıma oturdu.

O böyle biriydi. Kendi ofisinde bile çıktığı kadının yanında oturan adamdı. Komşusu doğum yaptıktan sonra ona iki kez sarı çiçek getiren adamdı. Bir ay boyunca sabırla öpüşmekten fazlasını yapmaya hazır olmamı bekleyen adamdı.

"Dün gece nasıl geçti?" diye sordum.

"Tam bir keşmekeşti." Elini köşeli çenesinde gezdirerek inledi. Bu sabah normalden daha uzun kirli sakalı vardı ve bu hâliyle daha da yakışıklıydı, köşeleri biraz pürüzlüydü.

Elimi onunkinin üzerine koydum, başparmağımı parmak eklemlerinde gezdirdim. "Yorgun görünüyorsun."

"Uzun bir geceydi."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Bana gülümsedi. "Bazı evrak işlerini bitireceğim, sonra da eve gidip biraz kestireceğim."

"Eğer bu geceyi yeniden planlamak istersen, görüşmeyebil..."

"Asla."

Midemin endişeyle düğümlenmesine rağmen gülümsedim. Bunu istiyordum. Luke'la birlikte olmak istiyordum. Öyleyse neden bu geceden korkuyordum? Neden bir veya iki gün ertelemek için herhangi bir neden umuyordum?

Shaw yüzünden.

Ona lanet olsun. Buraya gelip benim için her şeyi mahvetmeye hakkı yoktu. Luke ve ben yeniydik fakat bir geleceğimiz olabilirdi. *Hollywood* fantezisi olmayan, gerçek bir gelecek.

"Saat altıda mı?" diye sordum, sesimdeki gerginliği gizlemek için elimden geleni yaparak. "Akşam yemeği hazırlayayım."

"Olur."

"Donmuş lazanya hakkında ne düşünüyorsun?"

Kahkaha attı. "Uygun görünüyor."

"O zaman ben gideyim, sen de işini bitir." İkimiz de ayağa kalktık ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için parmak ucuma yükseldim.

Öpücüğü derinleştirdi, ağzını benimkinin üzerine eğdi.

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti ve kalbim hızla çarptı. Çılgınca bir koşuya çıkmadı fakat hızla çarpması iyiydi. Çarpıntı, tutku vaat ettiğimiz anlamına geliyordu.

Luke ayrılıp sırıttı. "Sana dışarı kadar eşlik edeyim."

"Teşekkürler." Onu kapıya kadar takip ettim, soğuğa göğüs gerip *Jeep*'ime hızlıca koşmadan önce yanağımı bir kez daha öpmesine izin verdim. Sonra sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı evimden kaçarak geçirdim.

Markete gittim, her reyonda bir aşağı bir yukarı dolaştım. Öğle yemeği için en sevdiğim sandviççide durdum. *Jeep*'imin benzinini doldurdum, bankadan biraz nakit para almaya gittim çünkü nakit kullanmayan bir kadın için cüzdanında biraz para olması birdenbire önemli görünmüştü. Leo veya Dash'in, pazar günü rastgele çalışmaya karar verip vermediğini görmek için tamirhanenin önünden geçtim. Issızdı.

Sonunda, daha fazla kaçamayacağımı anlayınca eve döndüm.

Shaw'nın beyaz kamyoneti garaj yolundaydı. Dün gece onu fark etmediğim için kendime lanet ettim. Luke'u geceyi birlikte geçirmek için davet etme konusunda çok endişeliydim ve aylardır o sarı eve bakmamak için kendimi eğitmiştim.

Park ederken bir gözüm Shaw'nınkindeydi. Oturma odasının penceresinde bir hareket vardı.

Off.

İçine park edebileceğim bir garajım olmasını çok isterdim fakat bu sokaktaki evlerden sadece ikisinde vardı. Çıkmaz sokaktaki evlerin hepsi garajlar olmazsa olmaz bir ihtiyaç olmadan önce inşa edilmişti.

Belki de taşınma vakti gelmişti.

Tamirhanenin üstündeki daire yıllardır boştu. Orada yaşayan son kişiler Genevieve ve Isaiah'ydı.

Shaw aramızdaki şeyin bittiğini kabul etmezse ve Montana'da iki haftadan fazla kalırsa taşınacaktım. Karar verilmişti.

Arabayı park ettim, yiyecekleri tek seferde içeri taşıyabilmek için sessizce dua ettim.

Arkamda onun varlığının çatırtısını hissettiğimde kollarım poşetlerle fazlaca doluydu. Shaw'nın baharatlı kokusu soğuk havada süzülüyordu. Bana fark ettirmeden yaklaşmayı nasıl başarmıştı? Poşetlerimin hışırtısı ve gürleyen, paniklemiş kalp atışları, kar üzerindeki ayak seslerini bastırmış olmalıydı.

"Yardım etmeme izin ver." Yanıma yaklaştı, bileklerimdeki çantaları çıkarmaya başladı.

Omzunun sıcaklığı benimkine çarptı ve yana doğru kaçtım. "Ben yaparım."

"Bunu daha önce de yaşamıştık. İkimizin de bunları içeri taşımaya yardım edeceğimi bildiği sona geçelim." Bana sırıtarak karşı çıkmam için meydan okudu.

İnatçı, küstah herif. Beni yalnız bırakmayacaktı, ben de dondurucu soğukta bir restleşme yaşamak istemiyordum.

"İyi," diye mırıldandım, karnına beş poşet yapıştırdım.

"Bu kadar zor muydu?"

Ona ters ters baktım ve içeri girdim. Poşetlerimi tezgâhın üzerine koyar koymaz ona zoraki gülümsedim ve çıkışı işaret ettim. "Yardımın için teşekkürler."

Kıkırdadı, mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü; yürüyüşü zarafet ve günah doluydu.

Gözlerimi onun uzun bacaklarından ve dolgun kalçasından ayırmaya zorladım, o kalçanın benimkiyle aynı hizada olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamama müsaade etmedim. "Kapıya varana kadar devam et."

Beni görmezden geldi. "İyi uyudun mu?"

"Güzeldi," diye yalan söyledim.

"Ben uyumadım." Koltuğuma oturdu ve gözlerini koridordan odama doğru dikti. "Keşke başka bir yatakta olsaydım diye düşünüp durdum."

Yanaklarım kızardı, yatağımdaki çıplak görüntüsünün zihnimde canlanması yüzünden değildi. Parkam hâlâ üzerimdeydi ve beni sıcak tutuyordu.

"Hoşça kal, Shaw."

"Bugün ne yapıyorsun? Yoğun bir sabah geçirdin."

"Gizlice takip etmek yasadışıdır," diye tersledim.

"Ben de öyle duymuştum." Arkasına yaslandı, kollarını kaldırdı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Bu akşam ne yemek yapıyorsun? Pizza bölüşmek ister misin?"

"Luke buraya geliyor. Onunla çıkıyorum, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Ukala sırıtışı soldu.

"O zaman burada ne işin var? Evine git." Ev derken, Los Angeles'ı kastetmiştim.

"Luke'la aranızdaki şey ne kadar ciddi?"

Henüz ciddi bir ilişki değildi fakat ciddi bir ilişki vaat ediyordu. Luke ve benim potansiyelimiz vardı. "Çıkıyoruz."

"Bunu zaten söyledin ama bu benim soruma cevap değil."

"Sana cevap borcum yok." Oturma odasının önünden geçip kapıya doğru yürüdüm. "Seni kovmam için beni zorlayacak mısın?" diye seslendim.

Yüzünde seksi bir sırıtışla dışarı çıktığında kahkahaları holü doldurdu. Shaw bana yaklaşarak beni kapının yanında sıkıştırdı. "Cevap ver bana. Ne kadar ciddisiniz?"

"Fark eder mi? Ben Luke'la çıkıyorum. Sen yan evde tatil yapıyorsun diye bu değişmeyecek."

"Bu bir tatil değil, Presley."

Yutkundum, Montana'ya benim için geldiğine inanmayı reddediyordum. "Sanırım gitsen iyi olacak."

Avucunu kapının üzerine yaslayarak kapıyı kapalı tuttu. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"Kapının yanlış tarafındasın."

Shaw'nın sırıtışı yavaş, ağız sulandırıcı bir gülümsemeye dönüşüyordu. Daha yakına eğildi, nefesi yanağıma fısıldadı. "Tamirhanede işler nasıl?"

"Süper. Şimdi git." Dizlerimin bağı çözülmüştü ve o gülümseme kararlılığımı çözüyordu. Bakışlarımı onun geniş göğsüne, sabun ve sandal ağacı gibi kokan yeşil kazağına sabitledim. "Lütfen."

"Neden? Sadece konuşuyoruz. Tabii, burada olmamla ilgili seni rahatsız eden bir şey yoksa."

Kahretsin, evet, rahatsızdım. Adam beni oldukça gererek o altın bakışları altında kıvranmama neden oluyordu. "Boşaltmam gereken yiyecekler var ve akşam yemeği pişirmem gerekiyor. Konuşacak vaktim yok."

"Presley, bana bak."

"Shaw." Gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimi yumruk yaptım. "Lütfen. Git buradan."

Gözlerimi açtığımda hâlâ orada dikiliyordu, yüzüne saf bir pişmanlık iz bırakmıştı. "Özür dilerim. Senden asla şüphe etmemeliydim."

Başımı aşağı yukarı salladım.

Özür dilemeye devam ederse onu affedebilirdim ve duygularımı çözene kadar affetmek bir seçenek dahilinde değildi. Kapı

tokmağını çekerek onu uzaklaşmaya zorladım. Soğuk hava yanımızdan hızla geçti. "Hoşça kal, Shaw."

İç çekti. "Yarın görüşürüz."

Hayır, görüşmeyecektik. Şükürler olsun ki yarın pazartesiydi ve ben günü işte geçirecektim. *Tabii...* Mideme ağrı girdi. Shaw tamirhaneye gelebilirdi.

Belki de bu geceden sonra, Luke'un kamyoneti geceyi garaj yolumda geçirdikten sonra Shaw durumu anlayacaktı. Luke'la çoktan yakınlaştığımızı mı düşünüyordu? Bu onu rahatsız ediyor muydu?

Onun başka bir kadınla birlikte olması fikri beni hasta ediyordu. Son beş ayda kaç kadınla birlikte olmuştu? Kaç kadın onun sıcak yanma kıvrılıp uyumuş, şakaklarında onun yumuşak dudaklarıyla uyanmıştı?

Bu düşünceyle omurgam kaskatı kesildi, damarlarımda dolaşan her türlü arzu buz kesti.

Shaw kapıdan adımını attı, verandayı geçerken omuzları alçaldı fakat merdivenlerin başında duraksadı çünkü onun ilerisinde, sokakta, sarı bir taksi kaldırımın kenarına park etmişti.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Shaw.

"Hayır." Taksinin kapısı kapanırken dışarı yürüyüp Shaw'nın yanında durdum.

Arka koltuktaki kadın kara adım attığında nefesim kesildi.

On yıldır görmediğim bir yüz, yukarı baktı.

Her gün aynada gördüğüm bir yüz.

Scarlett.

21. Bölüm

Shaw

"Hâlâ uyuyor mu?" diye sordum, bakışlarımı koridordan Presley'nin misafir yatak odasına doğru çevirerek.

"Evet." Presley kendisini kanepenin kenarına bıraktı ve çöktü. "Sence doktor çağırmalı mıyım? İki gün oldu."

Sesimi alçaltarak yanına oturdum. Kolumu omuzlarına dolamak, yüzündeki endişe biraz dinene kadar ona sarılmak istedim fakat kendi minderimde, onunkinden altmış santim uzakta kaldım. "Hiç uyandı mı?"

"Gecenin bir yarısı kalkıp sifonu çektiğini duydum."

"O zaman iyi olduğuna eminim." Presley sırtını kanepeye yasladı ve tavana baktı. "Bu..."

Buraya geldiğimden beri dördüncü kez konuşmaya başlayıp yarıda kesiyordu. Kız kardeşinin iki gün önce aniden ve tuhaf bir şekilde ortaya çıkışını anlamlandırmaya çalışırken zihni gözle görülür bir şekilde fırıl fırıl dönüyordu.

Scarlett taksiden inmiş, bahçeyi geçmiş ve doğruca Presley'nin evine girmişti.

Kız kardeşine sarılmamış veya merhaba dememişti. Üzerinde Presley'nin normalde giydiği bol giysiler vardı ama onunkiler sevimli, seksi ya da kasıtlı olarak bol görünmüyordu. Sanki bir adamın yatak odasından aşırmış gibi buruşuk ve kirliydiler.

Presley ne diyeceğini bilemez bir hâlde kız kardeşine bakakalmıştı.

Onun yerine Scarlett konuşmuştu.

Konuşmadan önce, bir dakikalığına misafir odanda kestirebilir miyim?

Presley başıyla onaylamış, koridoru işaret etmişti. Sonra Scarlett ortadan kaybolmuş, arkasında şaşkın bir Presley -ve ben- bırakmıştı.

Presley dün ve bugün hasta olduğunu söyleyerek işe gitmemişti. Dün sabah saat onda, *Jeep*'inin hâlâ garaj yolunda olduğunu gördüğümde uğramıştım. Beni hiç tereddüt etmeden içeri almıştı; bu da bana kız kardeşinin ziyaretine ne kadar iyi tepki verdiğini gösteriyordu.

Bugün Scarlett'ın uyanık olacağını ve ikisinin konuşacaklarını sanmıştım. Yine, normalde tamirhanede olması gereken bir zamanda *Jeep*'i görmüştüm. Öğleden sonraya kadar uzak durmuştum fakat merakım galip gelmişti. Kız kardeşleri birlikte bulmayı umuyordum. Onun yerine Presley kapıyı açmış, beni oturma odasına götürmüştü; yüzündeki stres mideme ağrı girmesine sebep oluyordu.

"Neden burada ki?" diye fısıldadı Presley ellerini kucağında sıkarak.

"Uyandır ve öğren."

"Hayır, henüz değil." Başını iki yana salladı. "Çok bitkin görünüyordu. Onu... Uzun zamandır görmemiştim. Kötü görünüyordu, değil mi?"

"İyi görünmüyordu," diye mırıldandım.

Scarlett'ın gözlerinin altındaki derin halkalar morumsu bir maviye dönüşmüştü. Uzun, sarı saçları tel teldi ve birkaç kez şampuanlanmaya ihtiyacı vardı. Bol giysilerine rağmen çok zayıftı. Presley gibi minyon yapılı bir kadın için bile fazla zayıftı.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Onu on yılı aşkın bir süredir görmedim ve konuşmadım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "On yıl mı?"

"Evet." Presley'nin bakışları yere kaydı. "On sekiz yaşında evden ayrıldığımdan beri görmedim."

"Aranız mı açıldı?"

Presley derin bir nefes verdi. "Bu uzun bir hikâye."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Dikkatimi ona vermek için kanepede yana doğru döndüm. "Yaptıklarımdan sonra bana güvenmek için hiçbir sebebin yok ama sen benim yanımdaydın. Konuşmaya hazır olduğumda beni dinledin. Eğer hazırsan, seni dinlemek için burada olacağım."

Dizlerini göğsüne çekerek kollarıyla sardı. Gözleri bulanık ve üzgün bir şekilde kendi içine kapanırken dakikalar geçti.

Ben de bekledim. Bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermesi için ona zaman tanıdım.

"Biz toksik bir evde büyüdük," diye fısıldadı. Gözlerimi kapattım, bir saniyeliğine dürüstlüğünün tadını çıkardım, sonra tüm dikkatimle ona baktım.

"Nasıl toksik?" Aklıma doğrudan en kötüsü geldi. Uyuşturucu mu? Şiddet mi? Cinsel taci... Zihnimde bu kelimeyi tamamlayamadım.

"Babam acımasız bir adamdı. Bizi döverdi."

Şiddet. Bacaklarımın arasındaki ellerim yumruk oldu. "Üzgünüm."

Dizlerini kendine doğru çekti. "Bize el kaldırmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. Bize şaplak atılmazdı. Hata yaparsak yanağımıza tokat yerdik. Ağlarsak yatağa aç gönderilirdik ama hiç bağırmazdı. Sesini yükselttiği bir zamanı hatırlamıyorum. O sadece sessiz bir öfkeyle üzerimize gelen acımasız bir adamdı."

Kollarım onu kucağıma çekmek için yanıp tutuşuyordu fakat o kendi dünyasında sımsıkı sarılmış, güvendeydi.

"Annemi de dövüyordu," derken sesi sessiz ve robotikti. "Annem çalışmıyordu, bu yüzden ona istediği her yerde vurabilirdi. Scarlett ve ben okula başladığımızda, morlukların kapatılması kolay yerlerde olmasına dikkat ederdi. Özellikle bizi saçlarımızdan çekmeyi veya şuramızdan tutmayı severdi." Kol kaslarını işaret etti. "Her zaman uzun kollu şeyler giyerdik."

"Presley, ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok." Gözlerini benimkilere dikti. "Hayatımızın her yönünü o kontrol ediyordu. Onun kurallarına tamamen uyuyorduk çünkü onları çiğnemenin cezası çok ağırdı. O zaman bile, mükemmellikte bile, kızacak bir şey bulurdu."

"Peki ya annen?"

"Orada durup izliyordu. Aslında en çok onu suçluyorum çünkü bizi korumadı. Bir anne çocuklarını korumalı, sence de öyle değil mi?"

"Evet, bence de."

"Ama hayatım böyleydi. Dışarıdan bakıldığında mükemmel küçük bir aileydik. Cumartesi günleri ailecek piknik yapardık. Pazar günleri kiliseye giderdik. Güzel kıyafetlerimiz vardı ve okulda iyi notlar alırdık. Öğretmenlerimiz bize hayrandı. Çok iyi çocuklar olduğumuzdan, ebeveynlerimiz iki mükemmel kıza sahip olmak için çok iyi iş çıkarıyor olmalıydı. Hiç kimse bu

kadar iyi olmamızın nedeninin her gün korkmamız olduğunu düşünmüyordu. Korku içinde yaşıyorduk."

Presley'nin bakışları duvardaki görünmez bir noktaya sabitlendi. Bakarken sessizleşti, donup kaldı.

Elimi ayağınm üzerine koydum. Bu kadın güçlüydü. Dirençliydi. Dehşeti uzaklaştırmıştı. "Ama artık değil."

"Hayır," dedi. "Artık değil."

"Nerede büyüdün?"

"Chicago'nun bir banliyösünde."

"On sekiz yaşında ayrıldın."

"Evet." Başıyla onayladı. "Kolay olmadı. Scarlett'la ben evde yaşıyorduk, babam ayrılmaya çalışacağımızı tahmin ediyor muydu bilmiyorum ama mezun olduktan sonra çok katı davrandı. Öncekinden çok daha fazla. O yaz iş bulmamıza izin vermedi. Evde oturup sonbaharı bekledik çünkü yerel bir devlet üniversitesine gidebileceğimizi kabul etmişti."

Babası acınası bir insan müsveddesiydi. Adamla hiç tanışmamıştım, hatta yüzünü bile görmemiştim fakat ondan nefret ediyordum. *Nefret.* Azı dişlerim birbirine kenetlendi ancak yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Presley o duyguları yeniden hissederken benim öfkeden çılgına dönmeme ihtiyacı yoktu.

Öfkemi sonraya saklayacaktım.

Presley'nin öfkelenmesine sebep olmadan babasını mahvetmenin bir yolu varsa, bunu yapacaktım. Bugün buradan ayrıldığımda ilk telefon görüşmem Laurelin'le olacaktı. Nazik bir kadındı fakat benimle uğraşırsan hayatını cehenneme çevirirdi. Presley hayatımdaydı -kabul etmeye hazır olsa da olmasa da- ve Laurelin, babasının organlarını çıkarırdı. O yapamazsa, ben devreye girer, ellerimi kirletirdim.

"Scarlett, Jeremiah'yla çıkıyordu."

"Bekle, ne?" İntikam düşüncelerine o kadar dalmıştım ki Presley'nin sözlerini zar zor idrak ettim.

"Scarlett, Jeremiah'yla çıkıyordu," diye tekrarladı.

"Eski nişanlın olan Jeremiah mı?"

"Evet o," diye mırıldandı. "Oradan çıkmama ve kaçmama yardım etti."

"Nasıl?"

"Bize bir araba buldu. Bizim için olması gerekiyordu, Scarlett ve benim için. Aslında üçümüz için. Jeremiah'yla Scarlett California'ya gideceklerdi. Ben çoktan Montana'ya karar vermiştim."

"Neden Montana?"

Omzunu silkti. "Kulağa çok... basit ve eski moda geliyordu, sakin bir kasabada iyi insanlarla yaşamak. Los Angeles ya da New York'un şatafatına ihtiyacım yoktu. Sadece kendime ait diyebileceğim güvenli, küçük bir kasaba istiyordum."

"Evet, kulağa Clifton Forge, Montana'dan daha basit gelen ne var ki?"

"Kesinlikle." Başıyla onayladı. "Bir gece gizlice kaçtık. Haftalardır odamızdan giysilerimi ve eşyalarımı gizlice alıyordum. Scarlett da öyle. Jeremiah bizden sadece sekiz yüz metre uzakta yaşadığı için hepsini evinde saklamıştı."

Kulağa bir rehine kaçışı gibi geliyordu, belki de bir bakıma öyleydi de. "Ailen bir şeyden şüphelendi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ben zaten bir iş bulmuştum. Kimse izini süremesin diye kütüphanenin bilgisayarında arama yapıyordum. Babamın o yaz gözetimsiz gitmemize izin verdiği birkaç yerden biriydi. Ne aradığımdan emin değildim ama bir

tamirhanede resepsiyon görevlisi ilanı gördüğümde kulağa mükemmel gelmişti. Resmî ya da kurallara çok bağlı olmayan bir yerde çalışmak istiyordum."

"Gürültü ve yağ istiyordun."

"Bununla birlikte, Draven beni sadece bir telefon görüşmesiyle işe aldı. Bana bir şans verdi ve ona nedenini hiç sormadım." Presley'nin yüzü, Draven'ı düşündüğü her zaman olduğu gibi kederle parladı. Daha önce dilediğim gibi yine, onun bu kadar değer verdiği adamı tanımış olmayı diliyordum.

"Biz gittikten sonra ailemin bizi unutacağından emindim," dedi Presley. "Ancak Scarlett gergindi. Babamın gideceğimizden şüphelendiğini düşünüyordu. Bu benim için heyecan vericiydi. Ne olursa olsun, gidiyordum ama Scarlett öyle değildi. Benim yaptığım gibi sınırları zorlamıyordu."

"Sınırları nasıl zorluyordun?"

Birazcık gülümsedi. "Aptalca şeyler. Ortaokuldaki otomattan eve gizlice şeker getirir, yatma saatinden sonra yerdim. Kızların soyunma odasında ayak tırnaklarıma kırmızı oje sürerdim. Bir keresinde annem bizi okul kıyafeti alışverişine götürmüştü ve o bakmıyorken bir tanga çalmıştım."

Benim hırsız güzelliğim. "Yakalandın mı?"

"Bazen. Babam kırmızı ayak tırnaklarımı görünce beni oturma odasında yere fırlattı ve 'sürtük' olduğum için tekmeledi. Kızları için pembe renkte çok ısrarcıydı. Kaburgalarımdan birini kırdığından, en azından çatlattığından emindim ama doktora gitmiyorduk. Scarlett onları benim için sardı."

"Orospu çocuğu." Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Bu kızları ve katlandıkları şeyleri düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Ya da kız kardeşinin iyileşmesi için kaburgaları sarmayı nasıl bildiğini. "Ben... üzgünüm."

Hüzünle gülümsedi. "Üzülme."

"Elimde değil."

"Bana acıma." Koridora baktı. "Ben o evden çıktım."

Presley evden çıkmıştı.

Ancak Scarlett...

"Scarlett seninle gelmedi, değil mi?"

Başını salladı. "Ben sınırları zorluyordum. Scarlett babamın çizdiği çizgilerden üç metre uzakta durur, fazlaca yaklaşmayı aklından bile geçirmezdi."

Alnım kırıştı. Presley'yle Scarlett'ı yan yana koysanız ve bana isyankâr olanı seçmemi söyleseniz, her seferinde Scarlett'ı seçerdim. O taksiden inerken çenesini dik tutuşu, nazik bir selamlamayı reddedişi... "Bu, iki gün önce buraya gelen kadına hiç benzemiyor."

"Biliyorum." Presley'nin yanağı dizlerine yerleşti. "Onun kim olduğunu bilmiyorum çünkü Scarlett değildi."

"Onu on yıldır görmediğini söylemiştin. Ne oldu? Sen nasıl kaçtın da o kaçamadı?"

Presley o top gibi oturuşunun içinden gözlerini duvara dikti. "Evden gizlice çıktık. Bunu birkaç kez yapmıştım. Son sınıfta hoşlandığım bir çocuk vardı ve benimle mahallemdeki bir oyun parkında buluşurdu. Birkaç saat takılırdık, sonra gizlice eve dönerdim." Ürperdi. "Bunun için yakalanmadığıma seviniyorum. Tanrım, ne kadar aptalmışım."

"Özgürlüğünü tatmaya çalışan bir çocuktun."

"Evet," diye mırıldandı. "Scarlett'la Jeremiah çıkıyorlardı fakat birbirlerini sadece okulda görüyorlardı. Öpüşüyorlar, gizlice dolaşıyorlardı ama bu öğretmenlerin arkasından, babamdan uzakta oluyordu."

"Ama o da gidecekti."

Presley başıyla onayladı. "California Scarlett'ın fikriydi. Geriye dönüp baktığımda, Jeremiah'nın onu nereye giderse gitsin takip edeceğini düşünüyorum çünkü onun sadece o evden çıkmasını istiyordu. Evde gerçekte neler olduğunu asla kimseye anlatmadım ama Scarlett bunu Jeremiah'ya itiraf etmiş, sırrımızı saklayacağına dair ona söz verdirmişti."

Korkak herif. Jeremiah polise gitmeliydi. "Sana nasıl araba aldı?"

"İki yıl boyunca mahalledeki çocuklara bakıcılık yaparak kazandığım her kuruşu biriktirdim. Noel parası. Doğum günü parası. Scarlett da o kadar olmasa da biriktirdi ve iki bin dolar olana kadar istifledik. Bu para üç yüz beş bin kilometre yapmış eski bir *Civic* almaya yetiyordu, nasılsa motoru çalışıyordu ve dört lastiği vardı."

Benim cesur kadınım. İki bin dolarla yeni bir hayat kurmuştu. İçimdeki gurur kabartısı göğsümde kaynayan öfkeyle çatıştı.

Presley uzun bir süre sessiz kaldı, sanki beyni onu o zamana geri götürüyordu.

"İyi misin?"

Gözleri parladı ve bakışlarında bir damla yaş belirdi. "Onu bırakmamalıydım. Benimle gelmesini sağlamalıydım."

"Denedin mi?"

"Tabii ki ama..."

"O zaman yapabileceğin tek şey buydu."

Akademide aile içi şiddet mağdurlarını öğrenmek için zaman harcamıştım. Gerçek hayatta da çok görmüştüm. İlk kez bir kadının kelepçelenmiş kocasının ardından koştuğunu gördüğüm zamanı hatırladım, ona suç duyurusunda bulunmayacağına dair

söz vermişti. Kadının gözlerinden biri, kocasının ona vurduğu yerden şişmişti. Burnunu kırmıştı. Kadın da orada öylece, biz o orospu çocuğunu sürükleyerek götürürken ağlıyordu.

Bu döngüyü kırmak kolay değildi ve Presley'yle Scarlett, hayatları boyunca bu döngünün içinde kalmışlardı.

"Bir gece annemle babam yatağa geçtikten sonra gizlice dışarı çıktık. Uyumuyorlardı. Sanki şey yapıyorlarmış gibi... Babam şey yapıyormuş gibi..."

Annesine tecavüz ediyordu.

Yumruklarımı sıktıkça parmak eklemlerim beyaza dönüyordu.

"Gizlice dışarı çıktık ve Jeremiah'nın evine koştuk. Scarlett sürekli, 'Yaptığımız yanlış. Yakalanacağız. Geri dönmeliyiz,' diyordu ama ben koşmaya devam ettim. Bir noktada durdu, elinden tutup onu arkamdan sürükledim. Jeremiah'nın evine varır varmaz, onu gitmeye ikna edeceğini düşündüm."

"Sen sadece yola çıkmak istiyordun."

"Çok *emindim*. Kalmak bir seçenek değildi. O evden ayrıldığım an, bir daha asla geri dönmeyeceğimi biliyordum."

"Ama Scarlett hazır değildi," diye tahmin ettim.

"Sanırım hazırdı ama çok korkmuştu. Jeremiah onu sakinleştiremedi. Yakalanacağımıza ikna olmuştu. Jeremiah'nın evine vardık, o da dışarıda arabayla bekliyordu. Bütün eşyalarımızı yüklemişti. Scarlett açık bagajla içindeki çantalara şöyle bir baktı ve onları dışarı çıkarmaya başladı. Paniklemiş bir cinnet geçirerek hepsini yere fırlattı. Ağlıyor, titriyordu. O kadar çok..."

"Korkmuştu."

"Dehşete kapılmıştı ki," diye fısıldadı gözünün kenarını silerken. "Babamın bize öğrettiği buydu. Korku. Onu -bizi- o geceden çok önce perişan etmişti."

Ancak Presley, perişan değildi. Bir bütündü, güçlüydü ve lanet olası bir mucizeydi. "Bu hikâyeyi kaç kez anlattın?"

Bakışlarımla buluştu. "Bir kez."

"Draven'a mı?"

"Evet." Gözlerini duvardaki fotoğrafa dikti. "Draven'a."

Kusurlu bir adam olabilirdi fakat Draven onu kızı gibi sevmişti. Draven onun için devreye girmeseydi, Presley bugün nasıl bir kadın olurdu? Clifton Forge bir seçenek olmasaydı nasıl bir yere düşerdi? California'daki birçok kaçak çocuğa ne olduğunu görmüştüm. Hayatları uyuşturucu, alkol ve seksten ibaret oluyordu. Draven sayesinde Presley bu döngüyü durdurmuştu.

"Sonra ne oldu? O gece?"

Burnunu çekerek biraz sakinleşmeye çalıştı. "Jeremiah'yla ben Scarlett'ı sakinleştirmeye çalıştık ama kendini kaybetmişti. Eve gitmek için bana yalvarsa da ona, onunla veya onsuz her türlü gideceğimi söyledim. Çığlık atmaya başladı. Komşulardan biri ışığı yaktı ve bu beni korkuttu. Ben de alabildiğim kadar çanta aldım, arabaya tıkıştırıp oradan ayrıldım. Onu orada bıraktım."

"Başka seçeneğin yoktu."

"Kalabilirdim," dedi Presley. "Onun için kalabilirdim."

"Eğer kalsaydın nerede olacağını düşünüyorsun?"

"Ölmüş olurdum," diye cevap verdi anında. "Belki fiziksel anlamda değil ama babam ruhumu öldürmüş olurdu."

"O zaman başka seçeneğin yoktu. Ben, kendi adıma, oradan defolup gittiğin için mutluyum."

Presley omzunu silkti. "Belki de."

Geçmişinin ağırlığı odaya çökmüştü, hava gittikçe yoğunlaşıyor ve ağırlaşıyordu. Hikâyesini zihnimde yeniden oynatırken ikimiz de sessizce oturuyorduk. Babasına duyduğum öfke deri-

min altında yanarken fikrim değişti. Laurelin'i onun vefatına dahil etmeyecektim. Bu tatmini kendim için, Presley için istiyordum. Çocuklara, özellikle de kendi çocuklarına zarar verenler için cehennemde özel bir yer olduğuna her zaman inanıyordum. Onun babası da o alana aitti.

Tanrım, o çok güçlüydü. Montana'ya tek başına gitmek onun için nasıl bir şeydi? Ayrılmaktan ne kadar korkmuştu? Tamirhanedeki işi kaptığı için şanslıydı. Ben kadere inanan bir adamdım ve Draven'dan o işi almak kaderden başka bir şey değildi.

Ve onu kaybetmişti.

O, hiç sahip olmadığı babasıydı. Her zaman ihtiyacı olan babasıydı. O orospu çocuğu Marcus Wagner ise onu intihara sürüklemişti.

Bununla ilgili lanet bir film yapmıştım.

Siktir. Kendimin de o filmin de canı cehenneme.

Buraya hiç gelmemeliydim. O senaryoyu asla satın almamalıydım. Olan olmuş olacaktı ve kimse bu hikâyeyi bilmeyecekti. Ancak artık çok geçti. Presley'yi bulmuştum, onu terk etmek bir seçenek dahilinde değildi.

Aylarca onu unutmaya çalışmıştım fakat yatağa yalnız girdiğim her gece, yanımda olmasını dilemiştim. Her sabah onu düşünmüş ve her gece onun yüzünü, gülüşünü hayal etmiştim.

Presley'nin artık onu koruyacak, dertlerini dinleyecek Draven'ı yoktu ama bana sahipti. Her zaman bana sahip olacaktı, bir aşağılık herifin suratına kapıyı çarptığında yanında duran bir adama. Film izlerken uyuyakaldığında onu yatağına taşıyacak bir adama.

Luke Rosen, o adam değildi.

Presley kendi başına ayakta durabilirdi, benim onu desteklememe ihtiyacı yoktu fakat yine de yanında olacaktım.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Alay etti. "Eski ortağın benden çok daha güçlü görünüyordu."

"İyi bir hayata tırnaklarınla kazıyarak ulaştın. Gücün tanımı budur."

"Peki bu yeterli oldu mu?" diye sordu. "Kendimi özgür kıldım ama ikiz kardeşimi geride bıraktım."

"Birini her zaman kurtaramazsın. Bazen onların kendilerini kurtarmak istemeleri gerekir."

Tekrar koridora baktı. "Eskiden ona mesaj atardım. Elimdeki tek şey onun lisedeki numarasıydı. Bildiğim kadarıyla ailem o telefonu aldı ve o numara şu anda Skokie, Illinois'da birine ait. Ancak ona mesaj atıp onu kalbimde saklıyordum. Hep o evden çıkmasını umuyordum."

"O burada, değil mi? Oradan çıktı."

"Ne zaman? Bunca yıldır babam ona zarar mı veriyordu? On yıl, Shaw. On yıl. Bir insanın on yılda kaç yara alabileceğini çok iyi bilirim."

Aramızdaki bu mesafe artık işe yaramıyordu. Burada oturup onun kendini toparlamaya çalışmasını izleyemezdim. Daha yakına kaydım, kollarını tuttum ve bacaklarından çözdüm. Sonra dizlerini kucağıma bağladım, böylece daha yakına eğilebildim. "Bunun için kendini suçlama. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen de on sekiz yaşındaydın ve korkuyordun. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Gözlerimin içine baktı, o güzel kristal mavisi gözleri gözyaşlarıyla dolup taşıyordu. "Onu terk ettim."

"Sen kendi hayatını kurtardın."

"Suçluluk duygusu..." Sertçe yutkundu. "Beni eziyor."

"Bırak gitsin, bebeğim," diye fısıldadım. "Duygularını içinde tutmayı bırak."

Göğsüme yığıldı ve bu, bardağı taşıran son damla oldu. Kolumu omuzlarına doladım, kollarımda kendini kaybederken onu kucağıma çektim. Omuzları sarsılıyor, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

"Bırak kendini," diye fısıldadım saçlarına. "Ben buradayım."

Yüzünü boynuma gömdü, sonra gözyaşı kalmayana kadar durmaksızın ağladı. Dimdik oturmasını ve geri çekilmesini bekliyordum. Kendimi, aramıza öreceği duvara hazırlamıştım.

Oysa o kıpırdamadı.

Ben ona tutunurken o da bana tutundu. Bariyerler, engeller yok oluyordu.

Güven. Dürüstlük. İnanç.

Hepsi bizi örttü ve damarlarımda bir umut seli oluşturdu.

Bunu başaracaktık. Onu geri kazanacaktım. Onu kaybettiğimi düşündüğümde derinlere konumlanan korkuyla birlikte, göğsümdeki felç edici baskı da zayıfladı.

Savaş, kazanılmış değildi. Henüz. Ancak kazanan ben olacaktım. Presley Marks'ı kazanacaktım.

O benim dayanağımdı.

Benim kalbimdi.

"Özür dilerim," dedi derin bir nefes alıp arkasına yaslanırken. Burnunu çekerek yanaklarını sildi. "Sana dert yanmak istememiştim."

"Yaptığına sevindim. İyi misin?" Yanağını avuçladım ve başparmağımla son bir damla gözyaşını kuruladım.

Bakışlarımızı buluşturdu, yüzünün ağırlığını avucuma verdi. "Evet. Şimdilik."

"Evet, hayıra dönüştüğünde gelip beni bul. Tamam mı?" Parmak uçlarımı çenesinde gezdirdim.

Presley'nin nefesi kesildi ve ben daha yakına eğildiğimde gözleri parıldadı. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Aylardır bu kadar yakın olmamıştık. Teninden yayılan ısı, dokunuşunun sıcaklığı, kokusu... "Seni çok özledim, Pres."

Eğildi, dudakları neredeyse benimkini örtecekken geri çekildi. Kucağımdan fırladı, başını iki yana salladı ve bir eliyle ağzını kapattı.

Lanet olsun.

Elini bıraktı. "Ben Luke'la birlikteyim."

"Öyle deyip duruyorsun." Ancak onu, Presley'yi bıraktığı geceden beri görmemiştim. "Nerelerdeydi?"

Sehpanın etrafından manevra yaparak mobilyayı aramıza aldı. "Scarlett'ın burada olduğunu biliyor ve beni onunla biraz yalnız bırakıyor."

Yanlış hamle, Rosen. Luke onun gözyaşlarını silmek için burada değildi. Geçmişi anlatmaya hazır olduğunda burada değildi. İçimden bir ses Luke benim yerimde olsaydı, Presley'nin ona zaten anlatmayacağını söylüyordu.

Bu armağan konusunda bana güvenmişti. *Bana.*

Bu lanet olası savaşı ben kazanıyordum.

Koltuktan kalktım ve içeri girdiğimde ceketimi bıraktığım sandalyeye doğru yürüdüm. "Luke iyi bir adam ama doğru adam değil."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Doğru adam, onun oturma odasında duruyordu. "Bitir şunu."

"Hayır."

"İlişkini bitir."

"Hayır." Sinirlendi. "Hayır. Hayır. Hayır."

Sesim alçaldı, yumuşak ve nazik bir tonla konuştum. "Bitir, Pres. Lütfen."

"H-Hayır," diye kekeledi, belki de her hayır dediğinde ağzımın kenarı yukarı kıvrıldığı içindi. "Gitmelisin."

Ceketimi omuzlarıma attım. "Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayım. Koşulsuz şartsız. Burada olacağım."

Başım onaylarcasına salladı, kollarını göğsünde kavuşturup güvenli bir mesafeyi koruyarak beni kapıya kadar takip etti. "Hoşça kal."

Kapıyı unut gitsin. Ona doğru döndüm ve uzun bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattım. "Hoşça kal deme. Bunu senden bir daha asla duymak istemiyorum."

"Shaw..."

"Ona âşık mısın?"

"Sadece bir aydır birlikteyiz."

"Bana bir ay ver."

Öfkelendi. "Sen kendininkini çoktan kullandın."

"Ve sıçıp batırdım. Bana bir şans daha ver. Lütfen." Eğer yalvarma aşamasına geçmişsek, anında dizlerimin üzerine çökerdim.

"Neden?"

Her şeyi ortaya koymanın vakti gelmişti. "Çünkü bu yaz sana âşık oldum." Nefesi kesilirken yüzünü ellerimle çerçeveledim. "Çünkü sen de bana âşık oldun. Çünkü o seni asla böyle öpemez."

Ardından, Luke Rosen'ın her bir dokunuşunu dilimin darbeleriyle yok etmeyi umarak dudaklarımı onunkilerle birleştirdim.

22. Bölüm

Presley

Kapıyı kapattım, kilitledim ve utancın bedenimi kaplamasına izin verdim.

Shaw beni öpmüştü.

Ben de onu öpmüştüm.

Başka biriyle çıkarken bir adamı öpmüştüm.

Kahretsin. Alçaktım. Ben bu kadın değildim. Erkeklerle gönül eğlendirmezdim. Lanet olsun, Jeremiah'dan önce, gönül eğlendireceğim hiçbir erkek yoktu.

Jeremiah'dan önce, lisede boş bir koridorda gizlice öpücük veren çocuklar olmuştu. Sadece yasak oldukları için çekici gelmişlerdi. O çocuklar, babama isyankâr bir şekilde *siktir git* demenin bir yoluydu.

Clifton Forge'a taşındığımda, biriyle çıkmayı düşünemeyecek kadar büyümekle meşguldüm. Bunun dışında, kimse sormamıştı. Kasabadaki uygun erkekler etrafımın Tin Gypsylerle çevrili olduğunu görmüş, uzak durmuşlardı.

Sonra Jeremiah gelmişti. Ardından Shaw.

Elim şişmiş dudaklarıma gitti ve onları yeniden sildim. Shaw'nın tadı hâlâ dudaklarımdaydı, kokusu havada asılı kalmıştı.

Tam olarak ne yaptığımı, Luke'a nasıl ihanet ettiğimi fark edene kadar dilini dudaklarımda hareket ettirmesine ve dudaklarımı bir çırpıda bitirmesine izin vermiştim. Kendimi geri çekip onu kapıdan dışarı itmiştim.

Ne yapıyordum ben? Bu ben değildim.

Midem çalkalandı. Luke Rosen iyi bir adamdı. Daha iyisini hak ediyordu. Başka adamları öpmeyen bir kadını hak ediyordu.

Kalbi paramparça olmamış bir kadını.

Shaw'yı öpmek o an için yanlış gelmemişti. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek uzun bir günün ardından eve dönmek gibiydi. Aylardır özlediğim sığınağı, teselliyi bulmak gibiydi. Hayatımın teknesi sallanmayı bırakmıştı. Ruhumun suları sakinleşmişti.

Benim aptal, pervasız kalbim onundu.

Luke ve ben, ben ve Luke diye bir şey yoktu.

Geleceğe baktığımda, koyu sarı saçlı ve milyonlarca kadının arzuladığı gülümsemeyi yalnızca bana sunan bir adam görüyordum.

Zavallı Luke'un hiç şansı yoktu. Shaw, Clifton Forge'a dönmemiş olsa bile, eninde sonunda Luke'la ilişkimi bitirecektim. Ben sadece... duygusal olarak hazır değildim.

Ancak Shaw geri dönmüştü. Bu sefer işler tamamen farklı olacaktı. Onu hayatımdaki insanlardan saklayamazdım. Tüm dünya, Shaw Valance'ın yatağımda uyuduğunu bilecekti.

"Off." Alnımı kapıya doğru bıraktım.

Bunu yapıyor muydum? Shaw beni yok edebilecek güce sahipti. Beni yine geride bırakırsa, onarılamayacak şekilde paramparça olurdum.

Ya da...

Kalbimi tutar, ona şefkatle yaklaşırdı.

Beni severdi.

Ancak Shaw'yı, bu riski almayı düşünmeden önce Luke'la ilişkimi bitirmem gerekiyordu.

Kapıdan uzaklaştım ve telefonumu alarak oturma odasına yürüdüm.

"Selam," diye cevap verdi Luke. "Ben de tam seni düşünüyordum."

Ah, onun sesi. Shaw'nınki kadar pürüzsüz değildi ama yine de seksiydi. Sandalyemin kenarına çöktüm, omuzlarım düştü. "Hâlâ akşama gelecek misin?"

"Seni görmek isterim ama kız kardeşinle daha fazla zamana ihtiyacın varsa anlarım."

Koridorda hâlâ kapalı olan kapıya doğru baktım. "Hayır, ben de seni görmek istiyorum."

"Öyle mi?" Luke'un sesi çok umutluydu. Gülümsediğine emindim. Bu berbat olacaktı.

"Evet."

"Bana bir saat ver."

"Tamam." Ne söyleyeceğimi düşünmek için bir saat yeterli olmalıydı.

Burnumun köprüsünü sıkarken telefonu kapattım ve bir kenara attım.

Duygularım allak bullak olmuştu. Çocukluğumu Shaw'ya açmayı planlamamıştım fakat Scarlett'ın burada olması bunun

önünü açmış, yıllardır yeniden yaşamak istemediğim dehşet bir anda ortaya çıkmıştı.

Çekinmemiştim bile. Shaw'ya güvenmek içten gelen bir şeydi. Çok kolaydı. Neden böyleydi ki? Geçmişimi sıkı sıkıya kilitli tutmuştum. Bunu benden çekip çıkarabilen tek kişi Draven olmuştu ve o zaman bile ona anlatmadığım şeyler vardı.

Ona kırmızı oje olayından bahsetmemiştim çünkü Draven motoruna atlayıp Chicago'ya gider, babamın boğazını keserdi. Babamın beni dövdüğünü itiraf etmek yeterince zor olmuştu. Draven küfretmişti. Öfkesi patladığında da kolunu tutmuş, intikam almayacağına dair söz verdirmiştim.

Scarlett'ın hâlâ orada olduğunu varsaymıştım ve işleri daha da kötüleştirmek istememiştim. Geçmişimin bugünümle karışmasını da istememiştim. Uzun saçlı, itaatkâr gülümsemeli Presley ölmüştü. Kendi tasarladığı şekilde yaşayan Presley'yse gelişiyordu.

Ailemin kendim için yarattığım güzelliği lekelemesini istemiyordum.

Shaw da Draven kadar öfkelenmişti. Shaw'nın öfkesi dalga dalga yayılıyordu fakat Draven gibi o da öfkesini bastırmıştı. Beni dinlemiş, kendimi kaybettiğimde bana değerliymişim gibi sarılmıştı.

Shaw'ya zaten âşık olmasaydım, bugün kritik bir eşik olurdu.

Beni sevdiğini söylemişti. Benim de onu sevdiğimden de fazlasıyla emindi.

Âşık mıydım? Shaw'nın etrafında olmak rahatlatıcıydı. Canlandırıcıydı. Ancak başka bir şey daha vardı, adını koyamadığım bir duygu.

Bunlar başka bir zaman ilgilenmem gereken endişelerdi çün-

kü bir misafirim gelecekti. Ayağa kalkıp oturma odasını düzeltim. Sehpanın üzerinde bir mum yaktım çünkü Luke'un içeri girip Shaw'nın parfümünü koklamasını istemiyordum.

Sonra bekledim. Midem düğümlendi, derin bir nefes alamıyormuş gibi görünüyordum. Luke telefon konuşmamızdan tam bir saat sonra, sözünün eri olarak geldiğinde avuçlarım terliyordu.

"Selam." Onu kapıda karşıladığımda gülümsedi ve yanağımdan öptü.

"Merhaba." Ceketini alıp küçük elbise dolabına astım. "İçeri gelsene."

Luke beni oturma odasına kadar takip etti ve etrafına bakındı. "Evin güzelmiş."

"Teşekkürler." Tanrı'ya şükür o yaşlı kadın spor salonuna girmişti.

Luke'la birlikte olmak doğru olmazdı. Zihnimde bizi kaç kez eşleştirmiş olursam olayım, arada bir boşluk vardı.

O boşluğun adı Shaw Valance'tı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

"Yok, böyle iyiyim." Oturma odasına girdi ve iki kişilik koltuğa oturdu. Yanına oturmam için yer bırakmadan tam ortaya oturdu, sonra dirseklerini dizlerine dayadı. "Kız kardeşin nasıl?"

"İyi." İki kişilik koltuğunun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Şu anda uyuyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Ona hafifçe gülümsedim, sonra da bu ilişkiyi bitirmek için cesaretimi topladım. "Pekâlâ, şey..."

Bir elini kaldırdı. "Presley, sorun yok. Neden burada olduğumu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Shaw Valance geri döndü."

"Nereden biliyorsun? Seni mi aradı?" Bu beni kızdıracaktı. Shaw'nın buna karışmaya hakkı yoktu.

Luke başını iki yana salladı. "Burada polis şefinin haberinin olmadığı pek bir şey olmuyor. Özellikle de ünlü bir aktör kız arkadaşımın evinin yanına taşındığında."

Kız arkadaş. Beni kız arkadaşı olarak görüyordu.

Ah, lanet olsun. Bu kolaylaşmayacaktı fakat derin bir nefes alıp Luke'a, elimde kalan tek şeyim olan dürüstlüğümü sundum.

"Daha önce burada yaşarken birlikteydik. O gidince bitti."

"Ama şimdi geri döndü," dedi Luke. "Anlıyorum. Shaw yerine kendimi seçmek zorunda kalsaydım, ben de kendimi seçmeyebilirdim. Ondan hoşlanmamak şaşırtıcı derecede zor."

Off. Bu konuda çok nazik davranıyordu. Sinirlenip bana korkunç isimler takamaz ve kapıdan fırlayıp gidemez miydi? "Çok üzgünüm, Luke."

Bir anlığına başını eğdi, sonra kaldırıp bana hüzünle gülümsedi. "Ben de öyle."

Aramızdaki masada çıtırdayan şamdan dışında odaya sessizlik çöktü.

Luke ayağa kalktı. "Kendine iyi bak, Presley."

"Sen de." Onu ön kapıya kadar takip ettim ve ceketini aldım.

Omuzlarına geçirdi, sonra yanağıma bir öpücük daha kondurmak için eğildi. Karıncalanma yoktu. Kıvılcımlar ya da kelebekler yoktu.

Luke'ta, orada hiç olmayan bir şeyi arıyordum.

"Bana birkaç hafta ver, sonra Shaw'ya kız arkadaşımı çaldığı için bana bir bira borçlu olduğunu söyle."

Başımla onayladım. "Tamam."

Luke kapıyı açıp dışarı çıktı, merdivenlerden koşarak inmeden önce el sallamak için elini kaldırdı. Soğukta durup kamyonetine binişini, sokaktan geri geri çıkışını izledim. Ardından kapıyı kapattım, arkamı döndüm ve nefes nefese kaldım.

Scarlett koridorda duruyordu.

"Tatlı biriymiş."

Elim, hızla çarpan kalbime fırladı. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm." Omzunu silkti, oturma odasına doğru yürüyüp koltukta kıvrıldı. Gözleri kısıldı ve esnedi, tel tel saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Bugün günlerden ne?"

"Salı," dedim yanına otururak.

"Ah. Sanırım yorgundum."

Konuşmadan birbirimize baktık.

Eskiden ona bakmak aynaya bakmak gibiydi. Aynı saçlara, aynı kıyafetlere sahiptik. Onun bana göründüğü kadar ben de ona yabancı görünüyor muydum? Belki bir duştan sonra bu kadar hayalet gibi görünmezdi.

"Duş almak ister misin?" diye sordum.

Scarlett bakışlarını ellerine indirdi. "Olur. Birkaç kıyafet ödünç alabilir miyim?"

"Yatağının üzerine birkaç tane koyarım. Banyonda havlu ve fazladan bir diş fırçası var."

"Teşekkürler." Parmakları kucağında oynuyor, bir tırnağın altında topaklanmış siyah bir şeyi, muhtemelen rimeli karıştırıyordu. Sonra elleri sabitlendi ve başını kaldırıp baktı. "Onu seviyor muydun?"

"Luke'u mu? Hayır. Sadece bir ay çıktık."

"Hayır, Luke'u değil."

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Jeremiah'yı. Onu seviyor muydun?"

"Ah." Yanaklarım alev aldı.

Neden önce başka bir şey hakkında konuşamamıştık ki? Mesela neden burada olduğunu. Ya da Chicago'dan nasıl ayrıldığını. Ya da hayatında neler olduğunu. Neden hemen Jeremiah konusuna atlamak zorundaydık ki?

"Evet," diye itiraf ettim. "En azından o zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Belki de aşkın ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Scarlett bakışlarını yanan muma çevirdi. "Çünkü Jeremiah bana öğretti."

Orada, yumuşak sesinde kırık kalbi yatıyordu.

İkiz kardeşime ihanet etmiştim. "Özür dilerim."

Jeremiah için.

Onu terk ettiğim için.

Aradan geçen yıllar için.

"Her neyse." Scarlett gözlerini kırpmadan, hiç konuşmadan muma baktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ben de vazgeçip muma bakmaya başladım.

Bir zamanlar çok yakındık. Eğer geçmişimde bir aşk varsa, o da Scarlett'ın anılarıyla iç içeydi.

Gittiğim gece bizi mahvetmiş miydim? Kız kardeşimi geri kazanma ihtimalim var mıydı? Yoksa Jeremiah'yı sonsuza dek bana karşı mı tutacaktı?

"Seni özledim," diye fısıldadım, gözümü mumdan ayıracak kadar cesur olamayarak.

Scarlett koltuktan kalktı ve odadan çıktı. Ancak banyoya girmeden önce koridorun başında duraksadı. "Ben de seni özledim."

Duşun açıldığını duyana kadar gülümsememi korudum, sonra içimdeki umutlar çiçek açtı.

Bu yeniden bir araya geliş planladığım gibi değildi. *Yeniden bir araya gelmek* hiç planladığım bir şey değildi.

On sekiz yaşındayken, ikimizin Chicago'dan uzaklaştığımız sırada radyoda şarkı söyleyip kahkaha attığını hayal etmiştim. Hayatlarımızı ayrı ayrı fakat birbirimize bağlı olarak yaşadığımızı hayal etmiştim; benimki Montana'da, onunki California'da. Birbirimizi sık sık arayacaktık. Sahilde tatil yapacak, Noelleri birlikte geçirecektik.

Bunların hiçbiri gerçekleşmemişti.

Ancak belki de on yıl sonra gerçekleşebilirdi.

Yatak odama gittim ve Scarlett için bir eşofmanla bir kazak çıkardım. Ayrıca yeni bir iç çamaşırı ile sporcu sutyeni aldım. Onları yatağının üzerine serip misafir odasında yanında getirdiği çantaya göz attım.

Siyah bir sırt çantasıydı ve bir köşede boşmuş gibi duruyordu. Nereye gitmişti? Nerede yaşıyordu? Bir taksiyle gelmişti. Buraya bir yerden uçakla mı gelmişti? Ya da otobüse mi binmişti? Ya da otostop mu çekmişti?

Artık uyandığına göre konuşabilirdik. Mutfağa gittim ve akşam yemeği hazırladım. Özenilmiş bir şey değildi fakat açtım, görünüşe bakılırsa Scarlett de son zamanlarda pek bir şey yememişti. Basit ızgara peynirli sandviçle domates çorbası yapmayı tercih ettim.

Scarlett yatak odasından çıktığında, yemeğimiz mutfağın yanındaki yuvarlak yemek masamda hazırdı.

"Ne içmek istersin?" diye sordum.

"Su yeterli." Sandalyede kaydı, saçları ıslaktı ve sırtından aşağı sarkıyordu. Kıyafetlerim üzerime tam oturmuyordu fakat onun üzerinde benim üzerimde olduğundan daha bol duruyordu.

"Beni beklemene gerek yok." Mutfakta iki bardak su doldurdum ve masaya döndüğümde sandviçinin yarısı gitmişti. Oturdum, o yemeğinin geri kalanını hızla mideye indirirken bakmamaya çalıştım.

"Yemek için teşekkürler." Su bardağından bir yudum aldı. "Açlıktan ölüyordum."

"İki gün boyunca uyudun."

"Yorgundum." Scarlett esnedi ve ayağa kalktı. "Yatağıma geri döneceğim."

"Ah." Konuşmak da bu kadardı. "Yarın işe dönmek zorundayım. Kalacak mısın, yoksa..."

"Eğer sorun olmazsa."

"Evet, tabii ki. İstediğin kadar kalabilirsin."

Tabaklarını aldı ve mutfağa götürdü.

Yemeğimi bırakıp onu takip ettim. "Daha fazla kıyafete ihtiyacın var mı? Veya başka bir şeye? İşten eve gelirken markete uğrayabilirim. Belki de yarın akşam konuşabiliriz."

"Yarın."

Gülümsedim. "Biraz dinlen."

"İyi geceler."

Tabaktaki yemeğime dönmeden önce kapısının kapanmasını bekledim fakat iştahım kaçmıştı. Benden saklamyor muydu? Yoksa gerçekten bu kadar yorgun muydu? Hasta mıydı?

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, cevap bulamadığım için sinirlenmiştim ancak Scarlett her şeyi kendi zaman çizel-

gesine göre yapmıştı. Doğum günü pastamızdaki mumları üflemeden önce damlamalarını beklerdi. Havuza atlaması iki kat daha uzun sürerdi. Chicago'dan benimle ayrılmamasının sebebi buydu. Henüz hazır değildi.

Cevap vermek istediğinde sorularıma verecekti. O zamana kadar sabırlı olacaktım.

Bulaşıkları yıkadım ve mutfağı temizledim. Bir parti çamaşır yıkadım, Scarlett'ın kapısının önüne bir yığın çamaşır koydum. Ev işlerim bittiğinde saat daha yediydi; televizyon seyretmek ya da kitap okumak gibi bir isteğim yoktu.

Yan taraftaki sarı ev beni çağırıyordu.

Koridordan yatak odama giden yolu arşınladım. Shaw'nın penceresi karanlıktı fakat evin derinliklerinden gelen bir ışıltı vardı. Sıcak tutan bir kazakla bir çift yün çorap giyerek botlarımı çektim, gecenin karanlığına karıştım.

Hava buz gibiydi ve Shaw'nın evlerimiz arasında açtığı karla çevrili patikada ilerlerken kulak memelerim donuyordu. Ayağım en alttaki merdivene indiği anda kapısı ardına kadar açıldı.

Shaw benim garaj yoluma baktı. "Luke nerede?"

"Gitti."

"Kamyonetini gördüğümde, senin ve onun..." Yüzü rahatlamayla kaplandı. "Neredeyse aklımı kaybedecektim."

"Ah, şey, biz hiç birlikte olmadık. Yakın birliktelik olarak."

Gözlerini kırpıştırdı ve çıplak ayakları dondurucu sıcaklığa aldırmadan verandayı adımladı. "Bir daha söyle."

"İlişkimizi bitirdim."

Bir adım daha attı. "İlişkinizi bitirdin."

"Evet." Basamakları tırmanıp kollarının sıcaklığına doğru ilerledim. "Kalbimi kırmasan iyi edersin."

Bir adım daha yaklaştı, avucunu göğüslerimin arasına yerleştirdi. Eli, göğüs kafesimin üzerinde düzleşti ve dokunuşunun sıcaklığı kazağımın altına sızdı. "Kalbin güvende. Yemin ederim."

Güven.

Daha önceden aradığım kelime buydu.

Aşk kadar muazzam değildi fakat hayatının çoğunu korku içinde yaşamış bir kadın için *güvende* olmak neredeyse onun kadar önemli görünüyordu.

"Öp beni, Shaw."

Yüzümü çerçeveledi. "Nereden?"

"Buradan." Dudaklarımı işaret ettim. *Her yerden.*

"Bunun artık bir sır olarak kalmasını istemiyorum," dedi Shaw. "Ama beni kabul edersen, her şeyimle kabul edeceksin demektir. Kameralar. Magazin. Seni hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum fakat bu kolay olmayacak."

Tek kaşımı kaldırdım ve ona sinsice sırıttım. "Bunu göreceğiz."

Hâlâ kalbimin üzerinde tuttuğu elini kavrayarak yanından geçtim, onu evin içine sürükledim.

Kapıyı tekmeleyerek kapatırken seksi kıkırdaması kayboldu. Sonra elleri üzerimde gezindi, dudakları benim dudaklarımdaydı. Shaw'yı hayranlarıyla kabul etmek umurumda değildi. Beni sahne ışıklarının altına çekmesi umurumda değildi. Tek başıma karanlıkta dikilmektense, yanında olmayı tercih ederdim.

Hızlı bir hamleyle beni kollarının arasına aldı ve eve doğru yürürken beni göğsüne yakın tuttu. Dudaklarını benimkilerden bir an olsun ayrılmadan yatak odasına doğru döndü.

Kollarım omuzlarına dolandı, öpüşmemizi derinleştirmek için eğilirken onu kendime çektim. Dudaklarının, ıslak sıcaklı-

ğın tadını çıkarmak için. Durmayacağımızı bile bile nefes nefese kaldık, yaladık ve emdik.

İkimiz de iliklerimize kadar gevşeyene dek nefes almak için ara vermeyecektik.

Bu günler sürse bile umurumda olmazdı.

Odasına girdiğimizde Shaw'nın nefis kokusu burnuma doldu. Pencerenin altında ortalanmış yatak büyüktü ve kömür rengi bir yorganla örtülmüştü. Bizi döndürdü, dizlerinin üzerine çökerken beni de yatağın kenarına oturttu.

Üzerimdeki kazağı bir çırpıda çekerken elleri bacaklarımda gezindi. Dizlerinin üzerinde durup botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken meme uçlarım serleşmiş, kasıklarım zonkluyordu.

Ayaklarım çıplak kaldığında Shaw birini kaldırdı ve ayak bileğime yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Bu ne içindi?"

"Seni daha önce hiç oradan öpmemiştim."

"Ah." Bir gülümsemeyle yanaklarım gerilirken kıpkırmızı kesildim.

Shaw güldü; tok sesinin titreşimleri tenime dalga dalga yayılıyor, küçük tüylerim elektriklenerek diken diken oluyordu.

Ayağa kalkıp kot pantolonunun fermuarını açtı. Kalçasından çıkarmadı ancak açık bıraktı, altındakiyle beni baştan çıkararak kalça kemiklerinin *V* kısmına bıraktı.

Zarif bir hareketle boynunun arkasına uzandı ve siyah kaşmir kazağını başının üzerinden çekip çıkardı.

Aylardır hayalini kurduğum açık göğsüyle kaslı kollarını görünce ağzım sulandı. Parmaklarım göğsüne serpiştirilmiş tüylerine dokunmak, avuçlarımın altında vücudunun sağlamlığını hissetmek için kaşınıyordu.

"Seni başka nerenden öpmemiştim?" diye sordu.

Kolumun iç tarafını, dirseğimin zıt tarafındaki çukur noktayı işaret ettim. "Burayı."

Eğildi, bir kolunu yatağa dayayarak üstümde durdu, sonra serbest eliyle bileğimi kavradı. Shaw'nın dokunuşu tüy gibi hafifti. Dudaklarını ön kolumun iç kısmında gezdirdi, basınç karıncalanma yaratmaya yetecek kadardı. Çukur noktaya ulaştığında, dili ıslak bir öpücük bırakmak için dışarıda gezindi.

Dudaklarının erotik hissi, vücudunun benimkinin üzerinde gezinen ancak dokunmayan sıcaklığı, merkezimde bir arzu birikintisi yaratıyordu.

"Başka?"

Kulağımın arkasındaki noktayı işaret ettim. Belki de beni daha önce oradan öpmüştü fakat şehvetin neden olduğu bu sisin ilerisini hatırlayamıyordum.

Shaw, öpücüğünü tam olarak işaret ettiğim noktaya kondurdu. Yanağını kaplayan kirli sakalı çene hattımda sürtünürken gözlerim kapandı.

"Burayı." Çenemin alt tarafına dokundum.

Oraya da bir öpücük kondurdu, sonra da dudaklarıma.

Aramıza uzanıp tişörtümün uçlarını kaldırdım. Tişörtü ellerimden alıp çıkardı. Giydiğim kot pantolon, iç çamaşırımın belini gösterecek kadar aşağı iniyordu. Kalçamdaki kırmızı danteli işaret ettim. "Burayı."

Shaw çenemden, sutyenimin pamuk kumaşından kalçama kadar biz dizi öpücük bıraktı. O noktayı öptükten sonra karnımı öpücüklere boğdu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sonra onu vücuduma çektim, ellerim kotuna dalarken dudaklarımı onunkilere kapattım.

Yavaş, işkenceli keşif sona ermişti. Birbirimizi kalan giysilerimizden sıyırarak kendimizi kaybettik. Bizi yatağın daha derinlerine taşıdı, komodinin çekmecesine uzanırken beni ağırlığıyla sardı.

Prezervatif almaya gidiyordu.

Olduğum yerde dondum.

"Ne?" Duraksadı. "Sorun ne?"

"Sen..." *Tanrım*, eğer başka bir kadınla birlikte olmuşsa... Beni Luke'la görmenin onun için ne kadar zor olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Hayır." Dudaklarımı öptü. "Hiç kimseyle olmadı."

İçime bir rahatlama çöktü, neredeyse ağlayacaktım. Çenesini kavradım. "Güzel. Seni öldürmek zorunda kalabilirdim."

Kıkırdayıp beni tekrar öptü, sonra komodine geri döndü fakat onu bir kez daha durdurdum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Düğünden sonra test yaptırdım."

"Ben de temizim."

"O zaman beni bekletmeyi bırak." Doğrulup dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım. Dilimi ağzına kaydırırken elimle aramızdaki aletine uzandım..

Elini benimkinin üzerine sardı, aletinin ucunu ıslak kıvrımlarımın arasına sürttü. Ardından bileğimi tutup çekerken aynı anda kendini ileri itti.

Beni doldurup gerdiğinde inleyerek haykırdım.

"Siktir." Shaw yüzünü boynuma gömdü, bana alışmam için bir an vererek durdu.

"Hareket et," diye fısıldadım kulağına.

İtaat etti, beni tepeden tırnağa sarsan uzun, sert vuruşlarla içeri ve dışarı ilerledi. Onun içimde açıkça olduğunu hissetmek

inanılmazdı. Gerilme, kurduğumuz bağ; saf, derin ve nefes kesiciydi.

Birlikte çok güzeldik.

Her dokunuş ve öpücükle senkronize hareket ediyorduk. İkimiz de doruğa ulaşmak kendimi alamayacak hâle gelene dek birbirimizi tükettik.

Kör edici kıvılcımlar görüşümü ele geçirirken boşalmaya başladığımda Shaw'nın adını haykırdım. Shaw bir göğsümü dudaklarına aldığında göğsüme doğru inledi, kadınlığım etrafına kenetlenirken içime boşaldı.

"Kahretsin, kadın." Sırtüstü yığılıp beni yanına çektiği sırada tenime doğru nefes aldı. "Seni özledim. Lanet derecede çok."

"Ben de seni özledim." Bir kolumla karnına sarıldım ve göğüs kasını öptüm.

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam." Ses tonundaki ciddiyetten tedirgin olarak yüzüne bakmak için kendimi hafifçe yukarı kaydırdım.

Sırıttı ve kaşlarımın arasındaki kırışıklığı ovarak uzaklaştırdı. "Benimle yemeğe çıkar mısın?"

"*Randevu* gibi mi?" Gülümsememi engellemek için burnumu buruşturdum. "Bundan benim çıkarım ne?"

"Yemek dışında mı?" Shaw'nın gözleri parıldadı. "Ben."

"Hımm." Gülümsemem genişledi. "Evet. Seninle randevuya çıkarım."

Kolları bir anda bana dolandı ve beni yatağa sabitleyene kadar ikimizi de çevirdi. "Sonunda o lanet hayır cevabını duymadım."

23. Bölüm

Presley

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Dash, masamın karşısındaki sandalyeye rahatça otururken.

"Ben... hasta değildim. Özür dilerim."

Kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

"Sana söylemem gereken bir şey var. Aslında iki şey."

Dash oturduğu yerden doğruldu. "Başın belada mı? Warriorlarla mı ilgili? Jeremiah'yı ortalıkta görmedin, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Jeremiah'dan aylardır haber almadım."

"Tanrı'ya şükür," diyerek nefes aldı.

Leo'nun Jeremiah'yla kavgasından hiçbir şey çıkmamıştı. Tamirhanedeki kimseye Jeremiah'nın ziyarete geldiğinden bahsetme zahmetine de girmemiştim. Eğer Warriorlar Leo'nun onu dövdüğünü umursasalardı, bunun peşini bırakırlardı fakat Dash asla gardını *indirmezdi*. Kaybedecek çok şeyi vardı. Draven'ın

gitmesiyle, ben de dahil olmak üzere ailesinin güvende olduğundan emin olmak için devreye girmişti.

"Ee, neler oluyor?"

"Hastalık izni aldım çünkü sana gerçeği söyleseydim, kapı önümde insanlar olurdu. Birkaç güne ihtiyacım vardı çünkü kız kardeşim burada."

"İkizin mi?"

Bakışlarım kısıldı. "İkizim olduğunu nereden biliyorsun?"

Dash'e daha önce hiç Scarlett'tan bahsetmemiştim. Draven kız kardeşimi biliyordu, yani belki de o söylemişti fakat iç sesim Emmett'm burnunu soktuğunu söylüyordu. Umursamıyordum ancak Dash'i eleştirme şansını geri tepmeyecektim.

"Biz, şey... Kahretsin." Homurdandı. "Emmett biraz..."

"Emmett insanların hayatlarına izinsizce burnunu sokmayı seviyor ve sen de onun bulduğu her şeyi bilmek istiyorsun." Kıkırdadım. "Sorun değil. Bir dahaki sefere bana sor."

"Kendimizi savunmak gerekirse, bu çok uzun zaman önceydi, sen tamirhanede çalışmaya başladığında. Ayrıca bulacak pek bir şey yoktu. Sadece lise transkriptin ve yakın akrabaların. Sıkıcıydın."

Keşke bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. "Her neyse, kız kardeşim burada. Scarlett'ı uzun zamandır görmemiştim, o yüzden pazar günü evime gelmesi sürpriz oldu."

"Siz ikiniz arayı mı kapatıyordunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Neredeyse buraya geldiğinden beri uyuyor."

"Pazar gününden beri mi? Bugün çarşamba, Pres."

"Ters giden bir şeyler var." Kahve bardağımı avuçladım, sıcaklığının avuçlarıma sızmasına izin verdim. "Gerçekten çok

zayıf. Sürekli uyuyor. Neler olduğuna dair teorilerim var ama o bana anlatana kadar emin olamayacağım."

Babamın onu yıllardır taciz ettiğinden, sonunda da kaçacak gücü bulabildiğinden şüpheleniyordum. Ya da belki de ebeveynlerim ölmüştü ve gitmekte özgür kalmıştı. Ancak Scarlett'm görünüşü, bana annemin acısını saklamaya çalışmadığı günlerdeki hâlini hatırlattı.

"Teorilerin hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Dash.

"Sorun değil. Yine de teşekkür ederim. Karmaşık ve tam bir keşmekeş."

"Dinlemek için her zaman buradayım."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Ve buna minnettarım."

Bir gün Dash'e çocukluğumu anlatacaktım. Şüphesiz sinirlendiğinde onu sakinleştirecek, Draven'ı ikna ettiğim gibi babamı rahat bırakması için ikna edecektim. Şimdilik Scarlett'a odaklanmıştım. Ayrıca sırtımı yaslayacak birine ihtiyacım olduğunda, Shaw yanımdaydı.

"İkinci şey nedir?" diye sordu Dash bardağını tekrar kaldırarak.

"Biriyle görüşüyorum."

"Luke Rosen." Başıyla onayladı. "İyi adam."

"Evet, öyle. Ancak hayır, artık Luke'la görüşmüyorum."

"Tamam," dedi ağır ağır. "O zaman kim?"

Dışarıda bir aracın kapısı çarptı, botlar kaldırıma çıktı ve sanki bir işaretmiş gibi Shaw ofise girdi.

Ona ifadesiz bir bakış attım. Bu sabah evinden ayrılırken öğle yemeğinde buluşmak üzere sözleşmiştik. Saat daha on bile olmamıştı.

"Günaydın." Shaw, Dash'e elini uzattı, o da sandalyeden elini sıktı.

"Sakın bana şimdiden bir devam filmi çektiğinizi söyleme."

Shaw kıkırdadı. "Hayır, bu kez kişisel nedenlerle Montana'dayım."

"Görüştüğün adam o mu?" diye sordu Dash.

Shaw masamın etrafında dönerken başımı onaylarcasına salladım. "Uzak kalamadın, değil mi?"

"Senden mi?" Eğildi, yanağıma bir öpücük kondururken kulağıma doğru kıkırdadı. "Asla."

Dash'le göz göze geldim ve ona özür dilercesine omuz silktim. "Düşündüğüm kadar korkunç biri değilmiş."

"Bebeğim, bana çok tatlı şeyler söylüyorsun." Shaw sırıttı, masamın kenarına oturarak yanımda yerini aldı.

Dash'in bakışları bir anlığına ikimiz arasında gidip geldikten sonra benim üzerimde durdu. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet." Shaw'ya baktım, altın rengi bakışları beni bekliyordu. "Davranıyor."

Shaw'nın yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti, sanki ilk seferinde ilişkimizi bitirdiğimiz için hâlâ kızgın olmamı bekliyormuş gibiydi. Ancak özrünü kabul etmiştim.

Affedilmişti.

Dash sandalyesinden kalkıp tam boyuna yükseldi ve Shaw'ya uyarıcı bir bakış attı. "Sakın ona zarar vereyim deme."

"Sana söz veriyorum," diye söz verdi Shaw.

"Bu California'ya taşınacağın anlamına mı geliyor?" diye bana sordu Dash. "Çünkü bu benim için iyi değil."

"Hayır," dedim, Shaw da aynı anda, "Belki bir gün," dedi.

"Biz... Henüz o kadar ileri gitmedik." Uzun vadeli planlardan bahsetmeden önce, bir akşam yemeği randevusunu atlatmamız gerekiyordu.

Dash arkasını dönüp dükkâna yöneldi fakat çıkmadan önce çenesini Shaw'ya doğru salladı. "Yeniden hoş geldin."

"Teşekkürler."

Dash gözden kaybolurken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm.

"Neden bunun önemli olduğunu hissediyorum?" diye sordu Shaw kapı kapanırken.

"Çünkü önemliydi." Dash, Jeremiah'dan hiç hoşlanmamıştı. Tanıştıkları andan itibaren Dash'in içinde kötü bir his oluşmuştu. Ofise geldiği birkaç seferde Jeremiah'nın elini sıkmamış veya ona hitap etmemişti. Bunun yerine Dash yıllarca nişanı iptal etmem için beni sıkıştırıp durmuştu.

Shaw'ya "Montana'ya hoş geldin" diyen bu basit ifade çok şey anlatıyordu.

Belki de Shaw'nın başlıca buraya gelme nedeni, küçümsedikleri bir projede yer almaktı fakat çekimler tamamlanmıştı, filmin yarattığı heyecan da sonsuza dek sürmeyecekti.

Film gösterime girdikten sonra onu unutacaktık. Bir bakıma zaten unutmuştuk. *Hollywood*'un cazibesinden uzakta, dünyanın bize ait olan köşesinde yaşıyorduk ve filmde ne olursa olsun Marcus Wagner'ın anısı çoktan yok olmuştu.

"Beklediğimden daha iyi geçti," dedi Shaw. "Onlara tek başına söylemek zorunda kalmanı istemedim."

Ah, bu adam. "Destek için mi geldin?"

"Evet." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bir de seni özlediğim için."

"Üç saat oldu."

"Kesinlikle. Bu çok uzun bir süre."

Geceyi bedenlerimizi yeniden hatırlayarak geçirmiştik. Shaw'nın kollarında uyumuş, işe gitmek için evime dönüp hazırlanmadan önce doygun bir kutsanma içinde uyanmıştım.

Shaw ayağa kalkıp ceketini çıkardı. "Sen gittiğinde Scarlett uyanık mıydı?"

"Hayır. Ona bir göz attım ama hâlâ uyuyordu. Garip, değil mi? Sanki haftalardır uyumamış gibi."

"Kesinlikle bir şeyler oluyor."

"Sanırım ebeveynlerimle ilgili. Acaba sen de... belki..."

"Belki ne?" Ceketini bir kenara attıktan sonra tekrar masaya oturdu ve bu kez bana baktı.

"Belki de... ölmüşlerdir?" Bunu yüksek sesle söylemek zordu. Ebeveynlerime karşı hiç sevgi beslemiyordum fakat içimde, derinlerde bir yerde annemin yasını tutacak bir şey vardı.

Babam için asla.

"Öğrenmemi ister misin?" diye sordu Shaw.

"Nasıl öğreneceksin? *Google*'dan mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bu veya daha derinleri araştırması için özel bir dedektif tutabiliriz."

"Yok. Eğer bunu yapmak istersek, Emmett'a sorabilirim."

"Emmett'a mı?" Kaşları bir araya geldi. "Onun tamirci olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadım. "Emmett'ın eli İngiliz anahtarından çok daha fazlasına yatkındır. Eminim bilgisayarında seninle ilgili bir geçmiş araştırması ve internetten çıkarabileceği her şey vardır."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı.

"Ama hayır, soruna cevap vereyim. Ailem hakkında bir şey bilmek istemiyorum. Scarlett'la konuşmadan önce olmaz."

"Benim de orada olmamı ister misin?"

Elimi uyluğuna koydum. "Teşekkürler ama sanırım yalnız konuşmamız gerek."

"Fikrini değiştirirsen hemen yan taraftayım."

"Bu çok... berbat." Bakışlarımı indirerek korkularımdan birini dile getirdim. "Eskiden birbirimiz hakkında her şeyi bilirdik ama Scarlett şimdi bambaşka biri gibi görünüyor. Artık kardeşimi tanımıyormuşum gibi hissediyorum. Ya birbirimizden hoşlanmazsak?"

"Olur böyle şeyler. Aileler karmaşıktır. Babam eskiden benim kahramanımdı ve onu neredeyse her gün arardım. Şimdiyse yıllardır onunla konuşmuyorum."

"Bir gün konuşacaksın."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Aileni seviyorsun, Shaw."

Ne zaman annesinden veya kız kardeşlerinden bahsetse gülümsüyor, gözleri parlıyordu. Bana babasından bahsettiği gün, sesinde çok acı bir özlem vardı. Buruk veya kızgın değildi, derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bir gün bu his solacak, babasıyla tekrar konuşmaya hazır olacaktı.

"Henüz hazır değilsin ama bir gün olacaksın. Babanla hiç tanışmamış olsam da onun kötü bir adam olduğunu sanmıyorum. Marcus Wagner gibi değil. Marcus yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Eylemlerinde kendini haklı ve adil hissediyordu. Baban yaptığını itiraf etti."

Shaw arkamdaki duvara baktı, bakışları hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"Kötü bir babaya sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum." Bacağını sıktım. "Benim babam da yanlış bir şey yaptığını düşünmez. Karısına tecavüz etmenin ve çocuklarını dövme-

nin onun hakkı olduğunu düşünüyor. Senin baban sana ya da kız kardeşlerine hiç böyle davranır mıydı?"

"Asla," dedi sessizce.

"O artık senin kahramanın değil ve bu sorun değil. Yine de o hâlâ senin baban, onu hâlâ sevdiğini söyleyebilirim."

Shaw bana hüzünle gülümsedi. "Onu aramaya hazır değilim."

"O zaman bekle. Acele etmene gerek yok." Bacağına bir kez daha dokundum, sonra kahveme uzandım ve soğumadan yudumladım.

"Montana senin için bir çıkış yolu mu?" diye sordu.

"Burası benim evim."

Beni koşulsuz seven bir aileyle kendime kurduğum bir yuvaydı. Damattan nefret etmelerine rağmen düğün günümde ben istediğim için yine de yanımda olan bir aileyle.

Onlarla birlikte yaşamak istiyordum. Hayatlarımızı paylaşmak, hayatlarımız birbiriyle iç içe olsun istiyordum. Isaiah'yla bir bebekleri daha olduğunda Genevieve'in evine gitmek, onlar uyurken çocuklarına bakmak istiyordum. Dash ve Bryce'la Noel yemeği yemek istiyordum. Emmett ve Leo'yla rastgele bir cuma gecesi *The Betsy*'de bira içmek için buluşup hiçbir şey konuşmamak, sonsuza kadar bekâr olacakları için onlarla acımasızca dalga geçmek istiyordum.

"Hepsini istiyorum," diye itiraf ettim. "Seni ve Montana'yı istiyorum."

"Tamam." Shaw başıyla onayladı.

"Tamam mı? Bu kadar mı?"

"Tamam," diye yineledi. "O zaman Montana'da yaşarız."

"Peki ya Los Angeles? Kariyerin ne olacak?"

"Los Angeles bir yere kaçmıyor ve işimi yapmak için orada yaşamak zorunda değilim. Zaman zaman seyahat etmem ve ailemi görmem gerekecek ancak seni benimle gelmeye ikna edebildiğim sürece burası yuvamız olabilir."

Vay canına. Başım dönüyordu, kelimelerini özümsemeye çalışıyordum. Geleceğimiz hakkında konuşuyorduk. Uzun vadeli bir gelecekten. Shaw bunu çok basit bir şekilde ifade etmişti ve şimdi bu fikri beynime yerleştirdiğine göre, başka bir şey hayal edemeyecektim; başka bir şey hayal etmek de istemiyordum.

Ailemle birlikte hayatımızı burada kuracaktık. Yuvamız. Gerektiğinde de dünyayı dolaşacaktık.

"Hiç uçağa binmedim," diye ağzımdan kaçırdım. Bunun şu an neden açıklanması gereken en önemli gerçek olarak söylendiği bir muammaydı.

Shaw kıkırdadı. "O zaman şanslısın çünkü benim bir uçağım var."

"Bugün yapmayı planladığım konuşma bu değildi."

Shaw kahve bardağını elimden aldı ve beni koltuğumdan çekerek kollarının arasına aldı. "Montana, California, Japonya veya Antarktika deseydin de fark etmezdi."

Kulağımı kalbine dayadım, atan kalbinin düzenli atış sesini dinledim. "Eğer California olmak zorunda olduğunu söyleseydin, giderdim."

"Konuşmayı kessen iyi olur, yoksa bizi bekleme odasına kilitleyip şu koltuklardan birini kullanacağım."

Gülümsedim. "Dash ve Bryce'ın bekleme odasını kendilerine ayırdıklarına eminim."

"Veeee bir daha asla orada oturmayacağım." Saçımı öpüp beni bıraktığında kıkırdadım. "Gideyim de sen de işine bak."

"Bugün ne yapacaksın?"

"Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var."

"Ne için?"

Göz kırptı. "Görürsün."

Ona kapıya kadar eşlik ettim, bana uygunsuz bir öpücük verirken ayak parmaklarımın üzerinde durdum. "Scarlett'la konuşabilmek için buradan erken çıkmaya çalışacağım. Sonra yanına gelirim."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım." Onu tekrar öptüm, her zamanki vedalaşma alışkanlığımı bastırdım.

Shaw veda etmedi. Başka biri olsa fark eder miydim bilmiyordum fakat Shaw'nın tutumu her zaman önemliydi. Bu kelimeyi söylemeyi reddetmek onun için önemli görünüyordu, bu yüzden ben de söylemeyi bırakmıştım.

Dışarı çıkarken el salladı, ben de arkasından kapıyı kapattım, bir anlık soğuğa maruz kalmamla irkildim. Koltuğuma döndüğümde masamın altındaki ısıtma fanını en yüksek seviyeye getirdim ve hafta başında kaçırdığım işleri telafi ederken göz açıp kapayıncaya kadar gün bitti. Erken çıkma planım suya düşmüştü, bankaya yatırmam gereken depozitolarla postaneye bırakmam gereken mektupları hazırladığımda saat beşe geliyordu.

İşlerimi aceleyle hallettim. Eve döndüğümde Shaw'nın kamyoneti garaj yolundaydı. Belki pencereye yakın bir yerdedir ve görebilir diye el salladım, sonra Scarlett'ı görmek için içeri girdim.

Oturma odasında film izliyordu. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Dün gece ona getirdiğim eşofmanları giymişti, ayakları çıplaktı ve bacaklarının altında kıvrılmıştı.

Shaw'nın yüzü ekranda parlıyordu. Kanepede onun yanına oturduğumda göğsüm gururla kabardı. Birlik komutanıyla konuşurken Shaw'nın sesi odayı doldurdu. "Bu onun en sevdiğim filmi."

Scarlett duraksadı. "Hiç izlemedim ama tipsiz değil."

Hiçbir fikri yoktu. Ekrandaki Shaw seksiydi. Yatak odasında, bana sarılmış hâlde gülerken ise ruhaniydi.

"Dün gece nereye kayboldun?" diye sordu.

"Ah, şey..." Evin yatak odamın olduğu tarafını işaret ettim. "Yan komşumla çıkıyorum."

Gerçi çıkmak çok sıradan bir kelime gibi gelmişti. Yani, bugün bana hayatını Montana'ya taşıyacağını söylemişti.

"Dün gece burada olan adam mı?" diye sordu Scarlett.

"Hayır. Başka biri."

Mırıldandı. "Sen her zaman takılırdın zaten."

"Pardon?" Mırıltısını yanlış anladığımdan emin bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "Ne dedin sen?"

Scarlett bir omzunu silkti. "Her zaman birkaç erkeği oltaya getirirdin."

"Lisedeyken, korkmuş ve ilgi görmek için yanıp tutuşan kafası karışık bir genç kızken. Evet, bana iki kez bakan her erkekle flört ettim ama asla yatıp kalkmadım. Sakın bana bir tür fahişe imasında bulunmaya kalkma. Hayatım boyunca sadece iki erkekle birlikte oldum." Havaya iki parmağımı kaldırdım. "İki."

"Yan evdeki adam ve benim erkek arkadaşım mı? Galiba bekâretimizi aynı adama kaybetmişiz."

İrkildim. Scarlett ne zaman bu kadar sivri bir dil geliştirmişti? Benden nefret etmeyi ne zaman öğrenmişti?

"Neden acımasız davranıyorsun?" diye fısıldadım. "Jeremiah yüzünden mi? O buraya geldi. *O* beni buldu. Onu senden çalmak için arayıp bulmadım. Ben gittikten yıllar sonra oldu bu. Siz ayrıldıktan yıllar sonra. Eğer Jeremiah yüzünden beni cezalandırmak için buradaysan, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama beni hayal edebileceğinden çok daha fazla küçük düşürdü."

Bu utanç da başıma gelen en güzel şeydi.

"Her neyse," diye mırıldandı.

"Neden buradasın, Scarlett?"

Yine omzunu silkti. "Mesajlarını aldım."

"Hepsini mi?"

"Evet." Göz göze geldik. "Her birini."

"Ama hiç cevap vermedin. Neden?"

"Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı, sen gittikten sonra." Son üç kelime o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim.

"Seni yanımda götürmeye çalıştım."

Bakışları zemine indi. "Gidemeyecek kadar çok korkmuştum."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim, Scarlett."

Sessiz kaldı.

"Keşke seni arabaya tıkıp gitmeni sağlasaydım. O gün hakkında çok düşündüm. Ne yapmam gerektiğini. Seni geride bıraktığım için üzgünüm."

Scarlett kollarını kendi etrafına dolayarak sıkıca sardı. "Öfkeden deliye döndü. Gitmene, ona nereye gittiğini söylemeyişime o kadar kızdı ki, annemi neredeyse öldüresiye dövdü."

Nefesim kesilirken elim ağzıma geldi. "Sana ne yaptı?"

"Bana izletti." Bakışlarını kaldırdı ve benimkilerle buluştu. "Beni oturma odasında bir sandalyeye bağladı, bunun dışında

bana elini bile sürmedi. Bir kere bile. Bunun yerine, ona tekrar tekrar vururken bana izletti. Ertesi gün annemin halıdan bile temizleyemeyeceği kadar kan olana dek."

Gözlerim yaşlarla doldu ve zihnimdeki görüntüyü engellemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Yine de onu berrak bir netlikle görüyordum. Tam olarak onun katlanmak zorunda kaldığı şeyi görüyordum. Ancak aynı dehşetin yaşanmasını seyretmek için bir sandalyeye bağlandığım zamanların aksine, Scarlett'le yan yana değildik. Elini tutmak ya da her şey bittiğinde annemi yatak odasına götürmesine yardım etmek için orada değildim.

"Özür dilerim."

"Gitmeliydim," diye mırıldandı. "Jeremiah'yla California'ya gitmeliydim."

Bu konuşmadan sağ çıkmak için güç toplayarak gözlerimi kuruladım. Beni avlamayı gözeten geçmişin iblislerini serbest bırakmak için. "Jeremiah buraya geldiğinde senin hâlâ evde olduğunu söyledi. Orada mı kaldın?"

Başıyla onayladı. "Kaldım. Babamın devlet okuluna gittim. Şirketinde resepsiyon görevlisi olarak benim için bulduğu işe girdim. Her zamanki gibi benden yapmamı istediği her şeyi yaptım. Jeremiah sürekli oradan gitmem için uğraştı, bana baskı yapmaktan vazgeçmedi, ta ki sonunda benim annemiz gibi olmama seyirci kalamayacağını söyleyene kadar."

Jeremiah'ya göre, Montana'ya gelmeden bir yıl önce ayrılmışlardı. O yıldan sonra bile, kendini kurtarmak istemediği için Scarlett'a çok kızgındı.

Evimizin başına gelen felaketi en ön sıradan izlemişti fakat asla anlamamıştı.

Jeremiah benim kaçışımı, asla arkama bakmayışımı izlemişti. Beni yıllar sonra, güvenimi ve kendime verdiğim değeri keşfetmemden sonra bulmuştu. Korku artık kararlarıma hükmetmedikten sonra.

Ancak kafamın karışık olduğu yılları kaçırmıştı. Şüphe duyduğum anları kaçırmıştı.

Gençliğimizin acısı sevgiyle karışmıştı. Zalimlik sevgiye bağlanmıştı.

Annem babamın oyuncağıydı fakat kızlarının üzerine titremişti. Her sabah bize sıkıca sarılır, ne kadar gurur duyduğunu ve ne kadar özel olduğumuzu söylerdi. Yanaklarımızı öper, saçlarımızı örerdi. Bizi korumamıştı fakat elinden geldiğince sevmişti.

Babamın sevgisi ilgi şeklinde gelirdi ve hepsi de kötü değildi. Bir hatamdan dolayı beni tokatladığında, ertesi gün dondurma yemeye götürürdü. Scarlett ve benimle masa oyunları oynardı. Eğer *Hasbro** bir oyun çıkardıysa, onu hemen alırdık. Benim favorim *Clue*, Scarlett'ınki *Scrabble*'dı. Babam *Monopoly*'yi tercih ederdi.

Babam her gün kızgın değildi. Çoğu zaman öyleydi fakat her gün değil. O günlerde, oyun oynamanın basit keyfi evimizi doldururdu. Kahkaha atardık. Dalga geçerdik. Severdik.

Ebeveynlerimi severdim.

Ve ebeveynlerimden nefret ederdim.

Bu iki şeyi bağdaştırmak şu an bile zordu.

Scarlett babamızın öfkesi yüzünden evden ayrılmaya korkmuştu. Ancak evinden ayrılmaktan ve annesine veda etmekten de korktuğundan şüpheleniyordum.

---

* *Hasbro, Inc.*, Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir oyun ve oyuncak şirketidir. -ç.n.

O her zaman anneme en yakın olan kız çocuğu olmuştu. Scarlett hemşire oluyordu, kanayan burnunu silmek için buz torbasına ya da bez parçasına ilk koşan oydu. Ben somut pisliği temizlerken Scarlett annemle ilgilenmişti.

Annemin çıkaramadığı halı lekesi mi? Leke temizlenene kadar ovalar, ovalar, her sildiğimde kızgınlığım alevlenirdi. Bu arada Scarlett annemin saçlarını tarar, yanağını okşardı.

"Neden gittin?" diye sordum.

"Çünkü annem gitmemi söyledi." Scarlett'ın parmakları kucağında hareketlendi. "Ona evleneceğini söyledim. Onu davet etmeyeceğini bildiği için ağladı. Bana gelip seni bulmamı söyledi. Düğününde onun için gülümsememi. Ona eski erkek arkadaşımla evleneceğini söylemedim."

"Jeremiah'yı biliyor muydu?"

"Hayır." Scarlett biz çocukken Jeremiah'yı ebeveynlerimizden saklamıştı ve anlaşılan bir yetişkin olarak da aynı şeyi yapmıştı.

"Nasıl ayrıldın?"

"Annem bana babamdan sakladığı bir tomar para verdi ve bir pazar sabahı tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek kilisede oturduğumuz sıradan sıvıştım. Bir daha da asla geri dönmedim." Kalbim sıkıştı. Annem, eğer kalırsa Scarlett'ın kaderinin ne olacağını biliyor olmalıydı. Ya babam onun gitmesini yasaklayacaktı ya da ona evlenebileceği kendisi gibi bir adam bulacaktı.

"Ondan haber aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Numaram onda yok. Vermeyi teklif ettim ama vermememin daha iyi olacağını söyledi. Ayrıca, babam senin gitmeni umursamadığı kadar benim gitmemi de umursamayacaktı. Onun en sevdiği kum torbası yanında. Beni kapı dışarı etmiş olabilir ama babamı bırakmayacaktır."

Annemin babama olan aşkı onun ölüm fermanı olacaktı.

"Bekle, düğüne gelmek için evden gitmiştin." Bu aylar önceydi. "O zamandan beri neredeydin?"

"Orada burada," diye mırıldandı Scarlett.

Orada burada mı? Bu bir cevap değildi. "Montana'ya nasıl geldin?"

"Otobüsle."

"Bunca zamandır Clifton Forge'ta mıydın?"

Scarlett cevap vermedi.

Leo'nun *The Betsy*'de benim kopyamı gördüğünü iddia etmesinin nedeni bu muydu? Scarlett olmalıydı. Sarhoş olduğu için bunu geçiştirmiştim fakat belki de gerçekten ikizimi görmüştü. Eğer bunca zaman kasabadaysa, neden beni bulmamıştı? Nerede yaşamıştı? Leo haricinde kimsenin onu tanımaması nasıl mümkün olabilirdi?

"Neler oluyor? Bana söylemediğin şey ne?"

Gözlerime bakmayı reddederek rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Scar..."

Kapı zili çaldı. Scarlett sıçrayarak bütün kanepeyi salladı. "Biri mi gelecek?"

"Sorun yok," diye onu temin ettim. Kimden ya da neyden bu kadar korkuyordu? Babamın onun peşine düşeceğinden mi korkuyordu? "Merak etme. Muhtemelen Shaw'dır."

"Shaw mı?" Gözleri benimle adamın yüzünün hâlâ donuk olduğu ekran arasında gidip geliyordu. "Shaw kim?"

"Shaw Valance." Televizyonu işaret ettim. "Yan evde yaşayan adam."

Gözlerini kırpıştırdı ve ağzı açık kaldı.

Onu orada, ağzı açık bir şekilde bırakıp aceleyle kapıya gittim ve gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmeden kapıyı açtım. Shaw muhtemelen daha fazla *destek* sağlamak için buraya gelmişti.

"Selam... Jeremiah? Burada ne işin var?"

Soruyu sormuştum fakat bakışları beni geçip evin içini araştırırken cevabı biliyordum.

Scarlett için buradaydı.

"Gitmen gerekiyor." Ben cevapları alana kadar, bu eve giremeyecekti. Kapıyı ittirerek kapatmaya çalıştım fakat bir ayağını içeri geçirdi.

Sonra fark etmediğim silahı havaya kaldırdı.

Ve namluyu alnıma dayadı.

24. Bölüm

Shaw

"Merhaba, baba."

"S-selam, Shaw."

Bu aramayı yapmadan önce, babama ne diyeceğime karar vermiştim fakat afallamış, gür sesi -benim sesime tıpatıp benzeyen sesi- zihnimi boşaltmıştı.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Evet." Boğazımı temizleyip ciğerlerime biraz oksijen çektim. "Nasılsın?"

"İyi. Sen?"

"İyiyim."

"Kız kardeşin bana Montana'da olduğunu söylüyor."

"Öyleyim. Buraya taşınacağım gibi görünüyor."

Mırıldandı. "Hiç Montana'ya gitmemiştim."

"Belki günün birinde, annemle birlikte ziyarete gelirsiniz."

"Bunu isterim." Sesinde bir tebessüm vardı. "Bunu çok isterim."

"Güzel olur." Kulak memelerime çıkan omuzlarım gevşeyip eski konumuna döndü.

Bu telefon görüşmesi zihnimde büyük bir engel hâline gelmişti. Annem ve kız kardeşlerimden babama ulaşmam için o kadar çok baskı görmüştüm ki, bunu çok büyük bir şey hâline getirmiştim.

Ancak bu sadece, babamla daha önce yaptığım yüzlerce telefon görüşmesi gibi bir telefon görüşmesiydi.

Geçmiş hakkında konuşmak zorunda değildik. Neden hâlâ beni hayal kırıklığına uğrattığını ve bir süre daha uğratacağını tartışmamız gerekmiyordu.

Sadece merhaba demek için bir telefon görüşmesi olabilirdi.

Merhaba demek çoğu zaman başlı başına önemli bir şeydi.

"Önümüzdeki ilkbahar nasıl olur?" diye sordu babam.

"Takvimime bakıp bizim için uygun olan birkaç hafta sonu ayarlayacağım."

Babam *bizim* kim olduğumuzu sormadı. Matine muhtemelen Presley hakkında da ailemi bilgilendirmişti.

"Kulağa hoş geliyor."

"Tamam. Seninle konuşmak güzeldi, baba."

"Seninle de." Sesi çatallaştı. "Aradığın için teşekkürler." Telefonu kapattım ve yüzümü ellerimin arasına alarak kanepenin üzerine bıraktım.

Sonra nefes aldım.

Kalbim hızla atıyordu ve terliyordum. İki dakikalık bir telefon görüşmesi enerjimi bu sabah yaptığım bir saatlik egzersizden daha hızlı tüketmişti.

Presley'yi ziyaretimden sonra tamirhaneden ayrıldığımdan beri, söyledikleri hakkında çok düşünmüştüm. Neye karar vermiş olduğumuzu çok düşünmüştüm.

Presley Montana'da yaşamak istiyordu, biz de Montana'da yaşayacaktık.

Clifton Forge'ta birlikte hayatımızı kuracaktık.

Burası evimizdi.

Bunu ailemle paylaşmak istiyordum ve bunun için de babama duyduğum kızgınlığı bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Presley onun hakkında haklıydı. O kötü bir adam değildi. Babamın işlediği suç, hayatın büyük resmine bakıldığında o kadar da önemli görünmüyordu. Bir hata yapmıştı. Bunu kabullenmişti. Sonuçlarına katlanmıştı.

Medyada kopan fırtınayı hiçbir şey söylemeden veya şikâyet etmeden atlatmıştı, üstelik ben ünlü olmasaydım bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. O parayı neden aldığına dair bir kez bile bahane üretmemişti.

Babam ömür boyu hapis cezasını hak etmiyordu. O Marcus Wagner değildi.

Bir zamanlar hapishanede Marcus'ın karşısında oturmak istemiştim fakat artık bunun bir önemi yoktu.

Marcus Wagner'ın gerekçeleri sikimde bile değildi. Presley için olduğu kadar benim için de ölüydü. Filmi çekecektim, onu tanıtmak için yükümlülüklerimi yerine getirecektim ve hepsi bittiğinde, beni Presley'ye getirdiği için minnettar olacaktım.

Montana'ya taşınıyordum. Kahretsin, Montana'ya *taşınmıştım*. Asistanım adres değişiklikleriyle ilgilenecekti.

Presley'nin ailesi buradaydı fakat onun benim ailemin bir parçası olmasım da istiyordum. Kız kardeşlerimi çok severdi, dördü de bana acımasızca takılacaktı. Annem ona tapardı ve babam da esprili, nazik bir geline değer verirdi.

Presley'yi bu ilişkilerden mahrum bırakamazdım, bu yüzden arayı düzeltmenin zamanı gelmişti.

Babamı aramaya karar verdiğimde, öfkenin ne kadar çabuk eriyip gittiğini görmek... şaşırtıcıydı.

Koltuğa oturduğumdan daha hafiflemiş bir şekilde ayağa kalktım ve oturma odasının penceresine doğru yürüyüp dışarıya baktım. Presley'nin *Jeep*'i garaj yolundaydı. Park etmeden önce bana el sallayarak içeri girdiğini görmüştüm.

Bir saattir evdeydi ve gece çökmüştü. Karnım gurulduyordu fakat ondan haber alana kadar yemek istemiyordum. Belki de daha sonra bir pizzayla gelirsem beni dışarı atmazlar diye umuyordum.

Kız kardeşlerin konuşması için bir saat yeterli miydi? Midem yine guruldadı. Presley'yi acele ettirmek istemiyordum fakat bunun kolay bir tartışma olmayacağını da biliyordum. Pencereyi terk ederek ona kısa bir mesaj attım, sonra televizyonu açtım ve bir basketbol maçı buldum.

Maç saatinde on beş dakika geçti, mideme yenik düşerek bir granola bar yedim ve çiğnerken başka bir mesaj gönderdim. On dakika sonra mesaj cevapsız kalınca onu aradığımda hat, sesli mesaja düştü.

İçime bir korku çöküyordu.

Bir şeyler yanlıştı.

Presley ve Scarlett'ın yalnız kalmak isteyip istemedikleri umurumda değildi, onları kontrole gidecektim. Ayakkabılarımla ceketimi giydim, sonra ön kapıyı açtım. Tam o sırada kaldırımdaki lastiklerin gıcırtısı havayı doldurdu ve beyaz bir çizginin köşeden dönerek geçtiğini gördüm.

Luke'un kamyoneti Presley'nin evinin önünde kayarak durdu.

Başka bir polis arabası caddeden aşağı uçarak yanına park etti. Işıkları yanmıyordu. Sirenler çalmıyordu. Diğer iki araç çıkmaz sokağın ağzında durarak bir barikat oluşturdu.

Ayaklarım yerden havalandı.

Merdivenlerden aşağı sıçradım ve Presley'nin evine doğru koştum. Kulaklarıma akın eden kan, arkamdan gelen bağırış sesini bastırıyordu fakat bacaklarım ilerlemeye devam ediyordu.

"Shaw, dur!"

Durmadım, ta ki bir çift kol etrafımı sarıp beni karlara düşürene kadar.

"Siktiğim ellerini çek üstümden!" diye bağırdım ve dirseklerimi savurup kurtulmak için kıvranarak mücadele ettim.

"Sakin ol," diye kükredi Luke. Piç kurusu diziyle beni omurgamdan sabitledi.

"Çekil üstümden!" diye kükredim.

"Sadece dinle," diye kulağıma bağırdı ve beni ürküttü. "O eve giremezsin. Kendine gel."

"Başı belada." İçimden bir ses eve girmem için çığlık atıyordu.

"Oraya girersen, işlerin kötüye gitme riski tavan yapar. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Gerçek beni ayılttı ve içimdeki savaşma güdüsünü uzaklaştırdı. "Bırak beni."

"Sakinleşene kadar olmaz."

"Sakinim, lanet olsun. Kalkmama. İzin. Ver."

Luke tereddüt etti fakat sonunda ayağa kalkıp elini uzattı.

Görmezden geldim, ayağa fırladım ve Presley'nin evine doğru döndüm. Ancak ayaklarım hareket etmedi. Öylece kalakaldım, uzun zamandır unuttuğum eğitim paniğe galip geldi. "Neler oluyor?"

"On dakika önce 911'den bir çağrı aldık. Silahlı bir adam Presley ve kız kardeşini rehin almış."

Mideme ağrı girdi. "Kim?"

"Bilmiyoruz."

"Siktir." Yere tükürdüm. Luke beni yakaladığında çenem darbenin şiddetinden nasibini almış, karın üzerine hafif bir kan lekesi yayılmıştı.

Ben bahçeyi incelerken gözler üzerimizdeydi. Luke'un beş askeri, ağızları açık bir şekilde yakınlarda duruyordu. Hiçbiri otuz yaşından büyük görünmüyordu.

Luke bira içerken Marcus'ın şeflik görevinden alınmasından sonra, kendisinin onun yerine atanmasından hoşlanmayan bazı yaşlı memurlar olduğundan bahsetmişti. Onları yavaş yavaş erken emekli olmaya teşvik etmişti ve yerlerine daha genç memurlar atıyordu.

Bu gece gençlere ihtiyacımız yoktu. Tecrübeye ihtiyacımız vardı.

"Evine git," diye emretti Luke.

"Hayır."

Sinirli bir nefes verdi. "Bunun için hiç zamanım yok. Evine git. Yoldan çekil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ayaklarımı kökledim. "Hayır."

"Shaw..."

"Şef." Memurlardan biri dikkatini çekti ve sokağın aşağısını işaret etti. Üç adam koşarak yoldan aşağı iniyordu, ekip arabalarının farları onları arkadan aydınlatıyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Luke. "Buna ihtiyacım yok."

Dash, Emmett ve Leo Presley'nin bahçesinden geçip Luke'un karşısında dururken bana siper oldular.

Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anladıklarını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bu üçü Presley için her şeyi yapardı, önemli olan da buydu.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Luke dişlerini sıkarak. "Dördünüzün de ortadan kaybolması gerekiyor. Bu sivillere uygun bir mesele değil."

"Kapsamlı bir SWAT eğitimi aldım," dedim. "Senin ve adamlarının toplamından daha fazla rehine kurtarma olayında bulundum. Bırakın yardım edeyim."

"Hayır." Luke başını iki yana salladı. "Sen polis değilsin."

"Kibirli bir pislik gibi davranmayı kes," dedi Dash. "Bu kimin rozet taktığıyla ilgili değil."

"Bu mülkü terk et, Slater." Luke, Dash'e meydan okurcasına diklendi. "Adamlarımın şu an sizin kıçlarınızı tutuklamaktan daha önemli işleri var. Siz sivilsiniz. Ben..."

"Lütfen." Elimi kaldırdım, sesim kalbimde pompalanan korkuyu gösterecek şekilde alçaldı. "Lütfen. O benim hayatım. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, yardım etmeme izin ver. Sizin yolunuzdan çekileceğiz. Emrini dinleyeceğiz ama beni kullan. Tecrübemi kullan. Lütfen."

Luke'un omuzları düştü. "Neyle uğraştığımızı bile bilmiyoruz. Durumu değerlendirmemiz gerekiyor. Elimde olan tek şey on bir saniyelik 911 çağrısı."

"Dinleyebilir miyim?" diye sordum.

Luke'un çenesi seğirdi. "Peki ama sadece sen."

"Bu saçmalık, Rosen," dedi Emmett. "O bizden biri. Bilgi edinmek mi istiyorsun? Bunu elde etmenin en iyi yolu bizim yardım etmemize izin vermek."

Luke'un azı dişleri hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle gıcırdadı. Ters ters baktı, sonra bakışlarını bizim yanımızdan eve doğru çevirdi. "Bu sahip olmadığımız zamanı boşa harcamak demek."

"Katılıyorum." Bacaklarımı yerden söktüm ve kamyonetine doğru yürüdüm. "Aramayla başlayalım."

Luke bir şeyler homurdandı fakat beni takip ederken ayak sesleri karda çatırdadı. Dash, Emmett ve Leo da peşinden geliyordu.

"Evin etrafında bir çember oluşturun ama geride kalın." Luke yürürken askerlerine işaret etti. "Kimse içeri girmeyecek. Kimse dışarı çıkmayacak. Bütün birimler buraya gelsin. Her yönden üç blok genişliğinde bir alana kimsenin girip çıkmamasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Görevliler harekete geçerken başlarıyla onayladılar.

Luke önden giderek beni geçti ve önce şoför kapısına ulaştı. Telsizini aldı, merkezi arayarak acil durum çağrısının tekrarlanmasını istedi.

911, acil durumunuz nedir?

Bir kadının fısıltısı telsizden yayıldı. *Silahı var. Bize yardım edin.*

Operatör birkaç soru sordu fakat hiçbiri cevaplanmadı. Arka planda boğuk sesler, bir kadının ağlaması ve sonra, hat kesilmeden önce ete çarpan yumruğun o başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan sesi duyuldu.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Luke telsizi kapattı. "Bu kadar. Presley'nin tüm söylediği bu. Telefon numarasından buraya kadar takip ettik."

"Bu Presley değil," dedim. "Scarlett." Presley'nin sesini tanıyordum, korksa bile Scarlett'ınki kadar kulak tırmalayıcı çıkmazdı.

"Kız kardeşi mi?" diye sordu Emmett. "Buraya ne zaman geldi? Bundan nasıl haberimiz olmadı?"

"Bana bugün söyledi," dedi Dash.

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Önemli bir şey değil. Presley'nin peşinden kim silahla gelir ki?"

Dash ve Leo bakıştılar, sonra Dash sesini alçalttı. "Jeremiah mı?"

"Eski sevgilisi mi?" diye sordu Luke.

"Siktir." Çenemi ovuşturdum. Rehin alan kişi bu tarz durumlarda neredeyse her zaman kurbana yakın birisi olurdu. "Mantıklı."

"Warrior sorununa dair bir işaret var mı?" Dash, Leo ve Emmett'a bir bakış attı.

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi Emmett sessiz bir şekilde.

Leo başını iki yana salladı. "Ben de öyle."

Presley-Scarlett-Jeremiah üçgeni düşünüldüğünde, Scarlett'ın Clifton Forge'ta ortaya çıkmasından üç gün sonra bu olayın olması tesadüf olamazdı.

Tabii...

İçerideki *adam* babaları olabilir miydi? İki kızını da aramaya gelmiş, Scarlett da onu Presley'nin kapısına kadar getirmiş olabilir miydi?

Ancak içgüdülerim... "İçgüdülerim eski sevgilisi olduğunu söylüyor." Böyle durumlarda hemen hemen her zaman eski veya güncel sevgili rehin alan kişi olurdu. Bu durumda, Jeremiah ikisi için de bu konumlardaydı. "Scarlett ve Jeremiah bir zamanlar birlikteydiler. Belki de onun burada olduğunu öğrenmiştir. Belki de silah getirmiştir çünkü Presley'yi son ziyaret ettiğinde kapıyı suratına çarpmıştı."

"Ne?" diye sordu Dash. "O burada mıydı? Ne zaman?"

"Bu yaz, ben kasabadan ayrılmadan önce. Pres fazla konuşmasına izin vermedi, bu yüzden ne istediğini bilmiyorum. Bir daha gelmemesini açıkça söyledi ve bildiğim kadarıyla da gelmedi."

"Bize söylemedin," diye araya girdi Emmett.

"Çünkü adam ortaya çıktığında, Presley ona baştan aşağı fırça çekti, sonra da adam gitti. Bir sorun olmadı. Bunu daha sonra tartışalım." Bakışlarımı Luke'a yönelttim. "Ne düşünüyorsun?"

"Temas kurmamız gerekiyor," dedi Luke. "O olup olmadığını ve ne istediğini öğrenmeliyiz."

"Adamlarının tedbirli teçhizatı yok. Keskin nişancılarınız yok. Öylece kapıya doğru yürüyemezsiniz. Bu kendinizi vurdurmak için iyi bir yol."

"Hadi canım," dedi duygusuz bir ifadeyle.

"Şef?" Memurlarından biri yaklaştı. Kayak beresi takmamıştı ve kulaklarının ucu kırmızıydı. Rehine olaylarının çözülmesi saatler sürebilirdi ve o zamana kadar bir bere bulamazsa donabilirdi. "Çevreyi güvenlik çemberine aldık. Komşuları tahliye edelim mi?"

"Hayır ama birinizin kapı kapı dolaşıp herkese içeride kalmasını söylemesi gerekiyor. Bana bir saniye verin." Luke parmağını kaldırdı, sonra bize döndü. "Ekibimi yerleştirip mahalleyi emniyete almam gerekiyor, sonra bir plan üzerinde konuşabiliriz. O evden uzak durun, yoksa sizi tutuklarım."

Ayrılırken yaptığı yorum bana yönelikti. Luke, memuruyla konuşmak için döndüğünde ekip arabasından uzaklaştım, çocuklar da beni takip etti. Presley'nin evini net bir şekilde görebildiğim bahçemin ortasında durdum.

Bütün ışıklar sönüktü. Eğer içerideki Jeremiah ise, onları kapatmış, muhtemelen Presley'yle Scarlett'ı bir araya toplamıştı.

Oturma odasının penceresinde hafif bir hareket vardı, sanki bir esinti perdeyi kaldırmış gibiydi.

O orospu çocuğu içerideydi ve izliyordu.

Luke diğer iki polisi de yanına çağırarak el salladı, onlarla sokağın ortasında toplandı ve bloğun etrafındaki evleri işaret etti.

İşini yapıyordu. Protokolü takip ediyordu. Luke daha önce Bozeman'da polisken bazı zor durumlarla karşılaşmıştı ve yeteneklerine güvenmeme rağmen ekibi bu iş için fazla acemiydi.

Tetikteki parmağı gerginlikten titreyen bir çaylağın o eve girip Presley'yi tehlikeye atmasına izin vermemin imkânı yoktu.

"Ne derse desin, beni o evden uzak tutamayacak."

Üç çift göz bana doğru döndü.

"Bizi," diye düzeltti Dash. "Ne derse desin, *bizi* o evden uzak tutamayacak."

"Hayır." Öfkelendim. "Siz tamircisiniz."

"Luke dışında buradaki tüm memurlardan daha fazla boktan durumlarda çalışmış tamircileriz. Sevdiklerimizi korumak söz konusu olduğunda nasıl ateş edileceğini ve nasıl can alınacağını bilen tamirciler." Dash'in sesinde hiç titreme yoktu. Daha önce adam öldürdüğüne dair hiçbir şüphe yoktu. Gözleri sert ve hesaplayıcıydı.

Presley'nin hayatı söz konusuysa, yapılması gerekeni hiç tereddüt etmeden yapardı.

Luke'un ekibinden yayılan gergin enerjiye bakılırsa, onların da aynı şeyi yapacağını sanmıyordum.

"İçinizden birinin yedek bir silahı olduğunu sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

Emmett ceketinin eteklerini kaldırdı, bir *Glock 22* -polisken taşıdığım tabancanın aynısını- çıkardı ve bana uzattı. Şarjörünü

kontrol ettim, *doluydu*, sonra kotumun kemer kısmına soktum, ağırlığı tanıdık ve rahatlatıcıydı. "Luke kararları verebilir ama Presley'yi tehlikeye atacağını düşündüğüm bir şey yaparsa, ben içeri giriyorum."

Dash başıyla onayladı. "Biz de hemen arkanda olacağız."

Eve tekrar baktım ve midem bulandı.

Bu durumu birçok kez görmüştüm. Aile içi şiddet korkunç derecede yaygın olduğu için bu konuda sık sık eğitim almıştık. Her hareket, her karar bir kapalı kutuydu. Çoğu zaman iyi sonuçlanırdı. Çoğu zaman, kurban zarar görmeden kurtulur, saldırgan sağ olarak gözaltına alınırdı.

Ancak üç rehine olayının kötü bittiğini görmüştüm.

Bunlardan ikisi, saldırganın kendi canına kıymadan önce rehinelerini öldürmesiyle sonuçlanmıştı. Birinde kurban zaten ölmüştü. Polisler gelmeden bir saat önce kocası onu öldürmüştü fakat piç kurusu, kadının karnındaki bıçak yarası yüzünden kan kaybından öldüğünü fark edecek kadar dikkat etmemişti.

Kilitli kapının diğer tarafındaki kadın benim kadınım olduğunda iyi vakaları, başarılı sonuçları hatırlamak zordu.

Korkuyu derinlere ittim ve hızla atan kalbimi yavaşlatmak için sakinleştirici bir nefes aldım.

O benim hayatımdı.

Hayatımı kurtarmak için içeri girmemem söz konusu bile değildi.

25. Bölüm

Presley

"Siktir." Jeremiah ön bahçeye bakan pencerenin yanında dolanıyordu. "Siktiğimin polislerini aradığına inanamıyorum."

Yanımda, oturma odasının duvarına yaslanmış Scarlett dudağının kenarındaki kesiği yaladı. "Kız kardeşimin kafasına silah dayadın."

"Onu incitmeyecektim. Sana kulüp binasında söylemiştim. sadece biraz paraya ihtiyacım vardı. Son seferinde, konuşmama bile izin vermedi."

Scarlett kaskatı kesildi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Kulüp binası mı? Scarlett, Warrior kulüp binasında mıydı? Ne zaman?

"Birlikte miydiniz?" diye sordum. "Ne kadar zamandır Montana'dasın, Scarlett? Neler oluyor?"

Jeremiah yine perdenin aralığından gizlice bakarken benim bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Ne kadar zamandır birlik-

telerdi? Aylar mı? Yıllar mı? Jeremiah'nın bana kendini gerçekten adayamamasının sebebi, Scarlett'ın benim arkamdan onunla gizlice görüşmesi miydi? Jeremiah'ya âşık olmamın intikamını mı alıyordu?

"Düğünde ortaya çıkmamanın sebebi bu mu?" diye ona sordum fakat cevap veremeyecek kadar dışarıdaki polislere küfür saydırmakla meşguldü.

Jeremiah'nm cevap vermesine gerek yoktu çünkü Scarlett'ın utancı barizdi.

Düğün gününün utancını geride bırakmıştım. Gelmediğine *sevinmiştim*. Ancak Scarlett'ın da bunun bir parçası olduğunu bilmek kalbimi yeni baştan kırıyordu.

"Scarlett?" Gözlerimi yan profiline dikmiş, bir cevap bekliyordum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Sadece onunla konuşmak istiyordum. Beni gerçekten sevip sevmediğini, yoksa hep seni mi sevdiğini bilmek istedim." Aynı soruyu kendime tam tersi şekilde sormuş olmam ironikti.

"Beni ekmesinin sebebi sensin."

Gözlerini kapadı, bir damla gözyaşı daha kapanan gözleriyle serbest kaldı. "Özür dilerim. Oraya düğününü mahvetmek niyetiyle gitmedim ama..."

Scarlett, Jeremiah'nm hayatına geri dönmüştü ve her zaman istediği kız kardeşi elde etmişti. Bunun uzun ve yorucu bir ilişki olmamasının verdiği rahatlama, yürek acısını bir parça olsun hafifletmişti.

Jeremiah beni Clifton Forge'ta bulmaya geldiğinde, ona iki kez hâlâ Scarlett'a karşı hisler besleyip beslemediğini sormuştum. Birkaç kez akşam yemeği için buluşmuş, Chicago hakkın-

da konuşmuştuk. Artık Scarlett'a âşık olmadığına söz vermiş ve *hayatı üzerine yemin etmişti.* Onlar geçmişte kalmıştı.

Clifton Forge'u ziyaret etme nedeninin *ben* olduğuma dair beni temin etmişti. Hayatımın nasıl geliştiğini merak ediyordu. Belki de o zamanlarda söyledikleri doğruydu. Ya da belki Jeremiah bana olduğu kadar kendine de yalan söylüyordu.

Jeremiah hafta sonu ziyareti için buraya gelmişti ve bir hafta kalmıştı. İkinci haftadan sonra, motele daha fazla para harcamasın diye ona misafir odamı vermiştim. Üçüncü haftaya geldiğimizde, bekâretimi kaybetmiştim, yatağımın sol tarafını almıştı ve buraya taşınmıştı.

Ailesiyle hiçbir zaman yakın olmamıştı, Chicago'ya dönmek için bir sebebi de yoktu. Bir ay sonra evlenme teklifi etmişti. Tamirhanedeki herkese ani gelmişti fakat geçmişimizi anlamamışlardı. Açıklama zahmetine girmemiştim çünkü inatçı yapım nüksetmişti ve *neden kararlarımı açıklamak zorunda olacaktım ki?*

Ya da belki de Jeremiah'nın bana ait olmadığını kalbimin derinliklerinde bildiğim içindi.

Jeremiah'nın Scarlett'la olan geçmişini açıklamak istememiştim. Bunu yüksek sesle defalarca söyleseydim, ikinci planda kaldığımı fark edecektim.

Zavallı bir şekilde Scarlett'ın yerini almıştım.

İlk kardeş onu kurtarmasına izin vermeyince diğer kız kardeşe razı olmuştu.

"Buraya neden geldin?" diye sordum Scarlett'a.

"Sana söyledim, istiyordum ki..."

"Hayır. *Buraya* neden geldin? Benim evime?" Sonunda hayatıma devam etmişken, neden bu kalp kırıklığını ve aşağılanmayı kapımın önüne kadar getirmişti?

Shaw'yı bulmuşken.

Aman Tanrım, Shaw.

Perdelerimin pamuk yapısının ara sıra parlayan farları engelleyemediği pencerelere baktım. Shaw dışarıdaydı, çılgına dönmüş bir hâlde olmalıydı.

"Seni görmek istedim," dedi Scarlett sesini alçaltarak.

Yalancı. "Beni aylar önce görebilirdin."

"Denedim ama..." Derin bir nefes verdi. "Seni daha erken görmek istedim ama Jeremiah bunun çok erken olduğunu düşündü. Kavga ettik ve ben gittim. Buraya otostopla geldim, kasabayı tanımaya çalışıyordum. Buraya gelmeye cesaret edemeden önce beni takip etti, beklemem için yalvardı. Seni bu acıdan kurtarmak için."

İşte o zaman sarhoş Leo benim kopyamı fark etmişti. Her şey anlam kazanmaya başlarken tarihler, olaylar zihnimde canlanıyordu. Jeremiah'nın beni arayıp Scarlett'ın numarasını istemesinin sebebi buydu. Salak herif, Ashton'da onunla birlikte kalırken ondan numarasını almamıştı fakat sonra Scarlett gitmişti, Jeremiah'nın da onu bulmasına imkân kalmamıştı.

"Şimdi buraya gelmenin sebebi ne? Bunca aydan sonra?" Günlerdir misafir odamda saklandığına göre beni görme arzusu açıkça saçmalıktı.

"Seni görmeyi gerçekten istedim," diye ısrar etti. "Ayrıca oradan çıkmam gerekiyordu. Kulüp binasından."

"Bunca zamandır Warriorlarla mıydın?"

Başını onaylarcasına salladı. "Chicago'dan ayrıldığımdan beri. Bir cehennemi diğeriyle takas ettim."

Hafta sonlarımı Warriorların kulüp binasında geçirmiştim ve kulüp üyeleriyle iletişim kurmaktan pek hoşlanmasam da Jeremiah'nın odasında kalmanın *cehennem* olduğunu söyleyemezdim.

Yine de az önce evime silahla girmiş, onun yüzüne vurmuştu.

Jeremiah değişmişti.

Tanıdığım Jeremiah bana asla el kaldırmamıştı. Onca insan arasında onun, bunun en büyük ihanet olduğunu bilmesi gerekirdi.

"Neler oluyor, Scarlett?" diye fısıldadım, bakışlarımı Jeremiah'dan ayırmadan.

Pencerenin önünde durmuş bir elini saçlarında gezdiriyor, kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bilmiyorum." Jeremiah'ya bakarken gözleri korku doluyordu. "Yolunda olmayan bir şeyler var. Bir süredir yolunda değil. Sinirli ve öfkeli. Kavgalara karışıyor. Birkaç kez kulüp binasına kanlar içinde geldi. Bu yaz bir keresinde o kadar kötü oldu ki, neredeyse onu hastaneye götürecektim ama kabul etmedi. Ben de temizlenmesine yardım ettim ama bana ne olduğunu anlatmadı."

Leo. Leo'nun Jeremiah'nın peşine düştüğü gece olmalıydı. Leo onu birden fazla kez mi dövmüştü? Jeremiah bu yaz evime geldiğinde yüzünde izler vardı fakat bu Leo'dan olamazdı. Leo'nun Warriorları ikinci kez kızdırma ve Clifton Forge'a tehlike getirme riskini göze almasına imkân yoktu.

Scarlett'ın kulağına doğru eğildim. "Neden gittin?"

"Kavga ettik. Bana neler olduğunu anlatmadı ve tartıştık. Çok sinirlendi ve..." Güçlükle yutkundu. "Bana babamı hatırlattı, ben de gittim."

"Sana vurdu mu?"

Çenesi titriyordu. "Bugüne kadar hayır."

Elini tutup iki elimle kavradım. İyileşmesi gereken yaralar, yapılması gereken tartışmalar ve affedilmesi gereken hatalar

vardı. Ancak şu anda, birbirimize ihtiyacımız vardı. Bu dehşetten de diğerlerinden kurtulduğumuz gibi kurtulacaktık.

Birlikte.

"Jeremiah." Güçlükle yutkundum, sesimin nazik ve yatıştırıcı olmasını diledim. Babam öfkenin eşiğindeyken annem onunla böyle konuşurdu. O kadar şefkatli konuşurdu ki, sözlerinin ateşi söndürdüğü zamanlar olurdu. "Neler oluyor?"

Karanlıkta yerde oturduğumuzu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak pencereden uzaklaştı. Scarlett'a vurduktan sonra bizi bu noktaya itmiş, evin içine doğru koşturup bütün ışıkları kapatmıştı. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, bu bizim kaçış penceremiz olabilirdi fakat Scarlett'la ben, ona yumruk attıktan sonra şok geçirmiştik.

"Onlara bunun bir hata olduğunu söyleyebilirsin." Pencereden uzaklaşarak kanepenin arkasında yürümeye başladı. "Onlara buraya sana zarar vermek için gelmediğimi ve Scarlett'ın o aramayı kazara yaptığını söyleyebilirsin. Sonra da bana parayı getirebilirsin."

"Ne parası?"

"Biraz paraya ihtiyacım var, Pres."

Bu cümleyi birçok kez duymuştum fakat hiç bu kadar çaresizlikle söylenmemişti. Scarlett'ın elini sıkıca tuttum. "Neden? Ne oldu?"

"Bana parayı getirebilir ve polislere bunun bir hata olduğunu söyleyebilirsin." Sözlerini tekrarladı, planının işe yarayacağına benden çok kendini inandırıyordu. "Onlara Scarlett'ın sarhoş olduğunu falan söyle. O zaman bana parayı getirirsin."

"Ne parası?" diye tekrar sordum.

"Bütün bunların ortadan kalkması için yüz bin dolara ihtiyacım var."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Sen ne yaptın?"

"Yüz bin dolara ihtiyacım var!" Bağırırken silahı havada kuvvetle salladı.

Scarlett bana yaklaştı.

"Bana ne yaptığını söyle," dedim sesimin titremesini önlemek için elimden geleni yaparak. "Ne oldu?"

"Sıçıp batırdım." Gözlerini kırpıştırıp bana odaklanırken âdemelması inip kalkıyordu. Gözlerinden bir parlama geçti, acı veya pişmanlıktı. İçeri girdiğinden beri ilk kez bizi gerçekten gördüğünü hissediyordum. Korkudan zemine sinmiş olduğumuzu fark etti. Bakışları Scarlett'ın dudağına kaydı. "Siktir. Çok özür dilerim, bebeğim. Bunu kastetmedim. Yemin ederim, bir daha asla olmayacak."

Bunu hayatım boyunca duymuştum. Bir kez olsun, bir erkeğin dürüst olmasını istiyordum. *Bunu kastettim ve bu tekrar olacak.*

"Jeremiah, bana bak." Onun sinirleri bozulmaya başlarken sesim daha cesur hâle geliyordu. "Ne. Oldu?"

"Biraz uyuşturucu aldım."

"Bugün mü?" Bu davranışını açıklıyordu.

"Hayır," diye hırladı. "Kulüpten."

Gözlerim büyüdü. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Lanet olsun, Presley! Çeneni kapatıp konuşmama izin verecek misin?"

İrkildim ve çenemi kapadım.

"Bu yaz kulüp için çalışıyordum. Washington'a birkaç *H** götürüyorduk ve oraya vardığımızda bir karışıklık oldu. Hurçlarımı boşalttığımı sanıyordum. Değişimi yapan adamlar hepsini

* *Heroin* (ing.) ya da H, eroinin halk dilindeki lakaplarından biri. -ç.n.

saydılar ve her şeyin tam olduğunu söylediler. Ancak Ashton'a döndüğümde unuttuğum bir kese buldum ve onu sakladım."

Mideme ağrı girdi. Kendi motosiklet kulübünden uyuşturucu çalmıştı. Tin Gypsylerin etrafında yeterince bulunmuştum, kardeşlerine ihanet etmezlerdi.

Jeremiah yürüyen bir ölüden farksızdı.

"Chicago'da bir arkadaşım var," dedi Jeremiah. "Liseden sonra tanıştığım, bazı satıcılarla bağlantısı olan bir adam. Bunu benim için sattı. Parayı bölüştük ve daha fazlasını alıp alamayacağımı sordu."

"Yani Warriorlardan çalıyordun," diye fısıldadım.

"Onlara geri ödersem hepsi ortadan kalkacak."

Hayır, kalkmayacaktı.

"Sadece biraz paraya ihtiyacım var," diye yalvardı şüpheci tavrımı sezerek. "Bu yüzden geldim. Scarlett'ı rehin falan alırsam, bana parayı getirmenin bir yolunu bulursun diye düşündüm. Buraya son geldiğimde, şu film yıldızıyla birlikteydin. Onu tanıdım. Öyle bir adam için yüz bin dolar hiçbir şeydir. Ondan iste sadece."

Son cümlesini silahı yüzüme doğrultarak vurguladı.

"Tamam," diye yalan söyledim. "Shaw'ya sorabilirim."

"Güzel." Omuzları çöktü ve silahı yan tarafına indirdi. "O zaman her şey yoluna girecek. Gördün mü, bebeğim? Her şey yoluna girecek."

Scarlett sessiz kaldı ve gözlerini dizlerine dikti.

"Warriorlar senin uyuşturucuları aldığını biliyor mu?" Buraya mı geliyorlardı? Onu takip mi etmişlerdi?

"Hayır." Jeremiah'nın yüzünün rengi attı. "Başka birinin yaptığını düşünüyorlar."

Ah, Tanrım. "Kimin?"

Gözleri Scarlett'a kaydı.

"Ne?" Çığlık attım. Onlara Scarlett'ın yaptığını mı söyledin?"

Nefes nefese kaldı, sonra tepkisini kontrol etti. Vücudu dondu ve bakışları buza döndü. Daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi duygularının önünü kesti.

"Beni oracıkta öldürebilirlerdi ama o çoktan gitmişti. Paray-la birlikte geri dönersem, onu rahat bırakmaları için onları ikna edebilirim. Bir süre bu işin peşini bırakınız ve birkaç yıl içinde kulüpten ayrılıp ayrılamayacağıma bakarım. Bu iş unutulup gidecek."

Jeremiah hayal dünyasında yaşıyordu. Tucker Talbot gibi adamlar işleri oluruna bırakmaya inanmazdı. Üyeler onun kulübünden hâlâ hayattayken ayrılamazdı. Zararı karşılasalar da karşılamasalar da birileri hırsızlığın bedelini ödeyecekti.

Eğer bunu düzeltmezsek, bunu ödeyen kişi Scarlett olacaktı. Draven'ı kaybettiğim gibi onu da kaybedecektim.

"Tamam. Hadi şu işi çözelim. Para nerede?"

"Kaybettim."

"Kumarda." *Siktir.* Bilmem gerekirdi. "Poker oynarken kaybettin."

Yüzünde kısa bir an için suçluluk duygusu belirdi, sonra yüz hatları sertleşti. "Aramayı yap, Presley. Bana o lanet parayı getir. Yoksa kız kardeşin ölür."

Dişlerimi sıktım ve Scarlett'ın elini bırakarak yerden kalktım. "Bunun için senden nefret ediyorum."

Öfkem kelimelerle birlikte ağzımdan kaçtı.

Çenesini kaldırdı, inatçı bir hareketle yüz hatlarını buruşturdu. "Yap. Şu. Aramayı."

Kendi kişisel cehennemimden kaçmama yardım eden adama hiç benzemiyordu. Evlenmek istediğim adama hiç benzemiyordu.

Telefonumu sehpadan aldım ama Shaw'nın numarasını ekrana getiremeden kapı çaldı.

Oda duruldu.

"Clifton Forge Polisi," diye seslendi Luke ön kapının arkasından. "Bir çağrı aldık. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyoruz."

Jeremiah uzun bir adımla aramızdaki mesafeyi geçti ve kolumu kavrayarak beni yere doğru çekti. "Ona iyi olduğumuzu söyle. Bunun bir hata olduğunu söyle."

Tutuşuna karşı koydum. Çocukken babamla dövüşmeyi hayal bile edemezdim fakat artık o korkak küçük kız değildim. "Bırak beni."

Silahın namlusunu başıma dayayarak beni ileri doğru itti. "Yap şunu, Pres. Yoksa Scarlett'a zarar veririm."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Kimsin sen?"

Silahı daha sert bastırdı. "Kurtul ondan."

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça kapıya doğru yürüdüm.

Jeremiah arkamdan yaklaştı, silahın namlusu kaburgalarıma gelecek şekilde yer değiştirdi. Kapı koluna doğru başıyla işaret etti.

Kapıyı araladım. "Selam, Luke."

"Merhaba, Pres. İçeri girebilir miyim?"

"Şimdi iyi bir zaman değil. Kız kardeşimin sizi yanlışlıkla aradığını biliyorum ama biz iyiyiz. Kusura bakmayın. Sadece konuşuyorduk."

Luke'un gözleri Jeremiah'nın kapının arkasında durduğu tarafa kaydı. Ona hafifçe başımla onay verdim.

"İyi olduğuna emin misin?" Luke bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu fakat ciddi bakışlarının ardında ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde kurşun geçirmez bir yelek vardı ve mont giymemişti. Kolları üşümüş olmalıydı.

"Ben iyiyim. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler. İyi geceler." Kapıyı sessizce kapattım.

Jeremiah kapıyı kilitlemek için yanımdan uzandı.

Luke'un ayak sesleri verandada yankılanırken, zorlukla nefes alarak öylece durduk.

"Gitmeyecek," diye fısıldadım, Jeremiah'ya dönerek onu ikna edebileceğimi umdum. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Benim iyi olduğumu kendi gözleriyle görene kadar gitmeyecek. Silahını indir, Jeremiah. Lütfen. Oturup konuşalım. Bu sen değilsin."

Jeremiah'nın sert ifadesi hiç değişmedi. Sıradaki yumruğu bana vuracağından emindim fakat sonra silahla birlikte başım da eğdi. "Her şeyi berbat ettim."

Gözlerini yerden kaldırıp benimkilere baktığında çok kırılmış görünüyordu. Hep böyle kayıp mıydı? Birlikte geçirdiğimiz zamanda bunu gözden mi kaçırmıştım?

Onun ev hayatı bizimki gibi korkunç değildi fakat iyi de sayılmazdı. Ebeveynleri onu ihmal etmişti ve Scarlett ortaya çıktığında ona hasret kaldığı ilgiyi göstermişti. O da karşılığında ona bağlılığını göstermişti.

Ancak bu aşk değildi.

Aşkı biliyordum. Shaw'nın gülümsemesinde görüyordum. Dokunuşunda hissediyordum. Sesinde duyuyordum.

Bu karmaşadan kurtulur kurtulmaz, tüm dünyaya ilan edecektim.

Shaw Valance'a âşıktım.

"Git." Jeremiah koridorda yürümem için başıyla işaret etti. Çok yakından değil, ayak sürüyen adımlarla beni takip etti. Dramatik girişindeki aciliyet kaybolmuştu. Çaresizlik de azalıyordu.

Girişin başına ulaşmıştım, tam oturma odasına dönmeye hazırken bir el dirseğimi kavradı ve beni yana doğru çekti.

"Ah..." Çığlığım, Shaw'nın önüme geçip Jeremiah'nın yüzüne silah doğrulturken beni korumasıyla kısa kesildi.

"Silahım indir," diye emretti Shaw, sesi sabitti. "Her şey bitti."

Jeremiah elindeki silaha baktı ve tüm ifadesi çöktü. "Beni öldürecekler."

Gözlerim Shaw'mn yanından geçerek Scarlett'ı aradı. Artık yerde değildi. Onun yerine, kendi silahını Jeremiah'ya doğrultmuş olan Dash'in arkasında duruyordu.

"Evet," dedi Dash. "Öldürecekler."

Jeremiah'nm gözleri bulanık ve buğulu bir şekilde yukarı baktı. Kız kardeşimi bulana kadar odayı taradı. "Özür dilerim."

"Her şey yoluna girecek," dedi Scarlett, burnunu çekti. "Bunu düzeltebiliriz."

Jeremiah önce bana, sonra tekrar ona baktı. "Seni seviyordum."

Zaman yavaşlarken ellerim Shaw'nın kazağının arkasını kavradı.

Scarlett'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Dash bir adım öne çıktı.

"Dur!" diye bağırdı Shaw.

Jeremiah silahı ağzına götürdü.

Ve ben çığlık attım.

26. Bölüm

Presley

"Kız kardeşim nerede, Luke?" Ellerimi kalçamın iki yanına yerleştirdim.

"Güvende."

"Bu bir cevap değil."

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve söyleyecek başka bir şey bulamayınca sandalyesine daha da gömüldü.

"Öğle yemeği saatimi boşa harcıyorsun," diye mırıldandım. Luke bu hafta her gün öğle yemeği saatimi boşa harcamıştı.

Arkasındaki cam pencereden görüldüğü üzere kar yağıyor, çıplak ağaç dallarını bir başka beyaz katmanla örtüyordu. Nehir kıyıları donmuştu ve su, buzlu bir kanal boyunca siyah rengiyle akıyordu. Havada kar yağışını bozacak tek bir rüzgâr emaresi bile yoktu. Düz ve büyük kar taneleri mükemmel çizgiler hâlinde yere iniyordu.

Çok huzurluydu. Göğsümün içinde bu kadar kargaşa tepinirken dünyanın bu kadar sakin kalması doğru gelmiyordu. "O iyi mi?"

"Evet." Luke başıyla onayladı. "Güvende."

Güvende ve iyi aynı şey değildi. Gördüklerimizden sonra bu iki kelime arasında büyük bir fark vardı.

Scarlett'ı on gündür görmemiştim; Dash'in onu evimden kucaklayıp çıkardığı geceden, Scarlett'ın çığlık çığlığa Jeremiah'nın cansız bedenine ulaşmaya çalışırken Dash'in elini onun gözlerine siper ettiği geceden beri. Shaw beni yanına sıkıştırmıştı ve onların peşinden giderken gözlerimi elleriyle kapatmıştı.

Silah patladığı anda kaos patlak vermişti.

Biz aceleyle dışarı çıkarken, Luke önde olmak üzere bir grup polis içeri daldı. Sorgulama, yanıp sönen ışıklar ve siyah bir ceset torbası taşıyan sedye arasında bir yerde Scarlett, Luke'un kamyonetine girmenin yolunu buldu. Yolcu koltuğuna yığılmış, başını pencerenin camına dayamış, gözleri bomboş bakarken oturuyordu.

Shaw ve ben karda durmuş, ikimiz de üşümediğimiz hâlde birbirimize yapışmıştık. Uyuşmuştuk. Beni kollarıyla sarıp, sıkıca yakınında tutmuştu. Sonsuza dek içinde kaybolmak isteyerek göğsüne sokulmuştum.

Sonra bedeni benden koparılmış. Tutuklanmıştı. Dash de tutuklanmıştı. İkisi de polis arabalarıyla götürülürken Emmett'la Leo benim nöbetçilerim olarak duruyordu.

Paniğimin, cevaplar ve Shaw'nın serbest bırakılması için yalvarışlarımın ortasında Scarlett'ı kaybetmiştim.

Luke'un kamyonetine bakmıştım ve o gitmişti.

Luke ortaya çıkana kadar defalarca Scarlett'ın adını haykırmıştım. Ellerini omuzlarıma koyarak onun güvende olduğuna dair söz vermişti. İfade vereceğini söylemişti. Sonra beni polis karakoluna götürmüş -eve gidecek hâlim yoktu- ve omuzlarıma

yün bir battaniye örterek beni bu ofise yerleştirmişti. Ardından beni şu anda oturduğum sandalyeye, kendisinin oturduğu sandalyenin karşısına oturtmuş ve olanlar hakkında konuşmuştuk.

En sonunda gitmekte özgür olduğumda, Shaw'yı lobide beni beklerken bulmuştum. Bryce onu ve Dash'i hapishane hücrelerinden kurtarmak için kefalet ödemişti.

Shaw beni evine götürmüştü. En iyi ihtimalle uykum ara ara bölünmüştü fakat Shaw bana sıkıca sarılmış, ertesi sabah gözyaşlarım akmaya başladığında beni daha sıkı kucaklamış ve her şeyin yoluna gireceğine söz vermişti.

On gün sonra sis dağılıyordu.

O korkunç geceden iki gün sonra işe dönmüştüm. O sabah Shaw yanımdayken ofise girdiğimde herkes itiraz etmişti fakat normale dönmeye ihtiyacım vardı. Tamirhanenin gürültüsüne, kokusuna ve huzuruna ihtiyacım vardı.

Ondan sonraki gün, Shaw ve Dash adaleti engellemekle suçlandılar. İkisi de ceza almıştı ancak neyse ki hapse girmemişlerdi. Bir mucize eseri, tutuklama şimdiye kadar magazin basınından uzak tutulmuştu. Shaw'nın menajeri, temsilcisi, asistanı ve basın danışmanı alarma geçmişti. Bu olacaktı, kötü neticeleriyle başa çıkacaktık ve hayat devam edecekti. Ancak ayrıntılar ortaya çıktığında, Shaw'nın kahraman imajının daha da güçleneceğinden şüpheleniyordum.

Sevdiği kadının hayatını kurtarmak için yasaları çiğnemişti.

Evim temizlenmişti. Jeremiah'nın ölümüne dair kanıtlar yok olmuştu fakat yarattığı keder orada kalmıştı. Temizlikçiler gittikten sonra bir kez içeri adım atmış, hemen dışarı çıkmıştım. O eve bir daha girmeyecektim. Shaw, ben işteyken eşyalarımı evine taşımak için iki gün harcamıştı.

Söz verdiği gibi, iyi olacaktık.

Sadece kız kardeşimi bulmam gerekiyordu.

"Beni aramasını sağlayabilir misin?" diye sordum Luke'a. "Her neredeyse?"

"Hayır." İç çekti. "Korumalı gözaltında. Bu da dışarıyla temas yok demek. Sormaya devam ediyorsun ama cevabım değişmeyecek. O güvende. Olması gereken yerde. Konuyu burada kapatalım. Onun ve senin iyiliğini düşündüğümü bil."

"Peki." Daha fazla bilgi alamayacağımı bilerek ayağa kalktım. Çantamı aldım ve kapıya doğru döndüm.

"Pres?" Luke beni durdurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Atlatacağım."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kız kardeşimin nerede olduğunu söylemek dışında mı? Hayır. Sadece ona iyi bak."

"Bakacağım," diye söz verdi. "Peki ya Shaw? O sana iyi bakıyor mu?"

"Evet." Ona hüzünle gülümsedim. "Bakıyor."

"O nasıl?"

"Suçlu hissediyor. Şu anda bunu benim için endişelenerek bastırıyor."

Dün yalnız uyanmıştım. Shaw oturma odasındaydı, zifiri karanlıkta kanepede oturmuş duvara bakıyordu. Gerçeği söylemeye ikna etmek biraz zaman almıştı fakat sonunda itiraf etmişti.

Jeremiah'nın intiharından kendini sorumlu tutuyordu. Luke, Shaw'nın Scarlett'la beni güvenli bir şekilde o evden en iyi nasıl çıkarabileceğine dair tavsiyelerini dinlemişti. Hepsi de ilk adımlarının istihbarat toplamak olması gerektiği konusunda hemfi-

kirdi. Jeremiah'nın içeride olduğundan şüpheleniyorlardı fakat emin değillerdi. Birinin yaklaşması gerekiyordu.

Luke risk almak ve zili kendisi çalmak konusunda ısrar etmişti. Bu esnada, görevlilerinden biri arka bahçedeki terasımdan durumu incelemeye çalışacaktı.

Shaw ve Dash, Luke'a geri çekileceklerini, uzak durup izleyeceklerini söylemişti. Bunun yerine Shaw, benim yatak odamın penceresinden, Dash ise Scarlett'ın penceresinden gizlice girmişlerdi. Terastaki memur sürgülü cam kapımın kilidini açamamıştı.

Luke polislere plan hakkında bilgi verip kurşun geçirmez yeleğini giyerken, Shaw ve Dash içeri süzülmüş, karanlıkta pusuya yatmış, Jeremiah'nm kulübünden mal kaçırdığını itiraf edişini dinlemişlerdi.

Belki de bekleselerdi, belki de dışarıda kalsalardı, Jeremiah'yı dışarı çıkarabilir ve polis tarafından gözaltına alınmasını sağlayabilirdik.

Ya da belki de hepimizi öldürürdü.

Bunu asla bilemeyecektik.

Jeremiah'nın ölümünün suçluluğu Shaw'nın üzerine çökmüştü.

Emirlere itaatsizlik etmek onun doğasında yoktu ve bu yüzden bir adam canını almıştı.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi Luke. "Onun yerinde olsaydım, ben de o evden uzak durmazdım."

"Beni ve Scarlett'ı kurtardıktan sonra her şeyin biteceğini düşündü."

Luke başını iki yana salladı. "Başka bir şekilde biteceğini düşünmüyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Son on günün uykusuz geceleri boyunca, Jeremiah'nın silahının patlamasına neyin yol açtığını çok düşünmüştüm. O kadar çaresiz, o kadar deli gibiydi ki. Kendisini nasıl bir kaderin beklediğini biliyordu ve ölümünü Warriorlara bırakmaktansa kendi sonunu kendi getirmişti.

Jeremiah'yı, evime dalmadan çok önce kaybetmiştik.

"Hoşça kal, Luke."

Başıyla vedalaştı. "Kendine iyi bak, Presley."

"Pazartesi geri geleceğim."

"Geleceğini varsaymıştım." Ben kapıdan çıkarken kıkırdadı.

Scarlett'ın nerede olduğunu öğrenene kadar, cevaplar için Luke'un peşini bırakmayacaktım. Bu hafta sonu karakolda olmayacağı için onu soru yağmuruna tutamayacaktım ancak sık sık mesaj atacaktım. Polis şefinin kişisel cep numarasına sahip olmanın avantajları vardı.

Ortak alandan çıkışa doğru ilerledim. Luke dün bana eşlik etmeyi bırakmıştı, nereye gittiğimi biliyordum. Polis merkezinden *Jeep*'ime kadar olan kısa mesafe koşusu, içeride bulduğum tüm sıcaklığı kovmuştu. Kot pantolonumdaki ve saçımdaki yoğun kar tanelerini silkeledim, sonra tamirhaneye doğru sürerken kaloriferi açtım.

Oraya vardığımda, Shaw masamın karşısındaki sandalyede oturmuş bekliyordu.

"Sana çorba getirdim." Ceketimi silkip masamın yanına bırakırken ayağa kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Kapağını açıp kaşığımla karıştırmadan önce ellerimi kâsenin üzerinde ısıttım.

"Luke ne dedi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Bana onun nerede olduğunu söylemiyor."

"Umalım da Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'ni aramamış olsun."

Hiçbirimiz Scarlett'ın Arrowhead Warrior kulüp binasında geçirdiği süre içinde neler gördüğünü bilmiyorduk. En kötü ihtimalle, Scarlett'ı çeteyi çökertmek için Warriorlara karşı bir araç olarak kullanmayı umarak federal müfettişler işe karışırdı. O bir piyon olacaktı.

Zaten olduğu hâlinden daha da fazla hedef hâline gelecekti.

Kız kardeşimin çenesini kapalı tutacak kadar akıllı olduğuna inanıyordum. Luke'un onu bilgi kaynağı olarak kullanmak için bir nedeni yoksa, eninde sonunda gitmesine izin verecekti.

Özellikle de Warriorların artık Scarlett'in bir hırsız olduğunu düşünmediklerine dair güvence alabilirsek.

Dash, Tucker Talbot'ı bir kez daha aramak ve Scarlett'ın Warriorlardan uyuşturucu çalmadığını açıklamak zorunda kalmıştı. Tucker dinlemişti fakat Dash'e inandığına dair hiçbir güvence vermemişti.

Çok fazla para çalınmıştı.

Bu da çıkmaza girdiğimiz anlamına geliyordu. Ya Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi Clifton Forge'a gelecekti ya da Warriorlar kardeşimin izini sürmeye başlayacaktı.

"Bundan nefret ediyorum." İç çektim. "Kayıp olmasından nefret ediyorum."

"Biliyorum, bebeğim ama böylesi daha iyi." Shaw bana hüzünle gülümsedi. "İşler yoluna girene kadar, onun burada olması ikiniz için de daha güvenli."

"Evet," diye mırıldandım çorbama doğru.

"Bu sabah babamı aradım."

Kaşık elimden düştü ve masamın üzerine fesleğenli domates sıçradı. "Aradın mı?"

Başını onaylarcasına salladı. "Aslında onunla daha önce bir kez daha konuştum. Sadece sana söylemeye fırsat bulamadım ama onu bugün de aradım. İçimi dökmeye ihtiyacım vardı."

"Ne dedi?"

"Doğru kararı verdiğimi düşünüyor. Babam ne olursa olsun muhtemelen bu şekilde biteceğini söyledi."

"Luke da aynısını söyledi." Elimi masanın üzerinden uzattım.

Büyük elini benimkini kapladı. "Benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

"Sen konuşmayı en sevdiğim konusun." Parmaklarını sıktım. "Suçlu hissettiğini biliyorum ama bu senin hatan değil. Jeremiah seçimini yaptı."

Shaw mırıldandı, başparmağını parmak eklemlerimde gezdirdi, sonra beni bıraktı. Zaman alacaktı fakat sonunda suçluluğunu kabulleneceğine inancım tamdı.

Dükkânın kapısı açıldı ve Emmett içeri girdi. Isaiah hemen arkasındaydı.

"Selam, çocuklar." Emmett yanımıza gelerek Shaw'nın elini sıktı.

Isaiah da oturmadan önce Shaw'nın omzunu sıvazladı.

Shaw'nın buraya uyum sağlayamayacağına dair bir endişe olmuşsa bile, bu korkular çoktan unutulmuştu. Bir rehine mevzusu, sadakat ve samimiyeti kanıtlamanın bir yoluydu.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu Emmett Shaw'ya, buzdolabından öğle yemeğini çıkarırken.

"Pek bir şey değil. Bu sabah yapmam gereken bazı işler vardı ama oldukça iyi halledildi. Neden?"

"Leo kabinde bir kaput üzerine ince şeritli bir şeyler hazırlıyor, sonra da beni *The Betsy*'de bira içmek için erken çıkmaya ikna etti. Gelmek ister misin?"

"Gelemem." Bana doğru sırıttı. "Bu gece bir randevum var."

"Randevu mu?" Tek kaşımı kaldırdım. Ne zamandan beri bir randevumuz vardı? "Şanslı kadın kim?"

"Seni saat dörtte alacağım. Erken çıkabilir misin? Akşam yemeğinden önce bir yere uğramamız gerekiyor."

"Kapanışa kadar ofise ben bakarım," diye teklif etti Isaiah.

"Teşekkür ederim." Gülümseyip bir kaşık çorba içtim, öğle molalarını Shaw'ya üzerinde çalıştıkları arabayı anlatarak geçiren adamları dinledim. Onu bir sonraki doğum günümde bana almaya neredeyse ikna ettiklerinde, günü bitirmek için dükkâna döndüler ve ikimizi bir kez daha yalnız bıraktılar.

"Bugün ev sahibinle konuştun mu?" diye sordu Shaw.

"Evet. Onun için üzülüyorum. Bir adamın iki kadını rehin aldığı, sonra da intihar ettiği evi nasıl kiraya verecek?"

"Evi ondan satın almamı ve buldozerle yerle bir etmemi ister misin?"

"Evet, lütfen." Şaka yapıyordum. Kısmen.

O evi çok sevmiştim. Clifton Forge'taki hayatımın sıçrama tahtası olmuştu. Benim sığınağım olmuştu. Şimdi onu karanlık ve lanetlenmiş görmek güzel anıları yok ediyordu.

"Tamamdır." Shaw başıyla onayladı. "Yok olmuş say."

"Şaka yapıyordum."

"Ben yapmıyorum. Eğer o evi dümdüz etmek hayatını kolaylaştıracaksa, o zaman bunu yapacağız."

"Bunun yerine, ev sahibim kiraya verene kadar ipoteği karşılamaya ne dersin? O zaman ayrıldığım için kendimi suçlu hissetmem."

"Tamam ama fikrini değiştirirsen..." Yumruklarını birbirine vurarak bir patlama sesi çıkardı.

"Anlaştık." Kıkırdadım.

"Sana danışmak istediğim başka bir şey daha var."

Gözlerimi kıstım. "Neden bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?"

"Açık fikirli ol." Göz kırptı. "İki hafta sonra bir film galam var. Benimle gelir misin?"

"Bu film mi? Bizim filmimiz mi?" Yutkundum. Aslında benim filmim değildi fakat o ne demek istediğimi anlamıştı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O bir yıl kadar daha çıkmayacak."

Güzel. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım olacaktı. Belki bir yıl sonra filmi izlemeye daha istekli olurdum. O zaman bile, filmi desteklemeye gitmezdim. Sadece Shaw'nın yanında durmaya, başardıkları ve her zamanki rolünün dışına çıkarak bir risk aldığı için onunla gurur duyduğumu göstermek için giderdim.

"Hangi film?" diye sordum.

"Yaklaşık bir yıl önce çektiğim bir aksiyon filmi."

"Aksiyon filmlerini severim." Çeneme dokundum. "Film galasını tanımla."

"Kırmızı halı. Smokin. Elbise."

İnledim. "Çok fazla gülümsemem gerekecek, değil mi?"

Shaw kahkaha attı ve ayağa kalktı, alnıma bir öpücük bırakmak için masamın etrafında döndü. "Ama bu çok güzel bir gülümseme."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Her zaman tatlı dillisin."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum ve sen fikrini değiştirmeden gidiyorum." Shaw öğle yemeğinden kalan çöpleri toplayıp çöp kutusuna attı, sonra da paltosunu giydi. "Saat dörtte bekliyorum."

"Hazır olacağım." Ayağa kalktım ve ona kapıya kadar eşlik ettim, kamyonetinin ön camındaki kar tanelerini silerken eşikte bekledim.

Bir *Hollywood* filminin galasına gidiyordum. İyi niyetli bir film yıldızına âşıktım.

Shaw Valance.

Shaw *Valance.*

Shaw Valance.

İki kelimeyi yorumlamanın çok fazla yolu vardı. Çekim ekleriyle anlamlarını değiştirmenin çok fazla yolu vardı.

Ancak onun adını kafamda kaç kez söylersem söyleyeyim, Shaw Valance her zaman *benim* olacaktı.

Shaw Valance, ofiste ne kadar üşüdüğümü bildiği için öğle yemeğinde bana çorba getiren adamdı. İşimi ne kadar sevdiğimi bilen ve kredi kartıyla ne kadar ödeyebileceğine bakmaksızın beni mutlu ettiği sürece burada çalışmamı destekleyen adamdı. Kalbimi açan, diğer yarım olan adamdı.

Shaw kar temizleyicisini arka koltuğa fırlattı. "Donmadan önce içeri gir."

"Tamam." Gülümsedim fakat hareket etmedim. "Shaw?"

"Evet, bebeğim?"

"Seni seviyorum." Kelimeler, karda sürüklenerek yüzünde geniş bir gülümseme yayılmasına neden oldu.

"Dörtte görüşürüz." Göz kırptı, sonra kamyonetine bindi ve gözden kayboldu.

Ayaklarım masama doğru uçarak döndü. Parmaklarım klavyenin üzerinde dolanırken günlerdir olmadığı kadar hafiflemişti, haftanın işlerini tamamlıyorlardı.

Shaw beni seviyordu fakat hiç *seni seviyorum* -bu iki kelimeyi, bu sırayla- dememişti.

Her zaman ilk hamleyi o yapardı. O sorardı, ben cevaplardım. Bana bu kontrolü veriyordu. Bir ifadeyi ilk kez yapmanın özgürleştirici bir yanı vardı, kendimi ortaya koyuyordum ve böylece ilişkimizin her zaman benim ona cevap vermemle ilgili olmadığını biliyordu.

Bugünkü işimi neredeyse bitirmiştim, Shaw'nın beni almasını beklerken telefonum çınladı. Açtığımda Bryce'tan gelen bir mesajla karşılaştım.

Markette.

Luke Rosen'ın omzunda bir kadını taşıyarak ön kapıdan çıkarırken çekilmiş bir fotoğrafına yazdığı başlıktı bu.

Ancak o, sadece bir kadın değildi.

Scarlett'tı.

Koruyucu gözaltından anladığı bu muydu? Ya da güvende olmaktan? Belli ki, Scarlett'ı hafife almıştı.

"Ne yaptığını bilsen iyi edersin, Rosen," diye ekrana doğru mırıldandım.

Sonra aynısını ona mesaj attım, on dakika sonra cevap verdi.

O güvende.

Umarım öyleydi.

***

"Neredeyiz?" Shaw'yı bir alana doğru takip ederken botlarım çatırdıyordu.

Bir saat önce kar yağışı durmuştu ve güneş batmak üzereydi. Hava buz gibiydi, esinti kırmızı parkamı ısırıyordu.

Shaw, ailesiyle tanışmak için California'ya uzun bir tatile gitmekten söz etmişti. Hava böyleyken bu kulağa her saniye daha hoş geliyordu.

"Gözlerini kapat." Shaw elimi tuttu.

"Tamam." Arkama geçip kollarını göğsüme doladığında itaat ettim.

Rüzgârın soğuğu, uzun cüssesiyle beni örttüğü anda yok olup gitmişti.

"Tam önünde ahır olacak."

"Ahı..."

"Gözlerini açma."

Kaşlarımı çatarak tekrar kapattım. "Kapalı."

"Rengi sen seçebilirsin ama ben oyumu kırmızıdan yana kullanıyorum."

"Kırmızı bir ahır." Kalbim hızla atmaya başladı. "Tamam."

Belki de Clifton Forge'un ilk hayvanat bahçesini kurmayı planlıyordu fakat benim aklıma birden bu arazinin çok daha iyi bir şekilde kullanılabileceği geldi; şehrin on altı kilometre dışında, nehrin kenarında, ağaçlarla çevrili bu arazinin daha kişisel bir şey için kullanılabileceğini umuyordum.

Bizi doksan derece sağa döndürdü, sallanırken ayaklarımız yerde sürünüyordu. "Burası misafirhane olacak."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Ne tür misafirler için?"

"Ailem. Kız kardeşlerim. Senin kız kardeşin."

"Bu misafirleri seviyorum."

"Burası da..." Bizi tekrar döndürdü, bu sefer sadece kırk beş derece. "Burası evimizin olacağı yer."

"Ne tür bir ev?" diye sordum.

"Mutlu bir ev."

Shaw her zaman doğru cevabı verirdi.

Hayatım boyunca, tek istediğim şey mutlu bir yuvaydı.

Kolları kayboldu ancak boğazıma iğne gibi batan aşırı duygu yükünü görmezden gelerek gözlerimi kapalı tuttum. Botları karda ilerlerken onu dinledim ve önümden giderken takip ettim.

"Presley Marks. Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Güzel. Şimdi bana bak."

Gözlerim birden açıldı ve Shaw'nın önümde diz çöktüğü yere doğru kaydı. Elinde siyah bir kutu vardı, içindeki elmas yüzük batan güneşin son ışıltısını yakalıyordu.

"Benimle evlenir misin?"

Kıkırdadım. "Hayır."

Başını geriye attı, ayağa fırlayıp beni kollarıyla sarmadan önce kış gökyüzüne doğru bir kahkaha attı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Bunu hâlâ çözemedin mi?" Dudaklarına karşı fısıldadım. "Bazen sana hayır dediğimde, bu gerçekten evet anlamına geliyor."

Epilog

Shaw

Yedi buçuk yıl sonra...

"Toplanın." Altı yaşındaki on üç çocuk etrafımda çember oluştururken ellerimi dizlerime dayadım.

Toplanmanın karşısında Isaiah, oğlu Asher'ın yanına kaydı. Diğer çocuklar gibi Asher'ın gözleri de çimenler üzerindeydi. Tüm grubun omuzları çökmüş, ağızları büzülmüştü.

"Sorun yok," diye onları temin ettim. "Bir oyun için daha vaktimiz var."

Hakem bize bir dakika uyarısı verdiğinde diğer takım kale çizgisini geçip bir gol atarak öne geçmişti.

Birinci ve ikinci sınıf erkek Bayrak Amerikan Futbolu* şampiyonluk maçındaydık. Bu çocuklar kazanmayı çok istiyordu

* Bayrak futbolu, Amerikan futbolunun bir çeşididir. Bayrak futbolunda oyuncuları yere indirmek yerine, savunma takımının bir düşüşü sona erdirmek için top taşıyıcıdan bir bayrak veya bayrak kemerini çıkarması gerekir. -ç.n.

fakat diğer takım daha büyük, daha hızlıydı. Kahretsin, skorları yakın tutmamız bir mucizeydi çünkü maçın başında arka arkaya goller attıklarında ezileceğimizden emindim.

Ancak tırnaklarımızla kazıyarak beraberliği yakalamıştık.

"İşte yapacağımız şey şu. Asher." Onu işaret ettim.

Isaiah gibi zayıftı ve çok hızlıydı. "Topu sen alacaksın. Sola doğru atarmış gibi yap, sonra topu Nico'ya ver. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Asher, sonra başıyla onaylayan babasına baktı.

"Siz çocuklar çizgiye gelin, blok yapın." Avucuma bir yumruk indirdim. "Sertçe. O büyük çocukların geçmesine izin vermeyin."

Aslında daha çok, hilecilerdi. Diğer takımın savunma hattına bakıyordum. Bizim çocuklardan fazlasıyla üstün duran birkaç çocuk vardı. Daha çok üçüncü ya da dördüncü sınıf gibiydiler. Bizim takımda ise ağırlıklı olarak birinci sınıflar vardı.

"Nico." Yanımda duran oğluma döndüm. Yüzü sert ve ciddiydi, Presley'nin kararlı olduğu zamanlarda bana sunduğu ifadenin aynısıydı. "Top sende olacak. Son bölgeye kadar koşman gerekecek. Sakın. Durma. Eğer senin bayrağına doğru giden bir çocuk görürsen, elini uzat ve engelle. Agresif ol."

"Ama baba, annem geçen maçtan sonra bunu bir daha yapmamamı söyledi, o çocuğa kanlı bir..."

"Annenin söylediklerini unut. O, koçun değil. Ben koçunum. Bu maçı kazanabiliriz." Elimi toplanan çocukların ortasına uzattım. "Üç deyince Panterler diyeceğiz. Bir. İki..."

"Panterler!" diye bağırdı çocuklar.

Birkaç çocuk saha kenarına koşarken geri kalanlar beni ve Isaiah'yı hücum hattına kadar takip etti. Isaiah yan oyuncula-

rı doğru yere kaydırırken ben de arka sahadakilerle aynı şeyi yaptım. İki takımda da herkes yerini aldıktan sonra, düdüğünü dişlerinin arasına sıkıştırmış olan hakeme başımla işaret verdim.

Çocuklar oyunu beklerken onları izleyerek Isaiah, sahanın aşağısında bana katıldı.

"Kahretsin, umarım kazanırız," diye mırıldandım.

Başıyla onayladı. "Şu anda çok gerginim."

İkimiz de oğullarımızın futbol takımının koçu olmayı beklemiyorduk ancak gençlik derneği gönüllüler talep ettiğinde, öne çıkmak mantıklı gelmişti. Nico'yla Asher aynı yaşta oldukları için ikimiz de zaten burada antrenmanları izliyor olacaktık.

Resmî olarak ben baş antrenördüm, Isaiah da yardımcımdı. Ancak bu onu veli mesaj bombardımanından kurtarmak içindi, bu da onun üstesinden gelmeyi reddettiği ve benim de umursamadığım bir şeydi.

Son altı haftadır her cumartesi sabahı yakın kasabalardan takımlarla maç yapıyorduk. Bir hafta sonu, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda oynamıştık. Diğerinde yerde iki buçuk santim kar vardı.

Ancak şampiyonluk için şanslıydık. Ekim güneşi parlıyordu, mavi gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve saha kenarındaki seyircilerin sıcak kalmak için sadece bir paltoya ihtiyacı vardı.

Bu durum Presley'nin, Noah'ı Aspen'e kayak yapmaya gidiyormuş gibi giydirmesine engel olmamıştı. Dört yaşındaki oğlumuz maçın beşinci dakikasında montundan sıyrılmış, şu anda sahanın yanındaki açık alanda koşturarak Genevieve ve Isaiah'nın yedi yaşındaki kızları Amelia'yı kovalıyordu.

Noah, Amelia'ya kafayı takmıştı. O, sahip olmadığı fakat umutsuzca istediği ablasıydı. Şanslıydı ki, arkadaşlarımızla ha-

yatımızı paylaşıyorduk. Her yaz Reynolds ekibiyle kampa giderdik. Şükran Günü'nü Slaterlarla geçirirdik.

Bebek kızımız Natasha ağustos ayında bir ay erken doğduğunda, oğlanlarla ne yapacağımız konusunda endişelenmemize gerek kalmamıştı. Biz hastaneye gittiğimizde ailemiz onlara göz kulak olmak için oradaydı ve planladığımızdan dört gün daha fazla kalmışlardı.

Hepsi de Nico ve Asher'ın futbol maçını izlemek için bugün buradaydı.

Bryce ve Genevieve, Presley'nin sağında duruyordu. Dash kollarını kavuşturmuş, solda duruyordu. Xander'la Zeke de onun yanında durmuş, babalarının duruşunu taklit ederek oyuna odaklanmışlardı. Çocuklar bu sabah desteklerini göstermek için gözlerinin altına siyah yüz boyası sürmüşlerdi.

Onların Bayrak Futbolu maçlarını kenardan izlememizin üstünden çok uzun zaman geçmemişti.

Düdük çaldı ve çocuklar dağıldı, Asher topu kaparken çocuklar birbirlerini itti.

"Kandır onları," dedi Isaiah, oğlunun tam da bunu yapmasını izlerken.

Sonra Asher topu attı ve Nico aldı. Dudağımı ısırdım, o sağa doğru koşarak çizginin kenarından geçerken bir adım öne çıktım. "Koş, dostum."

Nico'nun bacakları hızlandı. Topu sağ kolunun altında tutuyordu, böylece solundan bir savunma oyuncusu geldiğinde ona güçlü olduğu kolunu uzatabilecekti.

Nico koşmaya devam ederken diğer çocuğun ayağı takıldı ve çimlere düştü.

Nico kurtuldu.

Asher hızlıydı.

Ancak Nico daha hızlıydı.

"Hadi," diye tezahürat ettim. "Hadi. Hadi."

"Hadi!" Presley'nin bağırışı havada süzüldü. "Koş, Nico!"

Ufacık bir şeydi fakat çocukları için tezahürat yapmak istediğinde sesini bastırmak için bir megafona ihtiyacınız olurdu.

"Koş!" diye bağırdı ve göğsüne bağladığı ana kucağındaki Natasha'nın kulaklarını kapattı.

"Başaracak." Isaiah'nın eli fırladı ve kolumu yakaladı.

"Başaracak." Ben de onun kolunu kavradım.

Süre dolmuştu fakat oyun hâlâ devam ediyordu. Nico'nun sarı saçları turuncu direğin yanından sahada aşağı doğru savruluyordu.

"Gol," diye bağırdı hakem düdüğünü çalarak.

"Evet!" Önce yumruklarımla sevinç gösterisinde bulundum, sonra da yüksek sesle ve hızlıca alkışladım. Takımımızı karşılamak için sahaya doğru koşarken Isaiah'ya sırıttım.

Çocuklar çığlık atarken ve hepsi Nico'nun etrafında zıplıyorken aileler de tezahürat yapıyordu.

Çocukları yeniden gruplandırdık ve diğer takımla el sıkışmaları için sıraya soktuk. Çocukları teşekkür etmeleri için hakemlere götürdük. Sonra Isaiah'yla ben ailelerle konuştuk; çoğu gelecek sene takıma koçluk yapmak için geri geleceğimizden emin olmak istiyordu. Sonunda kalabalık dağıldı, Nico'yla ben de Presley'ye katıldık.

"İyi maçtı, dostum." Presley, yanağından öpmek için eğildi.

"Teşekkürler, anne. Noah'yla oynayabilir miyim?"

"Birkaç dakikalığına."

Natasha, ana kucağında uyukluyordu. Presley'nin ona giydirdiği ceket onu bir bebekten çok bir tırtıla benzetiyordu.

"O nasıl?" Eğilip bebeğin bereyle kaplı başını öptüm, sonra Presley'nin dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"İyiyiz." Kızımıza gülümsedi, sonra bana baktı. "İyi oyundu, koç."

Gururla gülümsedim. "Teşekkürler."

Karanlık Cennet'teki performansımla Oscar ödülü kazanmıştım, Cameron en iyi yönetmen adayı olmuştu ve film, yılın en iyi filmi olmaya aday gösterilmişti. Bu film *Valance Pictures*'ı bir üst seviyeye çıkarmış, bize üzerine inşa edebileceğimiz bir ün vermişti. Yatırımcılar akın akın gelmiş, personel sayımız bir yıldan kısa bir süre içinde iki katına çıkmıştı. Tüm bunlar büyüme sancılarıyla birlikte gelmişti ancak geçen beş yılın ardından bu, büyük bir gurur kaynağı hâline gelmişti.

Oğlumun başarısını izlemek, kendi başıma kazandıklarımdan çok daha tatmin ediciydi. Presley'yle evlendiğim veya çocuklarımızı dünyaya getirdiğimiz günle aynı seviyede olmasa da bugün çok güzel bir gündü.

"Bu, benim oynadığım tüm futbol maçlarından daha iyiydi," dedim ona, bebek bezi çantasını alırken.

"Bu, bana pazar günleri izlettiğin tüm futbol maçlarından daha iyiydi."

"Çok doğru." Arabaya doğru ilerlerken kıkırdadım.

Dash kamyonetine tırmanırken el salladı, ekibi çoktan yüklenmişti. Isaiah arabanın kapısını kapatmadan önce Genevieve'i öptü. Genevieve çocukları eve arabayla götürecek, o da motosikletiyle arkalarından gelecekti.

"Hadi gidelim, çocuklar." Yürüdüğümüz sırada Nico ve Noah'ya seslendim.

Nico kardeşinin montunu aldı, ikisi koşarak bize yetişirken montu onun için taşıyordu.

Çocukları koltuklarına oturtup arabaya bindik ve Presley'ye evlenme teklif ettiğim arazide inşa ettiğimiz evimize doğru kasabanın içinden yola koyulduk.

Evlenme teklif ettikten bir ay sonra Presley'yle Las Vegas'ta evlenmiştik.

Tekrar bir düğün planlamak istememişti, bu yüzden bir hafta sonu sadece ikimiz Nevada'ya uçmuş ve evlenmiştik. Sonra California'ya gidip ailemle iki hafta geçirmiştik.

Beklediğim gibi, hepsi karıma âşık olmuştu.

Eve dönmüş ve taşradaki evimiz inşa edilirken dokuz ay boyunca benim sarı evimde yaşamıştık. O küçük yeri özlediğim zamanlar oluyordu çünkü hayatımız orada başlamıştı. Arada bir mahalleye gittiğimde oradan geçiyordum. Ancak bildiğim kadarıyla Quaker's Court'tan ayrıldığımız gün, Presley'nin o çıkmaz sokağa son gidişiydi.

O sokakta onun için çok fazla geçmişin hayaletleri vardı.

Jeremiah'nın ölümü, bir süre için Presley ve kız kardeşini neredeyse birbirinden ayırmıştı fakat birbirlerine sıkı sıkıya tutunmuşlar, birbirleri için savaşmışlardı.

Scarlett muhtemelen bugün geç saatlerde burada olacaktı çünkü cumartesi öğleden sonraları genelde Presley'yle birlikte oturma odamızda şarap içip sohbet ederlerdi.

Çoğunlukla sohbetleri hafif geçerdi. Bazen geçmişe ve ebeveyn konularına daldıkları da olurdu.

Babalarının kötü muamelesini öğrendikten sonra onu mahvetmek istemiştim. Onu kendi toplumunda kara listeye alıp yaptıklarından dolayı utandırmak için fazla bir şey yapmaya gerek kalmazdı. Bunu ummuştum, hatta planlamıştım fakat sonunda kendimi bundan vazgeçirmiştim. Onu incitmek sadece Presley'nin annesini incitecekti ve o kadın zaten kendi kişisel cehenneminde yaşıyordu.

Presley'nin ebeveynleri hâlâ Chicago'da yaşıyordu. Benim ailemden uzak durdukları sürece bu konuyu açmamaktan memnundum.

Bugünlerde konuşmadığımız bazı şeyler vardı. Çocukluğu gibi. Jeremiah'nın ölümünden sonra Scarlett'a ne olduğu gibi.

Bir de Warriorlar çünkü şey...

O farklı bir filmdi.

"Bugün ilginç bir e-posta aldım," dedi Presley.

"Kimden?"

"Ginny'den."

Pazartesi günü Ginny'yle sınırlar hakkında bir görüşme yapacaktım. "Temsilcim neden sana e-posta atsın ki?"

"Onu geri çevirdiğini ve çaresiz olduğunu söyledi, bu yüzden senden tekrar düşünmeni rica etmemi istedi."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Cameron birkaç ay önce Ginny'ye ulaşmış ve *Karanlık Cennet*'e benzer başka bir film yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sormuştu. Ona hitap eden bir senaryoyla karşılaşmış, rol için mükemmel olacağımı düşünmüştü.

Ginny'ye net bir hayır cevabı vermiştim. Bugünlerde temsil etmesi gereken başka müşterileri vardı fakat *emeklilik* konusunda fikrimi değiştirdiğimi umarak yılda bir ya da iki kez bana geliyordu.

Karanlık Cennet aktör olarak oynadığım son filmdi, gerçi o zamandan beri pek çok filmin perde arkasında yer almıştım. Oyunculuk yerine *Valance Pictures*'ta daha aktif bir rolü tercih ediyordum. Clifton Forge'ta istediğimiz sabah sekizden akşam beşe yaşam tarzına daha iyi uyuyordu. Lanet olası paparazzileri özlemediğimden de emindim.

"Emin misin?" diye sordu Presley. "Bunu yürütebiliriz. Natasha'yı gün içinde benimle tamirhaneye götürebilirim. Noah anaokuluna gidebilir ve Nico'nun da okulu var. Birkaç ay idare ederiz."

Elini tutmak için konsolun üzerinden uzandım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Haftalarca çekim yerinde kalmak veya basın turu için evden ayrılmak gibi bir arzum yoktu. Presley, iki film galasını atlatmıştı fakat parlayan ışıklarla çığlık atan hayranlar ona göre değildi.

Bugünlerde benim için de değildi.

Benim mirasım, şöhret veya servet değildi.

Bu arabanın içindeki çocuklarımın yüzündeki gülümseme ve eşimin kalbindeki mutluluktu.

Benim mirasım buydu.

Hayatımın geri kalanında Presley'nin yanında, mirasımı büyütmeye niyetliydim.☆

Teşekkürler

Güçlü Prenses'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Presley ve Shaw'nın hikâyesini beğenmişsinizdir.

Sonsuz cesaretlendirmeleri için aileme ve arkadaşlarıma özellikle teşekkür ederim. Bu kadar inanılmaz bir destek sistemine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan muhteşem kadınlara teşekkür ederim: Elizabeth, Marion, Julie, Karen, Judy, Hang ve Dani.

Hikâyelerimi okumak ve yayınlamak için zaman ayıran her bir blog yazarına teşekkür ederim. Dileyebileceğim en iyi süper hayran grubu olan *Perry Street* üyelerine de teşekkür ederim. Okuyucularım gerçekten müthiş ve desteğiniz dünyalara bedel!

Yazar Hakkında

Devney, kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşayan bir *USA Today* çoksatan yazarıdır. Montana'da doğup büyüdü ve çok sevdiği memleketinde geçen kitaplar yazmayı seviyor. Yaklaşık on yıl teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, evde ailesiyle birlikte daha yavaş bir temponun keyfini çıkarmak için konferans görüşmelerini ve proje planlarını terk etti. Bırakın çok sayıda kitap yazmayı, bir kitap yazmak bile hiç beklediği bir şey değildi. Ancak artık romantizm yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğine göre, asla durmayı planlamıyor.

Devney'nin en son çıkan kitap haberlerini kaçırmayın.
Bültenine abone olun!
www.devneyperry.com